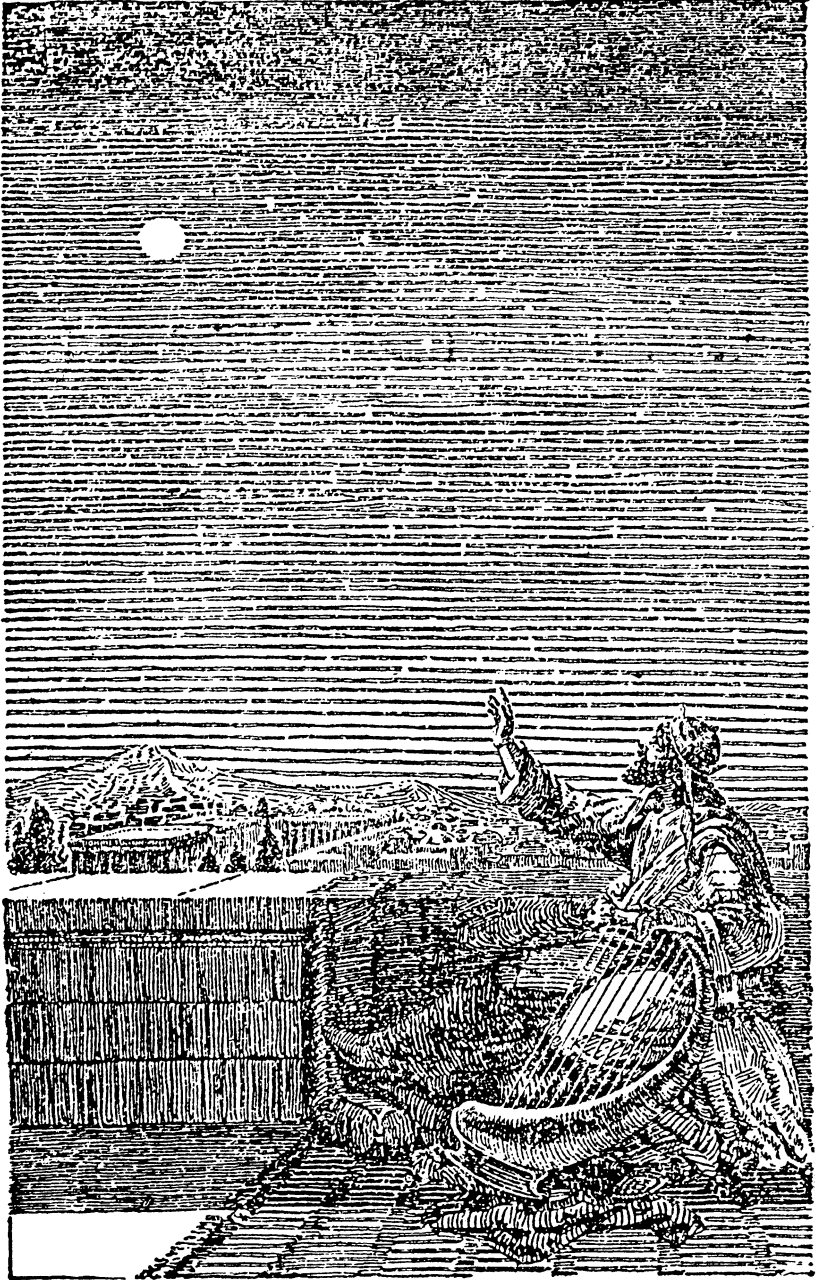

HARFA LUI DUMNEZEU

CUPRINSUL

Harfa lui Dumnezeu	11
Creațiunea	27
Dreptatea arătată	33
Făgăduința lui Avraam	59
Nașterea lui Isus	67
Răscumpărarea	105
Invierea	139
Misterul descoperit	165
Intoarcerea Domnului nostru	191
Preamărirea Bisericii	253
Restaurațiunea	289

Prefață

ERA nevoie de un manual pentru începătorii studiului Bibliei. Cartea aceasta are de scop să facă față lipsei acesteia, simțită de multă vreme. Materia este orândnită în mod progresiv și regulat. După fiecare capitol discutat urmează o serie de întrebări, ceace-i dă învătăătorului putința să îndrepto gândiroa studentului către subiectul ce vine în considerare. Numărul ce se află în dreptul fiecărei întrebări se referă la paragraful privitor din text, unde se poate găsi răspunsul, dat fiind că fiecare paragraf este prevăzut cu un număr corespunzător. „Prf“ înseamnă paragraf.

Dumnezeu avea un plan mare înainte de întemeierea lumii; însă nimeni nu știa ceva despre planul acesta. În cei patrumii de ani ai istoriei omenesti, planul lui Dumnezeu, a fost ținut în taină. El a început să-l descopere omului acum aproape 1900 de ani, dar numai celor ce s'au consacrat să-i împlinească voia. S'a făcut făgăduința că o lumină mai mare va avea loc la sfârșitul veacului acestuia, și făgăduința aceasta s'a împlinit. Noi am ajuns la timpul acesta, după cum se dovedește prin cele cuprinse în cartea de față. Cartea aceasta semnalcază trăsăturile mai insomnate ale planului dumnezeesc, care progresează în ordine.

În general oamenii n'au fost învățați de-abinelea în ce privește Biblia. Chiar și cei ce au urmat școlile duminicale au deprins numai textul, nu însă și înțelesul textului. Ca și profeții din vechime ei au auzit însă n'au înțeles. Adevărul curat în privința aceasta este însă faptul că planul lui Dumnezeu n'a putut fi înțeles până la timpul cuvenit pentru descoperirea lui. Timpul cuvenit a sosit acum, pentru că noi trăim zilele din urmă a lunei rea de azi,

Din pricina marilor schimbării în afacerile lunei ce au loc în zilele noastre, studiul Bibliei n'a fost niciodată atât de însemnat ca acum. Dacă e lucru însemnat când e vorba de creșterea generațiunii ce se ridică și educarea ei prin învățăturile primite în școlilele noastre de rând, atunci cu mai multă tărie studiul acesta este important îndată ce e vorba să a se lumineze în ce privește cele ce ni se descopăr astăzi din programul și planul dumnezeesc pentru ridicarea și binecuvântarea omenirii. Nu este dorința, și nu se pune nici o năzuință sau încercare de a-l face pe cineva ca prin cititul acestei cărți să devină membru al vreunei organizațiunii, secte sau clase. Singurul scop al cărții de față este de a da o mână de ajutor celor ce umblă după adevăr în străduințele lor pentru a înțelege Biblia, pentru a cunoaște întâmplările din zilele noastre,

și pentru o pregăti cel puțin pe câțiva pentru primirea binecuvântărilor ce vor veni în scurtă vreme asupra omenirii.

Dacă ați ști că s'ar produce o schimbare înorânduiala de pe pământ, și în spre bine, și când copiii voștri ar putea să aibă partea lor în afacerile noului sistem de guvernare (a lui Christos), atunci de sigur că ați avea grija ca ei să câștige toate cunoștințele posibile privitoare la noua ordine de lucruri. Astăzi se petrec cele mai mari schimbări ale veacurilor. Toată lumea este de părerea că aceste schimbări au început cu războiul cel mare al lumii, și că el continuă și azi. Însă ce va să zică ele? Răspunsul adevărat e că lumea veche este pe sfârșite și dispare, și că o nouă și mai bună lume este pe cale de a se înființa, și care se va așeza în scurtă vreme. Fiecare părinte este dator să-și învețe copilul său cât se poate de mult în ce privește viitorul, care este așezat în Biblie. Cuprinsul acestei cărți va fi o îndrumare pe calea aceasta.

Materia tratată în ea nu este discutată în mari amănunte. Cititorul interesat se poate îndrepta către *Studiile în Scripturi*, și publicațiunile de acelaș fel ale *Societății* noastre, unde aceste se află tratate în toate amănuntele. În citațiuni am întrebuințat Biblia numită Nitzulescu și cea tradusă de Cornilescu. Cetiitorul, pentru ca să fie pe deplin convins în gândul său, ar trebui să examineze fiecare articol din cartea aceasta cu Biblia sa în mână, care să dovedească fiecare propozițiune.

Harfa este un instrument care mănuită de un artist dibaciu aduce veselie și voce bună celor ce ascultă. Harfa lui Dumnezeu, dacă e pricepută și mănuită cu îndemănare aduce pace sufletului și bucurie inimii. Titlul cărții acestei sugerează ideia fericirii și înveselirii. Vestea coprinsă aici, vestea luată din Cuvântul lui Dumnezeu, se publică cu rugăminte ca să înveselească pe unii cari sunt măhniți, ca să lege inimile frânte, să-i mănge pe cei ce plâng și ca să dea tuturor ce o citesc cu luare aminte o apreciere mai adâncă despre Dumnezeu și despre Mântuitorului omenirii — Domnul nostru Isus Christos.

HARFA LUI DUMNEZEU

*Un manual pentru studiul Bibliei și potrivit
mai ales pentru începători, cu nume-
roase întrebări și citațiuni
din Scriptură*

*

EDIȚIA 10,000

*

de J. F. RUTHERFORD

**EDITURA „VIAȚA“ CLUJ
1923**

Aceasta carte este închinată
Nevăzutului Rege al Măririi

*înspre folosul generațiunei de acum pe
pământ, care va ajunge să-i fie
supusă din toată inima.*

*Adevăr zic vouă, nu va trece neamul
acesta, până se vor împlini toate acestea.
— Matei 24:34.*

TOATE DREPTURILE REZERVATE

HARFA LUI DUMNEZEU

CAPITOLUL I.

„Pleca-voiu urechea mea în parabolă: cu citară harfă] descoperi-voiu adâncă mea știință.“ — Psalmul 49:4.

HARFA este un instrument muzical care a fost născocit înainte cu multe veacuri. Dacă e intinsă bine și cânti pe dânsa, ea produce o muzică dulce care face inima să fie veselă. În Biblie se pomenește mai întâiu despre harfă în Facere 4:21, unde aflăm că numele născocitorului ei era Iubal. Deaceea el a fost numit „părintele tuturor cântătorilor cu citară (harfă) și cu cimpoi.“

²Cu 1812 ani înainte de venirea lui Isus în trup Dumnezeu făcu din cele douăsprezece seminții a lui Iacob un popor care a fost numit mai târziu poporul lui Israel sau poporul evreu. El este singurul neam cu care Dumnezeu a făcut un legământ, nerecunoscând pe altul în acesta fel. (Amos 3:2) Poporul evreu a fost întrebuințat ca un fel de icoane vii sau tipuri, menite să arate în umbră cele viitoare: iar cine studiază scriirile Scripturii în legătură cu istoria lui Israel va fi în stare să cunoască exact lucrurile cele mari și bune hotărâte de Dumnezeu să vie, și cari vor fi înspre fericirea neamului omenesc întreg. 1 Corinteni 10:13; Evrei 10:1.

³La poporul evreu harfa era un instrument pentru veselie și înălțare sufletească. David, care timp de patruzeci de ani a fost regele lui Israel, era un harpist iscusit, și trebuie să se ținem seamă că în Psalmi harfa este întrebuințată ca un simbol sau învățătură a vre-unui mare adevăr. Evreii se folosiau de harfă la prilejuri de veselie, cum erau de pildă jubileele și zilele de sărbătoare.

⁴Iosephus, un scriitor al istoriei evreilor, spune că harfa avea de obicei zece coarde sau strune, și că uneori ea era mai îngustă și avea numai opt coarde. Numărul *zece* se în-

trebuie căză în Scriptură pentru a arăta ceva ce este complet sau desăvârșit, în ceea ce privește pe om. De aceea, harfa cu zece coarde înfățișează zece mari adevăruri fundamentale în planul dumnezeesc. Când erau numai opt coarde, adică două din cele zece lipsau, arăta că va fi un timp când două trăsături însemnate din planul dumnezeesc nu vor fi văzute de oameni. Dumnezeu a făgăduit că o lumină mai mare asupra Cuvântului său va veni la sfârșitul veacului, sau la sfârșitul lumii, sub care este a se înțelege ordinea socială de azi. Dat fiind că noi am ajuns timpul acela, ne putem aștepta la mai multă lumină, și așa o găsim.

⁵Cartea Apocalipsul este scrisă în mare parte în simboluri sau chipuri ce însemnează altceva. În Apocalips 14:2, 3 și 15:2, 3 să descrie o clasă de ființe glorioase cari cântă pe harfele lor, și aceste sunt descrise ca „harfele lui Dumnezeu.” Harfa este întrebuințată aici ca un simbol sau chip al unui mare adevăr, sau a unei trăsături din programul dumnezeesc; de fapt o mare parte a Bibliei este scrisă în cuvinte ce însemnează altceva, adică simbolice. Dearându Scripturilor găsim că Domnul folosește cuvinte și lucruri cari știm că înfățișează și înseamnă lucrurile sale mărețe și nevăzute, pe cari nu le cunoaștem, și harfa este întrebuințată totașa.

CINE E DUMNEZEU

⁶Inainte de a putea cunoaște pe Dumnezeu și de a putea înțelege marea său plan, trebuie mai întâiu să credem că el există și că răsplătește pe toți acei ce-l caută cu sârguință. (Evrei 11:6) Dară cum să credem? La aceasta avem nevoie mai întâiu de cunoștință. Inșă cum putem ști că există un mare Dumnezeu? Să privim la unele din lucrurile mai simple din jurul nostru și să stăm cu mintea de vorbă în privința aceasta.

⁷Privește la florile din grădina ta. Din acelaș pământ cresc mai multe feluri de flori de diferite culori. Tot din acelaș pământ cresc felurite soiuri de pomi, cari produc diferite fructe la diferite anotimpuri. O înțelepciune mai

mare decât a omului trebuie să fie orânduit toate acestea. Priviți la câmpiile întinse, la munții înalți, la râurile mari, și apoi iată oceanul ce arată putere nemărginită, și pe valurile căruia călătorește maiestros corăbiile mari! Nu suntem oare constrânși a conchide că Cel ce a făcut toate acestea este un Înțelept mai presus decât toți cei ce-i vedem?

⁸Indreptați-vă ochii spre cerurile tăcute deasupra voastră, și numărați, dacă puteți, stelele și planetele cari se mișcă în tăcere prin spațiul nemărginit. Multe din acestea sunt cu mult mai mari decât pământul nostru, însă fiecare se află la locul ei și se mișcă în tăcere în orbita ei. De sigur că ele n'au ajuns acolo din întâmplare, și o minte neingâmfată conchide că un Creator care trebuie să fie mai mare decât toate planetele le-a așezat acolo. Regele David, privind la minunile acestea ale creațiunii, fu atât de impresionat de măreția Creatorului lor, încât a scris: „Cerurile proclămă mărirea lui Dumnezeu, și lucrul mânelor sale îl arată întinsul. Zilele una alteia revarsă ordin, și nopțile una alteia dau știre, fără vorbe și fără cuvinte; neauzită este vocea lor. În tot pământul este sunetul lor, și până la marginele lumii zisele lor.” — Psalm 19:1-4.

⁹Gândiți-vă la om. Ce mașinărie complicată și ce mecanism minunat este corpul, său! Vedem structura, mușchii ce țin fiecare părticică la locul ei, nervii, cari sunt ca un mare sistem electric ce duce vestile din creeri spre toate părțile corpului. Are putere de a judeca, de a-și face planuri și de a le duce la îndeplinire. În adevăr nici o mașină nu poate fi asemănată cu omul din pricina complicației zidirii lui și armoniei de acțiune. Cine e deci Creatorul acestui lucru minunat? Noi trebuie să conchidem că a fost o mare *Primă Causă* care a făcut toate acestea lucruri ce le vedem în univers și le-a pus în mișcare; și totuși și lucrurile pe cari nu le putem vedea. Și cine este el? Iehova este numele său; marele Dumnezeu al universului. — Psalm 83:18; Facere 17:1; Exodul 6:3; 20:2-5.

¹⁰Numele *Iehova* înseamnă o ființă care există prin sine însuși și de la sine însuși. El fu fără început și este fără

sfârșit, și despre el a scris Moise: „Din etern și în eterni tu ești Dumnezeule.” (Psalm 90:2; Isaia 26:4) El este marele Iehova. Dumnezeuul atotputernic, și nu este altul asemenea lui, și cinstea și mărirea sa n'o are nimeni altul. (Isaia 42:8) El este marele și atotînțeleptul Creator al tuturor lucrurilor ce au fost făcute. (Isaia 40:28; Facele 1:1) Cele patru însușiri mari și veșnice ale lui Dumnezeu sunt *dreptatea, puterea, iubirea și înțelepciunea*. (Ezekiel 1:5, 6) Aceste însușiri lucrează întreolaltă în strânsă și desăvârșită armonie în toate timpurile; și pe căi deosebite el face ca să se arate aceste însușiri. La anumite vremuri și ocazii el ni-a înfățișat aceste însușiri ale sale.

¹¹*Dreptatea* lui s'a înfățișat prima oară omului prin pronunțarea pedepsei pentru călcarea legii sale. *Puterea* sa s'a arătat îndeoseb prin marele Potop care a nimicit toate lucrurile de pe pământ: *iubirea* lui s'a arătată îndeosebi prin jertfirea celei mai scumpe comori a inimei sale, a iubitului său Fiu, pentru ca oamenirii să i se dea prilej de a putea iarăși trăi. *Înțelepciunea* lui se vede mai ales în planul său, pe care-l desfășoară în mod treptat, și îngăduie omului să-l vadă. Insușirile sale n'au margini. El este atât de înțelept, încât a cunoscut sfârșitul dela început, și și-a schițat marile său plan până în cele mai mici amănunte ale lui. Fapte 15:18.

DESCOPERIREA SA

¹²Toți vor fi de acord că omul este în adevăr tipul cel mai înalt al tuturor făpturilor de pe pământ. Inteligența sa este cu mult mai presus inteligenței oricărei alte ființe pământești. Cu adevărat omul este făcut în mod înspăimântător și minunat. Oare să nu fie lucru cuminte din partea noastră de a ne aștepta ca atotputernicul Dumnezeu să-i descopere omului ceva din măreția dumnezească, din planurile și scopurile sale? De sigur, și o așa descoperire o găsim în aceea carte minunată ce se numește Biblie.

¹³Cine a scris Biblia? Ceea ce să numește Vechiul Testament a fost scris de oamenii sfinți din vechime, cari au fost

îndemnați la aceasta de puterea nevăzută a lui Dumnezeu. (2 Petru 1:21; 2 Samuil 23:2; Luca 1:70) Noul Testament este alcătuit din cuvintele și vorbirile lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a vorbit precum n'a vorbit niciodată vre-un om, și a cărui cuvinte au fost ținute aminte de cei ce l-au auzit și au fost martori ai faptelor lui. La aceasta mai este de adăugat dovada scrisă a ucenicilor săi, cari au scris sub inspirațiunea lui Dumnezeu.

¹⁴Spiritul sfânt înseamnă puterea sau influența nevăzută a lui Dumnezeu — sfânt, pentru că Dumnezeu din care izvoarește este sfânt. Această putere a lui Dumnezeu a înrăuzit asupra minților unor oameni onști cari au iubit dreptatea și cari i s'au devotat, călăuzindu-i la scrisul Bibliei. Spiritul lui Dumnezeu, adică puterea și înrăurirea sa nevăzută, s'a purtat deasupra apelor, și în modul acesta el creează. (Facere 1:2) În acelaș fel puterea și influența sa nevăzută a înrăurit asupra minților unor oameni, călăuzindu-i la cele ce trebuie să scrie. Astfel scrise Moise cele dintâi cinci cărți din Biblie. Puterea și influența nevăzută a lui Dumnezeu, care este spiritul sfânt, prin înrăurirea ei asupra minții lui Moise îl făcuse în stare de a scrie o dare de seamă a întâmplărilor mai însemnate ce au avut loc, și să scrie legea lui Dumnezeu, care a fost dată poporului. Nu era altfel de chip de a fi putut scrise istoria creațiunii. Aceste fapte și adevăruri au fost deci scrise sub inspirațiunea lui Dumnezeu. (2 Timotei 3:16; Iov 32:8) Au fost douăzeci și patru de profeti a lui Dumnezeu, cari au scris Testamentul Vechiu, și cari au spus *înainte* lucrurile mari ce se vor întâmpla pe pământ. Dărilor lor de seamă au fost scrise în timpuri diferite și sub împrejurări deosebite; totuși mărturiile lor sunt în armonie desăvârșită. Mărturisirile lor au prezis lucrurile ce au să vie pe pământ.

¹⁵Istoria scrisă este o raportare a faptelor și întâmplărilor ce au avut loc, puse în ordine cronologică.

¹⁶Profetia, care e adevărată, este o expunere a lucrurilor și întâmplărilor, cari se spun de mai înainte că se vor

întâmpla într'un timp viitor. Cu alte cuvinte, profeția este istoria scrisă înainte de a se întâmpla.

¹⁷Nici o minte omenească nu ar putea să prezică lucruri și întâmplări ce se vor întâmpla în viitor. Numai mintea dumnezească e instare să facă aceasta. Dacă aflăm, prin urmare, că Biblia a prezis anumite lucruri și întâmplări că se vor întâmpla pe pământ și a căror istorisire a fost făcută cu sute de ani înainte de împlinirea lor, și dacă acum este lucru hotărât că aceste lucruri și întâmplări s'au împlinit întocmai, faptul acesta nu trebuie oare să fie dovada cea mai puternică că persoanele ce au scris lucrurile și întâmplările acestea au fost îndreptate la aceasta de mintea dumnezească: și de aici noi deducem că scrierile aceste s'au făcut sub inspirațiunea dumnezească.

¹⁸Pentru a ilustra cele afirmate mai sus, ne referăm la telegrafia fără fir și aeroplane, cari sunt descoperiri moderne: totuși găsim că Dumnezeu, prin gura sfinților săi profeti, a prezis înainte cu multe veacuri întrebuintarea acestor invențiuni. (Iov 38:35; Isaia 60:8) Trenul este în uz de mai puțin de o sută de ani: și totuși profetul lui Dumnezeu ni l-a zugrăvit în mod amănunțit și cum el va funcționa înainte cu multe veacuri, și a prezis că el va fi la modă pe la timpul sfârșitului, când Domnul se va pregăti pentru așezarea regatului său. (Naum 2:3-6) Și el a mai prezis că în timpul acela va fi o mare alergare încolo și înapoi cu ajutorul altor mijloace de transport, precum sunt automobilele, tramvaele, vapoarele, ș. a. m. d. (Daniil 12:4) Nici un om din zilele noastre nu este mai înțelept decât Solomon: cu toate acestea în cursul celor 125 ani din urmă s'a făcut o mare mulțime de invențiuni și mari înaintări în cunoștință. Acesta e timpul cuvenit, când profeții lui Dumnezeu au prezis că se vor întâmpla toate acestea.

¹⁹Prin gura acestor sfinți profeti, Dumnezeu a prezis că la un anumit timp în viitor se va naște în lume un om minunat; că el se va naște ca evreu (Deuteronomul 18:15), arătându-se chiar locul unde se va naște (Mica 5:2); că el va veni la poporul său, și acesta nu-l va primi; că el va fi

disprețuit și părăsit de oameni, va fi un om al durerilor și cunoscut cu pășuri (Isaia 53:5-8); că el va intra în Ierusalim călare pe asin, pe mînzul unui animal de soiul acesta, și se va ofera pe sine de rege al evreilor (Zacharia 9:9); că evreii se vor lepăda de dînsul (Isaia 53:6); că va fi trădat pentru treizeci de arginți (Zacharia 11:12); că va muri, dar nu pentru sine (Daniil 9:26); că nu va fi pricină dreaptă pentru moartea lui (Isaia 53:11, 12, 14); că el va fi totuși socotit în rînd cu cei nelegiuți (Isaia 53:12); că va muri de moarte violentă, dară nici un os din trupul său nu se va frînge (Psalm 34:20) că trupul său nu se va strica, și că se va scula din morți (Psalm 16:10 – și toate acestea și multe alte profeții asemănătoare au fost îndeplinite în mod desăvârșit în Isus din Nazaret, marele Invățător care a trăit și murit la Ierusalim. Mai târziu vom cerceta Scripturile ce dovedesc o împlinire mai departe a tuturor acestor profeții.

²⁰Faptele înșirate mai sus arată că Biblia este scrisă, după cum se susține, de oamenii sfinți din vechime, cari au fost călăuziți la scrierea ei de puterea lui Dumnezeu, și că ea este o descoperire de la Dumnezeu, și dată omului ca să-i servească drept călăuză în dreptate și adevăr, prevestind cursul și destinul din urmă al omului.

²¹Profeții cari au descris orînduirea dumnezească n'au înțeles ceea ce au scris. Ei știau că scriu ceva ce se va îndeplini în viitor, neștiind însă în adevăr cum și când se va întîmpla aceasta. Ei întrebă și căutară cu sîrguință toate izvoarele de informațiune deschise lor cu privire la însemnătatea acestor profeții, ca să afle când se vor îndeplini, și în ce fel de timp. Și mai ales în ce privește venirea lui Isus, chinurile sale, moartea și învierea profetită de ei, dar cu toate străduințele lor n'au putut înțelege acestea. (1 Petru 1:10, 12) Chiar și îngerii din cer știau că profeții scriu astfel, dar nici ei n'au înțeles, cu toate că doreau să privească în lucrurile acestea. Dumnezeu descoperi marele său plan de abia la timpul cuvenit, iar până atunci el îl ținu în întregime în sine.

²²Planul dumnezeesc înseamnă aranjamentul sau măsurile orânduite din partea lui Dumnezeu pentru creațiunea tuturor făpturilor și pentru ducerea la îndeplinire a scopurilor sale cu privire la făpturile sale. Cel dintâiu care a înțeles planul dumnezeesc fu Isus, care înainte de a veni pe pământ era cunoscut ca *Logos*, sub care se înțelege cel care vorbește și făptuește în numele lui Dumnezeu Tatăl. În capitoul al 5-lea din Apocalips ni se dă o icoană minunată într'o limbă simbolică. Dumnezeu este înfățișat ca șezând pe tronul său, ținând în mâna dreaptă o carte sau un tuiu de hârtie care conținea marele său plan. Mâna este un simbol de putere, iar ținerea planului în mâna sa preumbri faptul că Dumnezeu îl ținu numai în puterea și paza sa. Icoana arată apoi un înger puternic sau un vestitor care vorbește cu glas tare făcând întrebarea: „Cine este destoinic să deschiză cartea și să desfacă peceteile ei?” Încerc era o ceată de ființe sfinte sau îngeri. Nici unul dintre ei nu fu în stare să deschidă cartea sau tuiul acesta, sau să privească în el. Nimeni de pe pământ n'a fost în stare să se uite în el, sau să-l deschidă.

²³Unul dintre titlurile date lui Isus este „Leul din seminția lui Iuda.” Marelui, puternicului și iubitului Fiu al lui Dumnezeu i s'a dat privilegiul să deschidă cartea și să desfacă peceteile ce păstrau taina ei, zugrăvinduse astfel cum Dumnezeu făcu cunoscut planul său iubitului său Fiu. Icoana îl descrie astfel: „Și iată că văzui în dreptul tronului... stând — ca înjunghet — un Mielușel ce avea șapte coarne și șapte ochi... și veni și lua cartea din dreapta celui (Dumnezeu) care șade pe tron.”

²⁴*Șapte* este un simbol de desăvârșire; cornul un simbol de putere; iar ochii sunt simbolul înțelepciunii. Deaceia numai Fiul lui Dumnezeu este înfățișat ca având putere desăvârșită pentru ca să îndeplinească acest privilegiu și această datorie minunată. E pentru prima oară că marele mister a lui Dumnezeu, marele său plan sau program, a fost făcut cunoscut cuiva; iar de atunci, din când în când, el a aflat de bine să descopere unele părți din planul său ace-

lor oameni ce cu cinste și cu credință au căutat să-l înțeleagă. El a făgăduit să răsplătească pe cei ce-l caută cu sârguință și ce caută să afle ceva despre el. De aceea, putem în mod reverențios să ne apropiem a cerceta planul său, așteptând cu încredere ca el să ne învrednicească din timp în timp cu priceperea sa, după cum îi va plăcea și după cum ar fi spre binele și fericirea noastră.

²⁵Harfa se întrebuințează pentru simbolizarea măreției și a frumuseții, a armoniei alese și a dulcetei maiestose a așezământului sau planului dumnezeesc. Rând pe rând acesta mare program sau plan este scris în Vechiul și Noul Testament. Istorisirea acestora descopere scopul lui Dumnezeu în ce privește pe om, vorbește de căderea lui, de vederile profetice a răscumpărării și mântuirii lui, și în sfârșit de fericirea tuturor celor ascultători în viață de veci. Marile învățături fundamentale sau adevăruri statorite în Biblie, cari alcătuiesc temeliile planului său cu privire la om, sunt deci coardele de pe harfa lui Dumnezeu. Aceste adevăruri fundamentale au fost descoperite de Dumnezeu prin profeți, prin Isus, și prin învățăceii săi. Legea lui Dumnezeu este *voea* lui exprimată sau ajunsă pusă în lucrare. Sub lege să înțelege o regulă de acțiune, care arată ce este drept și oprește ce nu este drept. Biblia cuprinde legea lui Dumnezeu pentru cârmuirea oamenilor.

²⁶Numele David înseamnă „cel iubit.“ Unicul iubit a lui Dumnezeu este Fiul său, Isus Christos. Dumnezeu se folosește deci de David pentru a zugrăvi sau a închipui pe Christos, pe Isus și pe urmașii săi credincioși. David se folosea de harfa cu zece coarde, și era un harpist iscusit și ilustru. Aceasta zugrăvește cum antitipul lui David, Isus și membrii corpului său, adică urmașii săi credincioși, vor ajunge la priceperea harfei acesteia a lui Dumnezeu, și cum Dumnezeu se va folosi de ei pentru ca să-i facă și pe alții s'o priceapă, dacă ei ar dori aceasta. Cele zece coarde sunt deci, în mod cuvenit, înfățișarea celor zece adevăruri sau învățături fundamentale ale planului dumnezeesc. Aceste zece doctrine, înșirate în ordine, sunt următoarele:

- (1) CREAȚIUNEA.
- (2) DREPTATEA ARĂTATĂ.
- (3) FĂGĂDUINȚA AVRAAMICĂ.
- (4) NAȘTEREA LUI ISUS.
- (5) RĂSCUMPĂRAREA.
- (6) INVIEREA.
- (7) MISTERUL DESCOPERIT.
- (8) PREZENTA DOMNULUI.
- (9) PREAMĂRIREA BISERICII.
- (10) RESTAURAȚIUNEA.

²⁷Când cineva ajunge să înțeleagă aceste zece adevăruri fundamentale și poate aprecia frumusețea și armonia arătată prin ele, el este pus în starea de a se folosi de harfa lui Dumnezeu, și folosința ei îi aduce bucurie în inimă și-i umple sufletul cu o dulce muzică. Marele plan a lui Dumnezeu — înfățișat prin harfă — a fost fără indoială făurit și orânduit la acelaș timp, însă noi, în cartea aceasta, vom considera pe fiecare din aceste adevăruri, înfățișate prin câte o coardă, în mod separat și în ordinea susnumită.

INTREBĂRI LA CAPITOLUL 1.

Ce este o harfă, și când a fost inventată? Prf. 1.

Cine a iscodit harfa? În ce loc din Biblie se vorbește de ea? Prf. 1.

Când a făcut Dumnezeu din cele douăsprezece seminții ale lui Israel un popor? Prf. 2.

Ce înțelegere a făcut Dumnezeu cu poporul lui Israel? Prf. 2.

În ce scop s'a folosit Dumnezeu de poporul acesta? Prf. 2.

La ce a folosit poporul lui Israel harfa? Prf. 3.

Care rege a lui Israel cânta cu dibăcie pe harfă? Prf. 3.

În ce loc din Biblie este întrebuițată harfa în mod simbolic? Prf. 3.

La ce prilejuri se folosiau evreii de harfă? Prf. 3.

Câte coarde avea harfa israelită, ce se simboliza prin ele? Prf. 4.

Avea harfa uneori și un număr mai mic de coarde? În caz afirmativ, ce se înfățișa prin aceasta? Prf. 4.

În ce fel de graiu este scris Apocalipsul? Prf. 5

Unde se vorbește în Apocalips despre harfă, și ce fel de făpturi se zice că se folosesc de ea? Prf. 5.

Care este lucrul cel mai (de lipsă) esențial pentru priceperea planului lui Dumnezeu? Prf. 6.

Numește o dovadă vizibilă despre existența unei Ființe Supreme sau a unui Creator? Prf. 7.

Cum a fost impresionat David la privirea creațiunii? Prf. 8.

Cum dovedește organismul omului existența unei Ființe Supreme? Prf. 9.

Cine este Creatorul sau Ființa Supremă, și ce înseamnă numele său? Prf. 10.

Dă a dovadă din Scriptură despre existența lui Dumnezeu. Prf. 10.

Numește cele patru însușiri de căpetenie ale lui Dumnezeu. Prf. 10.

Cum s'a arătat dreptatea dumnezească? Prf. 11.

Cum s'a arătat puterea dumnezească? Prf. 11.

Cum s'a arătat iubirea dumnezească? Prf. 11.

Cum s'a arătat înțelepciunea dumnezească? Prf. 11.

Este vre-o dovadă că Dumnezeu a cunoscut sfârșitul dela început? Prf. 11.

Dece ar trebui ca omul să se aștepte la o oarecare descoperire a planului dumnezeesc? Prf. 12.

A aflat omul o descoperire a planului lui Dumnezeu? Și, în caz afirmativ, unde? Prf. 12.

De cine a fost scrisă Biblia, și cari sunt cele două împărțiri generale ale ei? Prf. 13.

Ce se înțelege prin spiritul sfânt? Prf. 14.

Ce legătură are spiritul sfânt cu Biblia și cu pregătirea ei? Prf. 14.

Cine și sub a cui înrăurire, s'a scris cele dintâiu cinci cărți din Biblie? Prf. 14.

A fost scrisă Biblia sub inspirațiune? Prf. 14.

Câți scriitori profeți au scris la Vechiul Testament? Consună mărturiile lor întreolaltă? Prf. 14.

Arată ce se înțelege sub istorie. Prf. 15.

Arată ce se înțelege prin profeție. Prf. 16.

Poate o minte omenească să prezică cu hotărire întâmplări viitoare? Prf. 17.

Care este una din cele mai vajnice dovezi că Biblia a fost scrisă sub inspirațiune dumnezească? Prf. 17.

Cum s'a profetit născocirea telegrafiei fără fir și a aeroplanelor? Prf. 18.

Au fost prezise de mai înainte trenurile de către profeti? Și, în caz afirmativ, unde? Prf. 18.

Ce fel de mijloace de transport repede au mai fost prezise de profeti? Prf. 18.

Dece n'a dat Solomon lumii invențiuni mari așa precum le avem în ziua de astăzi? Prf. 18.

Au dat profetii a înțelege venirea anume a cuiva pe pământ? Prf. 19.

Ce profecie s'a îndeplinit cu venirea pe pământ a lui Isus din Nazaret? Prf. 19.

Ce rol a avut venirea lui Isus să întărească autenticitatea Scripturilor? Prf. 20.

Au priceput profetii înțelesul celor scrise de ei privitor la întâmplările viitoare? Prf. 21.

Cum s'au străduit ei să priceapă? Prf. 21.

Au priceput îngerii din cer ceea ce au scris profetii? Prf. 21.

Ce este a se înțelege sub „planul dumnezeesc“? Prf. 22.

Cine a fost cel care a înțeles mai întâiu planul dumnezeesc? Prf. 22.

Care a fost numele lui Isus înainte de a fi făcut om? Și care este însemnătatea titlului său preomenesc? Prf. 22.

Ce se zugrăvește în capitolul V din Apocalips? Arată amănuntele acestei icoane. Prf. 22.

Cine este „Leul din seminția lui Iuda“? Prf. 23.

Care este înțelesul simbolic al cuvintelor „șapte“, „coarne“ și „ochi“? Și ce înseamnă cuvintele aceste așa cum sunt întrebinate în cap. 5 din Apocalips? Prf. 24.

Suntem îndreptățiți de a aștepta ca Dumnezeu să învrednicească pe unii oameni, din timp în timp, cu o pricepere mai mare a planului său? Și dacă-i așa, atunci dece? Prf. 24.

Ce simbolizează harfa? Prf. 25.

Unde aflăm expunerea planului dumnezeesc? Prf. 25.

Ce descoperire istorisirea aceasta cu privire la om? Prf. 25.

Prin cine a rostit Dumnezeu adevărurile fundamentale? Prf. 25.

Care este legea lui Dumnezeu? Prf. 25.

Definește ce să înțelege sub lege. Prf. 25.

Unde se găsește legea lui Dumnezeu. Prf. 25

Care este înțelesul cuvântului David? Prf. 26.

Pe cine îl înfățișează sau tipifică David? Prf. 26.

Ce se zugrăvește sau se simbolizează prin cele zece coarde ale harfei lui David? Prf. 26.

Numește cele zece adevăruri fundamentale reprezentate prin coardele harfei. Prf. 26.

Cum putem învăța a ne folosi de harfa lui Dumnezeu? Prf. 27.

Ce efect se produce asupra celui ce se folosește cu dibăcie de harfă? Prf. 27.

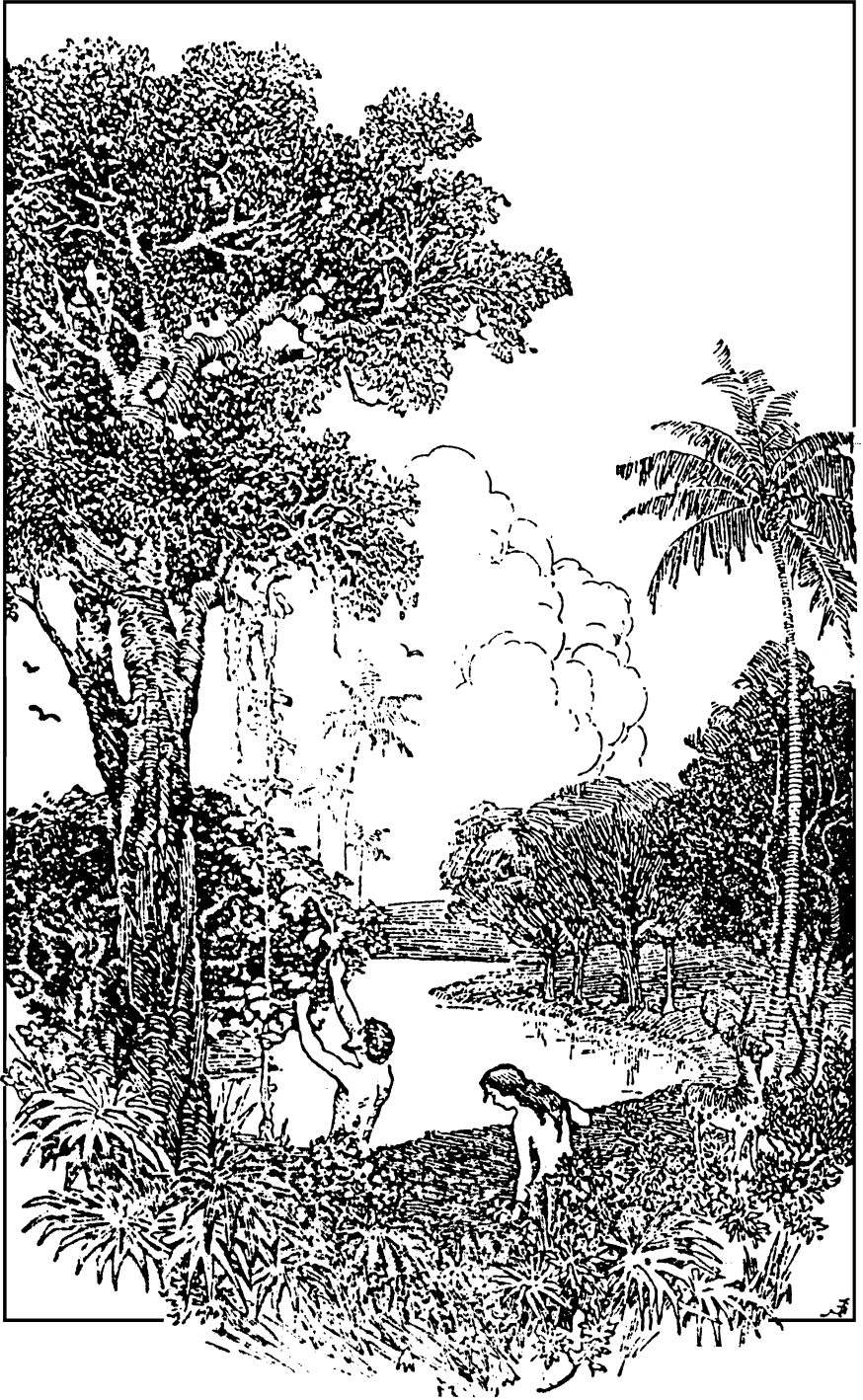
ATOTPUTERNICUL DUMNEZEU

Harfe ale veciniciei, începeți cântul
 Mântuirii, o harfe îngerești
 Incepeți imnul veșnic dulce, nou,
 Pecând și eu îl proslăvesc pe Cel
 Ce-i sfânt, și drept și bun întotdeauna.
 Viață, frumusețe, lumină, minte și iubire,
 Un veșnic, nefăcut, nemărginit!
 Dumnezeu al adevărului! Iehova nepătruns!
 Făcător, susținător, cârmuitor a toate.
 Atotputernic, neschimbat și Mare Dumnezeu!
 Deplinătate nesleită! Ce dă fără slăbire!
 Imensitate nelimitată! Ne'ntinsă, nelegată!
 Cel mai înalt și cel mai bun! Inceput, și mijloc, și sfârși!
 Ochiu atot-văzător! Atot-văzător și nevăzut!
 Ce aude și nu-i auzit! Atot-cunoscător și necunoscut!
 Mai sus de orice mărire! Mai sus de orice înălțime a gândirii
 Stăpân al nemuririi!
 Nespusă mărire! Nederivată fericire!
 Ce din vechime tronu-ți razemi pe dreptate,
 Năinte de ce luceferii de dimineață, 'și începură cântul,
 Și tăcerea auzi glasul măririi. Tu ai pus
 Piatra fundamentală a veșniciei, și văzuși
 Cum viața și existența să sfârșesc fără de Tine.

Pollok.

CAPITOLUL II.

Coarda 1: *Creațiunea*

SUBIECTUL creațiunii de care ne vom ocupa aici privește în special pământul și făpturile de pe el, dintre care cea mai însemnată este omul. Nu vom încerca să discutăm pe larg despre creațiunea altor planete și nici despre alte făpturi. Vom trage numai atențiunea la expunerea Bibliei, care zice că începutul creațiunii lui Dumnezeu a fost Logos, care în Bibliile noastre este tradus prin „Cuvântul.” Cetim în Biblie: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și (un) Dumnezeu era Cuvântul.” (Ioan 1:1) Dumnezeu este numele care să dă lui Dumnezeu, Atotputernicul. El se dă câteodată și altor ființe puternice; pecând numele Dumnezeu se întrebuințează exclusiv numai pentru marele și veșnicul Dumnezeu. Logos, Cuvântul, a fost un Dumnezeu, o ființă puternică. „Acesta era în început la Dumnezeu. Printr’insul totul fu făcut, și fără dânsul nu fu făcut nici măcar ceva ce este făcut.” El a fost și activul agent a lui Dumnezeu în creațiunea tuturor celor ce s’au făcute.

²⁰De vreme ce Biblia a fost scrisă spre folosul *omului*, darea de seamă a Facerii asupra creațiunii îl privește pe om și locuința sa. „La început creă Dumnezeu cerul și pământul”, să scrie în Facere. El creă soarele, pentruca să lumineze ziua; și luna pentru ca să lumineze noaptea, pe pământ. Dumnezeu creă apoi păsările cerului ce zboară prin aer, și peștii din mare. El crea animalele cu patru picioare și târătoarele, și toate fearele câmpului pământului. Toate acestea au fost înainte de a fi creat omul. El făcuse pământul cu multe veacuri înainte de creerea omului, și el îl făcu pentru ca omul să aibă unde să locuiască. Pe profetul său îl făcu să scrie: „Eu am făcut pământul și am creat omul de pe dânsul. Căc, așa zice Iehova, cel ce a creat cerurile; acest Dumnezeu, care a format pământul. l’a fă-

cut, și l'a întemeiat; nu în zădar el l'a creat, ci l'a format ca să se locuiască.“ — Isaia 45:12, 18.

³⁰Dumnezeu creă pe omul și pe femeea cea dintâiu din elementele pământului, și le dădu putere să producă și să nască copii, și întregul neam omenesc se trage din părechea aceasta dintâiu. Dumnezeu fu tatăl și pământul mama lui Adam. Cel dintâiu om se chema Adam; cea dintâiu femeie, Eva. „Și Dumnezeu creă pe om după chipul său, după chipul lui Dumnezeu îl creă pe dânsul, bărbat și femeie îi crea pe ei. Și Dumnezeu îi binecuvânta, și Dumnezeu le zise: „Creșteți și vă înmulțiți, și umpleți pământul, și-l supuneți pe dânsul. și domniți preste pestii mării, și preste păsările cerului, și preste toate animalele câte se mișcă pe pământ.“ — Facerea 1:27, 28.

³¹Desigur suntem cu toții interesați să cunoaștem cum Dumnezeu creă pe cel dintâiu om, pe Adam. „Și Dumnezeu forma pe om din pulberea pământului, și sufla în nările lui suflare de viață: și așa se făcu omul în ființă vie.“ (Facerea 2:7) Să v'a observa aici, că Dumnezeu nu a dat omului un suflet separat și distinct de corp. Cuvântul suflet înseamnă *ființă*; o făptură vie, ce respiră. Fiecare om *este* un suflet. Nimeni *n'are* un suflet. Fiecare făptură vie este un suflet. Dumnezeu numi toate făpturile mișcătoare ce au viață, suflete. (Facerea 1:20) El numește diferite animale ca suflete. — Vezi Numerii 31:28.

³²Dumnezeu făcu deci o locuință frumoasă și plăcută pentru om, care se numește în Biblie Eden, Paradis sau Raiu — o grădină, un parc. minunat. Toate lucrurile din Raiu erau desăvârșite; pentrucă toate lucrările lui Dumnezeu sunt desăvârșite. (Deuteronomul 32:4) „Și Dumnezeu plântă grădină în Eden despre răsărit, și în aceasta puse el omul pe care l'a făcut. Și Dumnezeu făcu să răsară din pământ tot felul de arbori frumoși la vedere și buni la mâncare: și pomul vieții în mijlocul grădinii; și pomul cunoștinței binelui și al răului. Și Dumnezeu luă pe om și-l puse în grădină Eden, ca să o lucreze, și să o păzească.“ — Facerea 2:8, 9, 15.

³³După aceea Dumnezeu dădu omului o lege care să-l cârmuiască. El îi spuse ceea ce putea să facă și ce nu: și-i puse în vedere că o călcare a acestei legi va aduce moartea asupra sa. „Și Dumnezeu porunci omului, zicând: Din toți pomii acestei grădini vei mânca; dar din pomul cunoștinței binelui și al răului, dintr'acesta să nu mănânci: că în ziua în care dintr'însul vei mânca, vei muri.“ — Facerea 2:16, 17.

³⁴Dumnezeu crea apoi pe Eva pentru ca să fie soată și tovărășă lui Adam. (Facerea 2:21-25) Dacă Adam și Eva ar fi rămas ascultători de Dumnezeu întotdeauna, de sigur că nici boală, nici durere și nici moarte nu s'ar fi întâmplat în neamul omenesc.

³⁵Isus, Logos, este numit de Scripturi „steaua luminoasă cea de dimineața.“ (Apocalipsul 22:16) El a fost în toate timpurile bucuria și desfătarea cerescului Tată, a lui Dumnezeu. Steaua servește pentru simbolizarea unei făpturi cerești. Steaua de dimineață este cea mai onorată din întregul imperiu dumnezeesc, afară de Dumnezeu însuși. Alte făpturi cerești încă sunt arătate ca stele.

³⁶Ați auzit de multe ori punându-se întrebarea: Cine a făcut pe diavol, pe Satana, pe cel rău? Răspunsul adevărat este că el n'a fost întotdeauna diavol sau Satană. El fu creat ca făptură desăvârșită și frumoasă. Și el era arătat ca o stea din cer. Numele său original (dela început) era Lucifer. Profetul Ezekiel ne spune că el era „un cherubim cu aripi întinse și acoperitoare“, ceeace vrea să zică că el avea autoritate asupra altora. În urmăre profetul scrie: „Și pusu-te-am pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu; umblat-ai în mijlocul pietrelor înfocate. Fost-ai desăvârșit în căile tale din ziua nașterii tale, până când s'a aflat nedreptate în tine.“ (Ezekiel 28:14, 15) El este descris ca o făptură frumoasă. Astfel profetul zice despre el: „Fost-ai în Eden, grădina lui Dumnezeu; tot felul de pietre prețioase te-au acoperit: Sardonicul, topasul și adiamantul, crisolitul, onicul și berilul. safirul. smaragdul, carbunculul, și au-

rul. Acordul tamburelor tale și al flautelor tale era pregătit pentru tine, pentru ziua nașterii tale.“ — Ezekiel 28:13.

³⁷Alte cete îngerești din cer sunt arătate ca fii ai lui Dumnezeu. Când Dumnezeu creă pământul, punând temelile sale ca locuință pentru om, când el crea pe pământ aceste frumoase făpturi pământești, aceste două mari stele din cer cântară în cor un cântec de veselie, iar fii îngerești ai lui Dumnezeu aruncară strigăte de bucurie. (Iov 38:4-7) Se vede că în vremea aceea toate făpturile lui Dumnezeu erau în armonie cu el, și ascultau de el, și desigur că ele purtau de grijă ca creațiunea pământească să se desvolte; și când cele mai înalte făpturi pământești fură făcute, omul desăvârșit și femeea desăvârșită, înzestrați cu însușirile înțelepciunii, dreptății, iubirii și puterii, făcuți în chipul și asemănarea lui Dumnezeu, atunci fu mare bucurie în cer. Deaceea prilejul pentru cântarea și strigătul de bucurie din partea cetelor cerești.

³⁸În desfășurarea planului dumnezeesc noi vedem, prin urmare, că creațiunea este prima parte, fiind arătată ca prima coardă de pe harfa lui Dumnezeu. „Dumnezeu este lumină, și într'însul nu este nici un întuneric.“ (1 Ioan 1:5) Toate lucrurile lui Dumnezeu sunt desăvârșite. (Deutoronomul 32:4) De aici trebuie să conchidem că toate făpturile lui Dumnezeu fură în lumină, fură făpturi de lumină, toate fericite și pline de bucurie. Iar când omul desăvârșit și femeea desăvârșită fură așezați în mândra grădină a Edenului, toate făpturile erau pline de bucurie.

INTREBARI LA CAPITOLUL II.

La ce se referă subiectul creațiunii tratat în cartea de față, pe scurt? Prf. 28.

Cine este arătat în Biblie ca începutul creațiunii lui Dumnezeu? Prf. 28.

La ce se referă istorisirea Facerii asupra creațiunii? Prf. 29.

Ce fel de făpturi pământești crea Dumnezeu înainte de facerea omului? Prf. 29.

Spre ce scop crea Dumnezeu pământul? Prf. 29.

Ce fel de ființe omenești crea Dumnezeu? Prf. 30.

Cine a fost tatăl și cine a fost mama neamului omenesc?
Prf. 30.

Cine a fost tatăl și cine a fost mama lui Adam? Prf. 30.

Ce putere și autoritate dădu Dumnezeu omului la creera sa?
Prf. 30.

Cum crea Dumnezeu pe om? Prf. 31.

Definește sufletul. Prf. 31.

Se mai aplică cuvântul suflet și la alte făpturi afară de om?
Dovedește cu Scriptura! Prf. 31.

Describe locuința omului celui dintâiu. Prf. 32.

Care este înțelesul cuvântului Eden? Prf. 32.

Ce lege dădu Dumnezeu omului pentru a se governa locuind
în Eden? Prf. 33.

Describe creațiunea Evei. Prf. 34.

Cât timp ar fi putut viețui Adam și Eva în Eden, dacă ar fi
ascultat de legea lui Dumnezeu? Prf. 34.

Ce simbolizează steaua în Scripturi? Prf. 35.

Care este înțelesul termenului scriptural „steaua luminoasă,
cea de dimineată”? Prf. 35.

Care este ființa cea mai onorată decât toate din imperiul
dumnezeesc? Prf. 35.

Cine este diavolul sau Satan? Și cine l'a făcut? Prf. 36.

Care fu numele său dintâiu? Prf. 36.

Cum îl descrie profetul Ezekiel pe Lucifer? Prf. 36.

Cari alte ființe din cer sunt numite fii ai lui Dumnezeu?
Prf. 37.

Când Dumnezeu crea pe om, care fu efectul asupra cetelor
din cer cari văzură creațiunea? Prf. 37.

Care este cea dintâiu coardă depe harfa lui Dumnezeu?
Prf. 38.

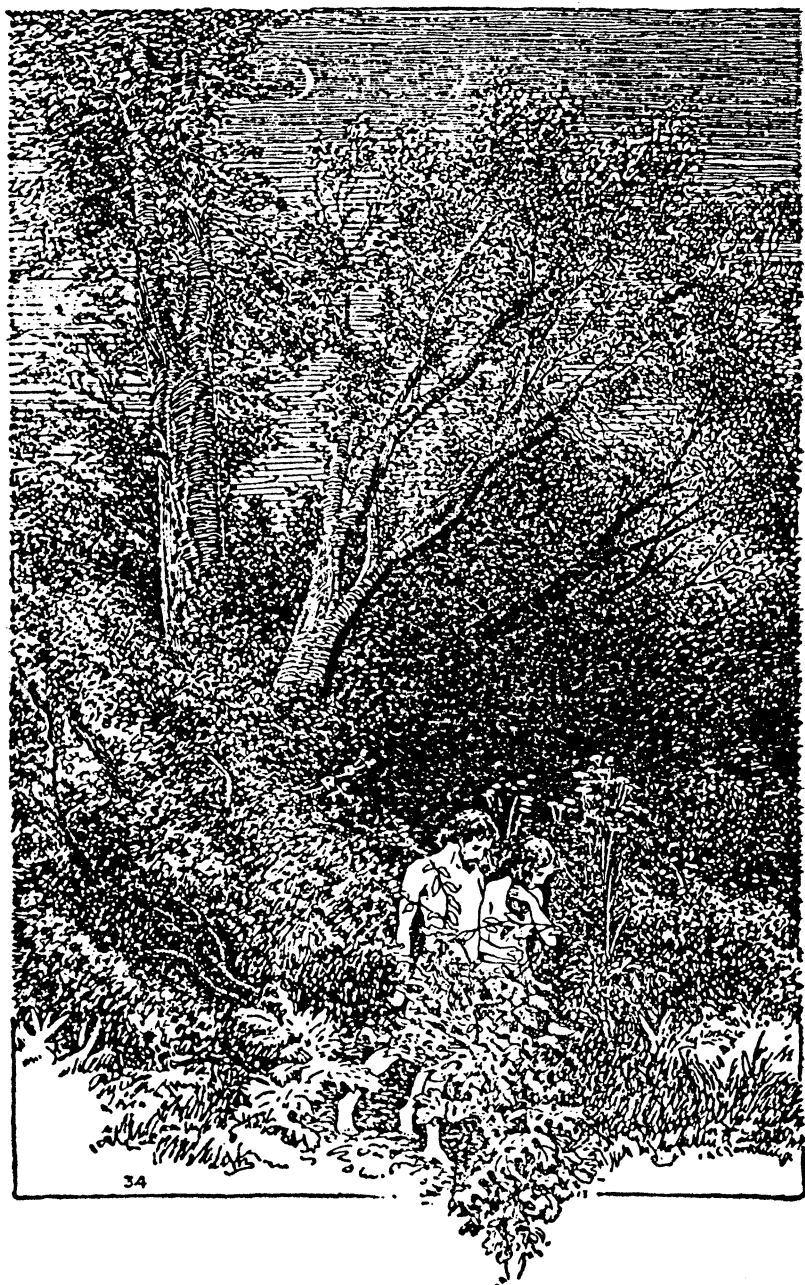
A făcut descoperirea acestei coarde bucurie? Și dacă-i așa,
din partea cui? Prf. 38.

Cine este lumină și fără întunec? Prf. 38.

A creat cândva Dumnezeu o făptură nedesăvârșită? Prf. 38.

Care este firea făpturilor lui Dumnezeu când sunt în armo-
nie cu el? Prf. 38.

Care fu starea din Eden când omul fu creat? Prf. 38.

CAPITOLUL III.

Coarda 2: *Dreptatea arătată* (manifestată)

UNA din însușirile dumnezești este *dreptatea*. „Dreptatea și judecata sunt temeliiile tronului tău.“ (Psalmul 89:14) Înțelepciunea dumnezească a întocmit marele program sau plan dumnezeesc. Dreptatea dumnezească trebuie să-și îndeplinească partea sa în armonie cu celelalte însușiri dumnezești. Legea lui Dumnezeu este neschimbătoare. Fiind neschimbătoare, fapăturile sale pot avea încredere și credință absolută în el, că el face întotdeauna așa cum zice. O călcare a legii lui Dumnezeu trebuie să fie urmată de o pedeapsă dată după dreptate. Prerogativa (datoria) dreptății este ca să vadă ca legea să fie ținută întocmai. Arătarea dreptății premărește numele și cinstea lui Dumnezeu. Fără de arătarea dreptății n'ar fi fost cu putință pentru Dumnezeu să arate atât pe deplin iubirea sa față de om, prevăzând de răscumpărarea sa și pentru fericea și binecuvântarea ce va urma din aceasta. Cine odată înțelege funcțiunea dreptății, și de ce a fost ea arătată, nu poate decât să se bucurie. Acel-ce nu poate înțelege și să aprecieze însușirile dumnezești, nu este în stare să aprecieze în adevăr bunătatea lui Dumnezeu și bunăvoința sa iubitoare față de omenire. Dumnezeu este prea bun pentru ca să fie nedrept. El este prea înțelept pentru ca să facă vre-o greșală; el este prea iubitor pentru ca să fie nebinevoitor; iar puterea sa este exercitată întotdeauna în așa fel ca la urma urmei să ieasă cel mai mare bine.

⁴⁰Arătarea dreptății este una din coardele de pe harfa lui Dumnezeu; însă trebuie ca s'o vedem și s'o apreciem ca se putem înțelege frumusețea și armonia ce o aduce ea, atunci când este folosită în legătură cu celelalte coarde.

⁴¹Răul și binele sunt principii sau reguli potrivnice de acțiune. Binele este legea sau regula de acțiune de care este cârmuit întotdeauna Dumnezeu. Răul devine activ nu-

mai atunci când vre-o făptură a lui Dumnezeu calcă legea sa. Dumnezeu l'a înzestrat pe om cu voință liberă. El nu l'a silit ca să facă sau să nu facă anumite lucruri. El a spus omului că dacă va face anumite lucruri atunci va fi binecuvântat; și că dacă va face alte lucruri potrivnice legii dumnezeiești atunci va suferi pedeapsa; și pedeapsa prescrisă fu moartea. Mama Eva a fost amăgită de Satan, diavolul, și a fost sedusă să calce legea lui Dumnezeu. Tatăl Adam, văzând că soția și tovărășa sa călcase legea, și judecând că ea va trebui să moară, prefera să se împreune cu dânsa în păcat și să moară cu dânsa. (1 Timotei 2:14) Va fi de interes de a cerceta aici împrejurările cari au dus la călcarea legii lui Dumnezeu, și de a vedea pentru ce dreptatea lui față de om a fost arătată prin judecarea lui la moarte.

⁴²Orice stăpânire arpaține de drept lui Dumnezeu. El dăduse omului orice stăpânire asupra tuturor lucrurilor de pe pământ. Lucifer, zări pe Adam și Eva, ființe desăvârșite, în Eden; și cunoscând că ei au fost înzestrați de Dumnezeu cu puteri de a se înmulți și de a umplea pământul, el concepu în inima sau în mintea sa gândul că el ar putea avea o împărăție a sa proprie, și că el ar putea ajunge la aceasta prin despărțirea omului de Dumnezeu, ademenindu-l ca sa vie sub stăpânirea sa (a Satanei). Profetul Isaia ne luminează în privința aceasta când zice: „Cum ai căzut din cer, Lucifer, fiu al aurorei! Eacă-te aruncat la pământ, călcătorule al popoarelor! Căci tu ziceai în inima ta: Sui-mă-voiu în cer, înălța-voiu tronul meu mai pe sus decât stelele lui Dumnezeu; și voiu șede pe muntele întrunirii zeilor, pe nordul cel mai depărtat; sui-mă-voiu pe înălțimele nourilor, și voiu fi asemenea celui Preaînalt. Dară în infern iacă-te aruncat, în groapa cea mai adâncă.“ — Isaia 14:12-15.

⁴³Așa vedem că Satan avea dorința ambițioasă ca să ajungă asemenea celui Preaînalt. Dumnezeu își arăta dreptatea sa față de Lucifer izgonindu-l din fața sa și hotărînd ca el în sfârșit să fie nimic. (Ezekiel 28:14-18; Evrei 2:14)

Când Lucifer fu izgonit din fața lui Dumnezeu din pricina nelegiuirii sale, el atunci și deatunci încoace a fost și este cunoscut sub numele de balaur, șarpele cel dela început, diavolul, și Satan. (Apocalipsul 12:9) În capitolul 3 din Facere el este numit șarpe. Numele dragon (bălaur) înseamnă cel ce înghite; Satan înseamnă adversar sau vrăjmaș; diavol înseamnă bârfitor; și toate numele aceste arată firea lui Satan, cel rău.

⁴⁴Conform istorisirii Facerei, șarpele cel din început, diavolul, amăgi pe Eva în chipul următor: După cum am văzut, până acuma, Dumnezeu spusese lui Adam și Evei că nu au voie să mănânce din un anumit pom din Eden, cunoscut ca pomul cunoștinței binelui și răului. Apropiindu-se de mama Eva în asemănarea unui șarpe, un amăgitor, diavolul a zis către dânsa: „Se poate ca Dumnezeu să fi zis ca voi să nu mâncați din toți pomii din Eden?” La întrebarea aceasta Eva răspunse: „Din fructele pomilor grădinii putem mânca; dar din fructele pomului celui din mijlocul grădinei, a zis Dumnezeu: „Dintr’însul să nu mâncați, nici să nu v’atingeți de dânsul, ca să nu muriți.“ Șarpele cel vechiu, diavolul, replica: „Nu veți muri; că Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca dintr’însul, se vor deschide ochii voștri, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.“ El spuse cu alte cuvinte Evei, că Dumnezeu ar încerca s’o țină pe dânsa și pe soțul ei în neștiință și să tragă folos din ei. Fără îndoială că diavolul mănecă el însuși din fruct în fața Evei și-apoi, mințindu-i cu gândul, îi zise: „Nu veți muri“ — Dumnezeu știe că nu veți muri. Și cu astfel de vorbe el ademeni pe Eva să mănânce din fruct — ceea ce fu o călcare a legii lui Dumnezeu. Noi știm că Satan este un mincios, de vreme ce Isus zise (cătră farizeii) despre el: „Voi sunteți din tatăl, diavolul, și voiți să faceți poftele tatălui vostru. Acela dela început era omorător de oameni și nu stă în adevăr, pentru că într’însul nu este adevăr. Când vorbește minciuna, vorbește din ale sale; pentru că este mincinos și tată al mincinosului.“ — Ioan 8:44.

⁴⁵Faptul că Eva a fost amăgită și prin aceasta ademenită

să calce legea lui Dumnezeu n'a schimbat deloc legea lui Dumnezeu, și nici n'a atins tăria ei. Adam mănă pe știute din fruct, ajungând și el în păcat. — 1 Timotei 2:14.

⁴⁶După ce călcară legea lui Dumnezeu, Adam și Eva se ascuseră printre arborii din Eden. Dumnezeu vorbi către Adam, întrebându-l: „Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți ordonai să nu mănânci?” Adam răspunse că Eva îi dăduse ca să mănânce fructul; iar Eva zise că șarpele o amăgi. Amândoi stătură înaintea lui Dumnezeu și-și mărturisiră vina. Virtutea legii lui Dumnezeu trebuia susținută. Fiind legea sa neschimbătoare (Evrei 6:18), nu remase altceva decât aplicarea acestei legi. Atunci Dumnezeu rosti judecata sa asupra lor, după cum scrie în Biblie: „Și către femei zise: Voiu înmulți durerile însărcinării tale; tu cu durere vei naște fii, și după bărbatul tău vor fi dorințele tale, și el te va stăpâni. Și către Adam zise: Fiindcă tu ai ascultat de vocea femeii tale, și ai mâncat din pomul, despre care ți-am ordonat zicând: Dintr'însul să nu mănânci; blestămat să fie pământul din cauza ta, cu dureri voi mânca dintr'însul în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă îți va crește ție, și vei mânca iarba câmpului; întru sudoarea feții tale vei mânca pâine, până ce te vei întoarce în pământul din care ești luat; că țărână ești și în țărână te vei întoarce.” — Facerea 3:16-19.

⁴⁷Astfel omul desăvârșit își pierdu dreptul la viața sa. El fusese dăruit, cu locuință desăvârșită, cu libertate, cu pace, fericire, și viață veșnică pe pământ. Acuma el trebuia să moară și să se întoarcă în țărâna din care fusese luat. Dumnezeu nu a înforțat pedeapsa de moarte asupra lui imediat, ci-l lăsă să mai trăiască încă 930 ani de viață, așa ca să poată cunoaște efectele nenorocite ale păcatului. Edenul avea în el hrană desăvârșită ce l'ar fi susținut pe omul desăvârșit pe vecie în viață, și el n'ar fi murit dacă ar fi rămas în Eden, afară dacă cumva Dumnezeu l'ar fi făcut să moară într'un chip direct. Inșă Dumnezeu îl goni afară din Raiu, îi lua hrana desăvârșită, și-l făcu să-și caute hrană printre spini și pălămizi și printre alte buruiene

ale pământului ce se găseau alături de Eden; și în starea aceasta el continua să slăbească și să se stingă până când la sfârșitul vremii celor 930 ani el muri.

⁴⁸Un părinte bun și iubitor adeseori își pedepsește copilul din pricina că copilul i-a călcat o poruncă. Părintele nu pedepsește pe copil din pricina că-i place să-și vadă copilul suferind, ci pentru că are în vedere binele copilului, și are de scop disciplinarea lui, voind să-i dea lecțiuni cuvenite. Dacă copilul a făcut întotdeauna bine și niciodată rău atunci el nu va merita și nici nu va primi vre-o pedepsă dela părintele iubitor. Unul din scopurile de căpetenie ale lui Dumnezeu în ce privește purtarea sa cu omenirea, așa după cum o tratează acuma este ca omenirea să fie disciplinată, și să cunoască învățăturile binelui și efectul faptelor rele, învățând astfel a aprecia iubirea Tatălui ceresc.

⁴⁹Când Dumnezeu îi osândi pe strămoșii noștri cei din tâu la moarte, și-i goni afară din Eden, el avu în gând și deja întocmit în planul său fericirea lor viitoare, după cum vom vedea în cercetarea mai departe a planului său. Deaceia iubirea l'a îndemnat la fapta de a-l osândi pe Adam la moarte. Orice faptă a lui Dumnezeu este izvorită din iubire; pentru că Dumnezeu este iubire. Din orice acțiune a sa iesă întotdeauna binele. Arătarea strictei sale dreptăți fu ceva detot vajnic pentru menținerea demnității și măririi lui Dumnezeu. În acelaș timp, făcând astfel, iubirea a fost motivul ce l'a îndemnat la acțiunea sa. Desigur că trebuie să-l fi mâhnit pe Dumnezeu văzându-se silit să-și pedepsească faptele, pentru că Dumnezeu nu află nici o plăcere în cele rele; totuși având în vedere binecuvântarea și restabilirea lor din nou în fericire, plăcerea acestei dreptăți făcute ar urma să fie în binele din urmă ce va rezulta din aceasta.

⁵⁰Deaceia am putea spune cu drept cuvânt că arătarea dreptății e ca coarda cea mai mică din muzica harfei lui Dumnezeu. Coarda cea mai mică pare că e trebuincioasă în muzică pentru ca să producă deplină armonie.

⁵¹Iov cu durerea sa seamănă să înfățișeze omenirea supusă pedepsei acestia. In durerea lui el zise: „In jale întorsu-s'a citara mea, și harfa mea în cântare de plângere.“ (Iov 30:31) Omul desăvârșit și soția sa, lipsiți acuma de locuința lor desăvârșită, muncind din răspuțeri pentru ca să-și adune hrana lor de pe pământul încă nesfârșit, suferind cu corpul și cu mintea din pricina despărțirii lui de Dumnezeu, putea să zică în adevăr, și a zis fără îndoială: „Harfa noastră s'a întors în jale.“ Deatunci încoace neamul omenesc a fost și este într'o stare de jale; și omenirea mai suferă încă și geme de durere. Lumea nu poate aprecia încă arătarea dreptății lui Dumnezeu. Inșă creștinul care a ajuns la cunoștința planului dumnezeesc, și care vede și apreciază scopurile sale pentru binecuvântarea omenirii, se poate și trebuie să se bucure de arătarea dreptății dumnezeiești.

⁵²In cursul vârstei evanghelice Dumnezeu a desvoltat o biserică, a cărei membri sunt desemnați ca corpul lui Christos. (Filipeni 1:29; Coloseni 1:18) Ei mai sunt numiți și membri ai preoției regale. (1 Petru 2:9, 10) In cursul vieții lor pământești ei sunt socotiți ca membri ai unei preotimi ce aduce jertfe, un tip al căreia a fost Aaron. Aaron și fii săi au fost chemați să servească pe Dumnezeu în ceremoniile îmbinate cu Tabernacolul din pustiu. Doi din fiii lui Aaron au fost loviți de moarte din pricina că au adus înăntea Domnului foc străin. Aaron și cei doi fii ce-i rămaseră au fost opriți din partea lui Dumnezeu ca să jelească moartea rudelor lor. Desigur că aceasta e o icoană care arată că cei ce au ajuns la cunoștința planului dumnezeesc nu mai jeleasc că Dumnezeu a pedepsit pe cei doi strămoși ai noștri cu moartea, ci mai vartos ei se bucură în arătarea dreptății, atunci când ajung să înțeleagă că aceasta a fost de trebuință, pentru ca marele plan de răscumpărare să fie adus la îndeplinire așa cum a fost hotărât dela început de Dumnezeu. Iar când cunoaștem și apreciem acest plan dumnezeesc noi putem în adevăr exclama. „Mari și minunate sunt lucrurile tale, Doamne Dumnezeule Atotții-

torule; drepte și adevărate sunt căile tale, împărate al neamurilor.“ — Apocalipsul 15:3.

SUFLETELE OAMENILOR

⁵³Față de ce și-a arătat Dumnezeu dreptatea sa? A condamnat el la moarte trupul sau sufletul omului? Este adevărat că sufletul omului nu poate să moară? Să poate oare ca sufletul omului să fie nemuritor? Iar dacă-i așa, cum de l-a putut Dumnezeu condamna la moarte?

⁵⁴Este de folos de a da definiția unor termeni înainte de a discuta asupra lor. Definițiunea dată trebuie dovedită de Biblie. Aceasta vom încerca să facem înainte de a răspunde la întrebările puse.

⁵⁵Nemuritor înseamnă ceea ce nu poate muri, ceva ce nu poate fi nimic și pus la moarte. Suflet înseamnă o făptură ce se mișcă, ce respiră, ce simte; o făptură sau ființă, ce are facultăți și se știe folosi de ele. Pentru a cunoaște dacă un suflet este sau nu nemuritor e lucrul dintâiu esențial, pe care trebuie să-l dovedim din Biblie ce va să zică un suflet. „Și Dumnezeu formă pe om din pulberea pământului, și suflă în nările lui suflare de viață, și așa se făcu omul în ființă vie.“ (Facerea 2:7) Cuvântul suflet este sinonim cu (adecă înseamnă aceeași ca) cuvintele ființă, făptură și om. Pulberea din care l-a făcut Dumnezeu pe om nu era conștientă. Ea nu avea viață în dânsa. După întrebuițarea acestor elemente pentru formarea omului, Dumnezeu suflă în nările lui suflare de viață, care însuflă corpul, care făcu ca plămânii să înceapă a lucra, și ca sângele să furnice prin arterii, întorcându-se îndărăt prin vine; urmarea fu o mișcare, o respirație, o ființă simțitoare, un om, care prin sine este un suflet. Corpul fără suflare nu constituie un suflet; să cere unirea suflării cu trupul pentru ca să se constituie sufletul. Și când despărțim suflarea de viață de trup, sufletul nu mai există. Să băgăm de seamă, că Scripturile nu zic nicăiri că Dumnezeu a suflat în corpul acesta *nemurire*, ci numai că sufletul a rezultat

din însuflețirea corpului după crearea sa; și aceasta a rezultat din suflarea pe care el o sufla în nările lui.

⁵⁶Spre ilustrare se poate întrebuița o locomotivă. Ea stă locului dacă n'are foc în cuptor, n'are apă în cazan, și prin urmare n'are vapor. Noi zicem atunci despre dânsa că este o mașină moartă. Știm apoi că vaporul se produce prin încălzirea apei; el este silit să intre în cilindre, ventilatorul se deschide, și mașina se mișcă. Dacă se înlătură vaporul mașina se oprește.

⁵⁷Intocmai așa e și cu omul. Corpul format ar fi neînsuflețit și nemișcător, fără suflare. Când suflarea vieții îi fu suflată în nări, și când organele sale începură să funcționeze, atunci omul deveni o ființă respirătoare; care va să zică un suflet. Când omul încetează de a mai răsufla, el moare.

⁵⁸Omul este un suflet. Nu se poate zice că omul are un suflet. Orice făptură care răsuflă este un suflet. Dumnezeu întrebuițează cuvântul suflet viețuitor cu privire la animale de ordin inferior cu mult înainte de creațiunea omului. (Facerea 1:20, Bib. eng. *margin*) Că toate făpturile cu suflare sunt desemnate de Dumnezeu ca suflete se dovedește prin aceste cuvinte: „Și să iei și pentru Dumnezeu dare dela bărbații de resbel, cari au ieșit la oștire: din toată cinci suta câte un suflet, din oameni și din boi și din asini și din oi.“ (Numerii 31:28) Toate sufletele mor la fel. „Căci soarta fiilor oamenilor este ca și soarta vitelor; a amândurora tot acciaș soarte este cum unul moare așa moare și celalalt: *un suflet* au toți; și nimic mai mult n'are omul decât vita; căci și unul și altul deșertăciune sunt. Toți la acelaș loc se duc: toți sunt din pulbere și toți se întorc în pulbere.“ — Ecclesiastul 3:19, 20.

⁵⁹În arătarea dreptății dumnezeiești Dumnezeu zise către Adam: „Dar din pomul cunoștinței binelui și al răului, din acesta să nu mănânci; că în ziua în care dintr'însul vei mânca, vei *muri*.“ (Facerea 2:17) Pedepsa a fost rostită asupra omului, asupra ființei, asupra sufletului. Dacă în privința aceasta mai rămâne vre-c îndoială cuiva ea să lim-

pezește în mod definitiv prin o altă declarație hotărâtă a Bibliei care zice: „Sufletul ce păcătuiește, acela va muri.“ (Ezekiel 18:4, Cornilescu) „Care este omul ce va trăi, și moartea nu va vedea? (Citește: întrebare) Care va scăpa sufletul său să nu moară?“ — Psalmul 89:48, Cornilescu.

⁶⁰Gândul de suflete nemuritoare își are începutul dela Satan, diavolul. El se apropia de Eva și zise: „Dacă veți mânca din pomul acesta nu veți muri.“ Isus a denunțat declarația aceasta ca fiind prima minciună ce s'a spus cândva, i-ar pe Satân ca pe tatăl minciunilor (Ioan 8:44) Satân a încercat să întunece poporul în ce privește adevărul despre marele plan al lui Dumnezeu, așa ca să-l poată abate dela Dumnezeu și dela binecuvântările ce avea să le primească ascultându-i. Apostolul vorbind de Satan zice că el este „Dumnezeul (puternicul) acestei lumi“, înțelegând prin aceasta reaua ordine socială de astăzi; și că el a întunecat gândurile oamenilor pentru adevăr, ca nu cumva luminarea evangheliei măririi lui Christos să dea raze în inimile lor. (2 Corintieni 4:4) Din ziua aceea nenorocită din Eden și până astăzi Satan a întunecat mințile oamenilor dela adevăr băgând în capul lor o concepțiune greșită asupra celor orânduite de Dumnezeu; iar temelia acestei orșiri este mai ales minciuna spusă din capul locului: „Nu veți muri.“ Toată învățătura greșită își are temelia pe minciuna aceasta.

⁶¹Dacă omul ar fi nemuritor sau ar avea un suflet nemuritor el n'ar putea să moară. Și din aceasta deducem că Dumnezeu n'ar fi în stare să execute judecata sa asupra unui păcătos, și dreptatea i-ar da greș. Scripturile însă spun altcum, că însușirea nemuririi o are numai Dumnezeu. „Care *singur* are nemurire, locuind în lumină de neapropiat, pe care nu l'a văzut nimenea dintre oameni, nici nu-l poate vedea.“ (1 Timoteiu 6:16) Nemurirea va fi dată ca marea răsplată creștinilor credincioși, și nimărui altuia din neamul omenesc. Astorfel de creștini, ce trăesc și rămân credincioși până la moarte, li s'a promis natura dumnezeiască, coroana vieții. (2 Petru 1:4: 1 Petru 1:3, 4; Apocalipsul

2:10) Apostolul Pavel spune limpede, că creștinii prin „stăruință și fapte bune *caută* nemurire.“ (Romani 2:7) Desigur nimeni nu caută ceva ce deja are. Și iarăși el spune de acei creștini, că de vor fi credincioși până în urmă: „Muritorul acesta (are) să îmbrace nemurire.“ (1 Corinteni 15:53) Dacă sufletul, sau dacă omul, ar fi deja nemuritor, el n'ar trebui să îmbrace nemurirea. Nimeni nu va ajunge vreodată la nemurire decât creștini biruitori ai veacului evanghelic. Dumnezeu are o răsplată deosebită pentru ceilalți dintre oameni ce vor asculta de el la timpul cuvenit.

MORT INCONȘTIENT

⁶²O altă amăgire a lui Satan, prin care a întunecat pe oameni, este învățătura că cel mort mai este încă conștient după moarte, adică știe despre sine, simtește, gândește, plănuiește, se chină sau simte fericire. Însă aceasta credință nu se susține de către Biblie. Cei ce mor nu mai sunt conștienți — nu-mai știu nimic — afară doară dacă vor fi înviați de Domnul. Despre învierea din morți vom vorbi mai târziu. Dacă sufletul ar fi nemuritor atunci el ar fi conștient undeva. Să cercetăm Scripturile ce arată că cei morți sunt inconștienți.

⁶³„Căci în moarte nu este aducere aminte de tine, în infern cine te va lăuda?“ (Psalmul 6:6) Astfel se arată că cei morți nu mai au puterea cugetării sau a vre-unui alt simț. „Nu morții laudă pe Dumnezeu, nici toți cei pogoriți în locul tăcerii“ (groapă). (Psalmul 115:17) De aceea morții fiind morți, nu mai pot vorbi.

⁶⁴Morții nu pot răsufla sau respira, nici gândi, nici simți. „Jeis suflarea lor, ei pier, și în pulbere se reîntorc.“ (Psalmul 104:29) „Ieși-va spiritul său, și în țărână se va întoarce, și în ziua aceea vor peri toate planurile lui.“ (Psalmul 146:3) O persoană inconștientă nu poate simți. Aceasta se ilustrează prin faptul că când o persoană se supune într'un spital unei operațiuni, chirurgia îl narcotizează pe pacient, și îl adoarme. așa că el nu mai simte nimic în cursul operațiunii.

⁶⁵Și iarăși cetim în Scripturi: „Cei ce trăese, cel puțin știu că vor muri: dară ce morți nu știu nimic... Și iubirea lor, și ura lor, și zelul lor, acum a perit.“ (Ecclesiastul 9:5, 6) Pentru că sunt inconștienți ei numai știu nimic după ce mor. „Toate câte-ți sunt la îndemână, fă-le cu toată puterea ta: căci nu este nici lucru, nici minte, nici știință, nici înțelepciune în mormânt, unde te duci.“ — Ecclesiastul 9:10.

⁶⁶Și iarăși vorbind despre om, Dumnezeu zice: „Totuși în strălucire omul nu se poate ținea. ci asemenea animalelor se stinge.“ (Psalmul 49:13) Ceva ce se stinge sau se nimicește nu poate fi conștient, nu poate exista și desigur nu poate fi nemuritor.

⁶⁷Isus a zis: „Căci Dumnezeu iubi lumea atât de mult, încât dete pe Fiul său unul născut, pentru ca oricine care crede într'însul să nu peară, ci să aibă viață veșnică.“ (Ioan 3:16) Aici avem dovada hotărîtă că moartea înseamnă peirea tuturoră dacă nu ar fi răscumpărarea adusă de Isus Christos. Aceasta devedește în mod pozitiv contrarul conștienței celor morți și a nemuririi sufletului.

⁶⁸Biblia vorbește despre moarte ca despre un somn, pentru că Dumnezeu are de gând să-i scoale din morți pe toți la timpul cuvenit, și să le deie prilej la viață. Biblia e plină de expresiuni ce se referă la cei morți ca la unii adormiți. Câteva din aceste expresiuni sunt următoarele: „Și adormi David cu părinții săi, și se înmormânta în cetatea lui David.“ (1 Regi 2:10) „Adormiră părinții.“ (2 Petru 3:4) „Dintre cari mai mulți sunt remași până acum, iar unii, adormiră.“ (1 Corinteni 15:6) „Fraților, nu voim ca voi să nu știți despre cei adormiți... așa și Dumnezeu pe cei adormiți îi va aduce prin Isus împreună cu dânsul (la înviere).“ — 1 Tesaloniceni 4:13, 14.

⁶⁹Din aceste Scripturi trebuie să conchidem că morții sunt cu totul inconștienți din momentul morții și până la timpul, când domnul va afla de bine să-i scoale și să le dea prilej la viață, ceea ce el și-a propus să facă, după cum reiesă din marele său plan. (Ioan 5:28, 29) Omul este făcut din pul-

here. El a fost condamnat să se întoarcă în pulbere; aceasta va să zică la starea celor morți. Și Domnul zice: „Da, mulți din cei ce dormiau, ca în țărâna pământului, se vor scula.“ — Daniel 12:2.

CHINUEȘTE DUMNEZEU PE CINEVA ?

⁷⁰Oamenii au crezut multă vreme că pedeapsa pentru cei nelegiuți, — ce nu ascultă de Dumnezeu — este un chin sau o tortură veșnică într'un iad în care arde un foc nestins și pucioasă. Mulți au fost înfricoșați de a studia Biblia de spaima acestei învățături înfiorătoare. Mulți, tot din pricina ei au refuzat să creadă într'un Dumnezeu care ar fi capabil de astfel de grozăvii. Aceasta este o altă învățătură a lui Satan, menită să întunece pe oameni. În-vățătura chinului veșnic nu poate fi adevărată din cel puțin patru puncte de vedere și anume: 1) pentru că este irațională; 2) pentru că este vătămătoare dreptății; 3) pentru că este contrară principiului iubirii; și 4) pentru că este absolut fără temei în Scriptură.

⁷¹Pare lucru ciudat ca oameni cu mintea întregă — și sănătoasă — să ajungă la acea încheiere că atotînțeleptul Creator să chinuiască pe vecie pe vre-una din făpturile sale. Care ar putea fi scopul unui astfel de chin? S'ar putea aduce prin aceasta un bine oarecare? Ar fi el spre mărirea lui Dumnezeu?

⁷²Un chin veșnic pentru oameni n'ar putea exista, decât cu voința lui Dumnezeu. Un Dumnezeu înțelept n'ar putea să-și chinuiască făpturile sale, afară numai dacă e absolut lipsit de orice simț al iubirii. Un Creator care ar fi capabil să facă un sistem de chinuire nesfârșită ar fi un demon și nu un Dumnezeu înțelept. Omul nu este desăvârșit și totuși are în sine o iubire oarecare. Dumnezeu este desăvârșit. El este iubire. Un om nedesăvârșit nu și-ar chinui copilul, sau chiar calul, cânele sau o simplă pisică.

⁷³Să presupunem că un câine devine turbat și încearcă să muște pe orice vecin. El trebuie ucis; dar nimeni nu ar pune pe biata bestie într'un chin veșnic. Rău, cum cânele ar fi,

simțul milei — dacă am fi lipsiți de al dreptății și al iubirii — ne-ar îndemna să punem capăt vieții lui cât se poate de repede și în mod așa cum să nu simtă multă durere. De ce ar face așa un om? Pentru că simțul său de dreptate și iubire l-ar împiedeca să facă altceva. Omul nu are atâta iubire cât Dumnezeu. Orice face Dumnezeu pentru om o face numai spre binele lui.

⁷⁴Invățătura aceasta este irațională deoarece nimeni nu poate fi veșnic chinuit dacă nu e veșnic conștient; și Scripturile citate mai sus arată că morții nu sunt conștienți. Mai mult încă, nu poate fi un chin veșnic al sufletului dacă sufletul este nemuritor, ceva ce să nu se poată nimici; și Scripturile suscitute și toate celelalte Scripturi ce privesc aceasta arată că omul nu este nemuritor, că nimeni nu este învrednicit de nemurire, afară de cei ce o primesc drept răsplată pentru fapte bune și ce devin conmoștenitori ai lui Isus Christos în mărița lui împărăție. Este așadar ușor de înțeles că învățătura aceasta vine dela Satan; și că cele două doctrini sau învățături despre nemurirea și chinul veșnic trebuie sau să poată sta launloc sau cădea launloc. Și deoarece amândouă sunt false, amândouă trebuie să cadă.

⁷⁵Invățătura despre chinul veșnic este *nedreaptă*, pentru că Dumnezeu este *drept*. Dreptatea este temelія tronului său. Dumnezeu a spus limpede omului că dacă va păcătui va muri. Dacă el după aceea l-ar fi aruncat într'un veșnic chin, atunci el i-ar fi sporit pedeapsa după călcarea legii, și aceasta este în contra oricărui principiu de dreptate. Toți copiii lui Adam s'au născut nedesăvârșiți. „Nimenea nu face bine, nici unul chiar.“ (Psalmul 14:4) Fiecare copil se naște nedesăvârșit. Ar fi foarte nedrept din partea lui Dumnezeu să-l arunce pe om într'un chin veșnic, când el se naște sub împrejurări asupra cărora nu este nici câtuși de puțin stăpân, și apoi din pricina că el nu poate face voia lui în mod desăvârșit. Simțul de dreptate al omului este vătămat prin gândul de chinuire al vre-unei făpturi. Dreptatea pe care o are omul este o însușire dată de Dumnezeu. Cu cât mai

asemenea lui Dumnezeu este omul cu atât mai drept este el. Trebuie să recunoștem, mai departe, că Dumnezeu tratează faptele sale după dreptate.

⁷⁶Învățătura chinului veșnic lasă afară din socoteală atributul iubirii. Oricare părinte bun își iubește copiii, iar copiii își iubesc părinții. Tot așa mama își iubește copiii și aceștia o iubesc pe dânsa. Când copiii sunt neascultători tata sau mama trebuie să-i disciplineze; și câteodată cu ajutorul vergii! Inșă nici un părinte iubitor nu s'ar putea gândi o singură chipă la chinuirea în foc a fiului său. O pedeapsă dreaptă are întotdeauna de scop binele ce rezulta la urmă, și când părinții sunt constrânși să-și pedepsească sau să disciplineze copiii, o fac de dragoste față de copiii lor. Apostolul Pavel, vorbind despre disciplina făcută de către părinții pământești și de către Dumnezeu, zice: „Apoi aveam înțelepțitori pe părinții noștri după trup și ne sfiam; nu ne vom supune cu mult mai vârtos Tatălui spiritelor și vom fi vii? Pentrucă ei după a lor găsim cu cale ne înțelepțiau pentru puține zile, iar acesta spre folosul nostru ca să ne împărtășim de sfințenia lui.“ — Evrei 12:9, 10.

⁷⁷Numai diavolul — nelegiuit ar dori chinuirea cuiva și acela ce iubește întunericul și toate cele rele.

⁷⁸Dumnezeul nostru este iubire. (1 Ioan 4:16) „Dumnezeu este lumină și într'insul nu este nici un întunec.“ Orice face Dumnezeu este bun. Dumnezeu a creat pe omul din tâu, Adam, și-i dădu puterea să transmită viață urmașilor săi. Toți oamenii sunt copiii lui Adam. Numai cu permisiunea lui Dumnezeu copiii aceștia au putut să ajungă la viață. Adam fu fiul lui Dumnezeu și întreg neamul omenesc se coboară dela Adam; și astfel ei sunt înrudiți cu Dumnezeu.

⁷⁹Niciunul din copiii lui Adam nu s'a născut desăvârșit. Unii s'au născut sub împrejurări cât se poate de căzute și nefavorabile. Prin urmare iubirea lui Dumnezeu, pentru neamul omenesc este atât de mare încât el a avut de grijă de răscumpărare și de fericirea din urmă a tuturor,

și ar fi cu totul nepotrivit cu însușirea sa de iubire de a orândui cândva tortura cuiva dintre ei. Invățătura chinului veșnic este o defăimare a marelui și iubitului nume a lui Dumnezeu, și Satan este răspunzător de aceasta. Însă la timpul cuvenit Dumnezeu va descoperi tuturor iubirea sa; și că toată purtarea sa față de neamul omenesc este numai spre binele lui.

⁸⁶Invățătura chinului veșnic nu este susținută de nici un text din Biblie. Sunt unele texte scrise în fraze simbolice, parabole și vorbe întunecoase, cari au fost scrise pentruca să illustreze un alt adevăr mare: ele nu privesc însă deloc pedeapsa veșnică a neamului omenesc. Scripturile aceste trebuie considerate aiurea. Locul nostru nu ne permite să le considerăm aicea. Ceeace ce voim să examinăm sunt expunerile directe ale Scripturilor.

⁸¹Toate Scripturile arată că cei nelegiuți vor fi pedepsiți; pedeapsa însă nu va să zică chin veșnic. Este mare deosebire între veșnică pedeapsa și chin veșnic. Pedepsa veșnică este o pedeapsă ce, rămâne pentru totdeauna. Chinul veșnic ar fi *un chin sfârșit*, ce ar trebui să-l sufere omul în mod conștient pe vecie. Legile țării pedepsesc pe nelegiuți, adevă pe cei ce calcă legea, și durata pedepsei este scurtă sau lungă, după mărimea fărădelegii ce a făcut. Cel ce fură o pâine calcă legea și va fi pedepsit cu închisoare de o zi până la o lună. Cel ce nimicește casa vecinului prin foc este iarăși pedepsit: însă pedeapsa lui se va urca la câțiva ani de închisoare. Cel ce ucide pe aproapele său este pedepsit cu moartea.¹ Nici o lege a nici unui popor de pe pământ nu dă voe ca cel ce calcă legea să fie chinuit. Hoțul de pâine se pedepsește pe timp scurt; cel ce nimicește casa cuiva pe un timp mai lung; iar uci-gașul de bună voe se pedepsește cu deplinătatea pedepsei după lege, și pedeapsa sa este statornică. Moartea este pedeapsa cea mai mare ce se poate da după lege. Și tot moartea este pedeapsa cea mai mare ce se dă de către Dumnezeu. Viața este lucrul cel mai scump pentru o făptură, și

1) Numai în America, Anglia și Franțe.

luarea vieții este pedeapsa cea mai grea ce se poate da cuiva. Deaceea moartea eternă sau veșnică, cu nici un fel de nădejde de înviere, va fi o pedeapsă pe vecie. Aceasta nu va fi însă o tortură veșnică și conștientă. Dumnezeu spune limpede: „Plata păcatului este *moarte*“ (Romani 6:23), și nu chin veșnic.

⁸²Odată hotărît acest fel de a pedepsi, Dumnezeu n'a putut să-l schimbe mai târziu, pentru că Dumnezeu nu se schimbă și nici nu se poate contrazice, sau nega pe sine. (2 Timotei 2:13) Prin neascultarea unui om, veni păcatul în lume, iar moartea ca urmare a păcatului; astfel moartea a ajuns să fie pedeapsă asupra întregii omeniri. (Romani 5:12) Și aceasta va continua până când la timpul cuvenit a lui Dumnezeu ei vor fi înviați dela moarte, dându-li-se tuturor prilej la viață: despre aceasta vom vorbi mai târziu. „Dumnezeu păzește pe toți cei ce-l iubesc, dar pe toți nelegiuiții îi nimicește.“ (Psalmul 145:20) Apostolul spune limpede că toți făcătorii de rele „vor lua ca pedeapsă peire veșnică.“ — 2 Tesaloniceni 1:9.

⁸³Însă cei nelegiuiți nu merg ei în iad?

⁸⁴Este adevărat că toți cei ce au murit dela Adam și până astăzi au intrat în iad. Sub iad însă nu este a se înțelege o tortură conștientă. Oriunde aflăm în Biblie cuvântul iad el înseamnă starea morții. Iadul nu este un *loc* ci o *stare*. Cei ce intră în mormânt nu mai sunt conștienți; ei au intrat în o stare de absolută nemișcare, răceală sau inconștientă, adecă într'o stare de moarte, în înțelesul deplin al cuvântului. Corpurile putrezesc și se prefac în pulbere. Cuvântul iad este tradus din cuvântul evreesc *sheol*, după cum este întrebuințat în Vechiul Testament. Acelaș cuvânt îl vedem de multe ori tradus cu groapă sau mormânt. În Noul Testament acelaș cuvânt iad este tradus din cuvântul grecesc *hades* și înseamnă deasemenea mormânt, stare de moarte, groapa.

⁸⁵Unele ilustrațiuni scripturale în privința aceasta dovedesc că iadul înseamnă o stare de moarte. Iov era un sfânt și evlavios, care în toate căile sale a ascultat de Dumnezeu.

El a pierdut toate bunurile și avuțiile sale pământesti, și apoi vecinii își bătură joc de suferințele lui; și în suferințele sale el se ruga la Dumnezeu ca să-l învrednicească ca să între în iad, zicând: „O, de mai ascunde în mormânt (*sheol*), de mai acoperi până ce-ți va trece mânia.“ (Iov 14:13) El dori să fie ascuns în mormânt până în ziua învierii, având nădejde în făgăduința lui Dumnezeu, că într'o bună zi cei morți vor învia iarăși. Iov zice apoi: „Să sper? Mormântul e casa mea; în întunec îmi aștern culcușul meu.“ „De este repaus măcar în pulbere.“ (Iov 17:13, 16) Astfel el zugrăvește mormântul ca o stare de întunecime, unde nu este cunoștință, nici înțelepciune, nici gândire. Și iarăși zice el: „De ajung fii săi la onoare, el nu știe; de sunt înjosit, el nimic nu află de aceasta.“ (Iov 14:21) Dece? Pentru că cei ce se află în iad, în groapă, în mormânt, în stare de moarte, n'au nici o cunoștință despre nimic. Ei sunt în afară de orice existență, în așteptarea învierii.

⁸⁶Iosif, iubitul fiu a lui Iacob, fu vândut în Egipt de frații săi. Haina lui Iosif fu muiată în sângele unui ied și adusă la Iacob, spuindu-i-se că fiul său este mort. În durerea sa Iacob strigă: „Plângând mă voi coborî la fiul meu în mormânt (*sheol*).“ (Facerea 37:35) Iacob era un om bun și aprobat de Dumnezeu. (Evrei 11:9, 39) Iacob avea în gând că va muri și va intra la fiul său în mormânt, în starea de moarte, de jale după iubitul său fiul.

⁸⁷Beniamin fu fiul cel mai tânăr a lui Iacob. După pierderea lui Iosif iubirea sa se îndreptă asupra lui Beniamin. Fii lui cei mai mari veniră la el și-i cerură ca să-l lase pe fratele lor cel mai tânăr să meargă cu ei în Egipt. Tatăl lor, Iacob se împotrivi, zicând: „Fiul meu nu se va pogorî cu voi; că fratele său e mort, și el a ramas singur; și de i s'ar întâmpla vre-o nenorocire pe drumul în carele mergeți, atunci voi căruntețele mele le veți pogorî cu întristare în mormânt (*sheol*).“ (Facerea 42:38, 39) Vedem așadară că iadul despre care se vorbește aici nu este un loc de foc și pucioasă, pentru că perii albi ai lui Iacob nu ar fi ramas

multă vreme în flăcările focului. Ceeace a înțeles el însă în adevăr era că el, ca om bătrân și cărunt, nu voia să se pogoare n mormânt cu întristare, dacă cumva i-s'ar fi întâmplat ceva fiului său cel mai iubit.

⁸⁸Isus veni pe pământ, trăi, muri și fu îngropat; și înainte scrisu-s'a despre el că va intra în infern. „Că tu nu vei lăsa infernului sufletul meu.“ (Psalm 16:11) Dacă iadul este un loc de chin veșnic și dacă Isus intra acolo, el n'ar mai fi putut scăpa. Faptul că el nu remase în iad este o dovadă puternică că iadul nu este un loc tortură.

⁸⁹Dumnezeu așeză adevărata religione pe pământ, care fu și este venerarea lui și preamărirea numelui său. Satan așeză și el o religione greșită în încercarea sa de a fi asemenea celui Preaînalt. Dumnezeu făcu legământul său cu poporul lui Israel, poruncindu-le ca ei să se țină despărțiți și deosebiți de popoarele păgâne din jurul lor. Satan așeză o religione greșită la aceste popoare păgâne, și le făcu să se închine la chipuri, idoli, soare, lună, tele și la alte lueruri ca prin aceasta să-l întunece pe Dumnezeu. Acești păgâni idolatri clădiră un templu în valea Hinomului în scopul de a aduce jertfe zeilor lor. Jidovii se lăsară de legământul lor cu Dumnezeu și deveniră închinătorii lui Baal, unul din dumnezeiții lui Satan. În închinarea lor lui Baal ei își aduceau ca jertfe copii, și pe această jertfă diavolească să întemeiează învățătura, chinului în foc, despre care zice Dumnezeu: „Și au zidit înălțimi lui Baal, ca să ardă pre fiii lor în foc, drept olocauste lui Baal; aceea ce n'am ordonat, nici n'am vorbit, și nici în gând nu mi-a venit.“ (Ieremia 19:5) Și iarăși zise Dumnezeu: „Și au zidit înălțimi lui Baal, în Valea fiilor lui Hinom, ca să treacă prin foc pre fiii lor și pre fetele lor lui Moloch; ceeace eu nu li-am ordonat, nici în gând nu mi-a venit, ca ei să facă urâciunea aceasta, și să tragă pre Iuda în păcat.“ (Ieremia 32:35) Lucrurile ce le jertfeau păgânii, le jertfeau diavolilor și nu lui Dumnezeu. (1 Corintieni 10:20) Această religione greșită sau diavoleasc așezată între deosebite popoare amăgite era un alt mijloc întrebuintat de Satan pen-

tru ca să întunece mințile oamenilor dela învățăturile adevărate ale planului dumnezeesc.

⁹⁰In exercitarea dreptății dumnezeesti Dumnezeu nu întrebunțează niciodată tortura; și spune limpede că o astfel de învățătură este urâcios înaintea ochilor săi, că este dela diavolul. Conform dreptății dumnezeesti făcătorii de rele au se fie nimiciți; deaceea ceea ce se nimicește pe veci nu poate fi și chinuit pe veci. Unele Scripturi ce dovedesc aceasta sunt următoarele: „Căci făcătorii de rele se vor stârpi; dară cei ce speră în Iehova, aceia vor moșteni pământul. Încă puțin, și nelegiuitul nu va mai fi, și de vei căuta spre locul său, el nu va mai fi... Iar nelegiuiții vor peri, și inamicii lui Dumnezeu, ca grăsimea mieilor: Și se vor stinge, în fum se vor stinge... Căci cei binecuvântați de el vor moșteni pământul, și cei blăstămați de el se vor stârpi...”

Căci Domnul iubește dreptatea, și nu va părăsi pre cuviosii săi; în veci vor fi păziți: „Dar seminția nelegiuitului se va stârpi... Speră în Domnul, și păzește calea lui, și el te va înălța, ca să moștenești pământul; stârpirea nelegiuitilor o vei vedea... Iar făcătorii de rele dela olaltă se stârpesc, viitorul nelegiuitilor se nimicește.” — Psalm 37:9; 10, 20, 22, 28, 34, 38.

⁹¹Învățătura despre chinul veșnic este o defăimare cât se poate neagră a caracterului lui Dumnezeu. Aceasta este o pată batjocuritoare asupra numelui său plăcut. Scopul de căpetenie al omului este ca să mărească pe Dumnezeu. Dreptul și datoria sa este deci ca să înlătore din gândurile sale și ale altora această idee falsă asupra lui Dumnezeu și ca să ajutore și pe alții să priceapă că Dumnezeu este în adevăr iubire. O pricepere a planului său arată că orice face el este întemeiat pe dragoste. Indată după condamnarea omului la moarte el începu să descopere planul său pentru răscumpărarea omului și pentru mântuirea sa din urmă. Cu cât mai bine cunoaștem și înțelegem aceste mari adevăruri, cu atât mai mult ne bucurăm în însușirea dumnezească a dreptății și în aranjamentul dumnezeesc de a o face cunoscut.

Care însușire dumnezească este arătată ca temelie a tronului lui Dumnezeu? Prf. 39.

Care însușire dumnezească a alcătuit planul lui Dumnezeu? Prf. 39.

Este de trebuință ca însușirile lui Dumnezeu să opereze în armonie întreolaltă? Prf. 39.

Este legea lui Dumnezeu neschimbătoare? Prf. 39.

Ce a trebuit să urmeze după călcarea legii dumnezești? Prf. 39.

Care este prerogativa dreptății dumnezești? Prf. 39.

Cum afectează arătarea dreptății dumnezești numele și demnitatea lui Dumnezeu? Prf. 39.

Era de trebuință ca dreptatea dumnezească să fie arătată în scopul ca iubirea dumnezească să fie deplin exercitată? Și, dacă-i așa, de ce? Prf. 39.

Ce este lucru esențial pentru o deplină apreciere a bunătății iubitoare a lui Dumnezeu? Prf. 39.

De ce nu este Dumnezeu niciodată nedrept și nebinevoitor? Prf. 39.

Face Dumnezeu greșeli? Prf. 39.

Spre ce scop întrebunțează el puterea sa? Prf. 39.

Ce se simbolizează prin coarda a doua a harfei lui Dumnezeu? Prf. 40.

Definește binele și răul! Prf. 41.

Când devine răul activ? Prf. 41.

L'a silit Dumnezeu pe Adam să facă sau să nu facă anumite lucruri? Prf. 41.

Ce pedeapsă a prescris Dumnezeu pentru călcarea legii sale? Prf. 41.

De ce și prin cine a fost sedusă Eva să calce legea? Prf. 41.

De ce călcă Adam legea? Prf. 41.

Cu-i aparține întreaga stăpânire după dreptate? Prf. 42.

Ce stăpânire i-a dat Dumnezeu omului? Prf. 42.

De ce a sedus Lucifer pe Eva la păcat? Prf. 42.

Ce-și gândea Lucifer în inima sa? Prf. 42.

Care a fost cauza căderii lui Lucifer? Prf. 43.

Cum s'a arătat dreptatea dumnezească asupra lui Lucifer? Prf. 43.

Sub ce nume este cunoscut Lucifer dela păcat încoace? Prf. 43.

Describe cum a sedus diavolul pe Eva să calce legea lui Dumnezeu! Prf. 44.

Ce a răspuns Eva la îndemnarea diavolului ca ea să calce legea lui Dumnezeu? Prf. 44.

Cine a spus adevărul cu privire la sfârșitul faptei Evei, Dumnezeu ori Satan? Prf. 44.

Faptul că Eva a fost înșelată de Satan a putut cumva să schimbe pedeapsa prevăzută de lege? Prf. 45.

Ce făcură Adam și Eva după călcarea legii dumnezeiești? Prf. 46.

Ce măsură luă Dumnezeu în contra lor, și dece? Prf. 46.

Spune amănuntele judecății sau sentinței rostite de Dumnezeu în contra lui Adam și Evei! Prf. 46.

Care a fost rezultatul judecății rostite în contra omului? Prf. 47.

Cât a mai trăit Adam după ce a fost osândit la moarte? Prf. 47.

Cum l-a făcut Dumnezeu pe om să simtă judecata sa? Prf. 47.

Ar fi murit Adam dacă ar fi rămas în Eden? Prf. 47.

De ce-și pedepsește un părinte copilul? Prf. 48.

Dacă copilul ar fi ascultat întotdeauna, ar fi fost nevoie de pedeapsă? Prf. 48.

Care este una din pricinelile de căpetenie că Dumnezeu i-a dat voe omului să îndure urmările faptei rele? Prf. 48.

Dece a îndeplinit Dumnezeu judecata sa asupra omului? Care a fost scopul său? Prf. 49.

De ce motiv caracterizează toate faptele lui Dumnezeu? Prf. 49.

Cu care coardă se poate asemăna în muzică arătarea dreptății lui Dumnezeu, și dece? Prf. 50.

Ce zugrăvește durerea lui Iov cu privire la harfă? Prf. 51.

Cum putură să întrebuițeze Adam și Eva vorbele lui Iov, față de ei înșiși? Prf. 51.

A apreciat cândva omenirea arătarea dreptății dumnezeiești? Și dece nu? Prf. 51.

Dece poate un Creștin să aprecieze arătarea dreptății dumnezeiești ca pe o coardă a harfei lui Dumnezeu? Prf. 51.

Ce tipifică Aaron ca preot ce aduce jertfă? Prf. 52.

Cum ne învață pildele lui Aaron și ale fiilor să nu jelim din pricina exercitării dreptății dumnezeiești? Prf. 52.

Ce zice un Creștin care apreciază planul divin al vârstelor? Prf. 52. .

Ce a judecat Dumnezeu la moarte, sufletul sau trupul? Prf. 53.

Dacă sufletul omului ar fi nemuritor, ar putea el fi dat morții? Prf. 53.

Este lucru însemnat ca noi, înainte de a întrebuința cu ușurință terminii în studiul Bibliei, să-i definim? Prf. 54.

Definește nemurirea. Prf. 55.

Definește sufletul. Prf. 55.

Expune pe deplin cum a fost creat după Scripturi sufletul? Prf. 55.

Dă o icoană a sufletului. Prf. 56.

Are omul suflet? Prf. 58.

Ce făpturi, afară de oameni, mai au suflete? Prf. 58.

Este vre-o deosebire în felul morții sufletelor? Prf. 58.

Arată pe baza unor Scripturi că sufletul nu este nemuritor. Prf. 58.

Dela cine își are începutul termenul suflet nemuritor? Prf. 60.

Cine și când a spus cea dintâiu minciună? Prf. 60.

Cum a orbit Satan poporul? Și în ce scop a făcut el aceasta? Prf. 60.

Care este temelia oricărei învățături greșite? Prf. 60.

Dacă sufletul ar fi nemuritor ar putea oare Dumnezeu să-l nimicească pe un păcătos cu voie? Prf. 61.

Cine are calitatea nemuririi? Prf. 61.

Cui i s'a promis nemurirea drept răsplată? Prf. 61.

Adă dovadă din Scriptură pentru ce omul nu este nemuritor prin inerență. Prf. 61.

Ce fel de altă învățatură a mai întrebuințat Satan pentru ca să înșele omenirea? Prf. 62.

Sunt morții conștienți după moarte? Prf. 62.

Își pot aduce aminte morții de ceva și aduc ei laude Domnului? Prf. 63.

Pot cei morți respira, gândi sau simți? Prf. 64.

Adă o ilustrare care să arate că cei morți nu pot simți. Prf. 64.

Au morții cunoștință sau înțelepciune? Pot ei iubi sau urî? Prf. 65.

Adă dovadă scripturală că moartea înseamnă peire, și definește ce va să zică a peri. Prf. 66, 67.

Dece se vorbește despre moarte ca despre un somn? Dovește cu ajutorul Scripturii. Prf. 68, 69.

Cum i-a influențat pe mulți învățătura chinului veșnic? Prf. 70.

Cine este responsabil de învățătura chinului veșnic? Prf. 70.

Arată patru pricini de ce veșnicul chin nu poate fi adevărat. Prf. 70.

Ar aduce chinul veșnic vre-un bine cândva? Ar fi el oare spre mărirea lui Dumnezeu? Prf. 71.

Ar putea oare fi torturată pe vecie o făptură în contra voinței lui Dumnezeu? Prf. 72.

Ar putea oare un Dumnezeu înțelept să chinuiască vre-o făptură? Prf. 72.

De ce nu și-ar putea chinui o persoană normală copilul sau cânele? Prf. 73.

De vreme ce Scripturile spun că Dumnezeu este iubire ar putea el oare să chinuească vre-o făptură? Prf. 73.

De ce este irațională (fără rost) învățătura veșnicului chin? Prf. 74.

De ce este nedreaptă învățătura veșnicului chin? Prf. 75.

De ce este învățătura veșnicului chin lipsită de iubire? Prf. 76—79.

Care este deosebirea între chinul veșnic și pedepsirea veșnică? Prf. 81.

Care este pedeapsa cea mai mare ce se dă pentru călcarea legilor omenești? Prf. 81.

Care este pedeapsa cea mai aspră ce o dă Dumnezeu pentru călcarea legilor sale? Prf. 81.

Ar putea Dumnezeu schimba osânda pentru călcarea legii sale după ce osânda a fost odată hotărâtă și legea călcată? Și dacă nu, din care pricină? Prf. 82.

Merg cei nelegiuiți în iad? Prf. 84.

Ce înseamnă cuvântul iad? Și din care cuvânt a fost tradus? Prf. 84.

Ce a spus Iov despre intrarea în iad? Prf. 85.

Este cineva conștient când se află în iad (mormânt)? Prf. 85.

Ce a spus Iacob despre coborîrea în mormânt? Și pe cine aștepta el să-l afle acolo? Prf. 86.

Cum și-ar fi putut păstra Iacob perii săi cărunți în iad dacă acesta ar fi un loc de tortură crudă? Prf. 87.

Isus se coborî în mormânt după cum spun Scripturile. Dacă iadul este un loc de chin atunci cum ar fi putut scăpa Isus de el? Prf. 88.

Ce religione a așezat Dumnezeu pe pământ? Prf. 89.

Ce religione a așezat Satan pe pământ? Prf. 89.

Ce zice Cuvântul lui Dumnezeu despre arderile de copii aduși ca jertfe lui Baal? Prf. 89.

Cui sacrificau păgânii copiii lor? Prf. 89.

Care a fost scopul lui Satan prin învățarea unei învățături greșite? Prf. 89.

Ce osândă a fixat Dumnezeu pentru cei ce fac fărădelegi de bună voe? Dovedește aceasta prin Scriptură. Prf. 90.

Care este datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii săi în ce privește învățătura veșnicului chin? Prf. 91.

Ce simțim când înțelegem în adevăr arătarea dreptății dumnezeiești? Prf. 91.

AFARA DE POARTA

Vai ce departe e de bolțile din Rai
Pământu' acest' acuma blăstămat
De Domnul, un deșert înourat,
Și acoperit în lung și nlat eu spini și scai.
Aicea vinovații cei dintâi cumintiți acum steteau,
Și 'ndurerați, cu picioarele nsângerate,
Plângându-și inocența de-altădată
Cu jalnici ochi spre Eden ei priviau...
N'or mai vedea de-acum a raiului, gradini
Ce stăpâneau 'nainte de păcat;
Că soarta lor e plâns și muncă în suspini,
Din fața-i sfântă Domnu' i-a 'lungat,
Pân' ce din pulberea de-aici și-a vieții spini
Nu-i scapă Fiul binecuvântat.

Pollok.

Coarda 3: *Făgăduința abraamică.*

DUPA un timp oarecare dela alungarea din Eden Adam și Eva născură copii, cari și ei la rândul lor, ajungând vârsta de bărbați și femei, avură copii. Cain își luă soție, însurându-se cu soră-sa. Astfel se înmulțiră în mod treptat popoarele pământului. Ele se împrăștiară pe suprafața pământului, câștigându-și pâinea de toate zilele în sudoarea feței. Unii din copiii aceștia erau buni, iar alții răi. Dumnezeu își arată harul său față de cei buni, după cum face întotdeauna. Satan folosi influența sa nelegiuită asupra oamenilor, și mulți dintre aceștia îmbrățișară răul.

⁹³Noe a fost un om bun și el împreună cu membrii familiei sale a servit pe Dumnezeu. Șeasăsprezece sute de ani și ceva au fost trecut dela judecata din Eden (în care timp poporul a devenit foarte stricat) și pe pământ era mare nelegiuire. Dumnezeu a hotărît să nimicească toată nelegiuirea de pe pământ; și a îndrumat pe Noe să facă o corabie și să ia în ea pe toți membrii familiei sale; când aceasta era făcut, un potop mare de apă se revărsă asupra pământului și nimici pe toate făpturile de pe pământ afară de cei ce erau în corabie. Numai opt persoane au ramas pe pământ după potop. (Facere 7:21-23; 1 Petru 3:20) Noe și fiii săi născură copii și pământul se umplu iarăși cu oameni. Printre aceștia erau și buni și răi. Printre cei ce căutam să îplinească voia lui Dumnezeu era un om cu numele Avraam, care nume să schimbă mai târziu în Avraam. Scripturile spun despre el că era prietenul lui Dumnezeu. Soția lui Avraam era Sara.

⁹⁴Ajungând Avraam la vârsta de 75 ani, Dumnezeu îi zise: „Ieși din pământul tău și din locul nașterii tale, și din casa părintelui tău, în pământul care eu ți-l voi arăta ție. Și te voi face națiune mare, și te voi binecuvânta, și voi face numele tău mare, și vei fi binecuvântat. Și

voiu binecuvânta pe cei ce te binecuvântează, și pe cel ce te va blăstăma, îl voi blăstăma, și se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului.“ (Facerea 12:1-3) Și Avraam dimpreună cu femeea sa și alții părăsiră Haranul și se îndreptară către țara Canaanului. Când ajunseră ei la locul din țara aceasta numit Sichem, li se arătă Domnul și le zise: „Pământul acesta îl voi da seminței tale.“ Avraam zidi un altar acolo, și locul acela era cunoscut apoi sub numele de Betel, cecace înscamnă casa lui Dumnezeu. După aceea Avraam locui în șesurile lui Mamre, care se află în partea despre miazăzi a Palestinei, în locul Hebronului de astăzi. Aflându-se acolo, Dumnezeu făcu un legământ cu el, zicând: „Eu pământul acesta l-am dat seminției tale, dela fluviul Egiptului, până la fluviul cel mare, fluviul Euftrat.“ — Facerea 15:18.

⁹⁵Mai târziu, când Avraam era de 99 ani de bătrân, i se arătă Dumnezeu și-i zise: „Și voi întări legământul tău între mine și tine. și te voi înmulți foarte mult... și tu vei deveni părinte a multe națiuni... Și voi da ție și seminției tale după tine pământul unde tu petreci: tot pământul Canaan, în stăpânire eternă; și voi fi lor Dumnezeu.“ (Facerea 17:2, 4, 8) Intr'un timp mai târziu, când Avraam ședea la ușa cortului său care era așezat în șesurile lui Mamre, stătură trei bărbați înaintea sa, trimiși de către Dumnezeu. În șesurile lui Mamre, nu departe de orașul Hebron, se mai află încă un stejar foarte vechiu. El are o grosime de aproape treizeci de picioare. Se zice că acesta este stejarul lui Avraam, unde el își așezase cortul în timpul când apărură acești soli sfinți înaintea sa. De sigur că noi nu putem crede că aceasta ar fi adevărat deoarece un stejar nu poate exista atâta vreme. Este interesant, însă de a se nota că acest arbore bătrân se află aproape în locul unde se presupune că ar fi stat cortul lui Avraam. Aci pregăti Avraam mâncări și băuturi recoritoare pentru distinșii săi vizitatori; și „el sta lângă dânșii sub arbore, și ei mâncau.“ Aici i s'a vestit de către solii lui Dumnezeu lui Avraam că el și so-

ția sa Sara vor avea un fiu. — Facerea 18:1-14.

⁹⁶La timpul convenit i se născu lui Avraam și Sarei un fiu, și i se dădu numele Isaac. (Facerea 21:1-3) Apoi, când fiul Isaac crescua mare, Dumnezeu îl puse pe Avraam la o mare încercare, și prin faptul acesta el dădu o icoană care preumbrea mântuirea neamului omenesc. Despre aceasta se istorisește în capitolul douăzecișidoi din Facere. Dumnezeu zise lui Avraam: „Ia pe fiul tău, pe unicul tău, pe care-l iubești, pe Isaac, și mergi în pământul Moria, și-l adă acolo jertfă în unul din munții cari-ți voiu zice.“ (Facerea 22:2) E bine a ști că Muntele Moria se află în lăuntrul cetății de acuma a Ierusalimului. El este locul templului lui Solomon, și se presupune că este în adevăr și locul unde Avraam a fost întâmpinat de Melchisedec. Acolo fu călăuzit Avraam ca să jertfească pe fiul său Isaac.

⁹⁷Îngrijindu-se cu lemne pentru foc, Avraam cu fiul său și servii săi călătoriră trei zile de pe șesurile lui Mamre până la Moria; și ajungând acolo el se pregăti îndată pentru jertfă. Isaac nu știa nimic de intențiunea tatălui său de a-l jertfi; și de aceea zise către tatăl său: „Eacă, aici focul și lemnele; dar oaia de jertfă unde este? Și Avraam zise: „Fiul meu, Dumnezeu se va îngriji de oaia de jertfă.“ Avraam îi spuse apoi fiului său că el trebuie să fie jertfă. Apoi îl lega pe Isaac, îl puse pe altar, întinse mâna lua cuțitul ca să înjunghie pe fiul său. Aceasta fu o mare încercare pentru credința lui Avraam. Isaac era unicul său fiu și el îl iubea mult; însă Dumnezeu îi porunci să-l aducă înainte ca jertfă, și din iubire față de Dumnezeu el urmă să asculte de porunca lui Dumnezeu. Când ridică mâna ca să înjunghie pe iubitul său fiu „îngerul lui Dumnezeu îi striga din ceriu zicând: „Avraame! Avraame! Și el răspunse: Iată-mă. Și îngerul zise: Să nu pui mâna ta pe copil, nici să-i faci lui ceva, că acum cunosc, că tu te temi de Dumnezeu; fiindcă tu n'ai cruțat nici chiar pre fiul tău, pre cel unic al tău, pentru mine.“ Și ridicându-și Avraam privirea el văzu în apropiere un berbec încurcat într'un desiș, și el lua berbecul și-l sacrifică ca jertfă de ardere.

⁹⁸Apoi îngerul Domnului strigă lui Avraam din cer a doua oară; și zise: „M'am jurat însumi asupra mea, zice Domnul; că ai făcut aceasta, și n'ai cruțat nici pe chiar fiul tău, pe cel unic al tău. Că eu te voiu binecuvânta, și voiu înmulți seminția ta ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmurile mării, și că seminția ta va stăpâni porțile inamicilor săi. Și întru seminția ta, se vor binecuvânta toate națiunile pământului, că ai ascultat de vocea mea.“ — *Facerea 22:15-18.*

⁹⁹În icoana aceasta minunată Avraam fu un tip a lui Dumnezeu pe rând Isaac fu un tip a lui Isus, iubitul fiu a lui Dumnezeu. Jertfa adusă din partea lui Avraam a fiului său pe altar zugrăvi cum Dumnezeu la timpul convenit va aduce ca jertfă pe unicul său fiu iubit ca un mare sacrificiu pentru omenire, pentru ca omenirea să se mântue de moarte și ca să aibă prilej la viață. Avraam nu putea să înțeleagă nicidecum scopurile lui Dumnezeu, din pricină că Dumnezeu nu i le descoperi lui; însă el știa că Dumnezeu făcuse un legământ și că el îl întări prin jurământ; și că prin aceste două lucruri, sigure și neschimbătoare, adică cuvântul și jurământul său, Dumnezeu își va îndeplini la timpul convenit legământul, și că legământul acesta va avea drept urmare fericirea tuturor neamurilor și popoarelor de pe pământ.

¹⁰⁰Cuvântul legământ înseamnă contract; și acesta este forma solemnă pentru a exprima un pact, o învoială sau contract între două părți, și în mod deosebit din partea unuia care făgăduiește să facă un anumit lucru. Un legământ sau contract făcut cu Dumnezeu este sfânt și inviolabil (care nu se poate rupe), pentru că Dumnezeu nu se schimbă. (Malachi 3:6) Făgăduindu-l, el îl va aduce la îndeplinire. (Evrei 6:18) Este de lipsă întotdeauna ca să fie două părți la un contract. Dar poate să fie și mai multe. Dacă numai o parte este legată să facă un anumit lucru atunci contractul acela este numit unilateral, adică dintr'o unică parte; iar când amândouă părțile sunt legate să în-

deplinească anumite lucruri, contractul se numește bilateral, adică din două părți.

¹⁰¹Trebue de observat că legământul făcut cu jurământ de către Dumnezeu cu Avraam nu cuprindea nici o condițiune și nici o mărginire, ci era numai o făgăduință a lui Dumnezeu legată cu jurământ, și deaceea se numește potrivit legământ unilateral sau dintr'o parte numai: din pricina că scopul lui Dumnezeu a fost și este de a aduce la îndeplinire planul său privitor la binecuvântarea neamului omenesc, fără privire dacă cineva face sau nu face ceva. Nu era de trebuință pentru el să pună oarecari condițiuni pentru legământul său. El vesti numai scopul său binevoitor față de omenire. Căci legământul nu zice că binecuvântarea poporului va urma cu condițiunea ca Avraam să facă un anumit lucru, sau ca poporul să umble după el. Legământul nu zice că fiecare persoană se va binecuvânta cu viață veșnică: ci el zice numai că toate neamurile pământului se vor binecuvânta, ceea ce înseamnă că la timpul convenit a lui Dumnezeu fiecare va trebui să aibă un prilej deplin și convenit pentru viață veșnică. El înseamnă mai departe că la timpul convenit a lui Dumnezeu se va aduce cunoștință la toți, așa ca fiecare să poată profita de prilejul prevăzut pentru viață. El înseamnă mai departe că fiecăruia i se va da ajutor așa ca el să se poată folosi de acest prilej binecuvântat; și oricine va dovedi credința sa sub încercarea ce va veni din pricina prilejului acestuia se va învrednici de viață veșnică.

Cum era populat la început pământul? Prf. 92.

Pe cine luă Cain de femeie? Prf. 92.

Cui i-a arătat Dumnezeu favoarea sa? Prf. 92.

Ce efect a avut înrăurirea lui Satan asupra poporului? Prf. 92.

Ce fel de om fu Noe? Și pe cine-l servi el? Prf. 93.

De ce-l povățui Dumnezeu pe Noe să facă corabia? Prf. 93.

Câte persoane scăpară de nimicire pe timpul potopului? Și unde se aflară? Prf. 93.

Cum fu pământul populat după potop? Prf. 93.

Care om este pomenit de Scripturi ca prieten a lui Dumne-

zeu? Și care era numele femeii sale? Prf. 94.

Ce vârstă avea Avraam când vorbi Dumnezeu către el? Și ce-i zise Dumnezeu? Prf. 94.

Care era țara natală a lui Avraam? Și în ce țară plecă el ascultând de porunca lui Dumnezeu? Prf. 94.

În ce locuri amintite anume de Biblie se opri Avraam în Canaan? Prf. 94.

Ce făgăduință îi făcu Dumnezeu lui Avraam la Betel? Și ce făgăduință îi făcu pe când Avraam se afla în șesurile lui Mamre? Prf. 94.

Describe locul reședinței lui Avraam pe timpul când Dumnezeu îi făgădui un fiu. Citează ce zice Scriptura. Prf. 95.

Câți fii avu Avraam dela femeea sa Sara? Dovedește cu Scriptura. Prf. 95.

La ce încercare specială îl puse Dumnezeu pe Avraam cu privire la fiul său Isaac? Prf. 96.

Describe în detaliu jertfa lui Isaac. Prf. 97.

Recitează făgăduința lui Dumnezeu către Avraam pe timpul când voia să-l jertfească pe Isaac. Prf. 98.

Pe cine îl tipifică Avraam prin jertfa sa? Și a cui tip fu Isaac? Prf. 99.

Ce înfățișa jertfa lui Isaac? Prf. 99.

A priceput Avraam înțelesul deplin al făgăduinței lui Dumnezeu? Prf. 99.

Ce este a se înțelege sub cuvântul „legământ“? Prf. 100.

Cum privește Dumnezeu legămintele sale? Dovedește cu ajutorul Scripturii. Prf. 100.

Câte părți se cer la facerea unui contract? Prf. 100.

Când numai o singură parte este legată, ce fel de legământ este acesta? Prf. 100.

Când amândouă părțile se leagă ca să aducă la îndeplinire anumite lucruri, atunci cum se numește un astfel de legământ? Prf. 100.

Dece fu legământul lui Dumnezeu cu Avraam un legământ dintr-o parte? Prf. 101.

Care este declarația însemnată a legământului sau făgăduinței avraamice? Prf. 101.

Cine va avea parte la urma urmei de legământul avraamic? Prf. 101.

„SOSIT-A?“

Poet și proroc se'ntreabă mereu,
Și'n zarva de viață se teme, se sbate;
Se scrie într'una, și mintea din greu
Muncește prin școli, la credințe uitate...
Cârmacii 'și petrec, și popii amăgesc
Iar alții negoată o lume întreagă;
La făgăduința de aur gândesc,
Și 'ncet, câteodată, „sosit-a?“ se 'ntreabă.

Istoria noastră nimic n'amintește
De lumea ferice prezisă anume;
Nu dascălul, azi, ci canonul vorbește;
De muncă și aur se sfarmă o lume;
Nădejtile mari vai cum trec, iară mintea slăbește,
'N altare și 'n inimi tot focul azi perit-a;
Dar brava credință în van nu trăește;
— Aceasta este totul ce paznicul vorbit-a.

Brown.

Coarda 4: *Nasterea lui Isus*

A PLACUT lui Dumnezeu să se folosească de bărbați și femei pentru ca să înfățișeze sau să preumbrească diferite părți ale planului său. Avraam, de pildă, înfățișează sau reprezintă câteodată pe Dumnezeu; pecând Sara, femeea lui, înfățișa sau tipifica legământul lui Dumnezeu cu Avraam din care el făgădui că va face să se nască sămânța pentru binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ. Sara fu mama lui Isaac, unicul ei fiu. Isaac a fost întrebuințat ca să tipifice sau să preumbrească pe Isus, fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. Hagar avu cu Avraam un fiu, și Hagar tipifică sau preumbri legământul legii, pe care îl făcuse Dumnezeu cu Moisi ca mijlocitor pentru copiii lui Israel pe muntele Sinai. Fiind Hagar o roabă, serva Sarei, legământul legii a fost un legământ de robie, care n'a adus fericiri adevărate Jidovilor; ci el a fost făcut în scopul de a-i face pe Jidovi să cunoască neputința lor de a se ridica singuri la viață și de a le arăta trebuința neapărată de un răscumpărător. După moartea femeii sale Sara, Avraam luă de soție pe Ketura, și avu mai mulți copii dela dânsa; și Ketura este întrebuințată ca tip pentru a preumbri noul legământ ce avea să fie făcut de către Dumnezeu cu Christos ca mijlocitor pentru omenire, prin care toți vor avea prilejul de a ajunge la viață veșnică.

¹⁰³Apostolul Pavel vorbește despre figurile sau icoanele acestea cu privire la legăminte, după cum urmează: „Căci este scris, că Abraam avu doi fii, pe unul dela cea roabă, și pe altul dela cea de sine stătătoare. Cel dela cea roabă însă a fost născut după trup, iar cel dela cea de sine stătătoare prin făgăduință, ca unele care au alt înțeles după cum spun vorbele; pentrucă acestea sunt două așezăminte, anul dela muntele Sinai, născând spre robie, ca unul care este Agar. Căci al Sinai munte este în Arabia Agar; și ea stă

în acelaș rând cu Ierusalimul de acum, pentru că el robește cu fiii săi. Iar Ierusalimul de sus este de sine stătător, ca unul care este muma noastră; căci este scris: „Veselește-te tu, stearpă, care nu naști, izbucnește în bucurie, și strigă tu care n'ai dureri de facere; că mulți sunt fiii, mai mulți ai celei singurateice, decât ai celei care are bărbat.“ Voi însă, fraților sunteți fiii făgăduinței ca Isaac.“ (Galatieni 4:22-28) Isaac înfățișează pe întregul Christos, cap și trup — Isus Capul, biserica membrii trupului.

¹⁰⁴Este știut că legământul lui Dumnezeu hotărî ca un urmaș sau o sămânță să binecuvânte toate neamurile pământului. Sămânța aceasta este Mântuitorul, Christos Isus, Mântuitorul lumii; și prin înfiere în familia lui Dumnezeu, Creștinii adevărați, biserica, membrii trupului lui Christos, ajung o parte din sămânța aceasta. „Și Scriptura, văzând mai 'nainte că din credință îndreptățește Dumnezeu pe neamuri, dește știre bună mai 'nainte lui Abraam că „în tine vor fi binecuvântate toate neamurile.“ Iar lui Abraam și urmașului său fură rostite făgăduințele. Nu zice: și urmașilor, ca de *mulți*, ci ca de unul: „și urmașului tău“, care este Christos.“ — Galatieni 3:8, 16.

¹⁰⁵Inainte de venirea binecuvântării promise pentru popoarele de pe pământ trebui să vie mai întâiu urmașul promis. Israeliții, numiți și Jidovi, așteptară deci ca vre unul din coborîtorii firești ai lui Abraam să ajungă regele lor, și ca prin regele acesta și prin regatul său să se binecuvânteze toate neamurile pământului, primind binefacerile date mai întâiu lor. Din pricina aceasta Jidovii credincioși așteptau cu multă nădejde în viitor nașterea aceluia ce avea să fie regele lor. Ei își întemeiau nădejdele lor pe făgăduința repetată a lui Dumnezeu. Fără îndoială că mulți s'or fi gândit că Isaac, fiul lui Abraam, va fi acela prin care va veni binecuvântarea. „Și după ce muri Abraam, binecuvântă Dumnezeu pe Isaac, fiul său; și Isaac locuia lângă fântâna Lahai-Roi.“ (Facerea 25:11) Când ajunse Isaac vârsta de aproape șasezeci de ani, femeea sa Rebeca

îi născu doi copii, gemeni, cari fură numiți de ei Esau și Iacob. — Facerea 25:26.

¹⁰⁶Isaac merse apoi ca să trăiască în țara Filistenilor, și pe când se afla acolo, Dumnezeu zise către el: „Remâi în pământul acesta, și eu voiu fi cu tine, și te voiu binecuvânta, căci ție și seminției tale voiu da toate țările acestea și voiu ține jurământul care l-am făcut lui Abraam, părintelui tău. Și voiu înmulți seminția ta ca stelele cerului, și voiu da seminției tale toate țările aceste, și în seminția ta se vor binecuvânta toate popoarele pământului.“ (Facerea 26:3, 4) Astfel făgăduința avraamică fu reînnoită față de Isaac. Înainte de moartea lui Isaac, el rosti binecuvântarea sa asupra fiului său Iacob, și Iacob deveni prin aceasta urmașul tatălui său în ce privește făgăduința avraamică.

¹⁰⁷Primul născut, conform legii de coborîre, sau cel mai bătrân dintre fii ajunge moștenitorul averii tatălui, și a altor drepturi și privilegii ce erau în legătură cu această avere, dacă numai nu era cumva o excepție la regula aceasta din vre-o pricină oarecare. Esau fiind născut cu câteva clipe înaintea fratelui său Iacob, sub puterea acestei legi, trebuia să ajungă urmașul făgăduinței avraamice și moștenitorul fratelui său. Dreptul său de naștere trebuia deci să cuprindă făgăduința făcută lui Abraam. Inșă Domnul arată limpede că în cazul acesta va fi o excepție la regulă, și că Iacob va fi moștenitorul și nu Esau. Când se cunoscă că mama va avea doi fii, și chiar înainte de nașterea lor, Rebeca îl întrebă pe Dumnezeu cu privire la copiii ei așteptați, și Dumnezeu îi spuse că ea va naște doi fii și că cel mai mare va sluji celui mai mic. (Facerea 25:22, 23) Aceasta arată lămurit că era voia lui Dumnezeu ca Iacob, care fu născut mai târziu, să fie moștenitorul și urmașul făgăduinței lui Dumnezeu.

¹⁰⁸Cei doi fii ajunseră vârsta bărbăției. Esau deveni vânător dibaciu, iubind petrecerile afară de casă, pe când Iacob era om simplu, trăind liniștit pe acasă. Esau arată că el nu știa să prețuiască dreptul de întâietate al nașterii, adecă făgăduința lui Abraam, chiar dacă aceasta ar fi fost

a lui, ce de fapt nu era, deoarece Dumnezeu hotărîse de mai înainte ca ea să-i aparțină lui Iacob. Esau se gîndea mai mult la persoana sa proprie, la plăcerea imediată, de cât la orice altceva ce putea să ajungă cu ajutorul acestei făgăduințe. Odată, după o vînătoare pe cîmp se întoarse acasă flămînd și ostenit. Aflînd că Iacob fierbea o oală cu linte, și simțind mîncarea ce făcea poftă, el zise către Iacob: „Dă-mi, rogu-te, să mîncînc din această mîncare roșie, că sunt ostenit.“ Și Iacob zise: „Vinde-mi azi întăiu-nașterea ta.“ „Și Esau zise: Iată, eu tot merg spre moarte, ce-mi mai folosește întăiu-nașterea? Și Iacob zise: Jură-mi acum; și el jura; și Esau își vîndu întăiu-nașterea lui Iacob! Și Iacob dete lui Esau pîne și fiertură de linte, și el mîncă și bău; și sculîndu-se, se duse. Așa Esau nesocoti întăiu-nașterea sa.“ — Facerea 25:27-34.

¹⁰⁸Dreptul și titlul adevărat și real la întăiu-naștere era acuma a lui Iacob din două bune și îndestulătoare pricini: 1) Pentru că așa se orînduise de către Dumnezeu înainte de nașterea sa, după cum s'a spus mai sus; și 2) pentru că el îl cumpărase dela fratele său prin o transacțiune fățișă și bună. Frații aceștia numai erau copii pe vremea aceea. Ei aveau mai bine de patruzeci de ani (Facerea 26:34), fiind amîndoi capabili de a încheia un contract; și ei făcură un contract care-i lega pe amîndoi.

¹¹⁰Cu toate că din aceste două pricini Iacob era pe deplin îndreptățit la întăiu-naștere, Esau încerca să-l despoae de dreptul acesta. Întăiu-nașterea avea cu sine privilegiul binecuvîntării anume din partea tatălui lor. Isaac era bătrîn și ochii lui erau întunecați, așa încât el nu putea vedea; și el știa că ziua morții lui era aproape. (Facerea 27:1, 2) El însărcină pe fiul său Esau să iasă la cîmp, să prindă ceva vînat, și să i-l aducă ca să-l mînânce, ca să-i dea lui Esau binecuvîntarea sa.

¹¹¹Biblia nu spune limpede dacă Isaac știa că Dumnezeu orînduise de mai înainte ca aceasta întăiu-naștere să-i aparție lui Iacob, nici dacă știa că Esau își vînduse dreptul acesta lui Iacob; de aceea noi îl putem scuza pe bătrînul

tată dacă gândea că este datoria sa să dea binecuvântarea sa fiului său Esau. Însă Rebeca, mama, cunoscând amândouă aceste pricini ce-l îndreptăteau pe Iacob la întâiu-naștere, știind apoi că Esau nu aprecia dreptul acesta și că se poartă cu gândul rău de a-l despuia pe fratele său Iacob de privilegiile și de binecuvântările ce erau îmbinate cu întâiu-nașterea, îl sfătui pe Iacob ce trebuia să facă în scopul de și apăra interesele sale drepte și cuvenite. Mama aducea prin urmare la îndeplinire voia lui Dumnezeu în privința aceasta. Ea făcuse cecace orice persoană cinstită ar fi făcut — a căuta să apere drepturile și privilegiile celor ce le sunt aproape și scumpi. Ea îl povățui deci pe Iacob să taie doi iezi și să-i aducă ei pentru ca să gătească bucate gustoase; și apoi, pentru ca tatăl orb să nu-i refuze cu îndărătnicie de a-i ajuta întru îndeplinirea scopurilor dumnezeesti, și pentru ca el să creadă că binecuvântează pe Esau, mamă-sa, Rebeca, îmbrăcă brațele fiului ei Iacob cu pieile iezilor și mai puse piei și în jurul gâtului așa ca el să pară că este păros așa ca fratele său Esau.

¹¹²Iacob veni apoi la tatăl său și-i aduse bucatele gustoase. Tatăl său îl sărută, puse mâna sa asupra lui, și dădu lui Iacob binecuvântarea sa. Bătrânul tată vorbi apoi cuvinte profetice, de sigur sub conducerea Domnului, zicând fiului său Iacob: „Popoarele să-ți servească ție, — și națiunile să se proștearnă înaintea ta! Să fii stăpân fraților tăi, — și fiii mumei tale să se proștearnă înaintea ta; blestămat să fie cel ce te va blestăma, și binecuvântat să fie cel ce te va binecuvânta.“ — Facerea 27:29.

¹¹³Curând se întoarse Esau din câmp și află că Iacob primise binecuvântarea tatălui său și că el (Esau) n'a putut reuși în aducerea la îndeplinire a scopului său ca să nimicească tranzacțiunea deschisă și frumoasă pe care o făcuse el cu Iacob atunci când își vânduse întâiu-nașterea. El primise ură asupra fratelui său Iacob și se hotărî să-l omoare îndată după moartea tatălui său Isaac.

¹¹⁴Pare lucru ciudat că mulți Creștini l-au judecat cu asprime pe Iacob și pe mamă-sa la încheiere tranzacțiunii

acesteia. Aceasta trebuie să se datorească faptului că ei nu cunosc bine istoria acestui lucru. Nici o parte din acțiunea lui Iacob ce este în legătură cu dreptul de naștere nu este de blamat. Orice cu privire la Esau trebuie de blamat. Dumnezeu a arătat prin urmare că Esau înfățișa pe acei oameni de pe pământ, cari sunt creștini numai după nume, însă nu în adevăr și fapt, cari sunt fățarnici, și cari prigonesc pe Creștinii adevărați; pe când Iacob înfățișa sau preumbrea pe urmașii adevărați ai lui Christos, cari au fost arătați în lumină falsă și cari au fost prigoniți de creștinii cei după nume numai. Dumnezeu arată aprobarea sa în ce privește ținuta lui Iacob și a mamei sale Rebeca, și arată că planul și intențiunea sa era ca Iacob să primească binecuvântarea îmbinată cu dreptul de întâiu-naștere. Iacob a arătat marea sa dorință după întâiu-naștere, care nu era decât numai o făgăduință; pe când Esau o disprețui. Urmând sfatul mamei sale, Iacob fugi de mânia fratelui său Esau; în călătoria sa, el se puse și dormi într'un loc așezat la miazănoapte de laturea de azi a Ierusalimului, care fu numit după aceea Betel, ceea ce înseamnă „casa lui Dumnezeu.“ Acolo el avu un vis, în care Dumnezeu îi făcu cunoscut că-l aprobă, și-i dădu binecuvântarea.

¹¹⁵Și ajungând la un loc, rămase acolo preste noapte, că soarele apusese. Și luând din pietrele acelu loc, și le puse sub capul său, și se culcă într'acel loc. Și el visă: și iată o scară așezată pe pământ, al căreia cap ajungea la cer, și iată, îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe dânsa. Și iată, Domnul sta deasupra scării, și zise: Eu sunt Domnul Dumnezeul lui Abraam, părintele tău și Dumnezeul lui Isaac; pământul pe care tu dormi, ți-l voiu da ție și seminției tale. Și seminția ta va fi ca pulberea pământului, și tu te vei întinde spre apus, și spre răsărit, și spre miază-zi; și toate neamurile pământului se vor binecuvânta întru tine și întru seminția ta. Și iată, eu cu tine sunt; și te voiu păzi ori încotro vei merge; și te voiu întoarce la pământul acesta; căci nu te voiu părăsi, până ce nu voiu face ceea ce ți-am promis.“ — Facerea 28:11-15.

¹¹⁶Pe cel ce-l aprobă și-l binecuvântă Dumnezeu este să fie aprobat de toți ceilalți. Putem fi deci incredințați că Iacob era fără blamă înaintea lui Dumnezeu în ce privește transacțiunea aceasta. Se vede ce bine își păzia Dumnezeu făgăduința sa și seminția ce avea și iasă la urma urmei dintr'însa, și prin care aveau să fie binecuvântate neamurile pământului.

¹¹⁷Câțiva ani mai târziu Dumnezeu arată un alt har față de Iacob schimbându-i numele din Iacob în Israel. Numele Israel înseamnă: *El va cârmui ca Dumnezeu*. „Și Dumnezeu zise către dânsul: „Numele tău este Iacob; dar numele tău nu se va mai chema Iacob; ci Israel va fi numele tău. Așa chemă numele lui: Israel. Și Dumnezeu îi zise lui: Eu sunt Dumnezeul cel atotputernic: Crește și te înmulțește; popor, și mulțime de popoare să se nască din tine, încă și regi vor ieși din coapsele tale; și pământul, care l'am dat lui Abraam și lui Isaac, ție îl voi da; și seminției tale după tine voi da pământul acela.“ (Facerea 35:10-12) Conform promisiunii date în vremea aceea lui Iacob, din el avea să se nască un popor.

¹¹⁸Iacob avu doisprezece feciori. Femeea sa Lea îi născu pe fiii Reuben, Simeon, Levi, Iuda, Isachar, și Zebulon; iar Rachela pe Iosif și Benjamin. Ceilalți fii ai săi erau Dan, Naftali, Gad și Așer. Rachela era femeea cea mai iubită de el, și ea fu mama celui mai iubit fiu al său, Iosif. După ce Iacob îl perdu pe Iosif, el își devotă toată afecțiunea sa lui Benjamin, celălalt fiu născut de iubita sa femeie Rachela. Scripturile arată că acești doi fii tipificară pe cei ce se vor naște pe aceeaș treaptă spirituală, fiind Iosif un tip al familiei regale din cer; pe când Benjamin tipifică clasa mulțimei mari sau clasa ce va eși din strâmtorarea cea mare, despre care se vorbește în Apocalips 7:9-16, născută pe o treaptă de spirit mai joasă decât cei ce au natura dumnezească.

¹¹⁹Iacob își petrecu cele din urmă zile cu familia sa în Egipt. Înaintea morții sale el chema înaintea sa pe fiii săi ca să le dea binecuvântările din urmă. Din vremea aceea

înainte datează istoria neamului lui Israel. Dându-și binecuvântarea fiilor săi diferiți, el zise cu privire la fiul său Iuda: „Iuda pui de leu este. Fiul meu, din prăzi te-ai suit. Ingenunchind, s'a culcat ca un leu, și ca o leoaică; cine-l va deștepta? Sceptrul din Iuda nu se va depărta, nici legislatorul dintre picioarele lui, până ce va veni Șilo, și aceluia îi vor da popoarele ascultare.“ (Facerea 49:9, 10) Această promisiune profetică arată în mod hotărît că puternicul ce avea să vie, și prin mijlocirea căruia avea să izvorească binecuvântările poporului, trebuia să-și aibă obârșia din tribul lui Iuda, fiind cuvântul Șilo unul din titlurile date Principelui Păcii, Mântuitorul, Salvatorul omenirii.

¹²⁰După moartea lui Iacob urmașii săi erau cunoscuți ca copii ai lui Israel, sau Israeliți. Iosif fiind vândut ca tânăr în Egipt, ajunsese la vârsta bărbăției om puternic și dirigător în Egipt, sub rege, stând acolo în putere și mărire atunci când tatăl său Iacob dimpreună cu ceilalți membri ai familiei merseră ca să trăească în Egipt. Cât a trăit Iosif, Israeliții fură tratați bine. Inșă după moartea lui, ajunsese pe tronul Egiptului un rege nou, care începu să-i apese și să-i prigonească pe Israeliți. Dumnezeu îl sculă pe Moisi și se folosi de el ca să-i libereze din pământul Egiptului și de mâna asupritoare a regelui egiptean.

¹²¹Remarcăm în treacăt că aici aflăm alte icoane înfățișând părți preumbritoare ale planului dumnezeesc. Egiptul zugerăvește sau înfățișează sub cârmuirea unui rege neglijuit lumea oamenilor în întunecime de sub cârmuirea celui rău. Satan, care este dumnezeul lumii acesteia, Israeliții din Egipt arată pe poporul lui Dumnezeu și pe cei ce la urma urmei vor veni în armonie cu el; iar Moisi fu un tip ce preumbrea pe marele Messia, care este liberatorul întregii omeniri de sclăvia păcatului și a morții.

¹²²Moisi fu un profet a lui Dumnezeu, și Dumnezeu vorbi prin Moisi, întrebuintându-l ca tâlmaciu sau ca vestitor. După ce Domnul liberă pe copiii lui Israel din Egipt prin Moisi, el vorbi prin Moisi, care proroci lui Israel zicând:

„Profet din mijlocul tău, dintre frații tăi, asemenea mie, va scula ție Dumnezeu, Dumnezeul tău: pe acesta să-l ascultați.“ (Deuteronomul 18:15; Faptele 322:) Incepând de atuncea Israeliții veghiară și așteptară sosirea marelui profet și rege care trebuia să fie asemenea lui Moisi, și a cărui tip sau icoană fu Moisi. Ei știau că el trebuie să odrăzlească din casa lui Iuda, pentrucă așa făgădui Dumnezeu. David fu un coborâtor direct al lui Iuda. — Luca 3:31-34.

¹²³Din timp în timp profeții lui Dumnezeu prorociră proccii ce țineau trează în mințile israeliților nădejdea că Dumnezeu va trinite pe un puternic, prin care se va aduce la îndeplinire făgăduința făcută lui Abraam. Cu vremea făgăduința aceasta fu mărginită în mod osebit la casa lui Israel, făcând Domnul ca profetul său să scrie astfel: „Dumnezeu a jurat lui David, adevăr, nu se va întoarce dela acesta: Din fructul coapselor tale pune-voiu pe tronul tău. De vor păzi fiii tăi legământul meu, și mărturiile mele, precari le învăț, atuncea și fiii lor vor șede pururea pe tronul tău.“ — Psalmul 132:11, 12.

¹²⁴David însuși fu un profet al lui Dumnezeu și Domnul vorbi prin el cu privire la moștenitorul făgăduinței lui Abraam, care urma să fie rege peste Israel. „Și David regele stătu în picioare, și zise: Ascultați-mă, frații mei, și poprul meu. Fost-a în inima mea să zidesc casă de repaus pentru chivotul legeri Domnului, și pentru așternutul picioarelor Dumnezeului nostru; și pregătiri făcut-am pentru zidire. Dar Dumnezeu zise către mine: Tu să nu zidești casa numelui meu; că ești om de rezbel și ai vărsat sânge. Domnul, Dumnezeul lui Israel, m'a ales pre mine din toată casa părintelui meu, ca să fiu rege preste Israel în veci, căci pre Iuda alesu-l-a conducător; și din casa lui Iuda, casa părintelui meu; și dintre fiii părintelui meu a binevoit întru mine, și mă făcu rege preste tot Israelul. Și dintre toți fiii mei, (căci mulți fii mi-a dat Domnul) ales-a el pre Solomon, fiul meu, ca să șează pe tronul regatului Domnului, preste Israel. Și el zise către mine: Solomon, fiul tău, va zidi casa mea și curțile mele; căci eu mi l-am ales de fiu,

și eu îi voi fi părinte; și voi întări regatul său în veci, de va fi statornic în împlinirea poruncilor mele și judecărilor mele, ca și astăzi. — 1 Cronica 28:2-7.

¹²⁵Până aci istoria dumnezească stabilește faptul că marele moștenitor sau rege al lui Israel, semanța prin care se vor acorda binecuvântările lui Dumnezeu, trebuie să treacă prin linia lui David; și că va veni prin Solomon, firește cu condițiunea ca cele impuse lui Solomon să fie aduse la îndeplinire. În tot cazul trebuia să vină prin linia lui David, și prin fiul său Solomon, dacă acesta va fi întrunit cerințele. Noi repetăm cuvintele aceste ca să le dăm mai multă tărie: „Și voi întări regatul său în veci, de va fi statornic în împlinirea poruncilor mele și judecărilor mele, ca și astăzi.“ Și David zise atunci: „Și tu, Solomon, fiul meu. Recunoaște pre Dumnezeul părintelui tău, și-i servește cu toată inima și cu bunăvoință; căci Domnul cercețează toate inimile, și înțelege toate închipuirile cugetelor. De-l vei căuta, el se va lăsa să fie găsit de tine; dar de-l vei părăsi pre dânsul, și el te va lepădă pre tine în veci.“ — 1 Cronica 28:9.

¹²⁶Se naște întrebarea, dacă Solomon a primit aprobarea Domnului. În caz afirmativ marele Messia trebuia să vină prin linia sa, de altfel, adică în caz negativ, el nu putea veni prin Solomon. La întrebarea aceasta se răspunde prin Scriptură după cum urmează: „Căci s'a întâmplat, când a îmbătrânit Solomon, femeile lui i-au abătut inima lui la alți zei; și așa inima lui nu era întregă cu Domnul Dumnezeu său, ca inima lui David, părintele său... Și s'a mâniat Domnul asupra lui Solomon, fiindcă inima lui se abătuse dela Domnul Dumnezeu lui Israel, care se arătase lui de două ori: și-i dădu-se poruncă pentru lucrul acesta: să nu meargă nici cum după alți zei; dar el nu păzi ceace-i poruncise Domnul. Pentru aceasta zise Domnul lui Solomon: „Fiindcă tu ai făcut aceasta, și nu ai ținut legământul meu și poruncile mele, ce ți-am poruncit ție, voi rupe regatul dela tine, și-l voi da servului tău. Dar nu voi face aceasta în zilele tale, pentru David părintele tău: din

mânile fiului tău îl voi rupe. Decât nu voi rupe tot regatul: o seminție voi da fiului tău, pentru David, servul meu, și pentru Ierusalim, pre care l-am ales. — 1 Regi 11:4, 9-13.

¹²⁷După moartea lui Solomon poporul lui Israel fu împărțit în două părți. Cei trei regi din urmă din linia lui Solomon ce au domnit asupra lui Israel au fost: Ieoiakim, Ioachim (numit și Conia) și Zedekia. Zedekia deveni un domnitor nelegiuit și despre el se zice: „Și tu, domn fără-delege și nelegiuit al lui Israel, a căruia zi a sosit, fiindcă fărădelegea ta ajuns-a la culmea ei, așa zice Domnul Dumnezeu: Să-i-se scoată diadema, și să i-se ea coroana: Aceasta nu va mai fi, cum a fost; înalță pre cel umilit, și umilește pre cel înălțat: o voi răsturna, o voi răsturna [împărăția lui Izrail] și nu va mai sta, până ce nu va veni acela o căruia este dreptul, și acestuia o voi da.“ (Ezekiel 21:25-27) Aceasta arată o răsturnare completă a liniei lui Solomon și stabilește în mod hotărît că Messia nu se va socoti linia lui Solomon, ci pe o altă cale. Promisiunea lui Dumnezeu, deci, de a-l mântui pre om prin linia lui David a dat greș în aparență, din pricina că Solomon n'a întrunit condițiunile cerute. Inșă nu este așa. David avu un alt fiu, de care s'a folosit Dumnezeu. Linia lui Solomon fu înălțată. Acumea ea trebui umilită, și linia mai joasă înălțată.

¹²⁸Spîța obscură a lui David fu fiul său Natan, Maria, mama lui Isus, se coboria de-adreptul din Natan cel din casa lui David.

¹²⁹Ieremia proroci cu privire la venirea lui Messia următoarele: „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, că voi ridica lui David odraslă dreaptă, și rege va domni și va prospera... In zilele sale Iuda se va mântui, și Israel va locui în siguranță; și acesta este numele lui, cu care se va numi: Dumnezeu, mântuirea noastră.“ — Ieremia 23:5, 6.

¹³⁰Îngerul Domnului se apropie de Maria, mama viitoare a lui Isus, și-i zise: „Nu te teme, Marie; căci ai *căpătat* îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămânea însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele

Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al Tatălui său David. Va împărăți peste casa lui Iacob în veci, și împărăția lui nu va avea sfârșit. Maria a zis îngerului: Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat? Îngerul i-a răspuns: spiritul sfânt se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. Deaceia sfântul copil care se va naște din tine, va fi chemat fiul lui Dumnezeu.“ — Luca 1:30-35.

¹³¹Atunci Maria, invederat luminată de puterea lui Dumnezeu zise: „Mărește sufletul meu pe Domnul, și s'a bucurat spiritul meu de Dumnezeu Mântuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei sale. Căci iată de acum mă vor ferici toate neamurile, că mi-a făcut mărire cel puternic, și sfânt este numele lui; și mila lui la *neamuri și neamuri* pentru cei cari se tem de dânsul. Făcut-a tărie cu brațul său, risipit-a pe mândrii în gândul inimei lor. Dat-a jos pe puternici de pe tronuri, și înălțat-a pe cei smeriți.“ (Luca 1:46-52) Cuvintele ei arată contrastul dintre familia odinioară favorizată a lui Natan, fiind cea dintâiu înjosită iar cea din urmă înălțată. Astfel se aduce dovada că Domnul se trage din ramura dreaptă a lui David.

IN AȘTEPTARE

¹³²Făgăduința făcută lui Abraam, care mai târziu a fost făcută și altora, întipări în mințile Israelitilor cucernici gândul că într'un timp oarecare din viitor se va naște din o femeie a poporului evreesc un copil sfânt, și că pe o cale oarecare de nepriceput cu ajutorul copilului acestuia se vor binecuvânta toate neamurile și toate popoarele pământului. Ei se așteptau ca poporul jidovesc să ajungă națiunea cea mai mare de pe pământ, și credeau că toate celelalte națiuni vor alergera la dânsa, pentru a-i fi subordonate și pentru a-și primi binecuvântările prin ea. Aceste păreri ei le bazau pe cuvintele profeților, cu toate că nu pricepeau pe deplin profețiile aceste. Către ei zise profetul Isaia: „In zilele de pe urmă, muntele casei lui Dumnezeu

se va întemeia pe vârful munților, și se va înălța preste colini; și vor curge la dânsul toate națiunile. Multe popoare se vor duce, și vor zice: Veniți, să ne suim pe muntele lui Dumnezeu, la casa Dumnezeului lui Iacob; și ne va învăța căile lui, și vom umbla în cărările lui. Căci din Sion va ieși legea și cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim. (Isaia 2:2, 3) Și iarăși: „Căci un copil ni s'a născut, un fiu ni s'a dat, și domnia este pusă pe umerii săi; și se va chema numele lui: Minune, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părinte etern, Domn al păcii; creșterea domniei lui și a păcii sale nu va avea capăt pe tronul lui David și în împărăția sa; ca să o întărească și să o sprijinească cu drept și cu dreptate, de acum și până în etern. Zelul lui Dumnezeu, Dumnezeul oștirilor, va face aceasta.“ — Isaia 9:6, 7.

¹³³Profetul Zacharia zise: „Și toți câți vor rămânea din toate popoarele, cari au venit asupra Ierusalimului, se vor sui din an în an, ca să se închine regelui, lui Dumnezeu, Dumnezeul oștirilor, și să serbeze serbarea corturilor. Și cine nu se va sui la Ierusalim din neamurile pământului, ca să se închine regelui, Dumnezeul oștirilor, asupra acelorora nu va fi ploaie.“ — Zacharia 14:16, 17.

¹³⁴Profetețiile aceste, referindu-se în parte la nașterea lui Isus, au avut numai o îndeplinire parțială în timpul acela. Îndeplinirea lor în cea mai mare parte trebuie căutată, după cum vom vedea, în viitor.

¹³⁵Nașterea lui Isus, întâmplarea cea mai însemnată din istoria lumii, era pe cale să se îndeplinească. Trecuseră două mii de ani decând Dumnezeu făcuse lui Abraam făgăduința venirii Celui puternic prin cari se vor binecuvânta toate neamurile pământului. În cursul acestui răstimp Dumnezeu, își executa planul său preconcepțat, reînviindu-și făgăduința pentru a o împrăști în mințile credincioșilor, și croind calea acelorora ce aveau să ia parte la această mare transacțiune. Și acuma, apropiindu-se ziua, fu hotărât locul.

¹³⁶Locul ales fu Vifleem, așezat pe o ridicătură la miazăzi de Ierusalim. Acesta fu odinioară locul natal al lui Boaz,

pe a cărui câmpuri culese spice frumoasa femeie moabită Rut, pe care o răscumpără și o luă de soție mai târziu Boaz. Aici se folosi Dumnezeu de Boaz ca tip pentru Christos Isus și de Rut ca tip pentru biserică, mireasa sa, preumbrind cele viitoare.

¹³⁷Vifleemul ajunse mai târziu locul natal al lui Iesse și a fiului său David. Numele David înseamnă „cel iubit.“ Și aici el fu uns de rege al lui Israel, din care timp el tipică pe Isus, puternicul fiu al lui Dumnezeu. Dumnezeu a ales orașul acesta ca loc de naștere pentru Isus; deaceea nașterea trebui să aibă loc acolo. — Matei 2:5, 6; Mica 5:2.

¹³⁸Departate, la miazăzi în Galileea, se află modesta și nevăgata în seamă cetate a Nazaretului. Ea era locul natal al dulgherului Iosif, un om pacinic și puțin cunoscut, însă cinstit. El era logodit cu Maria. Am trebui să ne așteptăm ca Dumnezeu să facă orice la timp: și chiar așa făcu el. Sceptrul fu luat dela Iuda; Romanii erau stăpâni în Palestina, și timpul pentru nașterea Celui puternic sosise. Folosind puterea și înțelepciunea sa desăvârșită, Dumnezeu cârmui toate lucrurile spre săvârșirea scopului său. Augustus Cesar, pe atunci împărat și stăpânitor asupra întregii Palestine, dădu un decret conform căruia tot poporul urma să fie pus la bir. Fiecare trebuia să meargă în orașul unde era născut, pentru ca să fie numărat și însemnat pentru bir. Iosif dulgherul, cu toate că locuia în Nazaret, era din casa lui David, și deaceea trebui să meargă în orașul lui David pentru numărare și taxare. Desigur că logodnica sa virgină trebuia să-l întovărășească până în orașul acela. Ea era deasemenea din casa lui David prin o altă linie — o altă pricină din care avea să meargă acolo. Însă mai întâi de toate Dumnezeu îi îndrumă acolo pentru că aceasta era o parte din orânduirea sa.

¹³⁹Pe vremea aceea nu existau mijloace de transport ușor și repede. Era o călătorie lungă, plictisitoare și obositoare. Iosif se așeză dimpreună cu logodnica sa pe un măgar și călătoriră probabil trei zile prin colinele ce duc de-alungul Iordanului, ajungând în urmă către seară în orașul Vi-

fleem. Orașul era plin de lume. Casele private erau pline. Toate hanurile, și ospătăriile, și celelalte locuri gemeau de lume. Slăbiți și oboșiți din cale afară de drumul lor cel lung, ei fură împinși de mulțime prin ulițele înguste ale orașului. Întrebând în multe locuri de găzduire, ei fură respinși pretutindeni; până când, în sfârșit, ei aflară un adăpost, putându-se odihni într'un grajd de vite. Și ei se retraseră pentru a se odihni acolo peste noapte.

¹⁴⁰Pe o colină, în câmpul stăpânit odinioară de Boaz și unde culese frumoasa Rut spice, păstorii credincioși își păziau turmele. De obicei ei se schimbau de patru ori în cursul nopții. Unii păziau pe când ceilalți dormiau.

¹⁴¹Scena pământească este acum întocmită. Inșă iată că, nu fu nici o splendoare sau mărire mare pământească! În adevăr starea de sărăcie a lui Iosif și a logodnicei sale, și starea la fel a păstorilor cari fură acum întrebuințați pentru scurt timp de Dumnezeu, era singura cale potrivită pe care am fi trebuit să ne așteptăm ca Dumnezeu s'o ia. Toată pompa și mărirea pregătirii pământești ar fi fost numai o strălucire pompoasă, deșartă ce n'ar fi avut armonie cu cele ce aveau să urmeze scurtă vreme după aceea. Fiecare din acești actori, pe cari Dumnezeu îi hotărâse să îndeplinească o parte din rolul de pe scena aceasta, era umil, blajin și plin de credință în făgăduințele lui Dumnezeu. În cer era o oștire de îngeri, ce ar fi putut să ia parte la această dramă măreață; și toate oștirile din cer erau martore la această întâmplare fără asemănare, și care nu se mai putea petrece niciodată mai mult.

¹⁴²Pe pământ era noapte, fapt ce voia să arate că întreaga lume se afla în întunec și că o mare lumină venise pe pământ. Sosise acum vremea pentru nașterea Celui puternic, și toate cetele îngerești își dădeau seama de însemnătatea acestui ceas. Fără îndoială că, pe când alții dormiau, Maria cumpănia în inima ei marile întâmplări ce avură loc în cursul puținelor luni trecute; și pe când dânsa sta de sfat cu sine, acolo în tăcerea acelei nopți, fu născut fără chinuri și dureri Isus, Mântuitorul lumii. Și

păstorii ce-și păziau turmele pe câmp fură atrași de îngerul Domnului, ce se coborî deasupra lor, „și mărirea Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s’au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul li-a zis:: Nu vă temeți; căci vă aduc o veste bună, care va fi o pricină de mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s’a născut un Mântuitor, care este Christos, Domnul.“ — Luca 2:8-11.

¹⁴³Când vestitorul cerese își sfârși cuvântarea sa minunată către păstorii surprinși, atunci s’a întâmplat că, așteptând par’că un semn, mulțimea cetelor cerești se înfățișară și cântară vestea de bucurie mare, care la urma urmei va fi a tuturor popoarelor. Cântarea lor nu fu decât resfrângerea a celor ce fusese prevestite. Dulcii cântăreți cântară acolo în cuvinte de laudă scopul binefăcător al lui Dumnezeu, de a binecuvânta toate neamurile pământului. Aceasta era o cântare de mărire din cer, și colinele Iudeei răsunară de vestea de pace și de bună învoire între oameni. Și în cursul vârstei evangelice acest imn dulce umplu de bucurie inimele multor călători mânăți; și poate că aceștia au auzit de atâtea și atâtea ori cântarea din cer: „Mărire lui Dumnezeu în cer, și pe pământ pace și ’ntre oameni bună învoire.“

¹⁴⁴Lumea intră acum în periodul cel mai întunecat, și când omenirea va ajunge la culmea desperării, atunci va fi prilejul lui Dumnezeu de a descoperi tuturor inimelor întristate, că nașterea lui Isus a fost cea mai însemnată întâmplare din istorie până în timpul acela; și că în scurt timp acelaș mare Isus, acum în slavă, va întinde binecuvântările vieții, libertății și fericirii asupra întregii creațiuni gemânde.

¹⁴⁵Locul nașterii lui Isus era în adevăr o potrivire și îndeplinire a profețiilor, arătând astfel că Dumnezeu hotărîse de mai ’năinte și pregătise condițiunile nașterii lui. (Mica 5:2; Matei 2:4-6) Isus nu s’a născut la 25 Decembrie, după cum se presupune în deobeste; ci nașterea sa a avut loc c’am pe la începutul lui Octombrie. Mijlocul iernii ar fi fost un timp de tot nepotrivit pentru păstori ca să-și pască

oile lor în câmpuri și ca să doarmă sub cerul liber. Ca adaos la această dovadă întâmplătoare, toate împrejurările arată că nașterea lui Isus a fost în Octombrie, și că la 25 Decembrie, cu nouă luni mai înainte, a fost probabil data buneii vestiri. (Luca 1:30, 31) Pentru o deplină lămurire în privința aceasta este a se vedea vol. II, pag. 54 din *Studii în Scripturi*.

¹⁴⁶S'a vorbit și s'a scris mult cu privire la cei trei filozofi sau crai, cari au călătorit dela răsărit, ca să se închine copilului Isus, născut în Vifleem. Mai ales în timpul Crăciunului ni se atrage atențiunea prin icoanele de pe cărți poștale, ș. a., asupra filozofilor ce călătoresc spre Vest, arătându-se că ar fi fost călăuziți de steaua trimisă de Dumnezeu. S'a presupus că Dumnezeu i-a călăuzit pe acești filozofi la locul nașterii lui Isus. Însă dovezile Bibliei arată că acești trei filozofi nu fură trimiși de Dumnezeu, ci că ei au fost conduși de marele vrăjmaș, diavolul, pentru a încerca să-l nimiciască pe copil. Cu sau fără știința lor, acești trei filozofi fură părtași ai unui mare complot, ce-și avea începutul și era executat de meșterul Satan, diavolul, în scopul de a nimici sămânța făgăduinței, pe marele Mântuitor al lumii.

¹⁴⁷Când Dumnezeu goni pe Adam și pe Eva afară din rai, el roști și o osândă asupra lui Satan. El zise cu privire la Satan și la femeie: „Vrăjmășie voi pune între tine și între femeie, și între seminția ta și între seminția ei; aceasta va zdrobi capul tău, și tu-i vei împunge călcâiul ei.“ (Facerea 3:15) Deatunci înainte, Satan, marele dușman, încercă să-l nimicească pe oricine era favorizat de Dumnezeu și despre care credea că ar putea să ajungă sămânța făgăduită.

¹⁴⁸Dumnezeu îi dădu lui Satan patru nume deosebite și hotărâte, dintre cari fiecare are o profundă însemnătate. Afară de numele *Satan* el este numit *bălaur*, *Șerpele* cel vechi și *diavol*. Bălaur înseamnă nimicitor sau înghițitor; și Satan a căutat întotdeauna să-l nimicească sau înghite pe Isus și pe urmașii săi credincioși, cari alcătuiau sămân-

ția făgăduinței. Numele său Satan înseamnă dușman; și el s'a opus în orice chip desvoltării noii creațiuni, constând din Isus și din mireasa sa. Numele său de șerpe înseamnă amăgitor; și el s'a folosit de toate metodele sale viclene pentru a înșela, și, după cum a spus Isus, el ar voi să amăgească, dacă s'ar putea, chiar și pe cei aleși, însă Dumnezeu nu-i permite să facă aceasta. Titlul său de diavol înseamnă bârfitor; și el a dus într'una o luptă de propagandă bârfitoare în contra poporului lui Dumnezeu, chiar până în zilele noastre, și n'a pierdut nici un prilej ca să încerce a-l nimici pe diferite căi.

¹⁴⁹Când i s'a vestit Mariei de către înger că ea va naște un copil care se va chema Isus, și care va fi Mântuitorul lumii, Satan recunoscă în copilul acesta făgăduit și nenăscut încă pe cel ce avea să-i zdrobească la urma urmei capul. Apostolul Pavel ne spune răzvedit că Dumnezeu l-a trimis pe Isus în lume, fiind una din misiunile sale nimicirea la sfârșit a Diavolului. (Evrei 2:14) Dușmănia lui Satan față de seminția făgăduinței n'a scăzut niciodată. Prinzând de veste că se va naște copilul făgăduit, Satan începu de îndată să urzească planurile sale de nimicirea lui. El încercă să-l facă pe logodnicul Mariei, Iosif, ca să o alunge și să o omoare așa cum prevedea legea mozaică; însă Dumnezeu împiedecă aceasta, sfătuindu-l pe Iosif prin un vestitor al său prin vis ca să nu se teamă, ci să o iea pe Maria de soție. — Matei 1:18-24.

¹⁵⁰Stelele nu se mișcă în univers așa ca să poată călăuzi pe oameni. Și nu se poate înțelege de ce ar fi făcut Dumnezeu ca o stea să se miște dela Răsărit și să se oprească deasupra Vifleemului. Satan și trimișii săi, demonii întovărășiți cu el, au puterea de a face lumini; și în istorie se citează multe pilde de aceste lumini ce apar în apropierea pământului. „Steaua“ sau lumina ce conduse pe acești filozofi de sigur că era o astfel de lumină, și nu o stea mișcată de la locul ei prin puterea lui Dumnezeu.

¹⁵¹Filozofii ce locuiau în răsărit erau vrăjitori și magi. Ei erau astrologi, și aveau o credință greșită. Ei jertfiau și

se închinau diavolului. (1 Corintieni 10:20) Faraon, regele Egiptului, era tipul lui Satan, diavolul; și Faraon se folosi de astfel de magi și vrăjitori ca să se împotrivescă lui Dumnezeu și vestitorilor săi atunci când ei se aflau în sclăvia egipteană. (Exod 7:11) Aceștia se ocupau cu astrologia și se închinau demonilor. Fără îndoială că mulți dintre ei erau sinceri, însă ei erau amăgiții unei credințe făurite de Satan. Raportul biblic arată în mod hotărît faptul că Irod, care domnia pe atunci în Ierusalim, era un om nelegiuit, ce stătea sub înrâurirea lui Satan.

¹⁵²„După ce s'a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că niște magi din Răsărit au venit la Ierusalim, și au întrebat: „Unde este cel născut împărat al Iudeilor.“ Fiindcă i-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să ne închinăm lui.“ (Matei 2:1, 2) Să băgăm de seamă că acești trei filozofi se duseră deadreptul la Irod, un reprezentant al lui Satan. Dacă steaua ce-i călăuzia ar fi fost trimisă de Dumnezeu, de ce i-ar fi călăuzit ea pe ei la Irod, un reprezentant al lui Satan, și un dușman de moarte al copilului Isus? Dacă singurul scop al stelei ar fi fost ca să-i călăuzească pe acești oameni la locul de naștere a lui Isus, atunci n'ar fi fost de loc de lipsă ca ei să meargă la Satan. Răspunsul cu judecată e deci că Satan pregătise un mare complot cu scopul de a-l nimici pe copil. Un complot înseamnă un plan pentru a comite o faptă rea, întovărășindu-se doi sau mai mulți, ca să comită fapta aceasta sau o parte dintr'însa. Câteodată sunt implicate într'un complot persoane, cari iau parte la el fără ca să cunoască ținta adevărată a aceluia care face complotul. Poate că astfel a fost și cazul cu acești filozofi; fără îndoială însă că Satan i-a pus la cale și i-a îndreptat.

¹⁵³Când sosiră acești filozofi în fața lui Irod, el se turbură, deoarece el se temea ca nu cumva noul rege să se amestece în treburile regatului său; și el „a adunat pe toți mai marii preoților și cărturarii poporului [semănta lui Satan și a reprezentanților săi — Ioan 8:44] și a căutat să afle dela ei unde trebuia să se nască Christosul“ — cu alte

cuvinte, el voia să afle unde ar putea fi găsit copilul Isus. Irod, deci, în urmarea mai departe a complotului, se sfătui cu acești filozofi în ascuns. Apoi îl vedem pe Irod, arătându-și unul din semnele caracteristice ale lui Satan, adică înșelăciunea, prin faptul că pretinse că el singur ar dori să-l afle pe copilul Isus, pentru ca să meargă la el ca să i se închine; pe când toate faptele și împrejurările arată că ținta sa adevărată era ca el să-l poată afla pe copil pentru ca să-l nimicească. „Atunci Irod a cehmat în ascuns pe magi, și a căutat să afle întocmai dela vremea în care se arătase steaua. Apoi i-a trimis la Betleem, și li-a zis: Duceți-vă de cercetați cu deamăruntul despre prunc: și dacă-l veți găsi, să-mi dați și mie de știre, ca să viu și eu să mă închin lui. După ce au ascultat pe împăratul, magii au plecat. Și iată că steaua, pe care o văzuseră în Răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit și s'a oprit deasupra locului unde era pruncul.“ — Matei 2:7-9.

¹⁵⁴Noi nu putem crede nici pentru o clipă că Tatăl cereș s'ar fi putut folosi de un om nelegiuit cum era Irod ca să-l ajute să-și aducă la îndeplinire nelegiuitul său plan, având la îndemână o stea care să-i călăuzească pe cei trei filozofi la locul unde se născuse Isus, avându-se în vedere faptul că regele le ceru ca să se abată la întoarcere pe la el și să-i raporteze, fiind scopul regelui Irod ca să-l omoare pe copil. Fapte că diavolul și instrumentele sale, Irod și ceilalți, ar fi urmat în acest complot nelegiuit și ar fi pricinuit moartea copilului Isus, dacă n'ar fi intervenit Dumnezeu ca să-l mântue pe copil.

¹⁵⁵Filozofii ajunseră la Vifleem, aflară pe prunc, îi aduseră daruri și i se închinară. De sigur că intențiunea lor era ca să se întoarcă și să raporteze lui Irod. Iar rezultatul acestei întoarceri ar fi fost moartea copilului. Inșă Dumnezeu interveni și-i preveni prin vis. Acești magi înțelepți se încredeau în visuri. „În urmă, au fost înștiințați de Dumnezeu în vis să nu mai dea pe la Irod, și s'au dus în țara lor pe un alt drum.“ Scopul nelegiuit a lui Satan a fost zădărnicit din nou.

¹⁵⁶Ținta adevărată a lui Irod prin trimiterea acestor filozofi se descopere prin ceea ce s'a petrecut mai târziu, „Atunci Irod, când a văzut că fusese înșelat de magi, s'a mâniat foarte tare și a trimis să omoare pe toți pruncii de parte bărbătească, dela doi ani în jos, cari erau în Betleem și în toate împrejurimele lui, potrivit cu vremea pe care căutase s'o afle întocmai dela magi.“ (Matei 2:16) Hotărît de a nu fi împiedecat în ținta sa, Satan și instrumentul său Irod își puseră de gând săucidă pe toți copiii din Betleem și din împrejurime, în nădejdea că-l vor ucide și pe acel ce avea să ajungă Regele și Mântuitorul lumii. Dumnezeu scăpă pe copil de măcelul acesta, îndrumând pe mamă-sa și pe Iosif să ia pe fragedul copil și să fugă în Egipt, ceea ce ei făcură întocmai. — Matei 2:13.

¹⁵⁷Noi n'am putea deci fi îndreptățiți să presupunem că Dumnezeu s'ar fi folosit de acești închinători ai diavolului, de „filozofi“ și „magi“, în scopul de a-i avea ca martori la nașterea prea iubitului său Fiu. Ci dimpotrivă, faptele arată că el a avut plăcere să descopere acest mare adevăr păstorilor, și să-i aibă pe ei de martori la nașterea lui Isus. — Luca 2:8-18.

¹⁵⁸Nimic din povestirea acestei întâmplări cu magii nu arată că misiunea lor ar fi fost oarecum binefăcătoare pentru omenire; însă cel mai bun punct de vedere ce-l putem avea e că ei au fost amăgiți de Satan prin un complot urzit cu îndemănare, fiind Satan conspiratorul de căpetenie, ca să nimicească seminția făgăduinței; și că Dumnezeu îngădui ca complotul să înăinteze până la punctul unde el putea să dovedească nelegiuirea din partea lui Satan și a instrumentului său, dovedind apoi marea sa putere ocrotitoare. Nu încapă îndoială ca Satan a încercat să înșele și a înșelat o mulțime de oameni de bine, făcându-i să creadă că acești filozofi erau martori ai Domnului, și ascunse de mințile lor faptul că ei în adevăr și de fapt îl reprezentau pe Satan.

¹⁵⁹Toată prigonirea nelegiuită ce veni asupra Domnului Isus după aceea, și asupra urmașilor lui până în zilele noa-

stre, s'a întâmplat din pricina înrâuririi lui Satan, diavolul. Însă Dumnezeu și-a ocrotit întotdeauna pe ai săi, în clipele cele mai critice, întocmai după cum a făgăduit: „Ingerul lui Dumnezeu tabără în jurul celor ce se tem [ce-l veneratează] de el, și-i mântue.“ — Psalmul 34:7.

CUM NEPĂTATĂ ?

¹⁶⁰Sf. Pavel zice: „După cum printr'un om întră păcatul în lume, și prin păcat moartea; și astfel moartea străbătu la toți oamenii, pentrucă toți păcătuiră.“ (Romani 5:12) „Nimenea nu face bine, nici unul chiar.“ (Psalm 14:4) Fiind aceste Scripturi adevărate, și fiindcă Isus a fost născut de o femeie, n'a fost el oare născut ca ceilalți copii? Și dacă-i așa, oare n'a fost el un păcătos ca și ceilalți?

¹⁶¹Isus n'a fost cu păcate. El s'a născut curat, sfânt, fără păcat, fără pată și fără prihană. El n'a fost făcut și nu s'a născut ca ceilalți copii. Cu toate că s'a născut din Maria, Iosif n'a fost tatăl său. Iosif era logodit cu Maria, mama lui Isus, și înainte de ce se căsătoriră ea se află însărcinată. (Matei 1:18) Maria fu o fecioară, cu toate că fu însărcinată și născu de fapt pe copilul Isus. (Matei 1:20, 23) Copilul sfânt ce fu născut de fecioara Maria fu și este Fiul lui Dumnezeu. — Luca 1:35.

¹⁶²Cuvintele traduse în Bibliile noastre cu *Sfântul Duh* (engl. Holy Ghost) se pot traduce mai bine cu *spiritul sfânt* (engl. holy spirit). Spiritul sfânt este nevăzuta putere, energie și influență a lui Dumnezeu. Dumnezeu este sfânt; de oarece puterea, energia și influența sa sunt sfinte. Tată înseamnă dătător de viață. Dumnezeu este Tatăl lui Isus, deoarece el i-a dat viață lui Isus; deaceea Isus este numit Fiul lui Dumnezeu. Spiritul, energia și influența lui Dumnezeu, ce lucrează asupra substanței pământești, produce făpturi pământești. (Facerea 2:7; 1-Corinteni 15:47) Aceeaș sfântă putere, energie și influență crea pe copilul Isus, care se născu din mamă-sa Maria. Deaceea viața lui Isus nu fu întinată cu păcat și fu desăvârșită. Germenul de viață al aceluia ce fu născut Isus a fost transferat de pe treapta sau

natura spirituală pe treapta sau natura omenească.

¹⁶³Isus fu numele omeneș al Domnului nostru. Aceasta implică umilința și starea sa joasă în asemănare cu mărirea pe care o împărtășia el dimpreună cu Tatăl înainte de ce fu lumea. (Ioan 17:5) El existase cu mult înainte de a deveni ființă omenească. Numele său preomenesc (înainte de a fi om) fu *Logos*, care în Biblie este tradus cu „Cuvântul.“ Cuvântul *Logos* este deci unul din titlurile lui Isus, și n’ar trebui tradus de loc. El înseamnă: vorbitor, reprezentant activ, sau vestitor al lui Dumnezeu. Sf. Ioan, scriind cu privire la Logos, care mai târziu deveni Isus, zice: „La început [adică la începutul activității creatoare, a lui Dumnezeu] era Cuvântul [*Logosul*], și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu (un puternic) era Cuvântul. Acesta era în început la Dumnezeu. Printr’însul [adică prin Logos] totul fu făcut, și fără dânsul [fără Logos] nu fu făcut nici măcar ceva ce este făcut“ — el fu deci solul activ al lui Dumnezeu în facerea tuturor lucrurilor. — Ioan 1:1-3.

¹⁶⁴Începutul despre care e vorba aici n’ar putea să însemne începutul lui Dumnezeu Tatăl, deoarece el este din veci și n’a avut niciodată început. (Psalmul 41:13; 90:2) *Lucrarea* lui Dumnezeu, însă, avu un început, și e lucru vădit că aici e vorba de lucrarea sa creatoare. Logos fu prima și unica creațiune directă a lui Dumnezeu; și după aceea creațiunea fu adusă la îndeplinire prin Logosul său. Acesta este gândul exprimat de către apostolul Pavel, care zice despre Isus: „Care este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai *întâiu născut* decât orice făptură, pentru că într’însul au fost făcute toate în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie căpetenii, fie stăpâniri. Toate sunt făcute printr’însul și pentru dânsul, și el însuși este mai înainte de toate și într’însul toate stau împreună. — Coloseni 1:15-17.

¹⁶⁵Ca o altă dovadă a existenței preumane a lui Isus, avem cuvintele sale proprii: „Pentru că m’am pogorât din cer nu ca să fac voia mea, ci voia celui care m’a trimis.“

(Ioan 6:38) „Căci eu din Dumnezeu am ieșit și vin; căci n'am venit dela mine însumi, ci acela m'a trimis.“ (Ioan 8:42) Apoi: „Mai înainte de a fi fost Abraam sunt eu.“ (Ioan 8:58) Apoi iarăși: „Am ieșit din Tatăl și am venit în lume: iarăși las lumea și mă duc la Tatăl.“ (Ioan 16:28) „Și acum mărește-mă tu, Tată, la tine însuți cu mărirea pe care o aveam la tine mai „înainte de a fi lumea.“ (Ioan 17:5) Și iarăși zise Isus: „Eu sunt începutul făpturii lui Dumnezeu.“ (Apocalipsul 3:14) Mai mult încă, apostolul Pavel declară sub inspirațiune: „Dumnezeu... la sfârșitul acestor zile ne vorbi în Fiul, pe care l-a pus peste toate moștenitor, prin care și făcu veacurile.“ (Evrei 1:1, 2) Și iarăși el ne spune: „Căci cunoașteți darul Domnului nostru Isus Christos, că bogat fiind s'a făcut sărac pentru voi, ca voi să fiți bogați prin sărăcia lui.“ (2 Corintieni 8:9) El avea chipul lui Dumnezeu înainte de a se face om. „Care în formă de Dumnezeu fiind nu socoti drept o răpire a fi deopotrivă cu Dumnezeu, ci se goli pe sine însuși luând formă de rob, în asemănare de oameni arătându-se și în înfățișare aflat fiind ca om.“ — Filipeni 2:6-7.

NU TREIME, CI UNA ÎN PLAN

¹⁶⁶Unii au crezut în adevăr că Isus fu însuși Dumnezeu. Însă părerea aceasta nu este dovedită prin Scriptură. Ioan zise: Tatăl iubește pe Fiul, și a dat tot în mâna lui.“ (Ioan 3:35) Iarăși, zise Isus: „Pentru că nici Tatăl nu judecă pe nimenea, ci judecata toată a dat-o Fiului, ca toți să cinstească pe Fiul după cum cinstește pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl care l-a trimis... Căci după cum Tatăl are viață în sine însuși, astfel a dat și Fiului să aibă viață în sine însuși.“ (Ioan 5:22, 23, 26) Iarăși zise Isus: „Și chiar în legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată. Eu sunt care dau mărturie pentru mine însumi, și pentru mine dă mărturie cel care m'a trimis, Tatăl.“ (Ioan 8:17, 18) Astfel Isus lămurește definitiv faptul că el și Tatăl sunt ființe separate și distincte.

¹⁶⁷Iarăși, zise Isus: „Tatăl meu care mi le-a dat este mai mare decât toți; și nimenea nu le poate răpi din mâna Tatălui meu. Eu și Tatăl suntem una.“ (Ioan 10:29, 30) Se va întreba: Nu dovedește aceasta că ei erau o singură ființă sau persoană? Răspundem că nu; însă aceasta arată că Isus și Tatăl, Dumnezeu, sunt una în spirit, una în scop, una în acțiune armonioasă: întocmai cum Isus se ruga mai târziu la Dumnezeu ca biserica, urmașii săi, să fie făcuți una cu el, zicând: „Și nu numai pentru aceștia mă rog, ci și pentru cei care cred în mine prin cuvântul lor, pentru ca toți să fie una, după cum tu, Tată, ești în mine și eu în tine, ca și ei să fie în noi, ca lumea să creadă că tu m'ai trimis. Și eu li-am dat mărirea pe care mi-ai dat-o, ca să fie una, după cum noi una suntem.“ (Ioan 17:20-22) Astfel arată Isus în mod hotărît ce este a se înțelege sub aceea că el și Tatăl sunt una.

¹⁶⁸Iarăși se rugă Isus la Tatăl său, zicând: „Tată, scapă-mă din ceasul acesta. Dar pentru aceea am venit în ceasul acesta. Tată, mărește-ți numele. Deci veni glas din cer și l-am mărit, și iar îl voi mări.“ (Ioan 12:27, 28) Isus n'ar fi putut să se roage la sine însuși, ci el se rugă la Dumnezeu, dela care venea.

¹⁶⁹Că Tatăl este mai mare decât Fiul, Christos Isus, tot el arată zicând: „Mă duc și viu la voi. Dacă m'ați fi iubit, v'ați fi bucurat că mă duc la Tatăl, fiindcă Tatăl este mai mare decât mine.“ — Ioan 14:28.

¹⁷⁰Mulți alții au crezut că Isus, fiind pe pământ, fu totuși o ființă spirituală și că trupul său fu numai un înveliș sau, o casă în care locuia această ființă spirituală. Cu alte cuvinte, că el a fost numai o făptură întrupată și nu om în totul. Teoria întrupării e că o ființă spirituală locuște pentru un timp oarecare într'un corp omenesc, sau că un corp omenesc este creat pentru scopul anumit ca să fie ocupat pe un timp de această ființă spirituală. Întruparea aceasta aplicată lui Isus, este, după Scripturi, greșită. Și de fapt, dacă el ar fi fost numai o ființă întrupată, el n'ar fi putut răscumpăra niciodată omenirea. Nu e

vorba că el ar fi putut să apară ca ființă omenească; și aceasta se adevărește prin pildele date în Facerea 18:1, 2 și 19:1.

¹⁷¹Unii afirmă că Isus, fiind pe pământ, a fost și Dumnezeu și om în desăvârșire. Teoria aceasta, însă, este lipsită de temeii. N'am putea să formulăm niciodată o teorie privitoare la planul lui Dumnezeu, care să stea în directă contrazicere cu Cuvântul sau vădit. Noi trebuie să avem încredere în Dumnezeu și în Cuvântul său. Credință înseamnă a avea o cunoștință a Cuvântului său, și apoi a se bizui cu încredere în Cuvântul acesta. Biblia este Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, dat omului spre învățătura sa; și când se dau declarațiuni vădite de Biblie, noi trebuie să le luăm în valoarea lor înfățișată. Urmând calea aceasta, noi aflăm că planul lui Dumnezeu apare pretutindenea armonios și frumos.

¹⁷²Vrăjmașul trage folos din dorința sinceră din partea unui om și-l induce în eroare. Orice minte conștiincioasă și evlavioasă dorește să-l cinstească pe Dumnezeu. De teamă ca să nu-l necinstească, ei sunt duși lesne la lipsa de a da destulă și adevărată considerațiune expunerilor vădite ale Bibliei. Unii au fost făcuți să creadă că dacă ar zice că Isus fiind pe pământ era om și nu Dumnezeu, ei l-ar necinști prin aceasta pe Dumnezeu. Noi nu ne vom lăsa înșelați sau amăgiți de sofizme sau teorii, ci vom urma învățăturile răzvădite ale Bibliei și ne vom apropia de o concluziune în lumina acestui Cuvânt descoperit după o deplină cercetare.

¹⁷³Istorisirea cu privire la existența preomenească a lui Isus, cu privire la crearea și nașterea sa, dezaprobă absolut teoria că el a fost întrupat. Scripturile citate mai sus arată limpede că el a fost conceput în pântecul unei femei, Maria, de către spiritul sfânt, puterea, energia sau înrăurirea lui Dumnezeu: că după aceea el fu născut în acelaș chip, cum sunt născuți ceilalți copii, de către o femeie (Luca 2:9-11): că el ajunsse vârsta bărbăției, și creșcu în minte și corp și har înaintea lui Dumnezeu și a oame-

nilor. (Luca 2:40, 52) Nimic din acestea n'ar fi fost de trebuință dacă el ar fi fost numai o ființă întrupată, o ființă spirituală locuind într'un trup de carne. El lucră ca meseriaș, ca dulgher, până când ajunse vârsta de treizeci de ani, când își începuse misiunea sa. Atunci se duse la Ioan pentru ca să se boteze în Iordan. (Luca 3:21-23) Îndată după aceea el petrecu patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustiu, postind și meditănd asupra planului lui Dumnezeu. (Luca 4:1-14) Dacă el ar fi fost Dumnezeu întrupat, s'ar părea că încercarea din pustie era de prisos.

¹⁷⁴Isus n'a fost înger sau ființă spirituală, pentru că avem declarația pozitivă a Apostolului în privința aceasta, zicând: „Dar vedem pe cel pus puțin timp mai pe jos de îngeri, pe Isus...” (Evrei 2:9) și iarăși: „Deci fiindcă code el în chip foarte apropiat.” (Evrei 2:14) Mai mult încă, el era bogat odinioară în putere și mărire cerească și se el era avut odinioară în putere și mărire cerească și se făcu sărac pentru omenire, luând asupra sa natura omului. (2 Corintieni 8:9) El fu făcut în chipul și asemănarea omului. (Filipeni 2:8) Apostolul, scriind sub inspirațiune, vorbește de Isus ca om: „Căci deoarece printr'un om este moarte, printr'un om este și învierea morților... Întâiul om este din pământ, din lut: al doilea om este Domnul din cer.” — 1 Corintieni 15:21. 47; vezi și Timotei 2:5, 6.

¹⁷⁵Dacă Isus ar fi fost numai o ființă încarnată, nu ar fi fost de lipsă ca el să se nască ca copil și să crească până la vârsta bărbăției. Cu toate că fu născut de o femeie, totuși el fu fără păcat, din pricina Tatălui său Dumnezeu; pentru că el fu „curat, fără răutate, fără pată, deosebit de păcătoși (Evrei 7:26); și „s'a arătat ca să ridice păcatele, și într'însul nu este păcat.” (1 Ioan 3:5) El fu fără pată și fără prihană; de aceea perfect și sfânt. — 1 Petru 1:9; Evrei 9:14.

¹⁷⁶Dumnezeu ne zice: „Veniți acum, să ne judecăm, ... de vor fi păcatele voastre roșii ca cărmăzul, face-se-vor albe ca omătul; și de vor fi roșii ca stacojul, vor ajunge albe ca lâna.” (Isaia 1:18) Noi trebuie să judecăm asupra

planului lui Dumnezeu după cum este descoperit în Biblie, pentru că el ne invită să facem aceasta. Când ajungem să știm de ce s'a făcut Isus om, de ce era de neapărată trebuință ca el să se facă om fiind pe pământ, atunci ne bucurăm și lăudăm pe Dumnezeu. Dacă el nu s'ar fi făcut om, atunci n'ar fi putut să fie nici o nădejde pentru vre-un om din neamul omenesc ca să dobândească viață prin Christos Isus; căci apostolul zice că nu este dat sub cer alt nume prin care ar putea să trăiască omenirea. — Faptele 4:12.

In ce fel deosebit s'a folosit Dumnezeu de bărbați și de femei în Biblie? Spune câteva exemple. Prf. 102.

Ce se tipifica prin Agar? Prf. 102.

Care era scopul legământului legii pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Israel? Prf. 102.

Cum se chema a treia femeie a lui Abraam; și ce tipifica dânsa? Prf. 102.

Redă declarațiunea Apostolului Pavel cu privire la ceea ce tipificau femeile lui Abraam. Prf. 103.

Ce tipifica sau zugrăvea Isaac? Prf. 103.

Ce constituie conform făgăduinței seminția lui Abraam? Prf. 103.

Citează cuvintele Sf. Pavel cu privire la seminția lui Abraam? Prf. 103.

Ce este mai întâiu neapărat de trebuință pentru seminție înainte ca poporul să fie binecuvântat? Prf. 104.

Care era așteptarea Jidovilor în ce privește seminția? Prf. 105.

Cum se chemau acei doi fii a lui Isaac, și care era vârsta lui Isaac când ei i se născură? Prf. 105.

Unde se duse să petreacă Isaac după nașterea fiilor săi? Și pe când se afla acolo, ce-i zise Dumnezeu? Prf. 106.

Care dintre fiii lui Isaac deveni succesorul făgăduinței, și de ce? Prf. 106.

Ce fapt hotărea cine să fie moștenitorul averii părintești? Prf. 107.

Arată Domnul că în ce privește Iacob și Esau să fie o excepțiune la regula aceasta? Prf. 107.

Cum indica Domnul aceasta Rebecei, mamei lor? Prf. 107.

Cu ce-și petrecea de obicei Esau timpul său? Prf. 108.

Ce fire deosebită era Iacob? Prf. 108.

A arătat Esau o apreciere a dreptului de întâiu-naștere, și mai ales relativ la făgăduința abraamică? Prf. 108.

Povestește împrejurările în cari Esau și-a vândut dreptul de întâiu-naștere. Prf. 108.

Dece aparține dreptul de întâiu-naștere în adevăr lui Iacob? Prf. 109.

Cam ce vârstă eveau Iacob și Esau pe timpul târgului acesta? Prf. 109.

Ii lega contractul acesta pe amândoi? Prf. 109.

Ce privilegii ducea cu sine dreptul de întâiu-naștere? Prf. 110.

Arată împrejurările sub cari Esau a încercat să-l despoaie pe Iacob de dreptul de întâiu-naștere după ce i-l vânduse acestuia. Prf. 111.

Era mama acestor bărbați îndreptățită la acțiunea ei în această privință? Și în caz afirmativ, dece? Prf. 111.

Povestește împrejurările în care Iacob obținu binecuvântarea dela tatăl său. Prf. 112.

După cum se arată în Scripturi, ce binecuvântare acordă Isaac lui Iacob? Prf. 112.

Ce făcu Esau pentru a obține binecuvântarea tatălui său după ce nu izbuți în încercarea sa de a strica contractul făcut cu Iacob? Prf. 113.

Dece au criticat unii creștini cu asprime pe Iacob și pe Rebeca din pricina acestei învoeli sau întocmiri? Prf. 114.

Care din cei doi era mai de blamat, Iacob sau Esau? Prf. 114.

Ce tipifica sau înfățișa Esau? Prf. 114.

Pe cine îl înfățișa sau îl preumbrea Iacob? Prf. 114.

A aprobat sau nu Dumnezeu acțiunea Rebecai? Prf. 114.

Dece a fugit Iacob din țară? Și la sfatul cui? Prf. 114.

În ce loc însemnat de Biblie își petrecu Iacob noaptea? Și ce s'a întâmplat acolo? Redă raportul Scripturii. Prf. 114, 115.

S'ar putea să-l desaproabăm pe cineva care este aprobat de Dumnezeu? Prf. 116.

Dece a arătat mai târziu Dumnezeu favoarea sa lui Iacob? Prf. 117.

Care este înțelesul numelui Israel? Prf. 117.

Ce făgăduință făcu Dumnezeu lui Iacob după ce acesta își schimbă numele în Israel? Prf. 117.

Câți fii avu Iacob? Prf. 118.

Cum se chemau femeile sale, și, în mod relativ, fiii avuți dela aceste femeii? Prf. 118.

Pe care dintre femei o iubea el mai mult? Prf. 118.

Care fiul iubit a lui Iacob? Prf. 118.

Sub ce împrejurări fu răpit Iosif? Și față de cine își arată după aceea Iacob iubirea sa? Prf. 118.

Pe cine îl tipifică Iosif și a cui tip fu Benjamin? Prf. 118.

Cum își petrecu Iacob cele din urmă zile din viață? Prf. 119.

Ce arată începutul neamului lui Israel? Prf. 119.

Ce profetie anume fu făcută de Iacob în ce privește Iuda atunci când rosti binecuvântările sale asupra fiilor săi? Prf. 119.

Ce se preumbrește prin profetia aceasta? Prf. 119.

Sub ce nume erau cunoscuți urmașii lui Iacob după moartea sa? Prf. 120.

Ce mărire avea acum Iosif în Egipt? Prf. 120.

Cum fură tratați Israelii cât timp trăi Iosif? Prf. 120.

Cum fură tratați ei după moartea lui Iosif? Prf. 120.

Pe cine îl sculă Dumnezeu ca liberator al Israelitilor din Egipt? Prf. 120.

Ce tipifica sau zugrăvea Egiptul? Și ce se tipifica sau zugrăvea prin regele Egiptului Faraon? Prf. 121.

Pe cine înfățișau Israelii în Egipt? Și a cui tip fu Moisi? Prf. 121.

Cine fu Moisi? Prf. 122.

Ce profetie făcu Moisi cu privire la cel puternic care avea să vie după el? Prf. 122.

Pe cine îl așteptau Israelii după ascultarea acestor profetii? Prf. 122.

Din care trib (semintie) se cobora David? Prf. 122.

Prin cine repetă Dumnezeu făgăduințele sale către Israeli? Prf. 132.

La care casă sau linie anumită se mărgini în sfârșit făgăduința? Prf. 123.

Ce făgăduință fi făcu Domnul lui David relativ la tronul Israel? Citează profetia. Prf. 123.

Ce vorbe profeti David cu privire la clădirea casei lui Dumnezeu atunci când era rege? Prf. 124.

Dece nu lăsă Dumnezeu ca templul să fie clădit de David? Prf. 124.

Care dintre fiii lui David fu menit să clădească templul? Prf. 124.

Sub ce condițiune avea să fie Solomon linia din care avea să

se scoboare marele Mântuitor? Dovedește cu ajutorul Scripturii. Prf. 125.

Primi Solomon aprobarea lui Dumnezeu? Prf. 126.

Dece fu luat regatul dela Solomon? Prf. 126.

Ce s'a întâmplat cu neamul lui Israel după moartea lui Solomon? Prf. 127.

Numește pe cei trei regi din urmă, din linia lui Solomon, ce aveau să domnească asupra Israilului. Prf. 127.

Ce prevesti Dumnezeu prin profetul său cu privire la Zedekia? Redă declarația Scripturii. Prf. 127.

Având acestea în vedere, fu oare cu putință ca să socoată că Mesia se trage din linia lui Solomon? Prf. 127.

Care fu celalt fiu a lui David care fu înălțat mai târziu? Prf. 128.

Din cine se cobora Maria, mama lui Isus? Prf. 128.

Ce a prorocit profetul Ieremia cu privire la venirea lui Mesia din spița lui David? Prf. 129.

Ce veste aduse îngerul Domnului Mariei cu privire la Mesia? Prf. 130.

Ce răspunse Maria acestui vestitor? Prf. 130.

Dece zise Maria: „Căci iată de acum mă vor ferici toate neamurile.“ Prf. 131.

Ce era a se înțelege prin declarațiunea ei profetică: „Da-ta jos pe puternici de pe tronuri, și înălțat-a pe smeriți“? Prf. 131.

Dece se așteptau Jidovii ca să se nască un copil care să fie un mare domnitor? Prf. 132.

Dece se așteptau ei ca neamul lor să ajungă un neam mare? Prf. 132.

Ce cuvinte profetice îi făcu pe Jidovi să creadă că dintre ei se va scula un mare rege? Citează profețiile. Prf. 133.

Avură profețiile lui Isaia și a lui Zaharia cu privire la venirea lui Isus o îndeplinire completă deodată cu nașterea lui Isus? Prf. 134.

Dece însemnătate fu nașterea lui Isus? Prf. 135.

Cât timp trecu dela făgăduința cea dintâi ce i se făcu lui Abraam până la nașterea lui Isus? Prf. 135.

Ce făcu Dumnezeu cu privire la această făgăduință în cursul acestui răstimp? Prf. 135.

Unde se nascu Isus? Prf. 135.

Cum fu preumbrit Betleemul de către profet? Prf. 136.

Expune pe scurt lucrurile cele mai importante ce se petrecură în Betleem și împrejurime? Prf. 137.

Unde era așezat Nazaretul? Prf. 138.

Arată însemnătatea relativă a orașului Nazaret. Prf. 138.

Cine era în stăpânirea Palestinei pe timpul nașterii lui Isus? Prf. 138.

Ce ordonanță importantă dădu guvernorul Palestinei, care îi făcu pe Iosif și Maria să meargă la Betleem? Prf. 138.

Dece trebuiră ei să meargă la Betleem și nu în un alt oraș? Prf. 138.

Cum călătoriră Iosif și Maria din Nazaret la Betleem? Și când ajunseră ei în orașul acesta? Prf. 139.

Unde găsiră ei loc de adăpostire? Prf. 139.

Ce câmpuri însemnate se află aproape de Betleem? Și cine își păzea acolo turmele? Prf. 140.

Câte paze se țineau pe noapte? Prf. 140.

Era mare lumină și splendoare pe pământ la nașterea lui Isus? Și dacă nu, dece nu? Prf. 141.

Pe ce fel de oameni îi alese Dumnezeu ca să ia parte la întâmplările din acea noapte? Prf. 141.

Cine lua parte în cer la această mare întâmplare? Prf. 141.

Ce zugrăvea noaptea pe pământ? Prf. 142.

În ce loc anume să născu Isus? Prf. 142.

Ce atrase băgarea de seamă a păstorilor? Și ce veste li se spuse? Repetă vestea aceasta. Prf. 142.

Repetă textul din Luca 2:8-11. Prf. 142.

Ce cântare auziră păstorii cu prilejul acesta din partea ceteilor cerești? Prf. 143.

Ce efect avu vestea cerească asupra inimelor oamenilor din veacurilor trecute? Prf. 143.

Sub ce împrejurări vor cunoaște noroadele pământului însemnătatea nașterii lui Isus? Prf. 144.

Care fu data nașterii lui Isus? Prf. 145.

Povestiți ce puteți cu privire la cei trei filozofi ce călătoriră dela răsărit la Betleem la nașterea lui Isus. Prf. 146.

Cine trimise pe acești filozofi la Irod? Prf. 146.

Dece trebuie să ne așteptăm ca Satan să fi încercat să facă un complot pentru ca să-l nimicească pe copilul Isus? Prf. 147.

Explică însemnarea numelor date lui Satan; și cum se potrivesc aceste cu operațiunile sale împotriva lui Isus și a urmașilor săi? Prf. 148.

Când i se făcu Mariei făgăduința că ea va fi mama lui Isus, cum privi Satan această făgăduință? Prf. 149.

Care fu unul din scopurile venirii lui Isus pe pământ cu privire la Satan? Prf. 149.

Ce încercare făcu Satan pentru ca să nimicească pe Maria și pe copilul ei înainte de nașterea lui Isus? Prf. 149.

Ce era steaua sau lumina care-i călăuzea pe filozofi la Betleem? Prf. 150.

Cine erau acești filozofi și cui se închinau ei? Prf. 151.

Întrebuințase și Faraon regele Egiptului asemenea oameni? Și pentru ce scop? Prf. 151.

Ce fel de om era Irod? Și sub a cui influență sta el? Prf. 151.
Redă povestirea Scripturală cum merșeră filozofii la Irod. Prf. 152.

Dece merșeră ei la Irod, inimicul lui Isus? Prf. 152.

Definește ce va se zică un complot. Prf. 152.

Este cu putință ca cineva să fie amestecat într'un complot fără ca să cunoască adevăratul scop al acestuia? Prf. 152.

Ce făcu Irod când „filozofii“ se apropiară de el? Prf. 153.

Ce semne caracteristice arată Irod în sfătuirea sa cu „filozofii“? Prf. 153.

Ne-am putea aștepta ca Dumnezeu să-i ajute unui om nelegiuit, cum era Irod, să-și îndeplinească scopul său pentru nimicirea iubitului fiu al lui Dumnezeu? Prf. 154.

Unde găsiră „filozofii“ copilul? Prf. 155.

Dece nu se întoarseră ei la Irod? Prf. 155.

Dece zădărnici Dumnezeu scopul lui Satan pentru ca să nimicească pe copil? Prf. 155.

Ce nelegiuire făcu Irod după ce află că „filozofii“ nu se întoarseră pe la el? Prf. 156.

Ce-l ațâță pe Irod să facă fapta aceasta nelegiuită, omorând copiii? Prf. 156.

Cum fu mântuit Isus de măcelul acesta? Și dece-l luară părinții săi cu ei? Prf. 156.

Am putea presupune sub aceste împrejurări că Dumnezeu ar fi vrut să-i întrebuințeze pe „filozofi“ ca martori la nașterea lui Isus? Prf. 157.

Ce fel de făpturi umilite și cinștite întrebuință el pentru aceasta ca martori? Prf. 157.

Se arată prin ceva că misiunea „filozofilor“ era binefăcătoare omenirii? Prf. 158.

Dece ar fi dat voie Dumnezeu ca să facă acest complot? Prf. 158.

Poate amăgi Satan pe oameni de bine? Prf. 158.

Cine a fost responsabil pentru prigonirea lui Isus și a urmașilor săi? Prf. 159.

Cine i-a protejat pe ei, și cum? Prf. 150.

Dece sunt toți urmașii lui Adam păcătoși? Citează Scriptura. Prf. 160.

Fiind născut Isus de o femeie, era el-oare păcătos? Și dacă nu, dece nu? Prf. 161.

Ce este a se înțelege prin cuvintele „Sfântul duh“? Prf. 162.

Care este înțelesul cuvântului tată? Prf. 162.

Dece este numit Isus Fiul lui Dumnezeu? Prf. 162.

Dece fu numit Domnul nostru „Isus“? Și ce cuprinde numele acesta în el? Prf. 163.

Exista el înainte de a deveni Isus? Și care fu numele său preomenesc? (înainte de-a fi om) Prf. 163.

Care este înțelesul cuvântului Logos? Și ce relațiune are Logosul față de toată creațiunea lui Dumnezeu? Prf. 163.

Avu Dumnezeu un început? Prf. 164.

Ce este a se înțelege sub terminul „la început“ după cum este întrebuințat de Ioan 1:1, 2? Prf. 164.

Dă o altă dovadă despre existența preomenească a lui Isus. Prf. 164, 165.

Este Isus și Dumnezeu una și aceeași ființă? Arată dovada scripturală. Prf. 166.

În ce sens este Tatăl și cu Fiul una? Dovedește prin Scriptură. Prf. 167.

Când Isus se rugă la Tatăl, se rugă el către el însuși sau către un altul? Prf. 168.

Cine este mai mare, Dumnezeu sau Isus? Dovedește prin Scriptură. Prf. 169.

Ce era Isus pe pământ, o ființă spirituală sau omenească? Prf. 170.

Ce este a se înțelege sub teoria întrupării? Prf. 170.

Justifică Scripturile concludsiunea că Isus fu o ființă încarnată? Și dacă nu, dece nu? Prf. 170.

Când Isus fu pe pământ fu el atât Dumnezeu cât și om? Și dacă nu, dece nu? Prf. 171.

Prin ce trebuie să răspundem cu hotărâre la aceste? Prf. 171.

Care este înțelesul credinței? Prf. 171.

Cum aduce Satan câte odată pe oameni cinstiți cu inima în greșeală? Prf. 172.

Vom urma noi sofismele sau Biblia pentru a ajunge la o conlusiune în chestiunile aceste? Prf. 172.

Cercetează din nou și pe scurt dovada despre crearea și nașterea lui Isus care dezaprobă faptul că el a fost o făptură întrupată. Prf. 173.

Dacă Isus era Dumnezeu întrupat atunci cum putea el să fie ispășit în pustiu? Prf. 173.

Ingerii sunt ființe spirituale. Ce dovezi scripturale avem despre faptul că Isus n'a fost un înger? Citcază dovada scripturală. Prf. 174.

Arată alte Scripturi din care să reiasă că el a fost un om, făcut în asemănarea oamenilor, și că el este Domnul din cer. Prf. 174.

Dacă ar fi fost Isus o ființă întrupată, ar fi fost neapărat de trebuință pentru el ca să se nască ca copil? Prf. 175.

Cum trebuie să chibzuim asupra planului lui Dumnezeu? Prf. 176.

Ar fi putut să fie vre-o nădejde pentru răscumpărarea neamului omenesc dacă Isus nu s'ar fi făcut om și dacă prin moartea sa nu ar fi prevăzut prețul de răscumpărare? Prf. 176.

CANTAREA INGERILOR

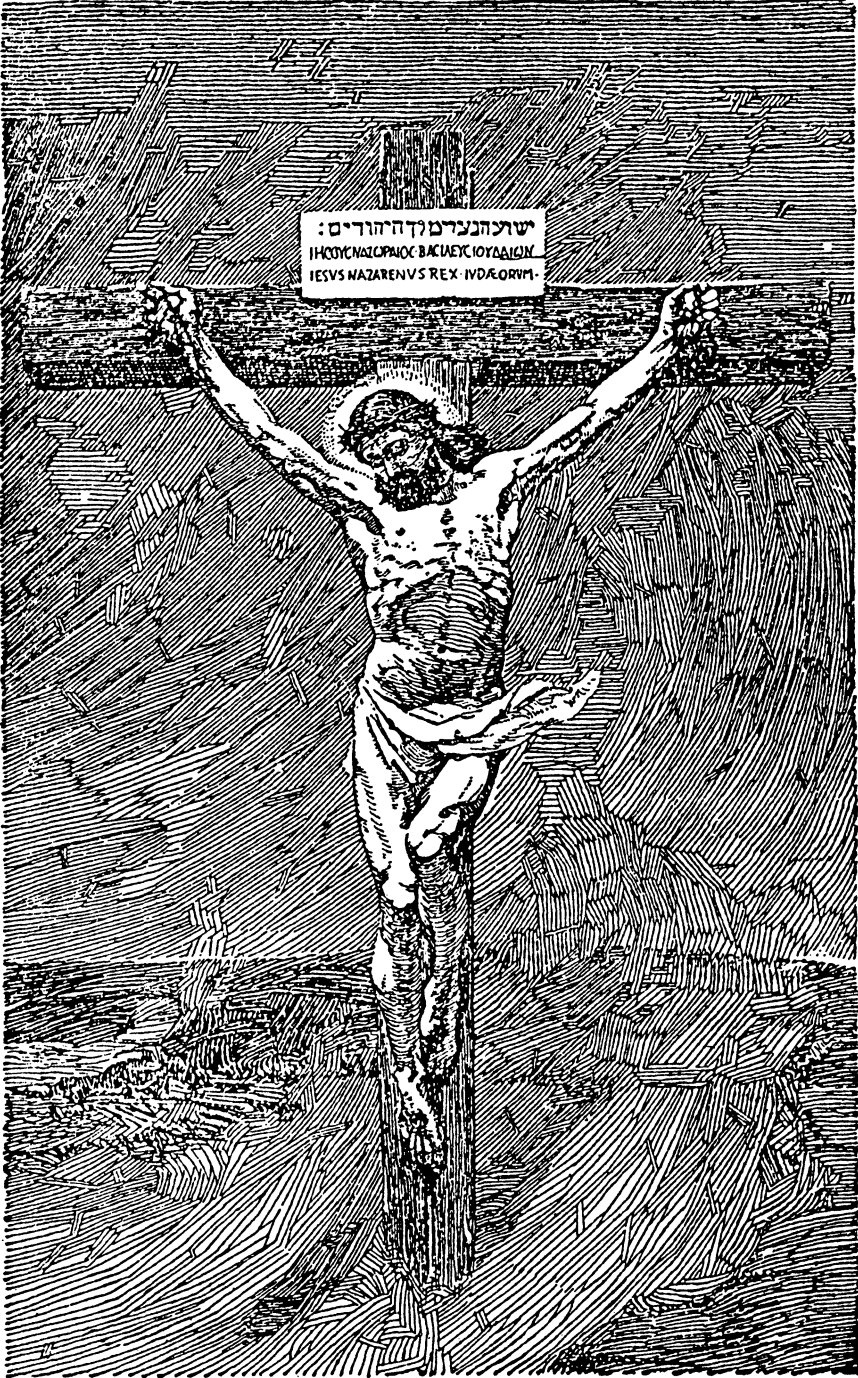
Cântarea veche preaslăvită,
 In miez de noapte-atunci,
 Cântatu-s'a de îngeri sfinți,
 Pe harfe de-aur dulci:
 „In lume pace și 'ntre oameni
 Bună 'nvoire frățească!“
 In liniște pe lume vine
 Cântarea îngerească.

Că lumea suferit 'a multe
 'N războaie și 'n păcat;
 Și jalea-a două mii de ani
 Pe harfe s'a cântat;
 Războinicii nu ascultară
 De muzica cerească:
 Jos arma, luptători, auziți
 Cântarea îngerească.

Și voi cei prea împovărați
 Și gârboviți de-al vieții greu,
 Ce 'n trudă pânea câștigați
 Cu pași munciți mereu. —
 Auziți! sunt veștile prea bune,
 Ce vin să ferească...
 Opriți-vă și admirați
 Cântarea îngerească.

Că iată timpii prorociți
 Indată o să vie
 Și 'n cercul anilor sosi-va
 Și vârsta aurie;
 Când pacea 'n lume triumfa-va
 Și iar o să strălucească,
 O lume 'ntreagă îngâna-va
 Cântarea îngerească.

ישוע הנצרי מלך היהודים :
ΙΗΣΟΥΣ ΝΑΖΑΡΕΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΙΟΥΔΑΙΩΝ
IESVS NAZARENVS REX IVDÆORVM

CAPITOLUL VI.

Coarda 5: *Prețul de răscumpărare*

MARELE sacrificiu al răscumpărării este pentru om cea mai de căpetenie din coardele de pe harfa lui Dumnezeu, deoarece fără dânsa omenirea n'ar putea ajunge la o bucurie reală și durabilă. La timpul convenit foloasele acestui sacrificiu se vor arăta pentru întregul neam omenesc; și cel ce îl va aprecia va cânta cu voce tare și va tresălta de bucurie nespusă. Ei vor simți cântare în inimile lor și vor avea cântare pe buzele lor, din pricina măsurii minunate luate de Dumnezeu în folosul omului. De mii de ani înțelepciunea dumnezească a luerat la planul său privitor la oameni; și sacrificiul de răscumpărare este în adevăr partea principală a acestui plan. Importanța sa nu poate fi exagerată. El este poarta cea mare ce duce la viață și fericire. El este mijlocul de a duce pe om iarăși în armonie cu Dumnezeu. Pentru a aprecia această mare învățătură noi trebuie să o pricepem. De aceea, ca să pricepem, să stăm și să judecăm împreună în lumina Cuvântului dumnezeesc.

¹⁷⁸Lucrul cel mai de preț ce-l are vre-o făptură este viața, pentru că fără viață ori ce alta ar fi fără folos, și nici n'ai putea avea parte de ceva. Și astăzi vedem că un om care are numai o mică scântec de viață se acată de dânsa cu desperare. Numai când o făptură este desăvârșită, și când se bucură de o viață completă și de dreptul la dânsa, numai atunci ea poate preamări în mod convenit pe Dumnezeu, marele ei Creator. Marea orânduire a lui Dumnezeu trebuie să aducă la urma urmei mărirea numelui său.

¹⁷⁹Dumnezeu cree pe Adam, pe cel dintâiu om, după chipul și asemănarea sa. El îl creă desăvârșit; pentru că toate lucrările lui Dumnezeu sunt desăvârșite. (Deuteronomul 32:4) El îi dădu omului viață și dreptul la viață. Viață înseamnă o existență conștientă. Drept la viață înseamnă puterea deplină de a menține existența. Adam și Eva erau

desăvârșiți în ce privește corpurile lor, în Eden, fără durere, fără necazuri; și ei erau făpturi frumoase. Ei nu aveau nicăieri nici un semn de durere asupra lor. Ei se bucurau de viață și de toate fericirile ce atârnav de viața aceasta. Locuința lor era perfectă; și chiar și animalele și paserile din Eden le erau supuse lor, și ei aveau absolută stăpânire și putere. Dumnezeu le dădu toate aceste drepturi ca să se bucure de ele pe vecie, sub condiția expresă însă, ca ei să asculte de legea sa, și ca prin aceasta să-l cinstească pe el. El îi puse omului în vedere că o călcare a legii acesteia îi va aduce pierderea vieții, pierderea dreptului la viață, pierderea tuturor fericirilor ce sunt în legătură cu acesta.

¹⁸⁰Satan a făcut-o pe mama Eva să creadă că Dumnezeu ar ascunde ceva de ei, și de aceea, înșelând pe Eva, el o făcu ca să calce legea. În fructul pe care-l mănăcă Eva nu era nici un rău real. Răul era *neascultarea* față de Dumnezeu. Când Adam află că dânsa călcase legea lui Dumnezeu, știind că ea trebuie să moară, el preferă ca să stea alături de dânsa în moarte decât să se despărțească de dânsa; astfel el se făcu părtaș la greșală, călcând legea lui Dumnezeu așijderea de voe bură și cu știință. Dumnezeu în exercițiul dreptății desăvârșite, îl osândi pe om la moarte. Osânda aceasta îi răpi lui Adam și Evei dreptul la viață. Ei fură izgoniți din Eden și la timpul convenit ei pierdură însăși viață. Timp de 930 de ani ei fură siliți să umble pe pământ și să-și câștige pâinea de toate zilele lucrând pământul și având parte de hrana pe care ei o produceau, hrană nedesăvârșită și otrăvitoare. În felul acesta ei fură dați morții.

¹⁸¹Osânda la moarte dată lui Adam avu un efect indirect asupra urmașilor săi. Înainte de izgonirea lor din raiu, atât Adam cât și Eva, nu exercitară puterea ce li se dădu de către Dumnezeu de a produce și de a naște copii pe pământ. Puterea aceasta o exercitară de abia după izgonirea lor din Eden. Fiind însă atunci sub osânda morții, și având de a suferi pedepsa aceasta de moarte, nu fu cu putință pentru copii lor, născuți sub astfel de împrejurări,

să ajungă desăvârșiți la existență. Ar urma deci, că acești copii atunci când fură născuți, dacă ar fi avut o măsură oarecare de viață și drepturile legate de această măsură de viață (și pe aceste le-am numi „drepturi de viață“, pentru a le distinge de dreptul la viață) ei nu ar fi avut nici un drept la viață, pentrucă Adam, neavând acum acel drept, n'a putut să producă în lume copii cari să aibă un drept mai mare decât avea el.

¹⁸²Ori ce ființă omenească ce trăește are dreptul la hrană, aer, lumină și la anumite drepturi în societate; și aceste se numesc drepturi de viață: aceasta va să zică că ele stau în strânsă legătură cu însuflețirea, că sunt drepturi ce aparțin unor făpturi ce trăesc într'o măsură oarecare. Dreptul de a trăi deci înseamnă un drept just de existență care, drept vorbind, nu li se poate lua.

¹⁸³Dat fiind că părinții nu avură dreptul la viață, fiecare copil născut pe lume, de atunci și până astăzi, a fost născut nedesăvârșit, nedrept, păcătos, desaprobat în ochii lui Dumnezeu, sub osândă, și de aceea cu nici un drept la viață. Viața ce o trăim noi, i-a fost dată numai prin îngăduire; și toți ce au trăit, au murit după drept; pentrucă numai o făptură perfectă este îndreptățită la viață. Din pricina aceasta a scris profetul „că iacă, întru fără de legi m'am născut, și în păcate m'a conceput mama mea.“ (Psalmul 51:5) St. Pavel, scriind sub inspirațiune, a spus acelaș lucru zicând: „Dreptaceea după cum printr'un om întră păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea străbătu la toți oamenii, pentrucă toți păcătuiră.“ — Romani 5:12.

¹⁸⁴Fiind deci întregul neam omenesc, dela Adam și până astăzi, născut în nedesăvârșire, urmează că dacă cineva este să dobândească cândva viață și dreptul deplin la viață, el va trebui să le dobândiască acestea prin Dumnezeul iubirii. Dacă Dumnezeu nu ar fi luat o măsură oarecare pentru răscumpărarea omului de păcat și pentru ridicarea sa iarăși la starea de viață, atunci ar fi sosit timpul, când pe pământ n'ar mai fi rămas nici un om. Noi știm că Adam a trăit 930 de ani; iar acuma omul trăește cu greu de abia

un jumătate de veac. Degenerând omenirea în cursul veacurilor, slăbind din ce în ce tot mai mult, la urma urmei s'ar fi ajuns la starea în care oamenii să nu mai poată transmite nici măcar scânteia de viață, și pământul s'ar fi depopulat. De aceea noi vedem că suntem cu totul atârnați de Dumnezeu: și dacă găsim că marele Dumnezeu a luat măsuri pentruca noi să trăim, atunci aceasta trebuie să ne umple inimile noastre cu mulțumire; iar dacă examinăm mai departe marele său plan, atunci inimile noastre se umplu de o iubire fără margini față de el și de sigur că prevederea aceasta va aduce bucurie inimii, și-l va face pe om să vadă că o astfel de prevedere constituie una din coardele de pe marea harfă a lui Dumnezeu.

RĂSCUMPĂRAREA UMBRITĂ DE MAI ÎNAINTE

¹⁵⁵In timpul când Dumnezeu pronunță judecata sau sentința asupra omului el a dat să se înțeleagă într'un mod pe de parte că la un timp în viitor omul va fi liberat de această judecată. Satan care printre alte nume mai are și numele de șearpele cel vechi, a fost cel dintâi care a dat pricină la păcat. Și Dumnezeu zise în timpul acela către el: „Voiu pune dușmănie între tine și între femei, și între seminția ta și seminția ei; și aceasta va zdrobi capul tău.“ (Facerea 3:15) Aceasta umbri de mai înainte faptul că la urma urmei Satan va fi distrus, și că aceasta va însemna o binecuvântare pentru om.

¹⁵⁶Însă noi trebuie să ținem seamă că judecata impusă de Dumnezeu asupra omului trebuia să dureze pe veci. Ea nu putea fi răsturnată, nici înlăturată, și nici desființată, din pricina că Dumnezeu nu se poate nega pe sine însuși. Și nici una din făpturile sale n'ar fi putut să aibă credință în el, dacă el și-ar fi schimbat gândul. Cu toate că este adevărat că judecata aceasta trebuia să rămână pentru totdeauna, nu mai puțin adevărat este că Dumnezeu a putut să ia măsuri potrivite ca să aibă condițiunile judecății întrunite de un altul, egal lui Adam; și aceasta este întocmai

ceeace el a făcut după cum aflăm din descoperirile Scripturilor.

¹⁸⁷Dumnezeu voi ca omul să poată înțelege nevoia și rațiunea unor prevederi de mântuire, pentruca atunci când omul înțelege acestea el să se bucure de iubirea și bună-tatea ce Dumnezeu le desfășură față de el. Din pricina aceasta Dumnezeu lăsa ca să se facă anumite icoane sau chipuri de către poporul său.

¹⁸⁸În noaptea când Dumnezeu scoase pe fiii lui Israel afară din Egipt el făcu ca să se omoare un miel și ca cu sângele acestuia să se stropească stâlpii ușelor dela case, și ca poporul să mănânce miezul acesta, și orându-i ca îngerul morții să treacă pe la miezul nopții prin casele oamenilor și să omoare pe cel dintâi născut din fiecare casă, a cărei ușiori n'ar fi fost stropiți cu sânge. Întâi-năseuții aci zugrăvesc pe biserica despre care vom vorbi mai târziu, și care mai întâi trebuie mântuită, înainte ca fericirea să poată veni în general asupra lumii. Mielul zugrăvi pe acel ce avea să devină răscumpărătorul sau mântuitorul omenirii. Sângele arăta viața dată drept preț de rescumpărare. — Exod 12:3-17.

¹⁸⁹Când Isus apăru la vârsta de 30 de ani, Ioan Botezătorul, arătând către el, zise: „Iată melul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.“ (Ioan 1:29) Și noi cetim în Biblie despre Isus că el este „Melușelul înjunghiat dela întemeierea lumii.“ (Apocalipsul 13:8) Aceste Scripturi, și altele, arată că sacrificiul melului a preumbrit sacrificiul celui, care avea să devină mântuitorul omenirii, și care avea să ridice păcatul lumii.

¹⁹⁰Puține zile după acest paște din Egipt, israeliții au fost cu toții liberați, atunci când Dumnezeu porunci lui Moisi să lovească apele Mării Roșii, și când o trecură dincolo ca pe pământ uscat; iar când Egiptenii încercară să-i urmărească, ei fură înghițiți de apele mării și se înecară. Liberarea lui Israel zugrăvia liberarea de marele vrășmaș, Satan și moarte, a întregului neam omenesc care la urmă avea să asculte de voința sfântă a lui Dumnezeu.

¹⁹¹După trecerea Mării Roșii, fiii lui Israel călătoriră mai departe în pustiu; și când ajunseră la Muntele Sinai, Dumnezeu făcu cu ei un legământ, care este cunoscut în Biblie sub numele de legământul legii. În legătură cu legământul acesta s'au jertfit animale. Legământul a fost așezat la mâinile lui Moisi ca mijlocitor. Moisi fu prin aceasta un tip a lui Christos Isus, care la timpul convenit avea să facă un legământ în folosul și spre mântuirea întregii omeniri.

¹⁹²În legătură cu legea dată Israelitilor în timpul acela, Dumnezeu sfătui pe Moisi să facă în pustiu un tabernacol, care urma să fie întrebuințat de Israeliti în legătură cu ceremoniile lor de jertfe. O zi din fiecare an era cunoscută ca zi de împăcare, și cece se făcea în ziua aceasta în mod deosebit, preumbrea marea jertfă de păcat, care avea să fie făcută în folosul omenirii.

¹⁹³Tabernacolul era construit din două părți. El era de 45 picioare de lung, 15 picioare de larg, și 15 picioare de înalt, clădit din scânduri și acoperit cu un cort de trei grosimi a materiei. Prima despărțitură a tabernacolului se chema „Sfânta.” Ea era de 15 picioare de largă și 30 picioare de lungă. Despărțitura a doua sau cea din urmă era cunoscută sub numele de „Sfânta Sfintelor”, fiind de 15 picioare de lungă, 15 picioare de largă și 15 picioare de înaltă. Tabernacolul era așezat în mijlocul unei curți sau ogrăzi, care era de 75 picioare de largă și 150 picioare de lungă. Ingrădirea din jurul acestei curți era făcută din perdele de în, cari se țineau de cârlige băgate în țaruși de lemn, iar țarușii erau îmbrăcați la vârf cu aramă.

¹⁹⁴În ziua de împăcare arhiereul lua un vițel, care trebuia să fie fără cusur sau pată. El înjunghia vițelul înlăuntrul curții, îi punea sângele într-un vas, mergea din curte în Sfânta, și de aici în Sfânta Sfintelor, și stropsea cu sânge asupra chivotului, care se afla în Sfânta Sfintelor. Apoi se întorcea, și înjunghia un berbec, care trebuia să fie de asemenea fără pricină, și făcea acelaș lucru cu sângele său. Aceasta era jertfa de împăcare. (Vezi Leviticul 16:1-34) Aceasta era o jertfă pentru păcat, făcută pentru poporul

Israel, care însă de fapt preumbrea marea jertfă pentru păcat care avea să ridice păcatul lumii.

¹⁹⁵Sfântul Pavel ne spune răsvădit că cele ce se făceau aici preumbreau lucruri mai bune ce aveau să vie. (Evrei 10:1) Dumnezeu ceru prin legea sa ca jidovii să păzească ziua împăcării și ca ei să aducă jertfele aceste prin arhieriei în fiecare an. Noi știm că Dumnezeu îi promise lui Abraam: „Intru seminția ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului.“ Astfel sfântul Pavel zice că legea: „pentru călcări de lege fu adăogată, până când va fi venit urmașul căruia i s'a făcut făgăduința rânduită, fiind legea prin ingeri prin mâna unui mijlocitor“: și că legea a fost un învățător care avea să aducă poporul la Christos. (Galatieni 3:19, 24) Cu alte cuvinte, Dumnezeu învăța pe fiii lui Israel să cunoască marea jertfă pentru păcat ce trebuia să fie făcută în folosul omenirii, și el se folosia de ei pentru a face icoane vii; și serierea întâmplărilor privitoare la ei îi puse pe toți studenții bibliei de atunci încoace să vadă cum Dumnezeu preumbri rescumpărarea și mântuirea omenirii din sclăvia păcatului și a morții. A preumbri înseamnă a prezice ceva în viitor; și cât de însemnată este marea răscumpărare pentru omenire se arată prin faptul că Dumnezeu a întrebuintat atâta timp și a intrat în atâtea amănunte pentru ca să învețe poporul prin icoanele acestea. De aici urmează că aceasta ar trebui să ne încurajeze să studiem subiectul acesta cu seriozitate, pentruca să-l putem cunoaște, pricepe și aprecia.

RĂSCUMPĂRAREA PROMISĂ

¹⁹⁶Adam fu osândit la moarte, și când după 930 de ani el muri de fapt, dreptatea fu satisfăcută. Legea cerea viața unei ființe omenești desăvârșită. Ea o promise prin moartea lui Adam. In timpul dela judecata lui Adam și până la moartea sa, se născură mai mulți copii, cari fură născuți pe pământ. Aceștia n'aveau nici un drept la viață fiind născuți în nedesăvârșire: de aceea viața copiilor săi fu numai o îngăduire din partea lui Dumnezeu, și fiecare

care muri, muri din pricina nedesăvârșirii ce avea ca o urmare a păcatului tatălui Adam.

¹⁰⁷Scripturile arată limpede că Dumnezeu își făuri planul asupra răscumpărării și mântuirii neamului omenesc de mai înainte. Înțelepciunea sa îl făcu prin urmare să cuprindă în efectele sentinței de moarte pe tot neamul omenesc, pe toți urmașii lui Adam, așa ca la timpul cuvenit el să-i poată mântui pe toți prin jertfa unuia. (Galatieni 3:22) Sentința asupra lui Adam, și efectele ce urmară asupra tuturor urmașilor săi, trebuiră să rămână. Un tribunal pământesc poate să-și răstoarne judecata, când se dovedește că nu este dreaptă, însă Dumnezeu nu poate să răstoarne judecata sa, pentrucă ea este perfectă; și el nu se poate nega pe sine însuși. Totuși el putea să ia măsuri, pentruca un alt om tot așa de desăvârșit ca și Adam înainte de păcat, să se supună morții de bună voie; și ca prin moartea aceasta, viața sa să fie dată ca un preț corespunzător pentru Adam și pentru urmașii săi, așa că Adam și urmașii săi să poată fi scăpați de moarte, și ca să aibă o încercare pentru viață. Scripturile arată în mod hotărât că scopul și intențiunea lui Dumnezeu a fost dela început ca să facă tocmai o astfel de prevedere. În privința aceasta el făcu o făgăduință anume când zise: „Din mâna infernului îi voi răscumpăra; de moarte îi voi mântui; o. moarte, plaga ta voi fi; și Mormântule, nimicirea ta voi fi!” (Osea 13:14) Această făgăduință a lui Dumnezeu de a răscumpăra neamul omenesc trebuia să fie împlinită, pentrucă Dumnezeu este neschimbător. Odată ce a făcut această făgăduință, el o va îndeplini. — Malachi 3:6; Iacob 1:17.

¹⁰⁸Este deci foarte însemnat ca noi să pricepem înțelesul răscumpărării; de aceea o vom defini. *Răscumpărare* înseamnă ceva cu ce se poate desface ceva; aceasta este mijlocul, prețul sau valoarea care se întrebuintează pentru desfacerea sau liberarea unui lucru ce se află în robie, în oprire sau în închisoare. Prețul de răscumpărare trebuie să fie numai decât echivalentul întocmai al lucrului acestuia, să corespundă cu el, ceea ce dreptatea cere dela lucrul sau

dela ființa care se află în robie sau prinsoare. Noi putem zice prin urmare că răscumpărarea va să zică întocmai un preț corespunzător. Un om desăvârșit greși și fu condamnat la moarte; de aceea un preț corespunzător întocmai ar fi moartea unui alt om desăvârșit și valoarea acestei vieți pusă în locul vieții aceluia care păcătui mai întâi și care fu ținut în robie.

¹⁰⁰*Jerfa pentru* păcat înseamnă aducerea și întrebuintarea prețului de rescumpărare. În ziua de împăcare îndeplinită de Jidovi în tip, sângele vițelului reprezintă viața dată; și de aceea aceasta luă locul prețului de răscumpărare sau a valorii vieții. Aducerea sângelui în Sfânta Sfintelor și stropirea cu el aci, zugrăvi jertfa pentru păcat, adică o aducere în Sfânta Sfintelor (care înfățișa cerul însuși) a valorii sau meritului vieții desăvârșite. Noi vom vedea deci, cum examinăm chestiunea aceasta, că prețul de răscumpărare a fost prevăzut pe pământ prin moartea lui Isus; că pregătirea pentru jertfa pentru păcat e începută pe pământ, și se va sfârși în cer, unde fu adusă valoarea prețului de răscumpărare.

²⁰⁰Alte Scripturi arată că intențiunea lui Dumnezeu a fost ca marele Mântuitor să-și dea viața la moarte, și ca taptul acesta să constituie prețul de răscumpărare, care urma să fie o jertfă pentru păcat. Dumnezeu a prezis aceasta — ceea ce este tot una cu făgăduința — prin profetul său, când cu privire la venirea marelui Mântuitor a scris următoarele:

²⁰¹„Cine crezut-a în știrea noastră? Și brațul Domnului cui s'a descoperit? Căci crescut-a înaintea lui ca o odraslă fragedă, ca o rădăcină din pământ uscat; n'avea nici chip, nici frumusețe; și noi văzându-l, arătos nu era, ca să-l dorim. Fu disprețuit și cel mai din urmă între oameni, omul durerilor și cunoscut cu păsurile; fu ca și cel ce-și ascunde fața lui de noi; disprețuitu-l-am și nu l-am socotit. Dar el purtat-a păsurile noastre, și cu durerile noastre s'a încărcat; dar noi socotirăm, că dela Dumnezeu este bătut, lovit și chinuit. Dar el rănit-u-s'a pentru fărădelegile no-

stre, zdrobitu-s'a pentru nelegiuirile noastre; pedeapsă aducătoare nouă de pace, era asupra lui, și prin rănilor lui noi ne-am vindecat. Noi toți rătăcitu-ne-am, ca oile, înturnatu-ne-am fiecare în calea sa; iar Domnul lăsat-a să-l nime-rească fărădelegea noastră a tuturor. El apăsă și chinuit era și totuși n'a deschis gura sa; adusu-s'a ca un miel spre junghiere și ca oaia mută înaintea tunzătorului ei, n'a deschis gura sa. Răpit a fost de apăsare și judecată; dar neamul lui cine-l va supune? Căci stârpitu-s'a din pământul celor vii; lovit a fost pentru fărădelegea poporului meu. Și s'a făcut mormântul său cu nelegiuții, și cu cel avut a fost înmormântarea lui; deși nedreptate n'a făcut, nici s'a aflat vicleșug în gura lui. Dar plăcutu-i-a Domnului să-l lovească, să-l întristeze; dar după ce sufletul său se va aduce jertfă pentru vină, vedea-va urmași, îndelungi-se-vor zilele lui, și voința Domnului va prospera în mâna lui. Vedea-ava fructele durerii sufletului său și se va sătura: „Prin cunoașterea lui servul meu cel drept pre mulți va îndrepta; căci purtat-a fărădelegile lor. De aceea parte îi voi da între cei mari, și cu cei puternici își va împărți prada; căci dat-a la moarte sufletul său, și număratu-s'a cu cei fărădelege, a purtat păcatele multora și s'a rugat pentru cei fărădelege.“ — Isaia 53.

²⁰²Din pricina dării acestei judecăți asupra lui Adam, el fu și este ținut în oprirea sau închisoarea morții. El și urmașii săi care au murit se află în marea închisoare a morții, și mormântul este astfel numit de către profet. — Isaia 41:6, 7; 49:9.

CALIFICĂRILE CERUTE

²⁰³Cei morți n'ar mai putea ajunge nici odată iarăși la viață, și nici cei cari trăesc n'ar putea avea cândva nădejde la o fericire veșnică, dacă neputința care zace asupra omenirii din cauza păcatului n'ar fi mai întâi înlăturată. Și Scriptura zice de tot limpede, după cum s'a amintit mai sus că acesta se poate înlătura numai prin marele sacrificiu de răscumpărare. Deoarece răscumpărarea înseamnă

un preț corespunzător întocmai, răscumpărătorul trebuie să fie întocmai ca și Adam cel desăvârșit din Eden.

²⁰⁴Un om desăvârșit a păcătuit și a pierdut ceva; de aceea nimeni altul decât numai un om desăvârșit ar putea să dea un preț îndestulător pentru ca să cumpere și să libereze pe Adam și pe urmașii săi de judecata morții și de urmările ei. Dreptatea dumnezeiască cerea viața unui om desăvârșit, și aceasta fu primită când Adam intră în moarte. A urmat deci ca dreptatea dumnezeiască să nu primească ceva mai mult sau mai puțin ca preț pentru liberarea lui Adam și a urmașilor săi, decât numai viața unui om desăvârșit. În scopul de a întruni aceste cerințe dumnezeiești, răscumpărătorul trebuie să fie o ființă omenească desăvârșită.

²⁰⁵Când Dumnezeu dădu legea sa lui Israel, pe muntele Sinai, el arăta prin făgăduința acestei legi că singurul mijloc prin care neamul omenesc ar putea fi răscumpărat sau mântuit, ar putea fi numai darea vieții unui om desăvârșit în locul vieții omenești desăvârșite a lui Adam, care pierdu dreptul la dânsa prin neascultarea sa. Amintim că sfântul Pavel spune că legea aceasta fu o umbră a unor lucruri mai bune viitoare. Legea cerea ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte, picior pentru picior, viață pentru viață; aceasta va se zică un preț care să corespundă întocmai cu ceeace s'ar pierdut. Spre ilustrare: Conform legii dacă cineva îi scotea cuiva un dinte el trebuia să piardă un dinte propriu. Dacă cineva îi spărgea cuiva un ochiu, el trebuia să piardă un ochiu al său. Dacă lua viața cuiva, el o pierdea pe a sa. Legea arăta astfel că marele răscumpărător trebuia să corespundă întocmai cu omul desăvârșit Adam, când Adam se afla în Eden. — Exod. 21:23-25; Leviticul 24:17-21; Deuteronomul 19:21.

SITUAȚIA DESPERATA A OMULUI

²⁰⁶Însă cine din lumea întreagă fu în stare de a purta sarcina aceasta sau de a întruni cerințele legii dumnezeiești? Adam nu se putea mântui pe sine însuși. Toți urmașii săi erau nedesăvârșiți și Dumnezeu n'ar fi primit o ființă ome-

nească nedesăvârșită ca răscumpărare. Nu era deci nimeni pe pământ care să răscumpere neamul omenesc de moarte așa cum cerea făgăduința lui Dumnezeu? Profetul Domnului răspunde: „Frate pe frate nu poate răscumpăra de la moarte, nu poate da lui Dumnezeu prețul răscumpărării sale.” (Psalmul 49:8) „Din pricina aceasta deci s’ar părea că omul n’ar putea să aibă nici o nădejde în așteptarea de a fi liberat din starea morții.

²⁰⁷Mai mult încă, judecata și sentința aceasta în contra lui Adam s’a dat la curtea dumnezească din ceriu, și din aceasta urmează că prețul de răscumpărare, adică valoarea unei vieți de om desăvârșit, nu poate numai să fie prevăzută prin moartea unei ființe omenești desăvârșite, ci valoarea acestei vieți mai trebuie adusă înaintea dreptății dumnezeiești chiar în ceriu; și nici o ființă omenească n’are intrare în ceriu.

²⁰⁸Erau prin urmare două pricini din cari era cu totul cu neputință pentru cineva, care se trăgea din neamul sau din tulpina lui Adam, ca să mântuiască omenirea: 1) Pentru că toți oamenii erau nedesăvârșiți și n’ar fi putut să dea prețul cerut; și 2) dacă chiar prețul ar fi fost dat, totuși el n’ar fi putut fi adus în ceriu de nimenea.

²⁰⁹Astfel neamul omenesc se afla într’o stare de lipsă absolută de ajutorare. Astfel noi vedem că omenirea era cu totul lipsită de puterea de a se mântui pe sine însuși de moarte, și că nici odată nu s’ar fi putut da din partea cuiva vre-o nădejde pentru neamul omenesc, așa ca acesta să se bucure de o viață vecinică într’o stare de fericire, dacă Dumnezeu, în exercițiul iubirii și bunătății sale, n’ar fi luat unele măsuri în privința aceasta. El a făgăduit că le va lua. Marele său plan prevedea aceasta. Totuși este de trebuință mai întâi, ca noi să vedem starea de disperare absolută a omului, în scopul de a putea aprecia prilejul dat de Dumnezeu pentru binecuvântarea omenirii, și marea datorie pe care oamenii o datoresc lui Dumnezeu și iubitului său Fiu pentru prevederea făcută.

²¹⁰Dacă un om dimpreună cu familia sa se află într’o

prinsoare, și dacă pentru liberarea sa se cere un milion de lei, și el n'are nici un ban, însă iată, că apare un prieten al său, care, plătind suma cerută, îl liberează pe el și pe familia sa, omul liberat de sigur că are o mare datorie de mulțumită față de liberatorul său. El va simți o profundă grațitudine în inima sa. De sigur că el îl va iubi pe liberator și va fi dornic să poată face și el ceva pentru el. Adam și tot neamul său se află sau în prinsoarea morții sau în urmările morții; și când aflăm că marele Dumnezeu a luat măsuri pentru scăparea și pentru liberarea tuturor acestora din groapă, prinsoarea morții, cu intențiunea ca să le dea viață vecinică, libertate și fericire, atunci faptul acesta trebuie să umple de bucurie inima fiecăruia care ajunge să cunoască aceasta.

MARELE RĂSCUMPĂRĂTOR

²¹¹Apostolul Pavel, având în vedere toate acestea, scrise: „Astfel și noi când eram copii, eram robiți sub începuturile nedesăvârșite ale lumii, dar când veni împlinirea timpului, Dumnezeu trimise dela sine pe Fiul său, născut fiind din femee, născut fiind sub lege.“ (Galateni 4:3, 4) Cum a trimis Dumnezeu pe Fiul său? De vreme ce un om desăvârșit a fost acela care a păcătuit și viața unui om desăvârșit trebuia să fie dată ca jertfă pentru păcat, este acuma de însemnătate a vedea dacă Fiul Dumnezeu, care a fost trimis, era calificat ca să întrunească cerințele legii și să ajungă răscumpărător și mântuitor.

²¹²Este ușor de a arăta că Isus, când a fost pe pământ, n'a putut să fie numai o ființă spirituală incarnată, deoarece aceasta ar fi fost o fraudă, înșelăciune, și Dumnezeu n'ar fi primit ceva rău. El trebuia să fie *un om*, desăvârșit în toată privința, egal și la fel în toate cele cu Adam cel desăvârșit din Eden. Se poate vedea deci cu ușurință că Isus n'a putut fi în parte Dumnezeu și în parte om, pentru că aceasta ar fi fost ceva mai mult decât cerea legea; și de aceea dreptatea dumnezească n'ar fi putut primi o astfel de răscumpărare. Legea dumnezească arată în mod

hotărât, că răscumpărătorul; trebuia să fie întocmai la fel cu Adam, o ființă omenească desăvârșită. Cum a trimis dară Dumnezeu pe Fiul său? Și când l-a trimis, era el în parte om și în parte Dumnezeu?

²¹³Scripturile, după cum am văzut până acuma, răspund că el înainte de venirea sa pe pământ era *Logos*, o ființă spirituală; că viața sa a fost adusă pe țărâmul omenească, și că el s'a născut ca ființă omenească. Înainte el era bogat, dar pentru noi deveni sărac (2 Corintieni 8:9); aceasta va să zică că el era bogat în mărirea și în puterea ce o avea în ceriu ca marele și activul reprezentat a lui Dumnezeu în creațiunea tuturor lucrurilor, și că el deveni sărac făcându-se om. Fu numai decât de trebuință ca el să se facă om desăvârșit; de aceea el trebui să se nască sfânt, nevinovat, despărțit de păcătoși și fără păcate; și el întruni cerințele aceste. (Evrei 7:26) Mai mult încă, el întruni cerințele impuse făcându-se trup și locuind între oameni. (Ioan 1:14) El avu împărtășire de trup și sânge, deveni ființă omenească în scopul de a desființa pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul, și să mântuiască omenirea. (Evrei 2:14, 15) El luă asupra sa chip de servitor sau rob, și fu făcut în asemănarea oamenilor. (Filipeni 2:7) El fu unicul om desăvârșit, afară de Adam, ce a trăit cândva pe pământ. El nu era în parte ființă omenească și în parte spirituală, pentrucă „el fu făcut puțin mai jos de cât îngerii pentru ca să poată suferi moartea.“ Ingerii sunt ființe spirituale, și astfel făpturile cari stau mai jos decât îngerii sunt ființe omenești. El era om. Dacă ar fi fost pe jumătate Dumnezeu și pe jumătate om el ar fi stat mai sus decât îngerii, și nu mai jos, din pricina că îngerii alcătuesc ordinul cel mai de jos al ființelor spirituale.

²¹⁴Fiind om desăvârșit el corespundea în toată privința întocmai cu omul desăvârșit Adam din starea în care se afla la timpul său în Eden. El era desăvârșit din toate punctele de vedere, plin de dar și de adevăr. (Ioan 1:14) Când stătu înaintea lui Pilat, tăcut ca o oaie care stă mută înaintea tunzătorilor, ei, când poporul de jos, întăritat de

clerul jidovesc din timpul acela, îi cerea sângele vieții sale, Pilat în scopul de a-i face pe jidovi să se rușineze de fapta lor, le strigă: „Iată *omul*.“ Tărie se pune aici pe cuvântul „*omul*.“ Noi am putea parafraza cuvintele lui Pilat astfel: „Omul pe care mi-l cereți ca să-l dați morții nu este numai omul cel mai mare dintre voi, ci el este omul care stă deasupra tuturor oamenilor de pe pământ.“ Oamenii de atunci au avut ocaziunea de a vedea un om desăvârșit. Nimeni dintre noi n'a văzut un om desăvârșit. El a fost singura ființă care a trăit pe pământ, și care era îndreptățită să ajungă mântuitorul omenirii. El fu trimis anume pentru scopul acesta de către Dumnezeu. Potrivit legii pe care o dădu Dumnezeu Jidovilor, un om, pentru a putea fi îndreptățit să fie preot, trebuia să aibă 30 de ani, așa ca să ajungă a fi major după lege.

²¹⁵Vedem cum Isus ajunse din vârsta tinereții la vârsta bărbăției, și când fu de 30 de ani, el se înfățișă lui Ioan, ca să-l boteze în Iordan. La vârsta de 30 de ani așadară, el fu desăvârșit în corp, desăvârșit în minte, desăvârșit din punct de vedere al legii, și deci o ființă omenească absolut desăvârșită din toate punctele de vedere; de aceea el era îndreptățit să poată fi răscumpărătorul sau mântuitorul lui Adam, omul desăvârșit, și a tuturor urmașilor lui Adam.

²¹⁶De ce a trimis Dumnezeu pe iubitul său Fiu, pe acest om mare, pe pământ? Când un om mare din lume ajunge să fie însemnat, el așteaptă ca alții să-l servească și ei îl servesc de fapt. Însă Isus cel mai mare om care a trăit cândva pe pământ, și singura ființă desăvârșită după Adam, veni pe pământ și deveni servul tuturor, pentru ca să poată săvârși cel mai mare bine omenirii: Mărimea adevărată constă în facerea de bine altora. Mărimea adevărată este întrupată în Isus. El fu prietenul cel mai credincios al neamului omenească. El zise: „Fiul omului n'a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească și să dea sufletul său preț de răscumpărare pentru mulți.“ (Matei 20:28) Și iarăși zise el: „Ci care ar voi să fie mare între voi, va fi slujitorul vostru,

și care ar voi să fie întâi între voi, va fi sluga tuturor.“ — Marc 10:43, 44.

²¹⁷Omul desăvârșit Isus deveni slujitorul tuturor. Insemnătatea lui Isus și a lucrării sale este înălțată dacă considerăm că el a fost tezaurul cel mai scump al inimei lui Dumnezeu, atât în ceriu cât și pe pământ. El fu mult iubitul Fiul a lui Dumnezeu. El fu ceea ce marele Creator Dumnezeu, avea mai prețios. Fu supremul sacrificiu al Tatălui ceresc de a-l întrebuința pe el pentru mântuirea neamului omenesc. Marea iubire a lui Dumnezeu pentru omnia căzută îl făcu ca să facă aceasta. De aceea cetim: Că Dumnezeu iubi lumea atât de mult, încât dete pe Fiul său unul născut, pentru ca oricine care crede într'însul să nu piară, ci să aibă viață vecinică. Căci Dumnezeu nu trimise pe Fiul său în lume ca să osândească lumea, ci pentru ca lumea să fie mântuită printr'însul.“ — Ioan 3:16, 17.

²¹⁸Omul în adevăr bun și mare, care umbla 3 ani și jumătate pe pământ, învăța și sluji poporul și făcu bine fiecăruia, iar rău nimăru. În tot timpul pe când slujia și făcea bine astfel, cărturarii, fariseii, doctorii în legi și alți înșelați angajați pentru a-l reprezenta sub o înfățișare falsă, și pentru a-l prigoni pe Domnul, căutară să-l omoare. Dece aceasta? Pentru că ei fură instrumentele lui Satan, diavolul. — Ioan 8:44.

²¹⁹Diavolul știa că Isus a fost și este marea Seminție a promisiunii, despre care Dumnezeu a făgăduit lui Abraam că va fi mântuitorul și binecuvântătorul omnirii. Isus Christos este seminția femcei preumbrită în declarația ce Dumnezeu a făcut mamei Evei și lui Satan. (Facerea 3:15) Satan căuta, prin urmare, chip și fel ca să-l nimicească. Isus învăța pe Jidovi vestea lui Dumnezeu, pentru ca să-i aducă pe calea cea dreaptă, și ca să le deschidă calea vieții. Cărturarii și farizeii i se opuseră și de aceea ei se făcură dușmani ai poporului. Isus zise despre ei: „Pe scaunul lui Moise au stat cărturari și farizeii“ (Matei 23:2); înțelegând prin aceasta că ei au luat asupra lor conducerea poporului. Știind că ei orbiau poporul, el zise despre ei: „Voi sunteți

fățarnici, povățuitori orbi, nebuni; voi închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor: voi mâncați casele văduvelor și pentru un pretext vă rugați în rugăciuni lungi; voi înconjurăți marea și uscatul ca să faceți un proslit, și când s'a făcut, voi îl faceți fiu al *gheenei* îndoit de cât voi. Voi sunteți vinovați de fraudă și înșelăciune, și voi sunteți asemenea unor morminte văruite, cari sunt pline de oase de morți și de orice necurătenie: voi sunteți șerpi, pui de viperă. Voi nu pricepeți vorbirea mea pentru că voi nu puteți auzi și nu puteți înțelege cuvântul meu. Voi sunteți din tatăl vostru diavolul." — Matei 23:13-33; Ioan 8:43, 44.

²²⁰Isus știa că el avea să fie răstignit și el vorbi învățăceilor săi despre moartea sa viitoare. Cea din urmă noapte el o petrecu pe pământ dându-le lor învățături și adevăruri mari, care fură o binecuvântare nu numai pentru ei, ci și o mare binecuvântare pentru fiecare om, de atunci și până astăzi, care a iubit pe Domnul și care a căutat să-l cunoască, și să-i facă voia. Pe când el lucra astfel, vrășmașul se pregătea să-i ia viața. Sinedrul era un tribunal sau o curte înaltă compusă din șaptezecisitrei de oameni luați dintre preoți, dintre bătrâni și dintre cunoscători ai legilor, farizeii fățarnici, sămânța a șarpelui, oarbă față de scopurile lui Dumnezeu. Corpul acesta era curtea cea mai înaltă a lui Israel, și datoria acestei curți era să apere pe cei nevinovați și să-i pedepsească pe cei vinovați. Ei văzură că Isus face bine și că poporul se strânge în gloată în jurul său.

²²¹„Deci mai marii preoților și fariseii adunară sinedrul [sfat, curte] și ziceau: Ce facem, pentru că omul acesta face multe minuni? Dacă îl lăsam așa, toți vor crede într'însul, și vor veni Romanii, și ne vor lua și locul și neamul. Iar unul oarecare dintre dânșii, Caiafa, arhireu fiind în anul acela, le zise: „Voiu nu știți nimic, nici nu cumpăniți eu mintea că ne este de folos ca să moară un om pentru popor și să nu piară tot neamul. Și aceasta n'o zise dela sine în-suși, ci arhireu fiind în anul acela profetiza că Isus avea

să moară pentru neamul lor... Deci din acea zi se sfătuiră ca să-l omoare.“ — Ioan 11:47-51, 53.

²²²Cu alte cuvinte, tribunalul suprem se întruni în secret, îl acuză pe Isus. prejudecă cazul său și hotărîră cu toții să-l omoare, fiind numai în așteptarea unui prilej potrivit. El funcționară ca mare juriu ca pârâș și ca curte de cercetare. Ei făcură o uneltire nelegiuită, un complot criminal, care fu formulat de Satan, tatăl lor, pentru nimicirea Fiului lui Dumnezeu. Ei făcură un complot cu Iuda și-l angajară pe acesta, ca pentru suma mică de treizeci de arginți, să-l tradeze și să-l predea pe Domnul în mâinile lor. Insuși Satan întră în Iuda când acesta săvârși trădarea. Ei organizară o plebe, o trimiseră pe urma Domnului, îl prinseră, și-l aduseră noaptea spre cercetare înaintea curții supreme, ceea ce era în contradicție cu legile lor proprii. „Și cei cari îl prinseseră pe Isus îl duseră la Caiafa arhireul, unde erau adunați cărturarii și bătrânii“, pentru a se purcede mai departe în conspirațiunea nelegiuită. — Matei 26:57.

²²³Blândul miel fără de apărare a lui Dumnezeu fu dus într'o vizuină de lupi lacomi, cari erau însetați de sângele său. Ei nu învredniciră cazul său nici măcar de o acuzațiune formală în contra sa. Ei căutară, împotriva legii, ca să-l facă ca el însuși să mărturisească în contra sa; și deși ei stăteau ca curte înaltă și vrednică a poporului lui Israel, ei s'au datat la coruperea cu jurământul fals. „Iar mai marii preoților și bătrânii, adevă tot sinedriul (întreaga curte) căutau mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, ca să-l omoare, și nu găsiră, deși veniseră mulți martori mincinoși. În urmă veniră doi martori mincinoși.“ (Matei 26:59, 60) Acest tribunal înalt, în călcarea oricărei legi și a oricărui precedent cunoscut jurisprudenței iudevești, ceru lui Isus ca el să mărturisească în contra sa. „Și sculându-se arhireul îi zise:... Te jur pe Dumnezeul cel viu ca să ne spui dacă tu ești Christosul, Fiul lui Dumnezeu.“ (Matei 26:62, 63) Și când el spuse adevărul zicând: „Voi ziceți că eu sunt“, ei ziseră: „Ce mai avem trebuință de mărturie? Căci noi înșine am auzit din gura lui.“ (Luca 22:66-71) Ei

hotărâre imediată că el trebuie să moară — de asemenea împotriva legilor, care cerea ca fiecare membru al curții să considere cazul și apoi să voteze în mod individual. Ținând sesiunea curții în timp de noapte pentru ca să-l găsească vinovat, ei știură că purced împotriva legii; tot așa ei convocară curtea pe dimineața următoare ca să ratifice sentința, ceea ce de asemenea era în contradicție cu legea.

²²⁴Așa condamnară pe Isus la moarte, știind însă că n'au nici o putere legală ca să-l omoare. Atunci îl duseză înaintea guvernatorului roman, Palt, și îl învinuiră de răsvrătire, zicând: „Pe acesta l-am găsit îndrumând spre rău neamul nostru și împiedcând a da tribut Cezarului, și zicând că el este Christos, împărat.“ (Luca 23:1, 2) Ei știau că guvernorul roman avea puterea să-l omoare, și din pricina aceasta ei cerură judecata sa.

²²⁵Pilat nu era convins de vina lui Isus, și nu voia ca el să moară, ci căuta ca să-l scape. „Și Pilat zise către mai marii preoților și către gloate: Nu găsesc nici o vină în acest om. Dar ei și mai mult stăruiau zicând că *întărită poporul*.“ (Luca 23:4,5) Când Pilat căuta să-l scape acuzătorii săi strigară zicând: „Dacă dai drumul la acesta, nu ești prieten al Cezarului; oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului“ — împotriva dinastiei, și astfel se face vinovat de răsvrătire. (Ioan 19:12) „Și el (Pilat) zise a treia oară către dânșii: dar ce rău a făcut acesta? Nici o vină de moarte n'am găsit într'insul; deci pedep-sindu-l, îi voi da drumul. Iar ei stăruiau cerând cu strigăte mari ca el să fie răstignit, și *strigătele lor și ale preoților mai mari biruiră*. Atunci Pilat hotărî să se facă cererea lor.“ (Luca 23:22-24) Astfel puterea civilă consimți la stăruințele supărătoare ale ecclesiasticismului, și Isus fu dus și răstignit pe muntele Calvarului. Și Pilat, mai drept decât clericii, puse deasupra crucii sale semnul: „Isus din Nazaret, Regele Judeilor.“

²²⁶Astfel muri fiul lui Dumnezeu, marele și antitipicul „Miel... care ridică păcatul lumii.“ (Ioan 1:29) În fața celor ce stăteau în jurul său el muri ca un păcătos, cruci-

fiat între doi tâlhari, din pricina învinuirii de necredință față de puterile constituite, totuși absolut nevinovat, fără prihană și fără păcat.

²²⁷Aici îndeplini el ceea ce profetul lui Dumnezeu prezise cu mult timp mai înainte, prin aceea, că „dat-a la moarte sufletul său, și număratu-s'a cu cei fărădelege, și a purtat păcatele multora.“ — Isaia 53:15.

DECE TREBUI EL SĂ MOARĂ ?

²²⁸Dece trebui să moară însă acest om mare, bun, curat, și fără păcat într'un chip atât de rușinos? Nu era un alt mijloc prin care oamenii ar fi putut trăi? Scripturile zic că nu era altă cale prin care omul ar fi putut ajunge la viață. Dreptatea dumnezească cerea viața omului desăvârșit Adam, și lua viața aceasta. Dreptatea dumnezească nu putea primi nimic altceva ca înlocuire pentru Adam decât numai viața unei ființe omenești desăvârșite. Adam a trebuit să moară pentru că el păcătui. Cel ce avea să-l mântue pe Adam trebuia să moară ca păcătos, însă fără păcat. Și aceasta se întâmplă cu Isus.

²²⁹E bine ca să știm de ce a venit Isus pe pământ, de ce a ajuns vârsta bărbăției și de ce a murit. Profetul vorbind cuvintele lui Isus zise: „Iată, vin: în tuiul cărții scris este pentru mine; îmi place să fac voia ta, Dumnezeu meu, și legea Ta este în lăuntru meu.“ (Psalm 40:8; Evrei 10:7-10) Astfel vedem că el a venit ca să facă voia lui Dumnezeu. Apostolul Pavel exprimă voința lui Dumnezeu cu privire la omenire când zise: „Dumnezeu... care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți [de moarte] și să vie la cunoaștința deplină a adevărului.“ (1 Timotei 2:3, 4) Aceasta este în armonie cu făgăduința lui Dumnezeu că el va mântui omenirea dela moarte (Osea 13:14): și de vreme ce Isus veni ca să împlinească voința Tatălui și să răscumpere neamul omenesc, el trebui să moară. Acesta este singurul mijloc prin care omenirea ar putea să trăiască. De aceea Isus zise: „Eu am venit pentru ca oile mele să aibă viață și să aibă prisos. — Ioan 10:10.

²³⁰Isus asemănă umanitatea sa cu pâinea. El zise: „Eu sunt pâinea vieții... Aceasta este pâinea care se pogoară din ceriu ca cineva să mănânce dintr'însa și să nu moară... Căci trupul meu este mâncare adevărată, și sângele meu beutură adevărată... După cum mă trimise pe mine Tatăl cel viu și eu sunt viu pentru Tatăl... Așa și cine mă mănâncă pe mine și acela va fi viu prin mine.“ (Ioan 6:48, 50, 55, 57) Prin aceasta înțelegem că Isus își dădu viața sa omenească în scopul ca valoarea acesteia să fie adusă înaintea dreptății dumnezeiești din ceriu ca marele preț al răscumpărării. A mânca înseamnă a-și însuși. Urmează deci ca cel ce primește sau își însușește valoarea sacrificiului lui Isus prin credință în Domnul Isus Christos și prin facerea voei Tatălui, acela va primi viață veșnică prin Christos Isus. Apostolul arată limpede că moartea lui Isus a fost spre folosul întregului neam omenesc atunci când zice: „Isus, care gustă moarte pentru fiecare om.“ „Căci unul este Dumnezeu, unul este și mijlocitor a lui Dumnezeu și al oamenilor, omul Christos Isus, care s'a dat pe sine preț de răscumpărare pentru toți, dovada pentru timpurile sale cuvenite.“ — Evrei 2:9; Timotei 2:5, 6.

²³¹„Păcatul este călcarea legii.“ (1 Ioan 3:4) „Răsplata păcatului este moartea.“ (Romani 6:23) Adam călcă legea dumnezească și din pricina aceasta el fu osândit la moarte, și osânda aceasta veni asupra întregii omeniri prin moștenire. Isus, omul desăvârșit, lăsa ca să i se ia viața pentru ca aceasta să fie întrebuințată în scopul mântuirii lui Adam și a urmașilor săi de marele dușman, de moarte, și pentru ca oamenii să primească prilej deplin pentru viață. De aceea viața sa fu dată ca jertfă pentru păcat sau pentru vină.

²³²Cu veacuri mai înainte Dumnezeu preumbri această mare întâmplare din planul său, și faptul acesta îi sporește însemnătatea; fără sacrificiul lui Isus ar fi fost de fapt cu neputință ca vre-un om să poată ajunge cândva să trăiască.

²³³Privind deci îndărăt, la icoana ce o făcu Dumnezeu

prin poporul jidovesc și prin ceremoniile lui, vedem că vițelul omorât în ziua de împăcare înfățișa pe omul desăvârșit Isus la vârsta de 30 de ani. Curtea ce înconjura tabernacolul era o icoană a omenirii desăvârșite. De aceea vițelul omorât în curte preumbrea sau zugrăvea faptul că omul desăvârșit Isus va muri în starea aceasta pe pământ, ca om desăvârșit. Prin moartea sa el dădu prețul de răscumpărare. El făcu aceasta pentru ca să îndeplinească planul Tatălui.

²³⁴In icoană junghierea vițelului era începutul jertfei pentru vină. După înjunghierea vițelului sângele lui era pus într'un vas și arhireul îl ducea în vasul acesta până în Sfânta Sfintelor, unde se stropia cu el, după cum s'a spus mai sus. Arhireul din Sfânta îl înfățișa pe Isus în timpul celor 3 ani și jumătate în slujba de jertfă; și înfățișarea arhireului din Sfânta Sfintelor zugrăvește pe arhireul Isus, înviat la natura dumnezească, arătându-se în ceriu în fața lui Dumnezeu, pentru ca să aducă acolo meritul sacrificiului său ca jertfă pentru păcat, în folosul omenirii. — Evrei 9:24.

²³⁵Scripturile arată limpede că Isus fu antitipicul vițel, și că fu dat ca jertfă pentru păcat în folosul omenirii; mai întâi în folosul bisericii, și apoi în folosul lumii întregi. „Că Christos potrivit Scripturilor a murit pentru păcatele noastre“ (1 Corintieni 15:3); care s'a dat pe sine însuși pentru păcatele noastre ca, după voința lui Dumnezeu și Tatăl nostru, să ne scoată afară pe noi din veacul de față cel rău.“ (Galateni 1:4); „căci pe cel care n'a cunoscut păcat, l-a făcut-o jertfă pentru păcat, pe Isus pentru noi păcat, ca să fim noi îndreptățire dela Dumnezeu într'insul.“ — 2 Corintieni 5:21.

²³⁶Legea pe care o dădu Dumnezeu Israelitilor preumbri numai lucrurile mari pe care avea să le facă Isus. Din pricina nedesăvârșirii omenirii — a lui Moisi și altora — legea aceasta nu putea implini liberarea omenirii de moarte. „Căci ceea ce era peste putință legii, întrucât era neputincioasă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe însuși Fiul său

în asemănarea de carne păcătoasă și pentru păcat, osândi păcatul în carne.“ — Romani 8:3.

²³⁷Injunghierea vitelului și ducerea sângelui său în Sfânta ca o jertfă tipică pentru păcat preumbri în tip faptul că mântuirea omului de păcat se va putea săvârși numai prin sângele sacrificiului desăvârșit. De aceea apostolul Pavel zice: „Fără vărsare de sânge nu se face iertare. Deci este într'adevăr de neapărată trebuință ca închipuitura celui ce este în ceruri să fie curățită prin acestea, iar însuși cerescul templu să fie sărbătorit prin mai bune jertfe decât acestea.“ (Evrei 9:22, 23) Inchipuitura despre care e vorba aici este Sfânta și Sfânta Sfintelor din icoana tabernacolului, cari preumbriră sau înfățișară starea cerească; și intrarea arhireului în Sfânta Sfintelor din tabernacol cu sânge preumbri intrarea în cer a lui Christos Isus. „Pentru că Christos intră, nu în locul cel prea sfânt făcut de mâni, închipuitura celui adevărat, ci chiar în cer, ca să se înfățișeze acum pentru noi înaintea feței lui Dumnezeu.“ — Evrei 9:24.

²³⁸Când Isus muri pe cruce pe muntele Calvarului el plăti prețul de răscumpărare, pentru că moartea sa fu moartea unei ființe omenești desăvârșite, corespunzând exact cu omul desăvârșit Adam. Inșă moartea lui Adam fu rezultatul unui drept pierdut la viață. Isus fu desăvârșit, sfânt și fără păcat; și cu toate că el muri în acelaș fel, totuși prin moartea sa el nu pierdu dreptul ca să trăiască ca ființă omenească. Prin moartea sa el prefăcu viața sa omenească desăvârșită într'o valoare sau activ care mai târziu să poată fi întrebuintat pentru mântuirea lui Adam și a urmașilor săi dela moarte.

²³⁹Dăm aici o ilustrare pentru ca să lămurim punctul aceasta mai bine. Să zicem, de pildă, că pe un om îl chiamă Ion, și că Ion acesta zace în prinsoare din pricina că nu poate plăti o amendă de 1000 lei. El are un frate cu numele Carol, care este gata să plătească amenda pentru fratele său Ion, dar care n'are bani cu cari să poată plăti. Carol e tare și zdravăn, are vreme ca să lucreze, voește

să lucreze, și poate câștiga parale prin muncă; însă puterea sa, timpul său și voința sa nu pot plăti datoria lui Ion. Dl. Smith are ceva de lucru și e gata să plătească pentru lucrul acesta. Carol se angajează ca să lucreze pentru dl. Smith, câștigă 1000 lei și primește suma aceasta în bani gata. Prin munca sa Carol și-a prefăcut prin aceasta timpul, puterea și vigoarea sa în valoare de bani, și a primit această valoare, care are putere de cumpărare și care poate fi întrebuințată pentru plata obligațiunii lui Ion, scăpându-l astfel din închisoare.

²⁴⁰Carol se înfățișază apoi înaintea tribunalului care l-a judecat pe fratele său Ion, și se declară gata a plăti cei 1000 lei pe cari legea îi cere dela Ion. Paralele sunt primite dela Carol, și Ion este pus pe picior liber. Prin mijlocul acesta Ion este liberat judecătorește de efectele judecății și este pus în libertate, iar fratele său Carol devine răscumpărătorul sau liberatorul său.

²⁴¹În icoana aceasta Ion reprezintă pe Adam. Dat fiind că Adam a călcat legea lui Dumnezeu, Dumnezeu l-a judecat și l-a făcut ca el să piardă viața sa prin moarte. El întâri judecata sa în cursul unui period de 930 de ani, în care timp i se născu și toți copiii săi. Efectul condamnării lui Adam la moarte a fost că toți copiii săi fură supuși de asemenea morții. Adam muri, și de atunci încoace mor toți copiii săi. Putem deci zice că Adam și toți cei ce muriră și se află în morminte stau în marea temniță a morții. așa cum e numește profetul Domnului. — Isaia 42:7.

²⁴²În icoana aceasta Carol reprezintă pe Isus. Fu voința lui Dumnezeu ca omul desăvârșit Isus să mântue pe Adam și pe urmașii săi din temnița morții. Isus voia să plătească datoria lui Adam și să-l mântue. Însă Isus cel desăvârșit și drept, ca ființă omenească nu putea îndeplini scopul acesta trăind în carne, din aceeași pricină din care Carol nu putea să se folosească de puterea, timpul și energia sa pentru ca să plătească datoria fratelui său Ion, și a trebuit să prefacă mai întâi lucrurile aceste în valoare de cumpărare. Isus trebui să prefacă desăvârșita sa umanitate într'o valoare

de cumpărare, pe care o putem numi *merit*, și care merit sau valoare de cumpărare putea ajunge pentru plățirea datoriei lui Adam, și putea scăpa pe Adam și pe urmașii săi de judecata aceasta. Pentru ca să poată plăti prețul acesta Isus a trebuit să moară. Cu moartea sa pe Calvar, deci, el plăti prețul acesta. Inșă valoarea prețului acestuia trebuia adusă înaintea lui Dumnezeu chiar în cer, înainte de ce Dumnezeu putea să-l libereze pe Adam și pe urmașii săi de efectele morții. Și după cum vom vedea din scripturi, întocmai aceasta s'a întâmplat.

²⁴³ Scriitorul inspirat al cuvântului dumnezeesc ne spune că fu voința lui Dumnezeu ca toți oamenii să fie mântuiți de moarte prin prețul de răscumpărare și să fie apoi aduși la o cunoștință curată a adevărului, așa ca să poată trage folos din răscumpărare și să primească viață. La timpul convenit cunoștința acestor mari adevăruri se va da fiecăruia din neamul lui Adam. (1 Timotei 2:3-6) Prețul de răscumpărare fu plătit pe cruce. Crucea lui Christos este marea adevăr principal al orânduiri dumnezești, din care strălucește pentru om raza nădejzii. Când oamenii vor ajunge la cunoștința acestui fapt și când toți cei ascultători vor profita de valoarea sacrificiului de răscumpărare, atunci va fi mare bucurie printre oameni. Când marea sfârșit va fi cântat, și când toți cântăreții din cer și de pe pământ se vor uni într'o frumoasă armonie, amestecându-și glasurile lor cu glasurile tuturor făpturilor desăvârșite și fericite, marele sacrificiu de răscumpărare va fi recunoscut de toți ca fiind una din coardele harfei lui Dumnezeu, care va încânta cu dulce muzică urechea fiecăruia. Atunci vor putea cu toții să cânte:

„Cu crucea lui Christos mă laud,
Ce birue al vremii rău;
Căci a Scripturilor lumină
Sublim s'adună în jurul său.“

²⁴⁴ In scopul ca neamul omenesc să primească binefăcerea sacrificiului de răscumpărare era lucru esențial ca I-us

să se scoale din morți. Invierea sa este deci de o însemnătate vitală, și aceasta constituie o altă coardă a harfei, pe care o vom trata în mod separat.

Dece este răscumpărarea coarda cea mai vitală de pe harfa lui Dumnezeu? Prf. 177.

Ce efect va avea aprecierea sa asupra neamului omnesc? Prf. 177.

Care este lucrul cel mai prețios avut de o făptură, și dece? Prf. 178.

Când poate o făptură să-și preamărească în adevăr Creatorul? Prf. 178.

În a cui asemănare a fost creat omul? Prf. 179.

Ce a dat Dumnezeu omului pe timpul creației sale? Prf. 179.

Care este diferența între viață și dreptul la viață? Prf. 179.

Describe starea și împrejmuirea lui Adam și a Evei din Eden? Prf. 179.

I s'a spus lui Adam și Evei care va fi rezultatul călcării legii lui Dumnezeu? Prf. 179.

Era în adevăr un rău gustarea din fructul oprit? Și dacă nu, în ce consta răul făcut de om? Prf. 180.

Care fu efectul osândei rostite în contra omului? Prf. 180.

Care fu efectul aducerii la îndeplinire a osândei? Prf. 180.

Cum s'a adus la îndeplinire osânda? Prf. 180.

Când au exercitat Adam și Eva mai întâi puterea de a produce urmași? Prf. 181.

Explică ce va să zică mielul de Paște înjunghiat de Israeliti din care pricină? Prf. 181.

Copiii lor fură născuți și trăiră; aveau ei însă un drept la viață? Și dacă nu, din care pricină? Prf. 181.

Care este deosebirea între dreptul la viață și drepturile de viață? Prf. 182.

Ce dovadă găsim în Scriptură pentru faptul că ei au fost născuți nedesăvârșiți? Prf. 183.

Fără îngrijirea dumnezească pentru mântuirea omului, s'ar fi despopulat oare pământul? Și în caz afirmativ, dece? Prf. 184.

Depinde omul în total de îngrijirea lui Dumnezeu pentru viață? Prf. 184.

Dacă Dumnezeu a luat măsuri depline și complete pentru ca omul să trăiască în fericire, ce efect urma să aibă aceasta asupra

minților și inimilor oamenilor? Prf. 184.

În timpul în care Dumnezeu osândi pe om la moarte, preumbri el oare o prevedere pentru liberarea sa? Și în caz afirmativ, cum? Dovedește aceasta cu ajutorul Scripturii. Prf. 185.

A preumbrit el și soarta din urmă a lui Satan? Și dacă-i așa, care este această soartă? Prf. 185.

A putut fi anulată sau înlăturată judecata dată de Dumnezeu în contra lui Adam? Și dacă nu, din care pricină? Prf. 186.

Dacă osânda aceasta s'ar fi schimbat, ce efect ar fi avut ea asupra credinței oamenilor? Prf. 186.

A putut Dumnezeu să prevadă un substitut care să intrunească condițiunile acestei judecăți? Prf. 186.

Este dorința lui Dumnezeu ca oamenii să priceapă trebuința și motivul răscumpărării? Prf. 187.

Dece a lăsat Dumnezeu ca anumite tipuri și icoane să fie înfățișate prin poporul său? Prf. 187.

Explică ce va-să zică mielul de Paște înjunghiat de Israeliți în noaptea când au părăsit Egiptul. Redă povestirea scripturală. Prf. 188.

Ce se înfățișa acolo prin cel dintâi născut? Prf. 188.

Ce se înfățișa prin miel, și ce se înfățișa prin sânge? Prf. 188.

Cine a vorbit despre acesta ca fiind „Mielul înjunghiat dela întemeierea lumii“? Prf. 188.

Ce se zugrăvia prin liberarea lui Israel de Egipteni? Prf. 190.

Ce legătură făcu Dumnezeu cu Israel pe muntele Sinai? Prf. 191.

Ce s'a tipificat prin facerea acestui legământ de lege pe muntele Sinai? Prf. 191.

Cine a făcut tabernacolul din pustiu? Prf. 192.

Ce preumbreau serviciile îndeplinite de preoți în ziua de împăcare în legătură cu tabernacolul? Prf. 192.

Redă o descriere a clădirii tabernacolului. Prf. 193.

Describe ce făcea arhireul în ziua de împăcare cu vițelul de jertfă. Prf. 194.

Ce făcea el cu sângele lui? 194.

Ce preumbreau ceremoniile aceste? Prf. 194.

Cât de des se îndeplineau serviciile aceste? Prf. 195.

Dece fu deci făcut legământul legii? Prf. 195.

Care era scopul ca Israeliții să treacă odată pe an prin ceremoniile aceste? Prf. 195.

Ce cerea legea cu privire la Adam? Și cum a fost satisfăcută dreptatea? Prf. 196.

Faptul că copiii lui Adam au fost născuți după osânda sa la moarte ce efect a avut asupra copiilor săi? Prf. 196.

Dece a voit Dumnezeu ca osânda lui Adam să aibă o urmare vitală asupra tuturor copiilor lui Adam? Prf. 197.

A făgăduit Dumnezeu omului răscumpărare? Și dacă îi așa, dovedește aceasta prin Scriptură. Prf. 197.

A trebuit să se îndeplinească făgăduința? Prf. 197.

Definește răscumpărarea. Prf. 198.

Definește jertfa pentru păcat. Prf. 199.

Unde și cum a fost prevăzut prețul de răscumpărare? Prf. 199.

Unde începuse jertfa pentru păcat și unde s'a sfârșit? Prf. 199.

Prin ce profeție a arătat Dumnezeu scopul său de a-l mântui pe om prin moartea iubitului său fiu? Prf. 201.

În ce sens este ținut Adam și urmașii săi în prinsoare sau oprire? Dovedește aceasta prin Scriptură. Prf. 202.

Care fu prima calificațiune a celui ce avea să prevadă prețul de răscumpărare? Prf. 203.

Putea dreptatea dumnezească să primească ceva mai mult sau mai puțin decât valoarea unei vieți omenești desăvârșite drept răscumpărare pentru Adam și neamul său? Prf. 204.

Era de trebuință neapărată ca răscumpărătorul să fie o ființă omenească desăvârșită? Și dacă îi așa, decă? Prf. 204.

În ce chip arăta legea dată lui Israel că drept preț de răscumpărare se cere o viață omenească desăvârșită? Prf. 205.

Dă o ilustrare conformă cu legea. Prf. 205.

A înfățișat legea ceea ce urma să constituie calificațiunea răscumpărătorului? Și dacă îi așa, unde și ce este ea? Prf. 205.

Cum se arată starea disperată și dependența omului de Dumnezeu în legătură cu prevederea răscumpărării? Prf. 206.

Ar fi putut Adam să se răscumpere pe sine însuși sau ar fi putut să se răscumpere vre-unul din copiii lui Adam pe sine și pe frații săi? Dovedește cu ajutorul Scripturii. Prf. 206.

Dece era starea omului desnădăjduită fără un răscumpărător? Prf. 206.

Unde trebuia să fie adus prețul de răscumpărare după prevedere? Prf. 207.

Ar fi putut aduce o ființă omenească valoarea acestui sacrificiu de răscumpărare în cer? Prf. 207.

Din cari două motive puternice era cu neputință ca copiii lui Adam să-și răscumpere pe frații lor? Prf. 208.

Arată cum fericirea viitoare a omului depinde în întregime de prevederea lui Dumnezeu pentru răscumpărarea sa? Prf. 209.

Ne îndreptățește starea absolut desperată a omului să apreciem mai mult valoarea sacrificiului de răscumpărare? Prf. 209.

Ce arată aceasta cu privire la datoria de mulțumită ce omul datorește lui Dumnezeu? Prf. 209.

Ilustrează starea desperată a omului; și ce l-ar face pe el ca să se arate mulțumitor față de binefăcător. Prf. 210.

Dacă aflăm dovada hotărâtoare că Dumnezeu a prevăzut răscumpărarea și liberarea întregii omeniri, ce impresie face aceasta asupra minții și inimii fiecărui om cinstit? Prf. 210.

Pe cine l-a trimis Dumnezeu pe pământ ca să fie răscumpărătorul omenirii? Prf. 221.

Ce zice Sf. Pavel în privința aceasta în scrisoarea sa către Galateni? Citează Scriptura. Prf. 211.

Era de însemnătate ca Isus să fie cualificat a întruni cerințele legii în scopul de a răscumpăra neamul omenesc? Prf. 211.

Dat fiind că răscumpărarea înseamnă preț corespunzător întocmai, Isus, dacă era numai spirit întrupat, ar fi putut oare fi cualificat ca să răscumpere omenirea? Prf. 212.

Dacă Isus ar fi fost în parte om și în parte Dumnezeu, ar fi putut el fi cualificat ca să întrunească cerințele legii dumnezeiești? Prf. 212.

Ce cere în mod hotărât legea dumnezească în ce privește cualificațiunea mântuitorului sau răscumpărătorului? Prf. 212.

Cum a trimis Dumnezeu pe Fiul său? Și la sosirea sa, ce era el, om sau Dumnezeu? Dovedește aceasta cu ajutorul Scripturii. Prf. 213.

Dela Adam și până la Isus a trăit vre-un om desăvârșit pe pământ? Prf. 213.

Dacă presupunem că Isus ar fi fost mai mare decât un om atunci când s'a consacrat în Iordan, ar fi putut el întruni cerințele dumnezeiești și deveni mântuitorul omenirii? Prf. 213.

Avea Isus puterea de a produce o rasă desăvârșită? Și dacă îi așa putea el corespunde în modul acesta desăvârșitului Adam? Prf. 214.

Arată ce s'a petrecut înaintea lui Pilat. Parafrazează esențialul vorbelor lui Pilat cu privire la Isus. Prf. 214.

Care trebuia să fie după legea jidovească vârsta unui om

pentru a fi fost calificat de preot? Prf. 214.

Care fu vârsta lui Isus când s'a înfățișat lui Ion Botezătorul pentru ca să fie botezat? Prf. 215.

Dece era de neapărată trebuință ca Isus să aștepte vârsta de 30 de ani pentru a putea începe slujba sa? Prf. 215.

Care fu deosebirea între Isus și oamenii mari de pe pământ cu privire la primirea de cinste din partea altora? Prf. 216.

În ce constă adevărata mărime? Prf. 216.

În ce scop a zis Isus că a venit pe pământ? Dovedește prin Scriptură. Prf. 216.

Dece a devenit Isus servul tuturor? Prf. 217.

Dece a fost un sacrificiu din partea lui Dumnezeu de a-l trimite pe Isus ca să răscumpere pe om? Prf. 217.

Dece s'a grăbit Dumnezeu să facă sacrificiul acesta pentru om? Prf. 217.

Dece l-au reprezentat, sub o înfățișare falsă și dece l-au prigunit fariseii și învățații în legi pe Isus? Prf. 218.

Dece era Satan atât de îngrijat ca să-l nimicească pe Isus? Prf. 219.

Dece ocupau cărturarii și farizeii o pozițiune responsabilă față de poporul iudeesc? Prf. 219.

Cari erau unele din crimele imputate de către Isus în adevăr fariseilor? Și dece le imputa el? Prf. 219.

Știa Isus că el va fi răstignit? Și cum își petrecu el noaptea din urmă cu învățăceii săi? Prf. 220.

Ce făceau inimicii săi la aceeaș oră? Prf. 220.

Ce este a se înțelege sub sinedriu, și din cine se compunea el? Prf. 220.

Care era datoria înaltei curți față de popor, cuprinzând și pe Isus? Prf. 220.

Când se întruni în mod secret curtea aceasta arată ce se vorbi cu privire la Isus? Prf. 221.

Cine fură părțile ce uneltiră să-l distrugă pe Isus? Și care maestru i-a călăuzit în privința aceasta pe ei? Prf. 222.

Cum a fost adus Iuda la uneltire? și sub ce fel de considerațiuni? Prf. 222.

Cine a fost trimis ca să-l prindă pe învățător? Prf. 222.

Avea curtea un drept oarecare ca să-l caute noaptea? Prf. 222.

Avea ea un drept oarecare ca să-l facă să mărturisească împotriva lui însuși? Prf. 223.

Era oarecare dovadă împotriva lui? Prf. 223.

Ce crimă făcu sinedriul în aducerea de martori împotriva lui Isus? Prf. 223.

A violat curtea legea jidovească prin votarea osândeii sale? Prf. 223.

Dece s'a adunat curtea în dimineața următoare din nou ca să ratifice sentința? Și era aceasta cu cale? Prf. 223.

Dece nu-l condamnară jidovii pe Isus la moarte, fără ca să-l aducă înaintea lui Pilat? Prf. 224.

Dece doria Pilat ca să-l libereze pe Isus? Prf. 225.

Când încercă Pilat să libereze pe Isus ce făcură acuzatorii? Prf. 225.

Care fu omul cu răspundere care ațâță mulțimea ca să strige împotriva Domnului? Prf. 225.

Cui se supuse puterea civilă prin condamnare la moarte a lui Isus? Prf. 225.

Care putere fu în cazul acesta mai de blamat, puterea civilă sau cea eclisiastică? Prf. 225.

Cine avea să fie dat morții împreună cu Isus? Prf. 226.

A murit Isus în ochii lumii ca un om drept? Prf. 226.

Prin moartea lui Isus pe cruce ce profeție anume fu adusă la îndeplinire? Prf. 227.

Dece trebui să moară Isus? Prf. 228.

Care fu voia lui Dumnezeu relativ la Isus cu privire la intruparea sa ca om și darea sa morții? Pr. 229.

Ce a înțeles Isus prin vorbele că el era pâinea care a venit din cer, și că cei ce vor mânca din pâinea aceasta vor trăi? Prf. 230.

A murit Isus numai pentru cei ce deveniră membri ai vre-unei biserici oarecare? Sau pentru cine a murit el? Prf. 230.

Definește păcatul; și care este pedeapsa pentru păcat? Prf. 231.

Fu făcută viața lui Isus o jertfă pentru păcat sau o jertfă de păcat? Prf. 231.

Ar fi fost cu putință pentru cineva din neamul omenesc să ajungă la viața de veci altfel decât prin sacrificiul de răscumpărare? Prf. 232.

Dece valoare sunt pentru noi icoanele făcute în Vechiul Testament când e vorba de studierea Noului Testament? Și ce înfățișează vitelul înjunghiat în ziua de implăcare cu privire la Isus? Prf. 233.

Ce înfățișa sau tipifica împrejmuirea curții tabernacolului? Prf. 233.

Ce se preumbria prin înjunghierea vițelului în curte? Prf. 233.

Cum se prevăzuse de prețul de răscumpărare? Prf. 233.

Ce înfățișa începutul jertfii de păcat? Prf. 234.

Ce se face cu sângele vițelului după înjunghiere? Prf. 243.

Ce se înfățișa prin arhirea în Sfânta? Și ce prin intrarea sa în Sfânta Sfintelor? Prf. 234.

Pentru cine s'a dat Isus ca jertfă de păcat? Prf. 235.

Care a fost scopul dării legământului legii? Și putea el face ca omul să fie liberat de moarte? Prf. 236.

Era vărsarea sângelui lui Isus de neapărată trebuință pentru iertarea păcatului? Prf. 237.

Cum se preumbria intrarea lui Isus în cer în serviciul tabernacolului? Dovedește prin Scriptură. Prf. 237.

Care este deosebirea între moartea lui Adam, și moartea lui Isus? Prf. 238.

Murind ca om ce a prevăzut Isus spre folosul omului? Prf. 238.

Arată prin o ilustrare cum prin moartea lui Isus a fost plătit prețul de liberare a neamului omenesc din robie. Prf. 239-241.

Putea omul desăvârșit Isus să mântue neamul omenesc de moarte și să rămână în viață ca om? Prf. 242.

Ce trebui să facă Isus în scopul de a mântui omenirea? Prf. 242.

Ce a adus el înainte pe Calvar? Prf. 242.

Unde trebuia să fie adus prețul de răscumpărare? Prf. 242.

Dece este de neapărată trebuință pentru om ca să fie adus la cunoștința adevărului după plățirea prețului de răscumpărare? Prf. 243.

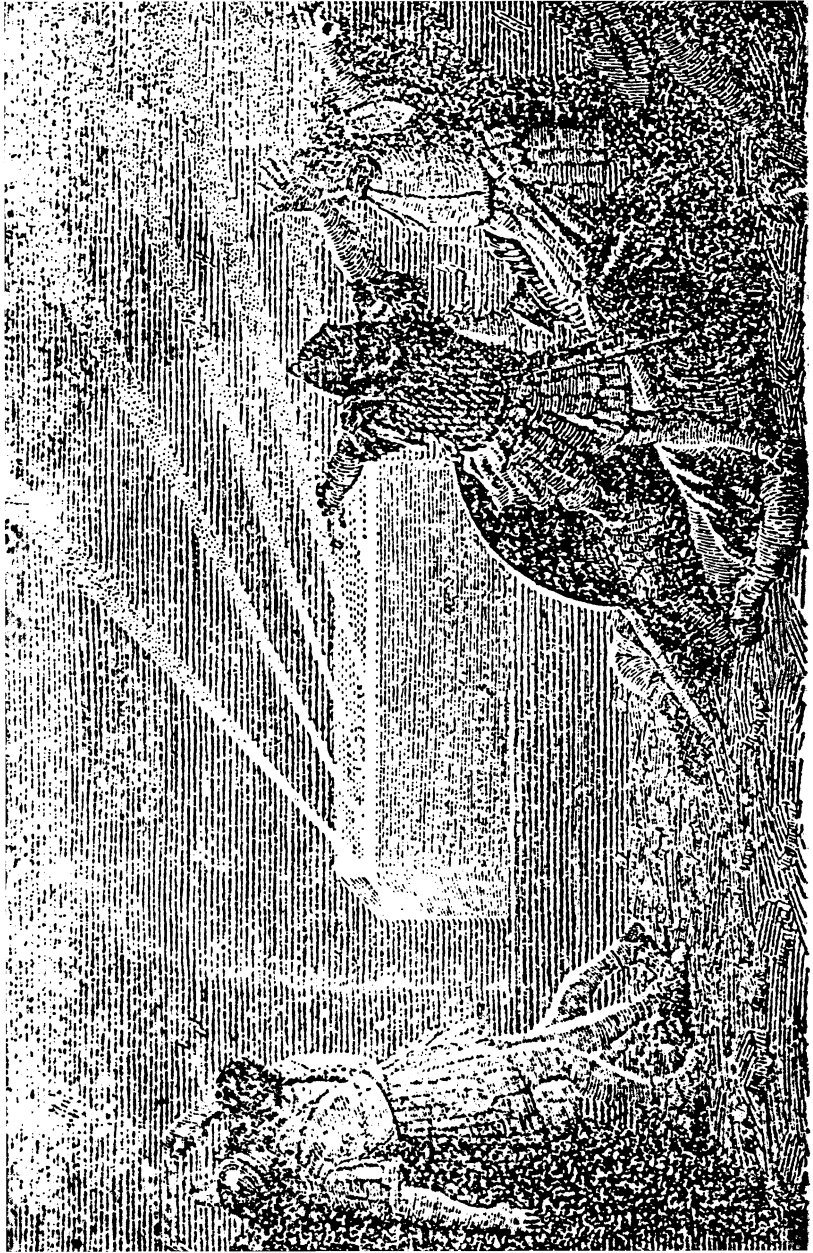
Cine va avea cunoștința acestui adevăr? Dovedește prin Scriptură. Prf. 243.

Care este adevărul principal al planului dumnezeesc? Prf. 243.

Când neamul omenesc va ajunge la cunoștința valorii sacrificiului de răscumpărare, ce efect va avea acesta asupra aceluia ce-l va aprecia? Prf. 243.

CAPITOLUL VII.

Coarda 6: *Învierea*

NISAN era luna cea dintâi din anul religios al Jidovilor: și ziua a 14-a a lunii Nisan, 33 d. Chr. îl găsi pe Isus din Nazaret mort și în mormânt. Nădejdiile învățăceilor săi erau spulberate. Învățăceii și alți aderenți ai săi, privind îndărăt la promisiunile făcute de Dumnezeu credinciosului Abraam, crezură că Isus este Mesia cel promis, și erau convinși că el va fi liberatorul lui Israel de sclăvia romană și că va fi deasemenea un mijloc de binecuvântare, prin Israel, a celorlalte neamuri de pe pământ. Acel despre care ei nădăjduiau că va răscumpăra pe Israel era mort. Ei erau zăpăciți și zdrobiți. După cum se vede ei nu se așteptau ca el să învie din morți, și nici nu știau ei pe atuncia că Dumnezeu nu va putea lăsa ca trupul celui sfânt să se strice. Ținuta învățăceilor din vremea aceea, și tot așa și a acelor cari îl simpatizau din toată inima, arată că ei nu se așteptau la învierea sa. Trupul fu înfășurat cu îngrijire și pus în mormânt cu smirnă, aloe și arome, după cum se vede pentru a-l feri de descompunere. Marea durere a femeilor ce veniră la mormânt și credința lor că trupul lui Isus a fost furat și ascuns undeva, și tot așa și zăpăcirea învățăceilor, toate acestea arată că ei nu aveau nici o nădejde și nici nu se așteptau la învierea lui Isus. Apoi avem și cuvintele hotărâte ale Scripturii: „Căci nu știau încă Scriptura, că el trebuie să se scoale dintre morți.“ — Ioan 20:9.

²⁴⁶Învățăceii erau aleși dintre Jidovi, și se poate presupune că ei cunoșteau întru câțva Scripturile. Totuși trebuie să știm că ei nu erau oameni în vâtați: și chiar dacă ar fi ajuns să cunoască textul Scripturilor ei nu l-ar fi putut înțelege de tot limpede în vremea aceea; întocmai așa precum vedem astăzi că în Biblie se aflau de veacuri încoace multe adevăruri minunate pe cari creștinii nu le-au putut

înțelege decât numai în timpurile din urmă. Acuma, privind la Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, noi putem pricepe unele texte din Vechiul Testament cari se referă limpede la învierea lui Isus, și cari texte de sigur că le erau bine cunoscute multor Jidovi în vremea când Isus fu răstignit. Spre informațiune notăm unele din aceste texte aci mai jos.

²⁴⁷Profetul Iov arăta timpul de răscumpărare și liberare zicând: „Dar știu, că răsbunătorul meu trăește, și de va fi cel de pe urmă tot se va arăta pe pământ.“ (Iov 19:25) Dacă Mântuitorul avea să se arate cel de pe urmă pe pământ, atunci el trebuia să se scoale din morți după plătierea prețului de răscumpărare prin moartea sa; de aceea Scriptura trebuia să preumbrească învierea sa. Psalmistul David scrisse în mod profetic următoarele cuvinte privitoare la Isus: „Căci Tu nu vei lăsa infernului sufletul meu, nici nu vei lăsa pre Cuviosul Tău să vadă mormântul: Tu-mi faci cunoscută calea vieții: plinitatea bucuriilor de dinaintea feții tale; căci la dreapta Ta sunt desfătări fără capăt.“ (Psalmul 16:11, 12) Noi avem dovada inspirată a Apostolului că profetul se referă prin cuvintele acestea la învierea lui Isus. — Faptele 2:27-31; 13:35-37.

²⁴⁸Profetul David scrisse iarăși cu privire la Isus, Mântuitorul lumii: „Dară eu numai prin dreptate văd fața Ta; când mă deștept mă satur de chipul Tău.“ (Psalmul 17:16) Deșteptarea, lucru vădit, înseamnă deșteptarea din moarte. Isus a fost deșteptat din moarte în chipul hotărât al Tatălui. (Evrei 1:2) Și iarăși scrisse Psalmistul: „Suiu-te-ai pe înălțime. luat-ai prizonieri. primit-ai darul dela oameni.“ (Psalmul 68:19) De sigur că Apostolul se referă la aceeași Scriptură în epistola către Efesieui 4:8, arătând că Psalmistul se referise la învierea lui Isus.

²⁴⁹Profetul Isaia scrisse: „Căci un copil ni s'a născut, un fiu ni s'a dat, și domnia este pusă pe umerii săi; și se va chema numele lui: Mimune. Sfătuitor, Dumnezeu puternic. Părinte vecinic. Domn al păcii: creșterea domniei lui și a păcii sale nu va avea capăt pe tronul lui David și în

impărăția sa: ca să o întărească și s'o sprijinească cu drept și cu dreptate, de acum și până în etern." (Isaia 9:6, 7) Aici se spune limpede că cel ce va sta la înălțimea aceasta, Mesia, va fi părinte vecinic. Părinte înseamnă dătător de viață, și ar fi cu neputință ca Isus să fie marele dătător de viață pentru om, dacă nu s'ar fi sculat din morți.

²⁵⁰Profetul Isaia descrie iarăși suferințele lui Isus, moartea și învierea sa, când scrise: „Domnul lăsat-a să-l nimească fărădelegea noastră a tuturor... Adusu-s'a ca un miel spre junghiere... Răpit a fost de apăsare și judecată... Stărpitu-s'a din pământul celor vii; lovit a fost pentru fărădelegea poporului meu. Și s'a făcut mormântul său cu nelegiuții, și cu cel avut a fost înmormântarea lui... Dar după ce sufletul său se va aduce jertfă pentru vină, vedea-va urmași... Vedea-va fructele durerii sufletului său și se va sătura: prin cunoașterea lui servul meu cel drept pre mulți va îndrepta.” (Isaia 53:9-14) El nu putea să-și dea sufletul său morții pentru ca apoi să vadă durerea de facere a sufletului său și să fie satisfăcut dacă nu s'ar fi sculat din morți.

²⁵¹Scripturile aceste preziseră limpede învierea lui Isus. Afară de acestea, Isus spuse învățăceilor săi că el va fi dat morții și că se va scula din morți. (Luca 24:6, 7) „Și fiind el în Galilea le zise Isus: Fiul omului are să fie dat în mâinile oamenilor. Și-l vor omorî, și a treia zi se va scula; iar ei se întristară foarte.” (Matei 17:22, 23) Însă dela ei nu se poate aștepta ca ei să fi priceput înțelesul acestor Scripturi ale Vechiului Testament ca privind învierea Domnului. Ei nu erau oameni cu multă învățătură. Ei erau săraci și aveau ocupațiuni modeste. Ei de sigur că nu aveau avantajul unui mare grad de creștere. Însă o pricină mai puternică este faptul că spiritul sfânt nu le fusese dat atunci și că mințile lor nu erau luminate, și nu se poate aștepta ca ei să fi priceput atunci lucrurile adânci ale Cuvântului lui Dumnezeu. (1 Corintieni 2:12) Și nici nu trebuie să ne surprindă de loc că ei au uitat unele vorbe ale lui Isus cu privire la trădarea, moartea și învierea sa. Noi trebuie să

avem aminte că ei îl iubiră pe Isus cu mult devotament; și că în mințile lor era o nădejde foarte mare că el va fi liberatorul lui Israel. Numai cu cinci zile înaintea morții sale ei îl întovărășiră la intrarea sa triumfală în Ierusalim, când poporul de rând îl saluta cu bucurie mare. (Matei 21:1-11) Moartea sa fu atât de neașteptată, atât de crudă, lovitura fu atât de groaznică, încât mințile acestor învățăcei credincioși și ale altora cari îl iubia din inimă, fură zăpăcite. Ei fură în adevăr doborâți de năcaz și durere. El a fost smuls dintre ei în mod brusc; a fost cercetat pe nedrept, osândit cu brutalitate, și apoi supus la cele mai rușinoase morți cunoscute omului, moartea pe cruce.

²⁵²In vădita îndeplinire a profeției mai sus amintite a lui Isaia, Isus fu dat morții ca un răufăcător, ajungând în mormânt cu cei nelegiuiți; și el fu pus în mormântul unui om bogat din Arimateia, numit Iosif. — Matei 27:57.

²⁵³Puțin se spune cu privire la cele ce au făcut învățăceii și tovarășii lor îndată după răstignirea lui Isus, când el zăcea în groapă. Femeile cele bune merseră și priviră unde zăcea el. Fără îndoială că mai mult altceva nu se va fi făcut. După ora 6 de după amiază din ziua aceea începea ziua sabatului, și, conform legii, jidovii trebuiau să repauzeze; de aceea nu trebuie să ne așteptăm că ei ar fi făcut ceva mai mult. Nici nu putea fi ziua aceea o zi de odihnă pentru ei. Ea era o zi de mare durere. Ei nu puteau să-și abată mințile lor dela lovitura teribilă pricinuită prin răstignirea Domnului. Odihna trebuia să fi fost numai o întrerupere a lucrului. De sigur că ei aveau puțină odihnă trupească și puțină pace sufletească. Era o zi de așteptare dureroasă pentru ei, pentru că a doua zi ei aveau să meargă la groapă. Sabatul sfârși la ora 6 după masă, însă urma noaptea, care îi opri ca să viziteze atunci groapa.

²⁵⁴Dimineța următoare era prima zi din săptămână; și de abia se zoria de ziuă când Maria Magdalena și alte femei bune care îl urmară pe Isus din Galilea și care îl slujeau, se grăbiră spre groapa Mântuitorului. Când ajunseră ele acolo, le apărură îngerul Domnului, zicându-le: „Nu vă

temeți voi; căci știu că pe Isus, care fu răstignit, îl căutați. Nu este aici; căci s'a sculat după cum a zis; veniți, vedeți locul unde era pus. Și repede ducându-vă spuneți ucenicilor lui că s'a sculat dintre cei morți, și iată merge înainte de voi în Galilea, acolo îl veți vedea. Iată v'am spus. Și plecând ele repede dela mormânt, cu frică și cu bucurie mare alergară să vestească ucenicilor lui." (Matei 28:5-8) Aceste știri către aceste femei credincioase păreau prea bune pentru ca să fie crezute. Ele fură orbite și tulburate; totuși cu bucurie ele se grăbiră să aducă știrea celorlalți cari iubiau pe Domnul.

²⁵⁵Aici avem dovada că învierea lui Isus este una din coardele harfei lui Dumnezeu, ce aduce mare bucurie aceloră ce ascultă glasul lor binecuvântat. Cele dintâi ființe omenești cari au aflat despre înviere s'au bucurat. Cu cât mai mare bucurie trebuie să fi fost în ceasul acela în cer!

²⁵⁶Inger înseamnă vestitor; adică cineva care este trimis pentru o misiune ca reprezentat sau deputat, sau ca vestitor a lui Dumnezeu. Acești vestitori sau îngeri sfinți au totdeauna intrare la Tatăl. (Matei 18:10) Noi ne-am aștepta de sigur ca aceste cete de sfinți din cer să cânte cântece de laudă și să-și arate bucuria lor față de Domnul la orice pas progresiv al planului său. Ingerii aceștia locuiesc în ceruri, în înălțime. Și Psalmistul scrie despre ei: „Lăudați pe Dumnezeu! Lăudați pe Dumnezeu în ceruri! Lăudați-l în înălțime! Lăudați-l toți îngerii săi! Lăudați-l toate oștirile lui!" (Psalmul 148:1, 2) Biblia e plină de multe pilde în cari Dumnezeu s'a folosit de acești îngeri sfinți ca vestitori. El a stat de vorbă cu Abraam prin îngerii săi (Facerea 22:15); tot așa și cu Iacob. (Facerea 31:11) Dumnezeu se arată lui Moisi prin îngerul său. (Exod. 3:2) Și lui Ilie îi trimise o solie prin îngerul său. (1 Regi 19:5) Acești vestitori sfinți a lui Dumnezeu păzire interesele lui Isus întotdeauna, din momentul de când părăsi curțile cerești pentru ca să se facă omul lui Isus în scopul de a mântui omenirea. (Zaharia 3:1-7) Ingerul Domnului îi vesti Mariei că ea va fi mama copilului Isus. (Luca 1:31) Când ea dădu

naștere acestui copil minunat îngerul Domnului aduse vesteă aceasta păstorilor credincioși, și marea mulțime a oștilor cerești se bucurară împreună cu acești îngeri laudând pe Dumnezeu. — Luca 2:9-11.

²⁵⁷Noi putem fi încredințați că acești îngeri credincioși și sfinți, ca organe ale lui Dumnezeu, păzeau cu grijă orice pas a lui Isus dela moartea sa și până în clipa învierii sale. Ei au păzit și au așteptat cu dorință fierbinte ca să vadă că Isus întrunește pe deplin toate cerințele legii lui Dumnezeu. Ei știură prea bine că această supunere deplină va avea drept urmare răsplata minunată a învierii din morți. Unul din acești vestitori credincioși fu trimis de Domnul din cer pentru ca să răstoarne piatra de pe ușa mormântului la învierea Domnului. Ce bucurie mare trebuia să fi umplut curțile cerești când ei văzură că Isus, prin puterea lui Dumnezeu triumfă asupra morții și asupra mormântului!

²⁵⁸Lucifer, care deveni Satan, care odinioară fusese întovărășit cu sfinții îngeri, și care seduse pe unii dintre tovarășii săi îngeri, se opunea de veacuri lui Dumnezeu, căutând mai ales să-l nimicească pe Isus. Isus a fost trimis în lume ca să sfărâme lucrările lui Satan: și acum, sculându-se din morți el avea să-l nimicească pe cel ce avea puterea morții, adică pe Satan, care nimicire avea să garanteze liberarea neamului omenesc. (Evrei 2:14) Isus înfrânse acum sclăvia morții, fiind ridicat de Dumnezeu la putere și mărire, și arătând că el făcuse pe deplin voia lui Dumnezeu. El dovedi acuma că este vrednic ca să fie laudat: și fără îndoială că el primi lauda nemărginită a tuturor oștirilor cerești. În Apocalips se zice: „Și văzui, și auzii ca glas de îngeri mulți împrejurul tronului și al ființelor și al bărânilor, și numărul lor era zecimi de mii de zecimi de mii și mii de mii, zicând cu glas mare: Vrednic este Mielușelul cel înjunghiat ca să ia putere și bogăție și înțelepciune și tărie și cinste și mărire și laudă. — Apocalipsul 5:11, 12.

DOVADĂ SCRIPTURALĂ

²⁵⁹Nu cunoștința prealabilă a Scripturilor și credința lor

în ele că Christos Isus se va scula din morți îi făcu pe învățăcei să creadă că el s'a sculat din morți, ci ceeace ei văzură și aflară îi conduse la încheierea aceasta. Cunoștința câștigată prin experiența, ce se potrivea cu cunoștința Scripturilor câștigate de ei mai târziu, răpi orice îndoială din mințile lor cu privire la învierea Domnului Isus, și-i îmbărbătă să vestească știrea aceasta la orice prilej potrivit și altora, și să ridice cu tărie marea învățătură a adevărului în epistolele lor către biserică.

²⁶⁰Ne va fi de folos să considerăm mărturia scripturală dată de Evangeliști ca dovadă că Isus s'a sculat din morți 3 zile după răstignirea sa. Totdeauna s'au găsit unii oameni cari au negat învierea, și de aceea este în totdeauna bine ca să ne întărim împotriva acestei negări, și să ne întărim și credința noastră. Trebuie spus că scriitorii acestor evanghelii nu erau oameni învățați; ei nu erau astfel de oameni cari să poată alcătui un plan fraudulos pentru ca să-l poată înșela pe cineva. Nu putea fi nici un prilej pentru ei ca să facă aceasta. Faptul că ei nu se așteptau la înviere și că arătarea aceasta pe față prin ținuta și prin vorbirea lor atât la moartea cât și îndată după moartea Domnului, este o puternică probă în acele împrejurări, că mărturia lor dată mai târziu este adevărată. Pe lângă acestea, mărturia însăși are în sine toate semnele vădite ale adevărului.

²⁶¹Pe timpul când muri Isus fu un cutremur de pământ. Sutașul roman care păzea exclamă: „Cu adevăr, omul acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!“ „Când s'a inserat, a venit un om bogat din Arimateia, numit Iosif, care era și el ucenic al lui Isus. El s'a dus la Pilat, și a cerut trupul lui Isus. Pilat a poruncit să i-l dea. Iosif a luat trupul, l-a înfășurat într'o pânză curată de în, și l-a pus într'un mormânt nou al lui însuși, pe care-l săpase în stâncă. Apoi a prăvălit o piatră mare la intrarea mormântului, și a plecat. Maria Magdalena și cealaltă Marie erau acolo, și ședeau în fața mormântului.“ — Matei 27:57-61.

²⁶²Fariseii credeau în învierea din morți, întemeindu-și părerea lor pe cuvintele profeților. Ei se temeau ca nu

cumva Isus să se scoale din morți. Ei știau că vinovați sunt că l'au dat morții, și trăgeau nădejde că aceasta va fi sfârșitul lui. „A doua zi care veni după ziua pregătirii, preoții cei mai de seamă și fariseii s'au dus împreună la Pilat, și i-au zis: Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: După 3 zile voi învia. Dă poruncă dar ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi ca nu cumva să vie ucenicii lui noaptea să-i fure trupul, și să spună norodului: A înviat din morți! Atunci înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâiu.“ (Matei 27:62-64) Auzind guvernorul roman cererea lor, se învoi să le dea o gardă romană, zicându-le: „Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum veți crede mai bine. Ei au plecat și au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă.“ — Matei 27:65, 66.

²⁶³Domnul Dumnezeu trebuie să-și fi bătut joc de acești farisei, cari își închipuiau că prin pecetluirea pietrii și cu ajutorul unei garde romane pusă la intrare vor putea să împiedice ieșirea lui Isus afară din mormânt. Dumnezeu ar fi putut cu ușurință învia pe Domnul fără ca să miște piatra. El a ales însă calea aceasta din urmă. Pe lângă învierea lui Isus ca ființă dumnezească el strămută și corpul său pe calea sa cea bună și la locul său cel bun, ca el să nu vadă putrezire, întocmai cum făgăduise. — Psalmul 16:11.

²⁶⁴Această strajă romană ținu o veghe de aproape asupra gropii Vineri noaptea, Sâmbătă și Sâmbătă noaptea; iar Duminică des de dimineață apărură îngerul Domnului și răsturnă piatra. Păzitorii mărturisiră că înfățișarea îngerului era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada, și ei tremurară de frică.

²⁶⁵Ziua de Sâmbătă se sfârșia, zorile celei dintâi zile ale săptămânei de-abia licăreau, și femeile credincioase erau cele dintâi ființe cari porniră spre mormânt. „După ce a trecut ziua Sabatului, când începea să se lumineze în spre ziua dintâiu care vine după Sabat, Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul. Și iată că s'a

făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s'a pogorât din cer, a venit și a prăvălit piatra dela intrarea mormântului, și a șezut pe ea. Infățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frică, și au rămas ca niște morți. Dar îngerul a luat cuvântul, și a zis femeilor: „Nu vă temeți; căci știu că voiu căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul, și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor lui că a înviat din morți. Iată că el merge înaintea voastră în Galilea; acolo îl veți vedea. Iată că v'am spus lucrul acesta. Ele au plecat repede dela mormânt, cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor lui. Dar iată că pe cale le-a întimpinat Isus, și le-a zis: Bucurați-vă! Ele s'au apropiat să-i cuprindă picioarele, și i s'au închinat. Atunci Isus le-a zis: Nu vă temeți: duceți-vă de spuneți fraților mei să meargă în Galilea: acolo mă vor vedea.“ — Matei 28:1-10.

²⁸⁶Trebuia să fi fost o mare excitare în ceasurile acele în sinul unor oameni din Ierusalim. Femeile aceste credincioase se grăbiră să povestească ucenicilor cele văzute, pe când soldații romani alergară în oraș ca să dea de știre mai marilor lor de cele întâmplate. „Pe când se duceau ele, au intrat în cetate unii din străjeri, și au dat de veste preoților celor mai de seamă despre toate cele întâmplate. Aceștia s'au adunat împreună cu bătrânii, au ținut sfat, au dat ostașilor o mare sumă de bani, și le-au zis: Spuneți așa: Ucenicii lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și l'au furat. Și dacă v'a ajunge lucrul acesta la urechile dregătorului, îl vom potoli noi, și vă vom scăpa de belea. Ostașii au luat banii, și au făcut cum i-au învățat. Și s'a răspândit zvonul acesta printre Iudei până în ziua de astăzi.“ — Matei 28:11-15.

²⁸⁷Raportul dat de sfântul Luca este aproape identic cu cel dat de sfântul Matei. Tot așa e și cu mărturia dată de sfântul Marcu. Sfântul Ioan scrie de asemenea o istorisire exactă asupra învierii Domnului. Aducem aici mărturia

fiecăruia din acești martori în scopul de a arăta că cei patru au mărturisit în substanță aceleași fapte, întărindu-se pe deplin unul pe altul.

²⁶⁸„După ce a trecut ziua Sabatului, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob, și Salome, au cumpărat miresme, ca să se ducă să ungă trupul lui Isus. În ziua dintâi care vine după Sabat, s'au dus la mormânt des-de-dimineață, pe când răsăria soarele. Femeile ziceau una către alta: Cine ne va prăvăli piatra dela întrarea mormântului? Și când și-au ridicat ochii au văzut că piatra care era foarte mare, fusese prăvălită. Au intrat în mormânt, au văzut pe un tinerel șezând la dreapta, îmbrăcat într'un veșmânt alb, și s'au spăimântat. El le-a zis: Nu vă spăimântați! Căutați pe Isus din Nazaret, care a fost răstignit: A înviat, nu este aici; iată locul unde îl puseră. Dar duceți-vă de spuneți ucenicilor lui, și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galilea: acolo îl veți vedea, cum v'a spus.“ — Marcu 16:1-7.

²⁶⁹„În cea dintâi zi care vine după Sabat, femeile acestea, și altele împreună cu ele au venit la mormânt des-de-dimineață, și au adus miresmele pe cari le pregătiseră. Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt, au intrat înlăuntru și n'au găsit trupul Domnului Isus. Cum nu știau ce să creadă iată că li s'au arătat doi bărbați, îmbrăcați în haine strălucitoare. Ingrozite, femeile și-au plecat fețele la pământ. Dar ei li-au zis: Pentru ce căutați între cei morți pe cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v'a spus pe când era încă în Galilea, când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învieze. Și ele și-au adus aminte de cuvintele lui Isus. La întoarcerea lor dela mormânt, au povestit toate aceste lucruri celor unsprezece și tuturor celorlalți. Cele ce au spus aceste lucruri apostolilor, erau: Maria Magdalena, Ioana, Maria, mama lui Iacob, și celelalte, cari erau împreună cu ele.“ — Luca 24:1-10.

²⁷⁰În ziua dintâi care vine după Sabat, Maria Magdalena s'a dus des-de-dimineață la mormânt, pe când era încă în tinerie; și a văzut că piatra fusese luată de pe mormânt.

A alergat la Simon Petru, și la celalt ucenic, pe care-l iubia Isus, și le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt, și nu știu unde l-au pus. Petru și celalt ucenic au ieșit, și s'au dus la mormânt. Au început să alerge amândoi împreună. Dar celalt ucenic alerga mai repede decât Petru, și a ajuns cel dintâi la mormânt. S'a plecat, și s'a uitat înăuntru, a văzut fășiile de pânză jos, dar n'a intrat. Simon Petru, care venea după el, a ajuns și el, a intrat în mormânt, și a văzut fășiile de pânză jos. Iar ștergarul, care fusese pus pe capul lui Isus, nu era cu fășiile de pânză, ci făcut sul și pus într'un alt loc la-oparte. Atunci celalt ucenic, care ajunsese cel dintâi la mormânt, a intrat și el; și a văzut, și a crezut.“ — Ioan 20:1-8.

²⁷¹Adausă la mărturia acestor patru martori este mărturia sfântului Pavel, care avu o vedenie minunată a Domnului pe drumul său spre Damasc. Pavel Apostolul mărturisii cu privire la învierea din morți următoarele: „V'am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu; anume că Christos a murit pentru păcatele noastre, cum spun Scripturile; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, cum spun Scripturile; și că s'a arătat lui Chefa, apoi celor doisprezece. După aceea s'a arătat la peste cincisute de frați deodată, dintre cari cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii adormiră. În urmă s'a arătat lui Iacob, apoi tuturor apostolilor. Iar mai pe urmă de toți s'a arătat mie, ca unui născut înainte de timp.“ — 1 Corintieni 15:3-8.

²⁷²Sf. Ioan, scriind mai târziu despre Domnul, susține cu tărie faptul că ei văzură cu ochii lor proprii, zicând: „Ce era dela început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, aceea vă vestim. — Pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața vecinică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată. Deci, ce am văzut, și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul său, Isus Christos. Și

vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină.“ — 1 Ioan 1:1-4.

²⁷³Astfel vedem că au fost mai mult de 500 de martori cari au mărturisit învierea Domnului Isus. Ajunge numai faptul acesta, ca chestiunea să fie pusă afară de orice îndoială; însă dacă cunoaştem pricina învierii Domnului, atunci nu numai că totul ni se luminează, ci şi inima celui care cunoaşte aceasta se umple de bucurie. Trebuie să considerăm mai departe că aceşti martori credincioşi ai Domnului n’au mers în locuri izolate ca să deie mărturia lor cu privire la înviere, ci ei au dat-o înaintea tribunalelor, înaintea filozofilor jidovi şi păgâni, înaintea curtezanelor şi advocaţilor, şi tot aşa şi înaintea poporului de rând. Ei n’au aşteptat ani de zile pentru ca să mărturisească învierea, ci au făcut aceasta îndată după ce marea întâmplare a avut loc. Ei au fost atât de îndrăzneţi declarând aceasta, încât dacă ar fi fost o putinţă de a combate mărturia lor atunci de sigur că fariseii ar fi încercat aceasta. Ei nu au dat mărturia lor în scopul de a câştiga renume, mărire sau bogăţii. Ci dimpotrivă, ei ştiau prea bine că vor atrage asupra lor mânia fariseilor şi a cârmuitorilor, şi că se vor expune la suferinţă şi moarte.

²⁷⁴La Rusalii, numai 50 de zile după învierea Domnului, apostolul Petru sta înaintea mulţimii şi vorbea norodului din Iudea şi tuturor celor ce se aflau în Ierusalim despre învierea Domnului. În elocinţa sa el exclamă: „Deci toată casa lui Israel, să ştie neclintit, că Dumnezeu l’a făcut atât Domn cât şi Christos, pe acest Isus pe care voi l-aţi răstignit.“ (Faptele 2:36) Atât de puternic şi convingător era argumentul apostolului, încât jidovii cari au luat parte la osândirea Domnului la moarte „fură străpunşi prin inimă, şi ziseră către Petru şi ceilalţi apostoli: Ce să facem, bărbaţi fraţi?“ Unii dintre ei fură omorâţi şi muriră ca martiri, pentru că predicară despre Christos şi despre învierea sa. (Faptele 7:1-9.) Apostolii şi creştinii cei dintâiu suferiră multă prigonire din pricina că ei mărturisiră cu îndrăzneală că Isus s’a sculat din morţi. Ei n’ar fi făcut aceasta

dacă ar fi cercat să îndeplinească numai o înșelăciune frauduloasă. Motivul propovăduirii acestor învățături era de a fi martori pentru Domnul cu privire la marele său plan de răscumpărare și de mântuire al omenirii.

CHRISTOS DOMNUL CERESC

²⁷⁵Isus fu omorât în trup și a înviat ca ființă dumnezească. (1 Petru 3:18) Dumnezeu a făgăduit că-i va da natura dumnezească, puterea și autoritatea de a avea viață în sine. Numai ființele dumnezești au viață în ele însăși și n'au nevoie de nimic pentru susținerea vieții. Isus zise: „Căci după cum Tatăl are viață în sine însuși, astfel a dat și Fiului să aibă viață în sine însuși.“ (Ioan 5:26) Pe pământ el a fost om. După scularea din morți el fu expresiunea chipului lui Dumnezeu. „Fiul acesta, care este oglindirea slavei lui (Tatălui) și întipărirea ființei lui, și care ține toate lucrurile cu cuvântul lui cel puternic, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta mării dumnezești, în locurile prea înalte. În chipul acesta a ajuns cu atât mai pe sus de îngeri, cu cât numele, pe care l'a moștenit, este mult mai minunat decât ale lor.“ (Evrei 1:3, 4) El a fost conceput la natura dumnezească la timpul hoțezului său în Iordan. El fu născut pe treapta dumnezească la natura dumnezească la învierea sa. La scularea sa din morți el era și Domn și Christos. (Faptele 2:36) Domn este acel care are averi adecă un om care are putere și autoritate și pe cari cei din jurul său îl recunosc ca stăpân și Domn. *Christos* înseamnă cel uns; adecă cel uns de Dumnezeu ca să săvârșească marele său plan. Fiind acum sculat din morți el este stăpânul tuturor lucrurilor și este înzestrat cu puterea și autoritate de a aduce la îndeplinire planul lui Dumnezeu. Numele *Isus* înseamnă Mântuitor al poporului. Acesta era numele său pământesc. El este mai ales împreunat cu el ca purtător de păcat, sau ca fiind cel ce și-a dat sufletul ca jertfă pentru vină, care a suferit pentru noi și care a purtat păcatele noastre — acel pe care profetul îl numește „omul durerilor.“

²⁷⁶După scularea sa din morți Dumnezeu îl înălță foarte sus și-i dădu un nume deasupra tuturor celorlalte nume. Acuma, înviat din morți, el este cel înălțat; de aceea apostolul spune: „La înfățișare a fost găsit ca un om, s'a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu l-a înălțat foarte sus, i-a dat numele, care este mai pe sus de orice nume; pentruca, în numele lui Isus, să se plece orice genunche, în ceruri, pe pământ și sub pământ, și orice limbă să mărturisească spre mărirea lui Dumnezeu Tatăl, că Domn este Isus Christos.“ — Filipeni 2:8-11.

²⁷⁷Dumnezeu a hotărât ca pământul să fie locul mării sale, deoarece el a fost și locul suferințelor sale, și ca toate făpturile să se închine la numele Isus, și ca toată făptura să mărturisească că Isus este Christos și este Domnul.

²⁷⁸În ziua în care se sculă din morți, și la diferite ocaziuni mai târziu, Isus se arată învățăceilor săi și altora care îl iubiau în mod deosebit. El nu se arată lor în acelaș corp cu care fu răstignit; și nici cu aceleași veșminte cu cari fu îngropat. Scriptura zice că veșmintele sale și un ștergar fură înfășurate și lăsate la o parte în mormânt. Dacă s'ar fi arătat el în acelaș corp cu care a fost răstignit acei cari au trăit dimpreună cu el 3 ani și jumătate l-ar fi putut recunoaște cu ușurință și de sigur că Maria l-ar fi cunoscut. El i se arată ca grădinar la o ocazie, și numai când el rosti numele ei în ton familiar ea îl recunosc. Arătăm mai jos pe scurt raportul Bibliei despre arătarea sa învățăceilor săi și altor martori:

²⁷⁹El se arată Duminică dimineța, îndată după învierea sa. Mariei Magdalenei aproape de mormântul din Ierusalim. — Ioan 20:11-18.

²⁸⁰În aceeaș Duminică, dimineța, femeilor ce se întorceau dela mormânt. — Matei 28:9, 10.

²⁸¹În aceeaș Duminică dimineța lui Simon Petru singur, aproape de Ierusalim. — Luca 24:34.

²⁸²În aceeaș zi la doi ucenici ce mergeau la Emaus, între Ierusalim și Emaus. — Luca 24:13-21.

²⁸³In aceeaș Duminică seara apostolilor (afară de Toma) în Ierusalim. — Ioan 20:19-25.

²⁸⁴Apoi, cu o săptămână mai târziu (Duminică seara) el se arată apostolilor, fiind atunci și Toma de față, în Ierusalim. — Ioan 20:26-29.

²⁸⁵Câteva zile mai târziu el se arată pe țărmul mării Tiberiadei din Galilea celor șapte apostoli cari se întoarseră să pescuiască. — Ioan. 21:1-13.

²⁸⁶Ceva mai târziu el se arată celor 11 apostoli de pe un munte aproape de Galilea. — Matei 28:16-28.

²⁸⁷Scurt timp după aceea el se arată iarăși unei mulțimi de mai bine de cincisute de credincioși, adunați prin înțâhnire, în Galilea. — 1 Corintieni 15:6.

²⁸⁸Apoi iarăși se arată apostolului Iacob singur. — 1 Corintieni 15:7.

²⁸⁹Apoi se arată pentru cea din urmă dată pe coasta muntelui maslinilor ucenicilor săi la timpul înălțării sale la cer: — Luca 24:50, 51: Faptele 1:6-9.

²⁹⁰Se va naște întrebarea în mințile multora dacă el s'a arătat într'un corp spiritual sau într'un corp omenesc, și cum s'a întrupat el dacă corpul acesta nu mai era acela cu care fusese răstignit? Noi putem fi siguri că el nu s'a sculat din morți cu un corp omenesc, pentrucă la una din aceste ocaziuni el se arată ucenicilor săi pe când ei se aflau într'o odae cu ușile încuiate. (Ioan 20:19-26) Singurul răspuns este că acumă, ca ființă dumnezească, el avea puterea ca să-și facă un corp și vesminte și să se arete oricând și la orice prilej când dorea. Maria îl credea de grădinar; doi din ucenicii săi cari merșeră dimpreună cu el crezură că el este un străin din comunitate. Apoi nici unul dintre ucenici nu-l recunoscuse prin corpul său pe lacul din Galilea; tot așa și la alte ocaziuni când el li se arată. La toate aceste ocaziuni el fu recunoscut prin faptele sale prin cuvintele sale și prin tonul familiar al glasului său. Era greu de convins pe Toma, care declarase că el trebuia să aibă o dovadă mai puternică: de aceea Domnul se arată într'un corp care avea în el semnele cuilor, așa ca și Toma să

poată fi convins. Și după ce fu convins, Isus îi zise: Toma, ai crezut pentru că m'ai văzut: fericiți sunt cari n'au văzut și au crezut.“ — Ioan 20:27-29.

²⁹¹Scopul arătării lui Isus ucenicilor săi era ca să se dovedească pe deplin faptul că el a înviat și că era în viață. El avea puterea de a crea un corp de carne, de a se arăta în el, și de a se desface oricând: și fără îndoială că atunci când se arată ucenicilor săi, cari se aflau cu uși încuiate, el se întrupă chiar în fața lor și dispăru nelăsând nici o urmă din corp. Pentru a dovedi că el era în adevăr un trup de carne și oase le zise: „Pipăți-mă și vedeți, pentru că un spirit nu are carne și oase. după cum mă vedeți pe mine că am.“ (Luca 24:39) Corpul acesta nu era un corp de spirit, ci un corp de carne. Corpul cu care el se înalță la cer și pe care îl are în cer este un corp măreț pe care nu-l poate privi nici un om fiind în viață, dacă nu este înzestrat cu putere minunată de către Dumnezeu. Apostolul Pavel zice: „Trup și sânge nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu.“ (1 Corintieni 15:50, 51) În adaus la aceasta Sf. Ioan zice: „Nu s'a arătat încă ce vom fi. Știm că dacă se va fi arătat vom fi asemenea lui, fiindcă-l vom vedea după cum este.“ — 1 Ioan 3:2.

²⁹²Sf. Pavel a avut o vedenie minunată despre Domnul în mărire. În călătoria sa spre Damasc dintr'odată străluci în jurul său o lumină din cer. El nu văzu corpul lui Isus ci numai lumina măritului său corp. El auzi o voce zicându-i: „Eu sunt Isus.“ Atât de strălucitoare fu lumina aceasta încât el rămase fără vedere trei zile: și Domnul făcu o minune luându-i orbirea. „Și îndată căzură dela ochii lui ca niște solzi, și iar văzu, și sculându-se fu botezat.“ (Faptele 9:1-19) Apostolul Pavel, referindu-se mai târziu la incidentul acesta, zise: „Și după ei toți, ca unui născut înainte de timp el (Isus) mi s'a arătat și mie.“ (1 Corintieni 15:8) Aici avem o mică licărie de ceea ce este corpul cel măreț al Domnului. Aceste fapte arată că corpurile în cari s'a arătat Isus după învierea sa, nu erau corpul cu care el fu răstignit și nici slăvitul său corp spiritual, ci corpuri create

anume pentru a se arăta ucenicilor săi. Corpul omenesc al Domnului nostru, cel răstignit, fu luat din groapă prin puterea lui Dumnezeu. Dacă ar fi rămas acolo atunci el ar fi fost o piedică în calea credinței ucenicilor, cari nu erau încă instruați în cele spirituale. Ei nu fură instruați în aceste până când nu s'a pogorât asupra lor la Rusalii spiritul sfânt. Scripturile nu descopăr ce s'a întâmplat cu corpul acesta, ci zic numai că el nu putea să putrezească și nici să se strice. (Faptele 2:27, 31) Noi putem numai bănuî că Domnul l-a păstrat undeva pentru ca să-l arete oamenilor în vârsta Milenială. Scripturile ne zic că Dumnezeu a ascuns în mod minunat corpul lui Moisi (Deuteronomul 34:6; Iuda 9): și Dumnezeu putea să păstreze cu aceeași ușurință și să pună la adăpost corpul lui Isus. Fiind Isus înviat ca ființă dumnezească, expresiunea icoanei Tatălui său, noi putem fi siguri că nimeni nu-l poate privi acum și să rămână viu. (Exod. 33:20) Christos Isus, Domnul din cer este o ființă glorioasă, alesul între zecile de mii, și plăcută în toate, și nici un ochiu omenesc nu l-a văzut dela înălțarea lui încoace, afară de vedenia minunată ce s'a arătat Sf. Pavel.

²⁹³Înțelegerea scopului învierii Domnului Isus, este o altă dovadă că el s'a sculat ca ființă dumnezească. După cum am văzut, răscumpărarea trebuia să fie făcută de o ființă omenească desăvârșită care trebuia să moară. Acest preț de răscumpărare, adică valoarea unei vieți de om desăvârșit, trebuia adusă chiar în cer ca jertfă pentru păcat în folosul omenirii. Dacă nu s'ar fi făcut aceasta, răscumpărarea n'ar fi putut fi de nici un folos și n'ar fi putut fi vorba de o liberare a neamului omenesc din ghiarele morții și a urmărilor ei. Apostolul Pavel spune răsădit că Christos Isus s'a înălțat la cer, pentru ca să se înfățișeze acum pentru noi înaintea feții lui Dumnezeu. (Evrei 9:24) El este acum marele arhireu care străbătu cerurile, făcându-se marele arhireu al acelor care vin la Dumnezeu prin el în cursul vârstei evanghelice. (Evrei 4:14-16) În ziua tipică de împăcare, după cum am văzut, Dumnezeu făcu prin preoție ca

Israel să ajungă o icoană a jertfei pentru păcat. Arhireul ce intra în Sfânta Sfintelor și stropia cu sânge chivotul era un tip a lui Isus ce se înfățișa în cer, pentru a aduce înaintea meritul sacrificiului său ca o mare jertfă pentru păcat. Aceasta ar fi fost cu neputință dacă Isus n'ar fi înviat ca ființă dumnezească.

²⁹⁴Isus Christos îi făcu mai târziu Sf. Ioan o destăinuire prin îngerul său, care este povestită în Apocalips. El zice aici: „Eu sunt . . . cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în veșii vecilor. Eu țin cheile morții și a locuinței morților.” (Apocalipsul 1:18) Locuința morților înseamnă groapa, mormântul, starea de moarte în care a intrat întregul neam omenesc timp de atâtea secole. Moartea este marele vrășmas; și la timpul convenit Domnul va desființa sau nimicî atît moartea cît și groapa după cum se va arăta mai departe.

²⁹⁵Inima oricărui om se umple de bucurie când ajunge la cunoștința învierii lui Isus Christos și-i pricepe, și-i apreciază, scopul. Numai cei luminați au apreciat faptul că învierea lui Isus este una din minunatele coarde ale harfei lui Dumnezeu. La timpul convenit foloasele aceste vor fi făcute cunoscute tuturor, și toată lumea va recunoaște acest adevăr minunat. După ce Domnul va fi sfârșit alegerea membrilor corpului său, care este numit biserică (Coloseni 1:18), atunci meritul său, sau sacrificiul de răscum-părare, va fi adus înaintea în folosul omenirii din lume, și toți vor elege beneficiile învierii sale. Scripturile precedente arată în mod hotărât învierea lui Christos Isus din morți.

²⁹⁶În zilele Sf. Pavel se aflau oameni cari negau învierea, așa cum a fost în totdeauna de atunci încoace. Drept răspuns Sf. Pavel scrisese în privința aceasta: „Iar dacă se propovăduiește că Christos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi, că nu este o înviere a morților? Dacă nu este o înviere a morților, nici Christos n'a înviat. Și dacă n'a înviat Christos însemnează că propovăduirea noastră este zădarnică, și zădarnic este și credința voastră. Ba încă noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși și lui Dunne-

zeu; fiindcă, împotriva lui Dumnezeu, am mărturisit că el a înviat pe Christos, când nu l-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. Căci, dacă nu înviază morții, nici Christos n'a înviat. Și dacă n'a înviat Christos credința voastră este deșartă, voi sunteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au murit în Christos, sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Christos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii. Dar acum, Christos a înviat din morți. Căci dacă moartea a venit pentru om, tot printr'un om a venit și învierea morților. Și cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Christos: dar fiecare în rândul cetei lui. Christos este cel dintâi rod: apoi, la venirea lui cei ce sunt ai lui Christos. În urmă, va veni sfârșitul, când el va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca el să împărătească, până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele sale, Vrajmașul cel din urmă, care va fi nimic, va fi moartea." — 1 Corintieni 15:12-26.

²⁰⁷Drept urmare la moartea și la învierea lui Isus Christos și la înălțarea lui la cer, tuturor oamenilor li se garantează un prilej bun și deplin de a ajunge la viața veșnică. Această îngrijire a făcut-o Dumnezeu și el a dat această garanție, după cum expune Sf. Pavel: „Pentru că el (Dumnezeu) a rânduit o zi, în care va judeca lumea în dreptate, prin omul, pe care l-a rânduit mai dinainte și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că l-a înviat din morți.” (Faptele 17:31) Noi trecem tocmai acum în această „zi rânduită”, în care lumea începe să cunoască și în scurtă vreme va cunoaște mai mult, foleasele minunate ce rezultă din învierea Domnului. În ziua aceea în care Domnul va domni glorios se vor împlini aceste cuvinte ale sale: „Nu vă mirați de lucrul acesta: pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut cele bune, vor învia pentru viață: iar cei ce au făcut cele rele, vor învia pentru judecată.” (Ioan 5:28, 29) Despre aceasta vom spune

mai mult atunci când vom vorbi despre coarda restaurațiunii a marelui harfe a lui Dumnezeu.

Care este cea dintâi lună a anului religios la jidovi? Prf. 245.

Unde se afla Isus în ziua a patrusprezecea a acestei luni, 33 d. Chr.? Prf. 245.

La ce se așteptară ucenicii ca el să facă? Prf. 245.

Care era starea gândurilor și nădejdelor lor după moartea sa? Prf. 245.

Care era așteptarea ucenicilor cu privire la învierea sa? Prf. 245.

Cum a fost pregătit corpul lui Isus pentru înmormântare? Și în ce scop? Prf. 245.

Dă o altă dovadă cu privire la așteptarea ucenicilor relativ la învierea lui Isus. Prf. 245.

Pricepură ucenicii Scripturile în timpul acela, ce se refereau la învierea lui Isus Christos? Prf. 246.

Este acum studentul în stare de a pricepe Scripturile Vechiului Testament în ce privește învierea Domnului, cari până acuma au fost înțelese foarte puțin? 246.

Citează unele texte din Scriptura Vechiului Testament ce privesc învierea Domnului Isus. Prf. 247.

A vorbit psalmistul despre intrarea lui Isus în iad? Și dacă îi așa ce s'a înțeles în privința aceasta? Prf. 247.

Redă interpretațiunea apostolilor despre această expunere. Prf. 247.

Ce s'a înțeles prin expunerea psalmistului în Psalmul 17:15? Prf. 248.

În a cui asemănare s'a sculat Isus din morți? Prf. 248.

Se referă psalmistul în Psalmul 68:18 la învierea lui Isus? Și dacă îi așa, de ce? Prf. 248.

Citează cuvintele profetiei lui Isaia (9:6, 7) cu privire la Isus. Prf. 249.

A preumbrît profetul aici învierea lui Isus Christos? Prf. 249.

Cum s'a referit Dumnezeu la învierea lui Christos în cuvintele profetului Isaia (53:6-11)? Prf. 250.

A spus Isus ucenicilor săi că aștepta să se scoale din morți? Și în caz afirmativ, unde? Prf. 251.

De ce erau apostolii întristați după cum se spune în Matei 17:22, 23? Prf. 251.

Dece nu putură ucenicii lui Isus pricepe profetiile privitoare la înviere? Citează un loc din Scriptura Noului Testament întru susținerea acestui răspuns. Prf. 251.

Care a fost nădejdea cea mai înaltă în mințile apostolilor? Prf. 251.

Ce se petrecu cu cinci zile înainte de moartea lui Isus, sporind o astfel de nădejde în mințile ucenicilor? Prf. 251.

Care urma să fie efectul probabil asupra ucenicilor moartea neașteptată a Învățătorului? Prf. 251.

Murind ca un răufăcător și înmormântat fiind în mormântul unui om avut, ce profecie implini Isus prin aceasta? Prf. 252.

În ce zi a fost răstignit Isus? Și ce fu ziua următoare? Prf. 253.

Ce se aștepta ca jidovii să facă în acea zi a Sabatului? Prf. 253.

Când se sfârșia ziua Sabatului? Prf. 253.

Ce făcură Maria și ceilalți în dimineața primei zile din săptămâna după răstignirea lui Isus? Prf. 254.

Cine li se arătă la mormânt? Și ce le spuse vestitorul? Prf. 254.

Ce efect a avut vestea aceasta din partea ingerului asupra acestor femei? Și ce făcură ele? Prf. 254.

Ce dovadă avem aici că învierea lui Isus este una din coarcele harfei lui Dumnezeu? Prf. 255.

Ce efect s'a produs asupra primei ființi omenești care a auzit despre învierea Domnului? Prf. 255.

Cum trebuie să fi fost primite aceste vești în cer? Prf. 255.

Care este înțelesul cuvântului inger? Prf. 256.

Au acești îngeri intrare la Dumnezeu? Dovedește aceasta prin Scriptură. Prf. 256.

Este vre-o dovadă scripturală că acești vestitori sfinți cântă cântece de laudă în cer? Prf. 256.

Ce dovadă scripturală avem în privința întrebuintării ingerilor ca vestitori ai lui Dumnezeu? Dă mai multe pilde. Prf. 256.

Este vre-o dovadă scripturală că acești sfinți îngeri au păzit pașii lui Isus pe când se afla pe pământ? Prf. 256.

Citează dovada scripturală cu privire la ceea ce au făcut ingerii relativ la copilul Isus. Prf. 256.

Este cuminte a presupune că ingerii au păzit pașii treptați ai lui Isus începând cu nașterea sa și până la învierea sa? Prf. 257.

Ne putem aștepta ca ei să fi avut grijă de învierea lui Isus Christos? Prf. 257.

Cine a fost trimis din cer ca să răstoarne piatra de pe mormântul lui Isus? Prf. 257.

Ce efect a trebuit să aibă în cer faptul când Isus triumfa asupra morții și asupra mormântului? Prf. 257.

Arăta învierea lui Isus aprobarea sa de către Dumnezeu? Prf. 258.

Putea să fie triumful asupra morții și asupra mormântului pricină pentru lauda sa în cer? Prf. 258.

Arată dovada scripturală de laudă a lui Isus Christos din partea oștirilor cerești după învierea sa. Prf. 258.

Ce i-a convins pe ucenici de învierea lui Isus Christos? Prf. 259.

Fiind convinși de înviere, cum a înrăurit faptul acesta asupra ucenicilor cu privire la vestirea adevărului? Prf. 259.

Dece a trebuit să avem dovadă scripturală despre învierea lui Christos Isus? Prf. 260.

Este cuminte a presupune că ucenicii lui Isus ar fi urzit între ei un complot care să arete învierea sa, împotriva celor ce s'au petrecut de fapt? Prf. 260.

Ce s'a petrecut în natură pe timpul morții lui Isus? Prf. 261.

Adă dovada scripturală despre înmormântarea corpului lui Isus. Prf. 261.

Credeau fariseii în învierea din morți? Prf. 262.

Ceruta fariseii în mod special dela Pilat ca să pună anume o strajă deasupra mormântului lui Isus? Dece? Dovedește prin Scriptură. Prf. 262.

Ce le-a răspuns Pilat? Prf. 262.

Putea Dumnezeu să-l învieze pe Isus Christos fără ca să miște piatra? Prf. 263.

Cum arată această că el își bătea joc de farisei? Prf. 263.

Cine răsturnă piatra de pe mormânt? Prf. 264.

Ce mărturisește straja romană cu privire la înfățișarea celui ce a înlăturat piatra? Prf. 264.

Cine apărui mai întâi la mormânt în dimineata învierii lui Christos? Prf. 265.

Spune ce s'a petrecut între Maria Magdalena și vestitorul care i se înfățișă ei? Prf. 265.

Ce lucru rău mai făcură preoții când prinseră de veste de învierea lui Isus Christos? Prf. 266.

Asemănă mărturisirea adusă de Sf. Matei, Sf. Marcu, Sf.

Luca și Sf. Ioan, și expune dacă este vre-o deosebire reală între ele. Prf. 267-270.

Care altă mărturie a apostolului se adauge la aceea pe care am citat-o chiar acuma? Și ce zice el despre învierea lui Isus? Prf. 271.

Ce altă mărturie făcu mai târziu Sf. Ioan cu privire la învierea lui Isus Christos? Prf. 272.

Câți martori mărturisiră învierea Domnului nostru Isus? Prf. 273.

Unde își dădură martorii aceștia vrednici de credință mărturia lor cu privire la învierea Domnului? Prf. 273.

Se puseră ei în primejdie prin darea unei astfel de mărturii? Prf. 273.

Faptul că ei o dădură îndată și cu îndrăzneală, ce greutate poate să adauge aceasta la sinceritatea ei? Prf. 274.

Care motiv i-a făcut să mărturisească învierea Domnului? Prf. 274.

A suferit cineva moarte de martir din pricina mărturiei acesteia? Dovedește prin Scriptură. Prf. 274.

La ce natură învie Isus Christos? Prf. 275.

Ce înseamnă a avea viață nedespărțită? Prf. 275.

Ce a zis Isus despre aceea că Tatăl i-a dat lui harul acesta? Prf. 275.

După scularea sa din morți fu Domnul așezat mai sus sau mai jos decât îngerii? Prf. 275.

Când fu creat și când se născu el pentru natura dumnezească? Prf. 275.

Care este înțelesul cuvintelor Domn și Christos? Prf. 275.

Ce putere și autoritate avea Domnul după învierea sa? Prf. 275.

Care este înțelesul numelui Isus? Prf. 275.

Arată ce zic Scripturile despre înălțarea sa la înviere? Prf. 276.

A hotărât Dumnezeu cum vor cinsti fapăturile pământului la urma urmei pe Domnul Isus? Prf. 277.

Când apăru pentru prima dată Isus înaintea ucenicilor săi după scularea sa din morți? Prf. 278.

Cu ce fel de corp apăru el? Prf. 278.

Arată pricinesele din cari el nu putea să apară cu corpul cu care fu răstignit. Prf. 278.

Cum îl recunosc Maria? Prf. 278.

Arată de câte ori se mai arată Isus înainte de înălțarea sa la cer, și dovedește aceasta cu ajutorul Scripturii. Prf. 279-289.

Apăru el într'un corp spiritual sau omenesc? Și cum câștiga el corpul în care apărea? Prf. 290.

Cum putu să se arete el în fața ucenicilor săi într'o odae cu ușile închise? Prf. 290.

Cum îl recunoscură ucenicii săi pe lacul din Galilea și în alte locuri? Prf. 290.

Ce scop urmărea Isus prin arătarea sa ucenicilor? Prf. 291.

Descrie corpul în care apăru Isus cu toate că ușile erau închise, și ce zise el atunci ucenicilor săi? Prf. 291.

Putea să se înalțe la cer corpul cu care Isus fu răstignit? Și dacă nu, din care pricină nu putea să se înalțe? Dovedește prin Scriptură. Prf. 291.

Descrie arătarea sa lui Saul pe drumul spre Damasc. Prf. 292.

Văzu atunci Saul corpul lui Isus? Prf. 292.

Ce efect a avut asupra Sf. Pavel arătarea Domnului? Prf. 292.

Ce a zis Sf. Pavel mai târziu despre faptul că i s'a arătat Isus? Prf. 292.

Ce a dovedit arătarea Domnului Sf. Pavel cu privire la corpurile în cari Isus apăruse scurt timp după învierea sa? Prf. 292.

Ce se făcu cu corpul Domnului care fu răstignit? Prf. 292.

Ce fel de corp are Christos Isus în slavă? Prf. 292.

Ce are de a face învierea Domnului și înfățișarea sa în cer cu prețul de răscumpărare și cu jertfa pentru păcat? Prf. 293.

Era învierea și înălțarea sa la cer de neapărată lipsă pentru completarea jertfei pentru păcat? Prf. 293.

Prin ce fel de ceremonii trecea arhireul în ziua tipică de împăcare în legătură cu jertfa pentru păcat? Prf. 293.

Ce tipifica aceasta? Prf. 293.

Ce se zice în revelațiunea lui Isus către Sf. Ioan despre cel ce fu cândva mort? Și ce putere are el acum? Prf. 294.

Ce este a se înțelege prin terminii iad și moarte, așa cum sunt întrebuințați în Apocalips 1:18? Prf. 294.

Până la timpul acesta cine a apreciat valoarea învierii lui Isus ca făcând parte din planul dumnezeesc. Prf. 295.

Dovedesc Scripturile aici citate învierea lui Christos Isus? Prf. 295.

Ce dovadă a adus Sf. Pavel împotriva desbaterii că Christos nu s'ar fi sculat din morți? Prf. 296.

Ce garantează omenirii învierea lui Isus Christos? Prf. 297.

Adă dovada scripturală a acestei garanții. Prf. 297.

Unde ne aflăm acum cu privire la ziua hotărâtă despre care se spune în Fapte 17:31? Prf. 297.

CAPITOLUL VIII.

Coarda 7: *Misterul descoperit*

MISTER sau taină este ceea ce se ține ca profund secret. Este ceva ascuns, cunoscut numai unora, fiind ținut ascuns cu îngrijire și necurmat față de toți alții. Dumnezeu fiind atotputernic, poate ascunde sau ținea secret de orice faptură, pământească sau cerească, orice parte sau totul din marele său plan, și să-l descopere sau să-l facă cunoscut atunci când îi place. O trăsătură din marele său plan el o ținu ascunsă timp de veacuri, și ea este încă un secret pentru toți afară de puțini.

²⁹⁹Când Isus era pe pământ el învăța poporul cu parabole și vorbe adânci. Ucenicii săi veniră la el și-l întrebă: „Dece le vorbești în pilde? Isus le-a răspuns: pentru că vouă v'a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat.“ (Matei 13:10, 11) Trebuie de observat că el n'a zis: Voi cunoașteți acuma tainele cerului, ci că lor le-a fost dat să cunoască aceste taine. Nici chiar ucenicii săi nu-l pricepeau în multe cele când se aflau cu el. În noaptea din urmă înainte de răstignire el i-a învățat felurite lucruri, cari aveau să le folosească în zilele ce aveau să vie. Cu prilejul acesta le zise: „Când va veni mângăietorul, spiritul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci el nu va vorbi de la sine, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi și cele viitoare.“ (Ioan 16:13) Spiritul adevărului, de care este vorba aici, este spiritul sfânt, spiritul lui Dumnezeu, acea putere ce lucrează asupra minților acelor ce sunt în rudenie de legământ cu Dumnezeu. În versiunea de mai sus a Bibliei se întrebuințează, cum vedem, cuvântul mângăietor pentru spiritul sfânt.

³⁰⁰Spiritul sfânt a fost dat apostolilor la Rusalii, adică cincizeci de zile după învierea lui Isus. „În ziua Rusaliilor, erau toți împreună în acelaș loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic, și a umplut toată

casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s'au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s'au umplut de spirit sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da spiritul să vorbească.“ — Faptele 2:1-4.

³⁰¹Marele mister a lui Dumnezeu începu a fi cunoscut de ucenici pentru prima dată la Rusalii. Misterul lui Dumnezeu a fost o piedică atât pentru Jidovi cât și pentru așa numiții Creștini; însă la timpul convenit Dumnezeu va face cunoscut secretul misterului său tuturor, și atunci toți cei deprinși de a împlini voia sa se vor bucura cu bucurie nespusă.

³⁰²Misterul este *Christosul*, este ființa puternică prin care la urma urmei va veni asupra întregii omeniri, care-l primește pe *Christos* și care ascultă de el, răscumpărare, liberare și binecuvântare. Dumnezeu a preumbrit misterul său prin veacuri prin întrebuițarea multor oameni. Totuși el îl tăinuie tot timpul acesta.

³⁰³Moartea a fost și este vrăjmașul cel mai mare al omului. Moartea este în adevăr partea opusă a vieții. Cea mai mare dorință a omului este și a fost întotdeauna ca să aibă, viața de veci în fericire. Din timpul izgonirii sale din Eden omul a căutat să găsească ceva unde să poată strânge o nădejde de viață și fericire. Satan fu pricina morții, și când Dumnezeu rosti osânda din Eden el zise că seminția femeii va zdrobi capul șerpelui. Declarația aceasta s'a făcut sub formă de promisiune, însă ea n'a putut fi înțeleasă atunci. Cu începere dela Rusalii unii au înțeles cuprinsul acestor cuvinte, ca fiind o asigurare că la timpul convenit a lui Dumnezeu, seminția făgăduinței, seminția femeii, îl va nimici pe Satan, care are puterea morții. Trecură aproape 2000 de ani dela declarația aceasta când se făcu o altă promisiune.

³⁰⁴Atunci chemă Dumnezeu pe Abraam și-i făcu promisiune: „Intru semenția ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului.“ Aceasta era o altă referire la mister; însă făgăduința aceasta n'a fost înțeleasă în adevărata ei lu-

mină. Abraam credea că Dumnezeu va binecuvânta neamul omenesc, însă el nu pricepu întocmai felul în care se va face aceasta. Pe timpul făgăduinței acesteia Abraam n'avea copii. Trecură mai mulți ani când i se născu în sfârșit Isaac, primul fiu legitim a lui Abraam. Abraam crezu că sămînția sa naturală, fiul său va fi domnitorul prin care va veni binecuvântarea asupra popoarelor; însă fiul său Isaac era numai un tip al misterului, folosindu-se de el Dumnezeu pentru ca să preumbrească pe unul mai mare. Promisiunea aceasta a fost reînnoită lui Isaac și lui Iacob, și la moartea lui Iacob coborătorilor lui, cari de sigur că erau coborători ai lui Abraam, organizați în douăsprezece sămînții, cari alcătuiau poporul lui Israel, și cari după aceea fură recunoscuți de neamul ales a lui Dumnezeu. (Facerea 49:28; Deuteronomul 26:5) Credincioșii crezură apoi că binecuvântările făgăduite a lui Dumnezeu vor veni prin poporul acesta, poporul său ales. Însă între timp ei ajunseră robi la Egiptieni și nădejdiile lor fură aproape nimicite. Ei fură apăsați amarnic în Egipt când Dumnezeu trimise pe Moisi ca să fie liberatorul lor și să scoată poporul său din robia egiptiană. Și Moisi fu un tip preumbritor al Celui Mare. (Faptele 3:22) Moisi muri și promisiunea făgăduită nu venise încă. Declarația profetică făcută de Moisi că Dumnezeu va scula din Israel pe unul asemenea lui, îi făcu pe profeti să priceapă că se va ivi un om mare din neamul lui Israel care va fi liberatorul și binecuvântătorul omenirii.

³⁰⁵Urmașul cel mai aproape a lui Moisi fu Iosua. Numele său înseamnă mântuitor sau liberator. Însă și el fu numai un tip al Marelui Liberator.

³⁰⁶Apoi ajunse David rege în Israel. Numele său înseamnă cel iubit. Jidovii nădărdjuiau că el va fi marele liberator, însă la bătrânețele sale el renunță la tron în favoarea lui Solomon, și binecuvântarea încă nu venise. Solomon deveni cel mai vestit om din lume din pricina bogăției și înțelepciunii sale, și nădejdiile lui Israel se îndreptară către el, dar fură amăgite. David și Solomon fură de asemenea

numai tipuri preumbritoare ale marelui Liberator ce avea să vie.

³⁰⁷Neamul lui Israel degeneră, și sub domnia lui Zedekia, regele cel din urmă al lor, ei căzură în prinsoarea Babilonienilor, și fură supuși altor neamuri până când, în sfârșit, ei fură izgoniți din Palestina.

³⁰⁸Sfinții Profeți, îndemnați de spiritul sfânt ce lucra asupra minților lor, vestiră sosirea marelui Liberator; suferințele și mărirea sa ce avea să urmeze; ei însă nu pricepeau. Totul era o taină pentru ei. (1 Petru 1:11) Chiar și îngerii din cer căutară să privească în misterul acesta, însă nici ei nu putură. Scopul lui Dumnezeu era ca să ție totul în taină până la timpul său cuvenit când el va descoperi marele adevăr.

³⁰⁹Atunci veni Isus, a cărui venire fu anunțată de Ioan Botezătorul; și el fu arătat ca cel ce avea să ridice păcatul lumii. El își alege ucenicii săi și ei îl urmară, și pe ei îi învătă timp de trei ani și jumătate; totuși ei nu înțeleseră marele mister. Ei se așteptară ca Isus să ajungă rege pământesc, și crezură că ei vor fi dimpreună cu el în regat, poate chiar în guvernul său, pentru că ei îl întrebă ră dacă unii vor șede la stânga sa iar ceilalți la dreapta sa în regat. Ei se așteptară ca el să facă din Israel un neam mare și crezură că prin neamul acesta se vor binecuvânta și celelalte neamuri. Când el fu dat morții, ei se simțiră cât se poate de amăgiți, înșelați în nădejdiile lor, și nenorociți. (Luca 24:21) Chiar și după învierea sa ei nu-i pricepură misiunea, și aceasta se arată prin cuvintele lor către el în ziua în care el se înălță la cer. „Odată apostolii, pe când erau strânși la olaltă, l’au întrebat: Doamne, oare în timpul acesta ai de gând să așezi din nou împărăția lui Israel? El le-a răspuns: Nu este treaba voastră să știți vremurile sau clipele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea sa. Ci voi veți primi o putere, când se va pogori spiritul sfânt peste voi, și-mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginele pământului. După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la

el, s'a înălțat la cer, și un nor l-a ascuns din ochii lor." — Faptele 1:6-9.

³¹⁰In ascultarea de porunca lui Isus, ucenicii credincioși pleacă la Ierusalim, la locul cunoscut ca odaia de sus, și așteptară acolo. Trecură zece zile, și apoi se întâmplă că spiritul sfânt, puterea nevăzută a lui Dumnezeu, să se coboare asupra lor; și conform făgăduinței sale, ucenicii începură să priceapă.

³¹⁰In ascultare de porunca lui Isus, ucenicii credincioși ciului său înaintea lui Dumnezeu și primirea acestuia s'a arătat prin trimiterea spiritului sfânt apostolilor săi care i-au fost ucenici consacrați timp de trei ani și jumătate. Neapărat că îngerii din cer începură a cunoaște acum câteva din marele mister. Ce bucurie trebuie să fi fost în cer când Isus Christos apărură înaintea Tatălui și-i aduse meritul sacrificiului său, care fu primit de către Dumnezeu! De sigur că cetele cerești au cântat cântece de laudă pentru el. Ele l'au văzut biruind asupra morții și mormântului, și acuma înălțat la cer la o înălțime al doilea după Tatăl. Trebuie să fi fost o mare bucurie pentru oștirile cerești, întocmai cum privirea lor fu o mare bucurie pentru însuși Isus. „Care (adecă Isus), în vederea bucuriei care îl aștepta, a suferit crucea, a disprețuit batjocura, și șade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu.“ (Evrei 12:2) Ce bucurie trebuie să fi umplut inimile ucenicilor săi când ei începură să priceapă misterul lui Dumnezeu și să vadă ce minunat i-a condus el pe ei și pe părinții lor înainte de ei, pregătindu-i acuma pentru descoperirea marelui adevăr!

³¹²La timpul convenit Saul din Tarsus, care fu numit mai târziu Sf. Pavel, fu luminat și pricepu. Și el scrisese atunci: „Acum mă bucur în suferințele mele pentru voi; și îndeplinesc lipsele suferințelor lui Christos în corpul meu pentru corpul său, care este biserica; căreia eu m'am făcut serv, după slujba care Dumnezeu mi-a dat pentru voi, ca să predic eu deplinătate cuvântul lui Dumnezeu; adecă misterul cel ascuns din toți secolii și de toate generațiunile, iar acum s'a descoperit sfinților; căroră a voit Dum-

nezeu a le face cunoscut, care este bogăția mărirei misterului acestuia între neamuri, adică: „Christos în voi, nădejdea mărirei.“ (Coloseni 1:24-27) Apostolul accentuează aici faptul că misterul lui Dumnezeu este acum cunoscut numai sfinților. Sub sfinți sunt a se înțelege cei curățiți, care curățire vine prin primirea meritului sacrificiului lui Christos.

³¹³Cuvântul Christos înseamnă unul uns. Ungere înseamnă denumire pentru o poziție sau funcție anumită în orânduirea lui Dumnezeu. Christos este instrumentul sau calea de trecere pentru binecuvântarea omenirii. Christos se compune din Isus, marele și puternicul cap, și 144.000 de membri. (Apocalipsul 7:4) Christos Isus este capul și biserica este corpul său. Noi auzim adeseori expresiunea că un corp de oameni are în capul său un general. Apostolul zice despre Christos: „El (Christos Isus) este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin el. El este Capul Corpului: adică al bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre morți, pentruca în toate lucrurile să fie cel dintâi. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea dumnezeirii săi locuiască în el.“ — Coloseni 1:18-19.

³¹⁴Apostolul Pavel întrebuințează un corp omenesc pentru ca să illustreze pe Christos, clasa marelui mister; capul ce reprezintă pe Isus, și ceilalți membri ai corpului pe cei ce fac parte din biserica sa. „Căci, după cum trupul este unul, și are multe membre, și după cum toate membrele trupului, măcar că sunt mai multe, nu alcătuesc decât un singur trup, așa este și cu Christos... Iar voi sunteți corpul lui Christos, și membre în parte.“ — 1 Corintieni 12:12, 27.

³¹⁵Christos este arătat în Scripturi ca sămânța lui Abraam, potrivit făgăduinței. „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Abraam și seminției lui. Nu se zice: și semințelor (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci se zice, ca și cum ar fi vorba numai de una: și seminției tale, adică lui Christos.“ (Galateni 3:16) Adresându-se apoi către biserică, către creștini, către cei ce-l urmează pe Isus, apostolul zise mai departe: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin cre-

dință în Christos Isus. Toți cari ați fost botezați în Christos, v'ați îmbrăcat în Christos... Iar dacă sunteți voi ai lui Christos, atunci însemnează că sunteți semânța lui Abraam, și moșternitori după făgăduință." (Galateni 3:26, 27, 29) Aceasta este deci semânța, prin care se vor binecuvânta toate neamurile pământului. Biserică înseamnă o clasă strânsă; și astfel vârsta evangelică, adecă perioada dela venirea cea dintâi a lui Isus până la venirea a doua, este întrebuițată pentru alegerea bisericii, a semânței lui Abraam, prin mijlocirea căreia binecuvântările vor trece asupra întregii rămășiți a omenirii la timpul cuvenit a lui Dumnezeu.

³¹⁶Aceeaș clasă este numită clasa aleasă a lui Dumnezeu, potrivit prevederii sale. — 1 Petru 1:2.

³¹⁷Apostolul aseamănă iarăși pe Christosul întreg cu o piatră vie, zicând: „Și voi, ca niște pietre vii, vă zidiți casă spirituală, preoție sfântă ca să aduceți jertfe plăcute lui Dumnezeu prin Isus Christos... Iată pun în Sion piatră unghiulară, aleasă, prețioasă; și cel ce v'a crede în ea nu se va rușina. A voastră este onoarea (aceasta) celor ce credeți." (1 Petru 2:5-7) La clădirile pământești nu este nici o piatră în capul unghiului; însă în această clădire a lui Dumnezeu este o astfel de piatră, care este Christos Isus. Piatra de sus sau piatra din capul unghiului a unei piramide este ea însăși o piramidă desăvârșită. Ceilalți membri ai corpului trebuie deci să fie clădiți întru Christos pentru ca să se potrivească cu această piatră din capul unghiului, care este ilustrată prin marea piramidă din Egipt. — Vezi Isaia 19:19.

³¹⁸Și iarăși despre această clasă unsă, despre Isus capul și biserica corpul său, se vorbește ca despre o preoție regală, ca de o națiune sfântă și de un popor deosebit. Aceasta fu preumbrit de neamul lui Israel, și mai ales de preoția ce sta în legătură cu casa lui Israel. Apostolul, vorbind despre clasa aceasta, zice: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărâtească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat pentru el, ca să vestiți virtuțile

minunate ale celui ce v'a chemat din întuneric la lumina sa minunată; pe voi, care odinioară nu erăți un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, cari nu căpătaserăți îndurare, dar cari acum ați căpătat îndurare.“ — 1 Petru 2:9, 10.

³¹⁰Membri corpului lui Christos, biserica, sunt de asemenea arătați ca cei ce merg pe urma sa: și astfel ei sunt chemați să sufere deopotrivă cu el, pentru ca apoi să poată domni împreună cu el. „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Christos a suferit pentru voi, și v'a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele lui.“ (1 Petru 2:21) Și ei mai sunt arătați ca creștini. Nu trebuie să se înțeleagă că dacă cineva este membru al vreunei organizațiuni pământești atunci el este și creștin sau membru al adevăratei biserici. Adevărata biserică este corpul lui Christos; și pentru ca cineva să fie membru la biserica adevărată, el trebuie să fie urmaș a lui Christos în cel mai adevărat sens al cuvântului. Acestei clase i s'a dat făgăduințele nespuse de mari și scumpe amintite de Biblie, făgăduințele de a fi părtaș cu Christos Isus în regatul său. (2 Petru 1:4) Nu către lume, ci către urmașii săi, zise Isus: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cumuna vieții.“ — Apocalipsul 2:10.

³²⁰Nimeni n'a fost în stare să priceapă și să aprecieze aceste lucruri afară de cei ce și-au dat inimile lor Domnului. Apostolul Pavel zice: „Dar omul firesc nu primește lucrurile spiritului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentrucă trebuiesc judecate spiritual.“ (1 Corintieni 2:14) Dumnezeu a orânduit așa, ca numai cei luminați de spiritul sfânt, cari își urmează consacrară, îndreptarea și primirea de către Domnul, să poată pricepe și aprecia misterul lui Dumnezeu. Aceștia sunt cei arătați de profetul Ioel (3:1) ca servi și ca serve a lui Dumnezeu; în vârsta evanghelică Dumnezeu varsă spiritul său asupra lor; aceasta înseamnă că el le dă din spiritul său. Inșă la timpul convenit Dumnezeu va varsa spiritul său asupra întregii omeniri așa ca toți să poată pricepe minunatul său plan. — Ioel 2:28, 29.

³²¹Ascunderea acestui mister fu ilustrată de Dumnezeu prin clădirea tabernacolului în pustiu, și mobilelor dintr'însul. Zidurile dinlăuntru ale tabernacolului erau acoperite cu aur curat. Înlăuntru Sfintei se afla policandrul de aur, masa acoperită cu aur pentru cele douăsprezece pâni, și altarul de aur; iar în Sfânta Sfințelor se afla chivotul legii. Tabernacolul era deci frumos în partea dinlăuntru, însă el era ascuns poporului din afară, deoarece era acoperit cu trei rânduri de țoale grele de pânză și piele. Preoții oficiau înlăuntru tabernacolului, și de aceea nu erau văzuți de popor. Precum Dumnezeu a ascuns lucrurile aceste care serviră de tipuri pentru lucruri mai mari, astfel el a ascuns măririle și frumusețile celor spirituale, văzute numai de aceea cari au ajuns în legătură de rudenie cu el prin mijlocirea lui Christos.

³²²Vârsta evangelică este ziua antitipică de împăcare. La evrei era o zi în fiecare an care se numea ziua de împăcare. În ziua aceea numai preotul era în Sfânta Sfințelor; și tot așa și ziua antitipică de împăcare numai cei ce sunt în legătură de rudenie cu Christos, marele arhiepiscop, ajung în starea din Sfânta. Domnul a voit ca aceștia să ajungă în vârsta evangelică la o oarecare pricepere a Cuvântului său, primind prin urmare muzica dulce și împrăptoare a harfei sale; și lumina s'a făcut cu atât mai strălucită și muzica cu atât mai armonioasă, cu cât pricepera aceasta s'a sporit. Creștinii au fost în general desprețuiți în lume, pentru că n'au fost pricepuți. Și așa urmașii săi păreau că sunt cei săraci și desprețuiți. Bine zice poetul:

„Atunci dece-s așa plecați,
Dece-s disprețuiți?
Fiindc'a lor haină de oameni bogați
Lumea n'o știe — și ei sunt huliți.“

³²³Satan a încercat să falsifice fiecare parte a planului lui Dumnezeu astfel el a organizat un sistem religios pe pământ, care este nelegiuit și care este cunoscut ca „tainele fărădelegii.“ (2 Tesaloniceni 2:7; Apocalipsul 17:5) Miste-

rul fărădelegii va fi nimicit de Dumnezeu în marea zi de răzbunare care este înaintea noastră, și apoi misterul lui Dumnezeu va fi descoperit mai limpede omenirii. El este descoperit acuma unor singuratici, cari vin la Christos. Totuși este lucru însemnat ca să știm cum se poate ajunge membru în Christos, marele mister a lui Dumnezeu.

MEMBRI ALEȘI AI CORPULUI

³²⁴Misterul lui Dumnezeu înseamnă o pricepere și o apreciere a adevărilor fundamentale de căință, consacrare, îndreptare, concepere de spirit și sfințire. Să schițăm pașii unui om, care voește să vie din lumie la Dumnezeu, pentru ca să se facă membru în corpul lui Christos.

³²⁵Din pricina neascultării lui Adam, toți copiii săi sunt născuți în nedesăvârșire, ca păcătoși. „Nu este drept nici unul măcar.“ (Romani 3:10; 5:12) Toți aceștia nu sunt în armonie cu Dumnezeu. Ei n'au dreptul la viață. Dumnezeu a voit deci ca în cursul vârstei evangelice să-i atragă spre Isus, marele Răscumpărător și Mântuitor, pe toți cei ce doresc să între în armonie cu el. Profetul zice: „Inceputul înțelepciunii este temerea de Dumnezeu.“ (Psalm 111:10) Lucrul cel mai de căpetenie pentru cel ce vrea să devie creștin este dorința sinceră de-al cunoaște pe Domnul și de a-i face voia sa. Unul cu o astfel de dorință sinceră, își dă deci seama, că este păcătos, fiind născut astfel și el are dorința sinceră de a veni la Dumnezeu. El află că Isus este Răscumpărătorul său, și el șimte lipsa să cunoască ceva mai mult despre el, și să-i facă voia. În mintea sa el nu poate aproba căile lumii. El începe să gândească la Domnul și să simtă nevoia de a-l cunoaște din ce în ce mai bine. El începe a-și întoarce fața spre cele drepte. Iar când încetează de a aproba viața lumii, atunci el se căiește până la punctul acesta. Căința înseamnă o schimbare de gând cu privire la rudenia cuiva cu ce este rău și păcătos.

³²⁶Isus zise: „Nimeni nu poate veni la mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care m'a trimis.“ (Ioan 6:44) Omul se simte acuma atras către Isus cu ajutorul căruia el învață a cu-

noaște ce a făcut Isus pentru el, iar cu ajutorul voinței sale proprii de a urma o altfel de viață. Când omul încețază de a aproba viața lumească, și când începe a-l căuta pe Domnul, el se află în condițiunea aceea amintită de apostoli, ca „căutând pe Domnul că doară îl va simți.“ (Fapte 17:27) Când el este atras spre Isus, căutând pe Dumnezeu, atunci el este întors. El se află acum în starea despre care zice apostolul: „Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele.“ (Fapte 3:19) Căința înseamnă o schimbare de gând cu privire la rudenia cuiva cu ce este rău. Inșă nici căința și nici întoarcerea, nici amândouă la un loc, nu-l aduce pe cineva la rudenie cu Dumnezeu. Fiind atras de Isus, el trebuie să dovedească credință. Credință înseamnă a pricepe și a crede *mai întâi* că Dumnezeu există; că el este marele răsplătitor al acelor cari îl caută cu sârguință; că Biblia este Cuvântul adevărului; că Isus este iubitul său Fiu și Răscumpărătorul nostru; și *apoi* de a avea încredere în aceste lucruri, și de a dovedi încrederea aceasta prin fapte. — Evrei 11:1, 6.

³²⁷El are acum nevoie de informațiune pentru a-și spori credința. Profetul a scris: „Credincioasă este mărturia Domnului; ea înțelepțește pre cei simpli.“ (Psalmul 19:7) La acesta, care acum îl caută pe Dumnezeu, vine prin Isus Christos această veste: „Veniți la mine, toți cei osteniți și împovărați, și eu vă voi odihni pe voi.“ (Matei 11:28) Impovărați înseamnă a fi obosiți de viața păcătoasă din lume și de a dori de a fi ușurat de sarcina aceasta. Un astfel de om zice: Eu sunt obosit de viața ticăloasă. Eu vreau să urmez calea cea bună, să-l cunosc pe Dumnezeu, și să-i fac voia sa.

³²⁸Fiind acuma atras la Isus el cunoaște cu ajutorul cuvântului că trebuie să facă ceva. Către el zice Isus: Eu sunt calea, adevărul, și viața: nime nu poate să vie la Tatăl decât numai prin mine. (Ioan 14:6) Ce poate face acum încă un păcătos, pentru ca să vie în armonie cu Dumnezeu? El este încunoștințat că pasul acesta îl va costa mult. Astfel Isus îi zice: Stăi mai întâi, și socotește cheltuiala.

(Luca 14:28) El află că aceasta îl va costa pe el tot ce are, și că el va trebui să se predea Domnului. Pașul următor deci, pentru cel ce vrea să se facă creștin, este de a se consacra, adică de a se încredința pe sine Domnului și măsurilor sale. Și aceasta o poate face el zicând în fond: O! Doamne binecuvântat, eu mă încredințez pe mine măsurilor tale; sunt aici. Dispune de mine după voința ta sfântă. Eu doresc să împlinesc voia ta.

³²⁹Nici Domnul Isus și nici Tatăl ceresc nu-l silesc pe cineva la aceasta, ci noi trebuie să venim de bună voie, căutând ajutorul său. Aceasta se arată limpede ca ceva neapărat de trebuință pentru a ajunge urmaș al lui Isus prin cuvintele învățătorului: Dacă vrei să te faci ucenicul meu, trebuie să te lepezi de tine, să iei crucea ta și să mă urmezi. (Matei 16:24) Lepădarea de sine înseamnă o înțelegere, pentru a părăsi o viață egoistă, și pentru a se supune voii lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă o predare deplină și completă a eului său lui Dumnezeu. Aceasta este consacrarea, punerea la dispoziția voinței Domnului a persoanei sale.

³³⁰Cei ce sunt aleși ca să fie membri ai Corpului lui Christos, care alegere s'a făcut în cursul vârstei evanghelice, trebuie să fie îndreptați în scopul ca să poată fi primiți. Ei sunt îndreptați numai în scopul de a fi primiți ca o parte din sacrificiul Domnului. În ziua tipică de împăcare, când arhireul lui Israel injunghia animale, țapul Domnului zugrăvea clasa aceasta care vine la Domnul spre consacrare. Țapul trebuie să fie desăvârșit și fără păcat; preumbrind astfel cum toți cei ce se prezintă la Domnul pentru primire ca o parte din sacrificiul lui Isus, pentru ca apoi să devie membri ai corpului său, trebuie să fie desăvârșiți; și deoarece omul însuși este nedesăvârșit, ceva trebuie să se facă pentru el, pentru a-l face ca să stea înaintea Domnului Dumnezeu ca făptură desăvârșită. El trebuie să fie îndreptat. Indreptarea înseamnă a fi făcut drept în fața lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să fie făcută în întregime în timpul potrivit al Domnului. (Isaia 49:8; 61:2) Cel ce vine la Domnul Isus eu o dorință sinceră de a fi adus la Tatăl în anul

sau timpul potrivit, poate fi încredințat că nu va fi alungat, deoarece Isus zise: „Pe cel care vine la mine nu-l voi da afară.“ (Ioan 6:37) El nu va refuza să aducă o consacrare sinceră înaintea Tatălui ceresc. De sigur că consacrarea aceasta trebuie să se facă înainte de a putea fi prezentată persoana.

³³¹Dumnezeu este marele și înțeleptul judecător al universului; și el stă și hotărăște dacă cineva care i se prezintă astfel este drept sau nu. „Dumnezeu este îndreptățitor.“ — Romani 8:33.

³³²Pașii de lipsă pentru îndreptare, după cum sunt arătați de Scripturi sunt pe scurt arătați următorii: 1) Credință în Dumnezeu și în făgăduințele sale, care se exercită și se dovedește prin predarea noastră în mâinile Domnului; 2) primirea meritului lui Christos și a înfățișării sale la Tatăl; și 3) hotărârea de către Dumnezeu că cel înfățișat astfel este drept. Următoarele Scripturi arată punctele aceste în ordinea numită: Suntem îndreptați prin credință (Rom. 5:1); suntem îndreptați prin sângele lui Isus (Romani 5:9); „Dumnezeu este îndreptățitor.“ (Romani 8:33) Christos Isus este marele nostru arhireu. Noi facem consacrarea noastră, și el ne înfățișază apoi la Tatăl. (Ioan 6:37) Inșă pentru a putea fi primiți, sau pentru a ne înfățișa la Tatăl, trebuie ca să ni se atribue mai întâi meritul sacrificiului lui Isus. Înălțându-se la cer el a depus la Dumnezeu prețul de răscumpărare, meritul sacrificiului său, închipuit, după cum am văzut prin sânge. Al doilea pas deci se face atunci când Isus atribue celui ce vine astfel la Domnul meritul sacrificiului său, ceea ce îl face ca să se poată prezenta Tatălui; apoi, în virtutea meritului, Tatăl hotărăște ca suprem judecător, dacă cel prezentat este drept, dacă este îndreptat, și dacă poate fi primit ca parte la sacrificiul iubitului său Fiu. Astfel a primit Dumnezeu sacrificii în cursul întregii vârste evangelice; însă anul sau timpul acesta de primire va trece în scurtă vreme, după cum trece acuma de fapt. — Evrei 3:13.

CONCEPEREA DE SPIRIT

³³³Cel ce este îndreptat înaintea lui Dumnezeu este apoi socotit ca drept sau îndreptat pentru ca să poată fi o parte a marelui sacrificiu al iubitului Fiu a lui Dumnezeu, Isus, în scopul ca el să facă parte din clasa misterului și ca la urma urzii să domnească dimpreună cu Christos. Ceeace urmează mai departe, conform Scripturilor, este conceperea unui astfel de om spre o nouă făptură. Concepere înseamnă început. Conceperea unei făpturi noi deci înseamnă începutul unei vieți noi. Fiind îndreptat de Dumnezeu, are drept urmare că el are dreptul să trăiască ca ființă omenească pe pământ, și aceasta este ceea ce el sacrifică imediat. În același timp Dumnezeu îl concepe la o nădejde nouă de viață de pe treapta înaltă sau cerească, pentru că el este chemat cu o „chemare înaltă.“ (Filipeni 3:14; Evrei 3:1) Această concepere se face în chipul unui contract sau al unei învoeli. Legământ este un cuvânt care se întrebuițează deasemenea pentru contract. Pentru a face un contract trebuie să fie două sau mai multe părți, și trebuie să fie o obligațiune care să treacă dela unul la celalt. Când sunt făgăduințe din amândouă părțile, obligațiunea este îndestulătoare. Pildă: să zicem că cel ce vine la îndreptare se cheamă Inimă Sinceră.

³³⁴Inimă Sinceră se prezintă marelui arhiepiscop, Domnului Isus, supunându-se deplin și învoindu-se să facă voia lui Dumnezeu. De partea sa este deci făgăduința aceasta de a face voia lui Dumnezeu și el este deci o parte din contract prin avocatul său, Domnul Isus. Și când Christos Isus, marele preot, îl prezintă Tatălui, Dumnezeu îi zice lui Inimă Sinceră c'am următoarele: „Având în vedere faptul că tu te-ai abătut dela calea răului și ai venit la Isus, supunându-te cu desăvârșire în consacrare, arătând în modul acesta credință în sângele său vărsat pentru tine și credință în planul meu; având mai departe în vedere faptul, că iubitul meu Fiu ți-a atribuit meritul său pentru a te face ca să fii primit înaintea mea, eu te primesc și declar

că tu ești drept sau îndreptățit și primindu-te ca pe o parte a sacrificiului său eu îți dau ție făgăduințele mele nespuse de mari și prețioase pentru ca prin acestea să ajungi părtaș la natura dumnezească.“ — 2 Petru 1:4.

³³⁵Aceasta este în armonie cu expunerea Sf. Iacob: „El, de bună voia lui, ne-a conceput prin cuvânt de adevăr, ca să fim noi o pârgă a făpturilor lui.“ (Iacob 1:18) Psalmistul arată că nașterea aceasta este de natura unui contract zicând: „Adunați-mi pre cuvioșii mei, cari au încheiat legământ (contract) cu mine prin sacrificiu.“ (Psalm 50:5) Inimă Sinceră fiind acum conceput are făgăduința de viață pe treapta cea mai înaltă, pe treapta naturii dumnezești. El este născut la o nouă speranță de viață. Sf. Petru o pune astfel: „Bindecuvântat să fie Dumnezeu, și al Domnului nostru Isus Christos Tată, care, după mare mila sa, ne concepă iarăși spre nădejde vie prin învierea lui Isus Christos dintre morți, spre moștenire neperitoare și fără pată și nevestejită, păstrată în eeriuri pentru noi, care suntem în puterea lui Dumnezeu păziți, prin credință, pentru mântuirea care stă gata să fie descoperită în vremurile de apoi.“ (1 Petru 1:3-5) Moștenirea pentru care este conceput acum Inimă Sinceră este o moștenire ce nu se poate strica, este moștenirea naturei dumnezești. Aceasta înseamnă că dacă el rămâne credincios până la moarte, dacă se ține întrucât îl privește pe el cu credință de contract, atunci el poate să fie sigur că se va naște pe treapta dumnezească din pricina pentru că Dumnezeu își îndeplinește întotdeauna partea sa de contract. Și astfel zice Isus: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.“ — Apocalipsul 2:10.

³³⁶Unul înfățișat astfel de către Isus Tatălui, îndreptat, primit și conceput, este arătat de Scripturi ca o *făptură nouă*. „Căci dacă este cineva în Christos, este o făptură nouă. Cele vechi s’au dus; iată. că toate s’au făcut noi.“ (2 Corintieni 5:17) Aceasta este o înnoire de viață, care nu rezultă din trecerea din o climă în alta, ci din primirea unui factor nou și dominant în viața noastră, adică a voinței lui Dumnezeu. Inimă Sinceră, sau oricine face un asemenea

pas, are acuma nădejdi noi, ținte noi, ambițiuni, aspirațiuni și idei noi. El nu mai privește la cinstea și mărirea pământească; ci el privește înainte la timpul când el se va afla pentru vecie dimpreună cu Domnul în regatul său, și când va fi o parte din seminția lui Abraam, conform făgăduinței, prin care vor veni binecuvântările asupra omenirii.

³³⁷Unul ca acesta este acuma mort din punct de vedere al ființei omenești așa cum îl arată apostolul Pavel: „Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Christos în Dumnezeu.“ (Coloseni 3:3) Noua făptură trebuie acuma reînviată, reîmprospătată, împuternicită și întărită prin cunoștință, nu însă prin cunoștința de rând; ci prin o cunoaștere temeinică a voinței lui Dumnezeu, și prin o apreciere adâncă a planului său. (Coloseni 1:9) Lumea nu poate cunoaște nimic din toate acestea; ci numai acei ce sunt în legătură cu Domnul. Lumea întreagă se află în stăpânirea celui rău. (1 Ioan 5:19) Însă noua făptură este acum îndemnată să nu se ție de lume, ci să fie transformată prin reînnoirea minții sale, pentru ca să dovedească ceea ce va să zică buna, plăcuta și desăvârșita voință a lui Dumnezeu. Romani 12:2.

³³⁸Cel conceput este conceput de spiritul lui Dumnezeu, de spiritul sfânt. El mai este și uns. Ungerea aceasta este primită prin venirea în corpul lui Christos. El este botezat întru moartea lui Christos; de aceea el este botezat în corpul lui Christos. A fi botezat înseamnă a fi cufundat. A fi botezat în moartea lui Christos înseamnă a fi cufundat în moartea lui. Acestea ni le arată apostolul zicând: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Christos, am fost botezați în moartea lui? Noi deci, prin botezul în moartea lui am fost îngropați împreună cu el, pentruca, după cum Christos a înviat din morți, prin puterea Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.“ (Romani 6:3, 4) Botezul în apă este numai un simbol la botezul adevărat. N'ar fi de nici un folos de a fi botezat în apă dacă el nu s'ar supune mai întâiu unui botez real prin cufundare în Christos.

³³⁸Toți aceia ce intră astfel în corpul lui Christos primesc ungerea prin capul lui Christos, Isus cel iubit. Aceasta se ilustrează sau se zugrăvește prin legăturile lui Dumnezeu cu Israel. În tip fu uns arhiepiscopul Aaron. „Și din oleiul ungerii (Moisi) turnă pe capul lui Aaron, și-l unge, ca să-l sfințească pe el.” (Leviticul 8:12) Acest oleiu de ungere era turnat pe capul lui Aaron și curgea în jos până la poalele veșmântului. (Psalmul 133:2) Aaron, arhiepiscopul, fu un tip al întregului Christos, cap și corp. Precum oleiul era turnat deasupra capului său și curgea în jos până la marginea veșmântului, așa în antitip, Isus capul, primi în timpul botezului său în Iordan ungerea spiritului sfânt fără măsură (Matei 3:16, 17); iar la Rusaliile învățăceii săi primiră ungerea sfântului spirit. Și după aceea, în cursul vârstei evanghelice, toți cei ce intră în corpul lui Christos prin consacrare, primesc ungerea aceasta prin Christos Isus capul.

³⁴⁰Cei ce sunt astfel unși au spiritul Domnului, și în virtutea spiritului său ei sunt în stare să priceapă misterul lui Dumnezeu și să aprecieze faptul că ei au făgăduința de a fi moștenitori dimpreună că Christos Isus în regatul său. A fi uns înseamnă a fi desemnat pentru un loc în corpul lui Christos. „Insuși spiritul acesta adevărește spiritului nostru că suntem fiii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem fii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu el, ca să fim și măriți împreună cu el.” — Romani 8:16, 17.

SFINȚIREA

³⁴¹Aceste noi fapte în Christos, numite și membri ai corpului său, trebuiesc acum transformate și prefăcute în chipul și asemănarea Capului lor. (Romani 8:29) Ele trebuiesc sfințite. Sfințirea înseamnă a fi deosebit la o parte pentru trebuința lui Dumnezeu. Ea înseamnă procesul de a ne face să ajungem părtași ai moștenirii sfinților în lumină. (Coloseni 1:12) Ea este procesul desăvârșirii sfinți-

lor. (Efeseni 4:12) Procesul acesta începe atunci când Dumnezeu primește consacrarea noastră, concepându-ne; și trebuie să urmeze mai departe până la nașterea pe treapta spirituală.

³⁴²Sfințirea deci este procesul prin care omul ajunge sfânt, în asemănarea Domnului nostru. Cu privire la aceasta Isus zise: „Sfințește-i prin adevărul tău: Cuvântul tău este adevăr.“ (Ioan 17:17) Creștinul trebuie acum să se hrănească din cuvântul lui Dumnezeu și să-l studieze, să învețe ai cunoaște principiile, să cunoască caracterul lui Dumnezeu și al Domnului Isus, străduindu-se să-și conformeze viața în felul acesta. El a pus acum înaintea sa speranța de a fi făcut asemenea Domnului în mărire; și „oricine are nădejdea aceasta în el, se curățește, după cum și acela curat este.“ (1 Ioan 3:3) Procesul acesta al sfințirii este făcut de Domnul prin cuvântul său. „Căci cel ce-i sfințește și cei ce sunt sfințiți, se coboară toți dintr'un singur Tată. De aceea, lui Isus nu-i este rușine să-i numească frați.“ (Evrei 2:11) Aici vedem că cel ce-i sfințește este Domnul Isus Christos, iar cei ce sunt sfințiți sunt membrii corpului său; și toți aceștia au un Tată, pe Dumnezeu; de aceea toți fac parte din acest corp unic, care constituie misterul lui Dumnezeu.

³⁴³Toată lucrarea aceasta a sfințirii este făcută în ceea ce noi numim „Școala lui Christos“; și numai cei ce sunt în școala aceasta, fiind în Christos, numai ei pot fi sfințiți și numai ei la urma urmei pot face parte din acest corp mistic în mărire din clasa regatului ceresc ce o va alcătui marele preot, profet și rege.

³⁴⁴Acest mister ascuns de veacuri și generațiuni și făcut cunoscut numai sfinților, este, cum zice apostolul Pavel, Christos; și „Christos în voi este speranța mării.“ Cei ce sunt în Christos și ce au spiritul lui Christos în ei au nădejdea mărită de a fi născuți la treapta dumnezească ca membri ai corpului lui Christos. Aceștia sunt chemați să ajungă la mărirea Domnului nostru Isus Christos în cer, și lor le sunt date toate făgăduințele nespuse de mari și

prețioase cuprinse în cuvântul lui Dumnezeu. Profetul vorbind despre ei și către ei zise: „Și vor vedea popoarele fericirea ta; și toți regii mărirea ta; și te vei numi cu un nume nou, pre care îl va numi gura lui Dumnezeu. Și vei fi cunună măreață în mâna lui Dumnezeu, și diademă regească în palma Dumnezeului tău.“ (Isaia 62:2, 3) Aceștia au făgăduința: „Când se va arăta Christos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu el în mărire.“ (Coloseni 3:4) Și „atunci dreptii vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor.“ — Matei 13:43.

³⁴⁵Apostolul Pavel spune că el a fost făcut serv, în urma primirii darului lui Dumnezeu, pentru ca să poată predica neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Christos, „și se pun în lumină în ce stă orânduirea acestei taine, ascunse din veac în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul vecinic pe care l-a adus [început, și-l va duce] la îndeplinire în Christos Isus, Domnul nostru.“ (Efeseni 3:7-11) Astfel vedem că acest mare mister este Christos, și că timp de 6000 de ani Dumnezeu a pregătit calea pentru acest mare mister, prin desvoltare și completare; și când acesta va fi completat, atunci el se va folosi de Christos ca de profetul, preotul și regele său, ca să slujească poporului, ca să domnească asupra poporului, binecuvântându-l, după făgăduința sa.

³⁴⁶Apostolul declară că întreaga creațiune geme și este în durere așteptând arătarea acestui mare mister. (Romani 8:19-22) Poporul nu știe ce așteaptă. Însă când marele mister va fi gata și regatul lui Mesia va fi așezat, atunci Dumnezeu va aduce binecuvântările sale făgăduite de multă vreme asupra omenirii, și în cele din urmă voința sa se va face pe pământ așa cum se face în cer.

Ce este un mister? Prf. 298.

Cum a putut ascunde sau ținea în taină Dumnezeu planul său față de alții? Prf. 298.

A ținut el planul său în ascuns? Prf. 298.

De ce a învățat Isus prin parabole când a fost pe pământ?
Prf. 299.

Pricepură apostolii în totdeauna înțelesul vorbelor lui?
Prf. 299.

Îi învătă el pe ucenici cum vor fi ei învățați după moartea sa? Și dacă îi așa, cum? Prf. 299.

Ce este a se înțelege prin spiritul adevărului? Prf. 299.

Când a fost dat sfântul spirit apostolilor? Arată dovada scripturală. Prf. 300.

Ce este a se înțelege sub termenul „sfântul duh“? Prf. 300.

Când a început a fi înțeles misterul lui Dumnezeu de către ucenici? Prf. 301.

Ce efect avuse misterul asupra jidovilor și asupra așa numiților creștini? Prf. 301.

Definește misterul lui Dumnezeu. Prf. 302.

Cum preumbri Dumnezeu misterul? Prf. 302.

Cine este marele inamic al omului? Prf. 302.

Ce a fost și ce este dorința cea mai mare a omului? Și cât timp a căutat omul această dorință? Prf. 303.

Care a fost pricina morții? Prf. 303.

Pe timpul când Dumnezeu rosti osânda din Eden, fu pricepută oare declarația că „seminția femeii va zdrobi capul șerpelui?“ Prf. 303.

Când începu aceasta a fi înțeleasă? Prf. 303.

Ce făgăduință mare fu făcută aproape 2000 de ani după izgonirea din Eden? Citează promisiunea. Prf. 304.

Avu această făgăduință o oarecare legătură cu misterul lui Dumnezeu? Și fu ea apoi pricepută? Prf. 304.

Pricepu Abraam promisiunea? Prf. 304.

Avea Abraam copii pe timpul acela? Prf. 304.

Prin cine aștepta Abraam ca să vie binecuvântarea asupra poporului? Prf. 304.

Dacă promisiunea fu reînnoită, cui a fost ea reînnoită? Prf. 304.

Ce se aștepta prin seminția lui Abraam? Prf. 304.

Ce efect avu robia israeliților asupra nădejdlor lor? Prf. 304.

Pe cine îl trimise Dumnezeu ca să libereze pe israeliți din Egipt? Și pe cine îl tipifică el? Prf. 304.

Ce efect avu declarațiunea profetică a lui Moisi asupra popoului cu privire la Cel a cărui tip fu el? Prf. 304.

Ce este arătat prin numele Iosua? Oi a cui tip a fost Iosua? Prf. 305.

Cine a fost iubitul rege a lui Israel? Și ce nădăjduiau jidovii să vie prin el? Prf. 306.

Cine îl urmă pe regele acesta pe tron? Prf. 306.

Prin ce fu vestit Solomon? Prf. 306.

Care ajunse a fi starea lui Israel sub domnia lui Zedekia? Prf. 307.

Oare pricepură profeții cari mărturisiră venirea lui Mesia mărturia lor? Prf. 308.

Li s'a dat voie la îngerii din cer ca să priceapă? Prf. 308.

Dece țină în taină Dumnezeu misterul acesta? Prf. 308.

Cine vesti venirea lui Isus? Și care fu vestirea sau anunțarea sa deosebită? Prf. 309.

Câți ucenici își alege Isus? Prf. 309.

Cât timp îi învătă el pe dânșii în persoană? Prf. 309.

Cari fură așteptările ucenicilor cu privire la Isus? Prf. 309.

Ce efect avu moartea sa asupra lor? Prf. 309.

Care fu așteptarea lor după învierea sa, și dece? Prf. 309.

Ce zise Isus către ei pe timpul înălțării sale la cer? Prf. 309.

Ce așteptară ucenicii după înălțarea lui Isus? Și cu cât timp mai înainte primiră ei o oarecare arătare din partea Domnului? Prf. 310.

Cum se arăta puterea lui Dumnezeu față de ei la Rusalii? Prf. 310.

Cum fu arătată primirea meritului lui Isus ca jertfă pentru păcat față de oameni de către Dumnezeu? Prf. 311.

„Putem crede că în cer a fost multă bucurie când Isus și-a adus meritul sacrificiului său? Și dacă-i așa, dece? Prf. 311.

Ce efect avu priceperea misterului asupra ucenicilor? Prf. 311.

Ce zise Sf. Pavel asupra misterului lui Dumnezeu? Prf. 312.

Care este înțelesul cuvântului „sfinți”? Prf. 312.

Ce înseamnă cuvântul „Christos”? Prf. 313.

Care este înțelesul „ungerii”? Prf. 313.

Din ce se compune Christos? Prf. 313.

Cine este capul? Și cine este corpul? Prf. 313.

Dovedește prin Scriptură cine constituie capul și cine corpul lui Christos. Prf. 313.

Cum întrebuițează Sf. Pavel corpul omenesc pentru a ilustra corpul lui Christos? Prf. 314.

Ce se înțelege prin seminția lui Abraam? Dovedește prin

Scriptură. Prf. 315.

Care este înțelesul termenului „biserica“? Prf. 315.

Cine este a se înțelege prin „alesul lui Dumnezeu“? Prf. 316.

Dovedește prin Scriptură că membrii lui Christos sunt numiți „pietre vii.“ Prf. 317.

Cine este piatra de temelie a clădirii lui Dumnezeu? Prf. 317.

Care clădire mare de pe pământ zugrăvește clădirea aceasta a lui Dumnezeu? Prf. 317.

Cine alcătuește preoția regală? Dovedește prin Scriptură. Prf. 318.

Dece sunt numiți membrii bisericii urmași ai lui Isus? Prf. 319.

Ce sunt chemați să facă acești urmași? Prf. 319.

Definește termenul „creștin.“ Prf. 319.

Este fiecare membru al bisericii un creștin? Și dacă nu, dece nu? Prf. 319.

Ce făgăduințe îi sunt date creștinului? Dovedește prin Scriptură. Prf. 319.

Ce răsplată deosebită este făgăduită celor ce sunt credincioși până la moarte? Prf. 319.

Poate pricepe oricine aceste adevăruri mari? Și dacă nu, dece nu? Prf. 320.

Care este lucrul de căpetenie pentru a pricepe misterul lui Dumnezeu? Prf. 320.

Ce este a se înțelege prin declarațiunea profetului Ioel, servii și servitorii lui Dumnezeu? Prf. 320.

Cum se ilustra misterul în acarelele tabernacolului? Prf. 321.

Putea fi văzut preotul de către popor atunci când slujea în tabernacol? Prf. 321.

Ce ilustra această ascundere a preotului în Sfânta cu privire la mister? 321.

Ce va să zică ziua antitipică de împăcare? Prf. 322.

Cât de des se sărbătoria ziua de împăcare la iidovi? Prf. 322.

Cine se afla în ziua aceasta în Sfânta și în Sfânta Sfințelor din tabernacol? Prf. 322.

Ce zugrăvește aceasta în antitip? Prf. 322.

Dece au fost desprețuiți urmașii lui Isus de către lume?

Ce falsificare a misterului lui Dumnezeu a organizat Satan? Prf. 322.

Arată dovada scripturală. Prf. 323.

Care va fi sfârșitul din urmă a misterului fărădelege? Prf. 323.

Este lucru însemnat a ști cum se poate ajunge membru al

clasei misterului? Prf. 323.

Ce cuprinde în sine o pricepere a misterului? Prf. 324.

În ce stare s'au născut toți cei ce aparțin neamului omenească? Prf. 325.

Pe cine l'a atras Dumnezeu spre Isus în cursul vârstei evanghelice? Prf. 325.

Ce alcătuește începutul înțelepciunii? Arată dovada scripturală. Prf. 325.

Care este primul lucru de căpetenie pentru a ajunge creștin? Prf. 325.

Ce constituie căința? Prf. 325.

Cum este atras omul către Isus? Prf. 326.

Când se poate zice că cineva este convertit? Prf. 326.

Definește deosebirea dintre căință și convertire. Prf. 326.

Îl aduce căința și convertirea pe om în legătură cu Dumnezeu? Și dacă nu, atunci de ce nu-l aduce? Prf. 326.

Definește credința. Prf. 326.

Ce este de neapărată trebuință pentru sporirea credinței? Prf. 327.

Ce a zis Isus către acei ce umblă după Dumnezeu și cari sunt oboșiți? Prf. 327.

Ce este de înțeles prin a fi obosit și însărcinat? Prf. 327.

Cum poate cineva să vie la Tatăl? Arată dovada scripturală. Prf. 328.

Ce a zis Isus către cei ce umblă după adevăr, cu privire la socoteli? Prf. 328.

Care este înțelesul consacării? Și cum se poate cineva consacra Domnului? Prf. 328.

Este bine a constrânge pe cineva la consacrare Domnului? Prf. 329.

Ce zice Isus cu privire la felul cum se poate ajunge urmașul său? Prf. 329.

Definește înțelesul lepădării de sine. Prf. 329.

De ce este cineva îndreptat în cursul vârstei evanghelice? Prf. 330.

În legătură cu tabernacolul ce zugrăvește înjunghierea țapului lui Dumnezeu de către arhireu? Prf. 330.

Ce preumbrea faptul că țapul trebuia să fie fără pată? Prf. 330.

Care este înțelesul termenului „îndreptare”? Prf. 330.

Când trebuie să aibă loc îndreptarea în scopul sacrificiului?

Arată dovada scripturală. Prf. 330.

Ce asigurare are omul că consacrarea sa va fi primită? Prf. 330.

Trebue consacrarea făcută înainte sau după prezentarea celui ce se consacrează lui Dumnezeu? Prf. 330.

Cine este marele judecător al universului? Și cine îndreptează? Dovedește prin Scriptură. Prf. 331.

Arată pașii de căpetenie ce duc la îndreptare. Prf. 352.

Citează Scripturile ce dovedesc pașii ce duc la îndreptare — pe cel dintâi, pe al doilea și pe al treilea pas, în ordinea numără. Prf. 332.

În ce scop îl îndreptează Dumnezeu pe om în cursul vârstei evanghelice? Prf. 333.

Ce este de înțeles prin nașterea cuiva ca făptură nouă? Prf. 333.

Ce urmează pentru omul care este îndreptat de către Dumnezeu? Prf. 333.

Ce sacrifică un astfel de om? Prf. 333.

La ce îl naște Dumnezeu pe omul acesta care sacrifică? Prf. 333.

Arată natura acestei nașteri. Prf. 333.

Câte părți trebue să fie la un contract? Și ce trebue să se aibă în vedere la nașterea cuiva ca făptură nouă în Christos? Prf. 333.

Arată felul înțelegerii ce se face între Inimă Sinceră, adică cel ce se prezintă Domnului, și Dumnezeu care îl îndreptează și îl naște. Prf. 334.

Ce serviciu îndeplinește Domnul Isus în înțelegerea aceasta? Prf. 334.

Ce este de înțeles prin cuvântul „advocat“? Prf. 334.

Arată dovada scripturală că nașterea este de natura unui contract, atât în Vechiul cât și în Noul Testament. Prf. 335.

La ce se naște Inimă Sinceră, sau oricare altul ca dânsul? Prf. 335.

Citează Scriptura cu privire la natura la care se naște el. Prf. 335.

Dacă omul astfel născut urmează să fie credincios până la moarte, ce răsplată îl așteaptă pe el de bună seamă? Arată dovada scripturală. Prf. 335.

Cum este arătat în Scripturi cel născut astfel? Arată dovada scripturală. Prf. 336.

Care este marea nădejde a noiei făpturi în Christos? Prf. 336.

Dece se zice că el este acum mort ca ființă omenească? Prf. 337.

Are el nevoie de învoire ca faptură nouă? Și dacă da, atunci cum se face aceasta? Prf. 337.

Dece nu află lumea despre dezvoltarea noiei făpturi? Prf. 337.

Cum se transformă noua creatură? Prf. 337.

Ce înseamnă a fi botezat în Christos? Arată dovada scripturală. Prf. 338.

Care este înțelesul botezului sau cufundării în apă? Prf. 338.

Este o virtute oarecare în botezul de apă? Prf. 338.

Cari sunt cei unși în Christos? Prf. 339.

Cum a ilustrat aceasta arhireul Aaron? Arată dovada scripturală. Prf. 339.

Pe cine l-a tipificat arhireul Aaron? Prf. 339.

Ce înseamnă ungerea? Prf. 339.

Adă dovada scripturală cum poate cunoaște cineva dacă a fost născut și uns de Domnul. Prf. 340.

Care este înțelesul termenului „sfințire”? Adă dovada scripturală. Prf. 341.

Când începe procesul sfințirii? Și cât timp trebuie să ție el? Prf. 341.

Cum se sfințește omul? Arată dovada scripturală. Prf. 342.

Ce înrăuire are nădejdea proslăvirii asupra sfințirii sale? Prf. 342.

Dece îi numește Isus pe membrii corpului său frați? Prf. 342.

Cine este Tatăl Capului și corpului lui Christos? Prf. 342.

În ce școală are loc sfințirea aceasta? Prf. 343.

Poate cineva să se sfințească afară de școala lui Christos? Prf. 343.

Ce nădejde li se pune în vedere celor ce se află în Christos și cari spiritul lui Christos? Prf. 344.

Ce promisiuni li se dă lor? Prf. 344.

Citează unele din aceste promisiuni prețioase după cum sunt arătate în Scripturi. Prf. 344.

Arată unul din motivele pentru ce Sf. Pavel a fost făcut sluitor. Citează cuvintele sale. Prf. 345.

Prin cari alte titluri este cunoscută clasa misterului? Și care va fi funcțiunea clasei misterului, a lui Christos, în viitor? Prf. 345.

Cum va întrebuința Dumnezeu clasa misterului în folosul poporului pe viitor? Prf. 346.

Coarda 8: *Întoarcerea Domnului*

SA PRESUPUNEM că prietenul și binefăcătorul vostru cel mai scump este plecat într'o lungă călătorie și voi așteptați întoarcerea lui, pentru că el la plecarea sa v'a făgăduit să vie iarăși înapoi: să presupunem că începând din timpul acela voi l-ați așteptat, ați nădăjduit și v'ați rugat pentru întoarcerea lui, și că vi s'a dat de veste că el a sosit. Vestea aceasta v'ar umplea sufletul cu o nespusă bucurie și nu v'ați putea răbda să nu cântați de fericire.

³⁴⁸Prieten este acela ce vă iubește la orice vreme; unul, care fără să știți voi, el fac o mare jertfă în scopul ca voi să primiți un oareșcare bine mare. Cel mai mare prieten pe care l-a avut neamul omenesc, este Domnul Isus, pentru că el a părăsit toate bogățiile și mărirea sa, și și-a dat viața sa într'o moarte rușinoasă în scopul ca toți oamenii să poată avea un prilej fericit și deplin pentru binecuvântările vieții veșnice. — Ioan 15:13.

³⁴⁹Faptele arată că acum nouăsprezece sute de ani Isus plecă într'o lungă călătorie, tocmai în cer: că la plecarea sa el făgădui ucenicilor săi că el se va reîntoarce, și că la întoarcere, cei ce au iubit arătarea sa vor primi multe daruri prețioase. Dacă faptele arată că prietenul acesta prețios s'a întors, și dacă începem să vedem că toate nădejdiile noastre scumpe de creștini sunt pe cale să se îndeplinească, și că și lumea are să fie binecuvântată în curând, ce bucurie nespusă aduce aceasta! Cei ce au așteptat și au veghiat sosirea lui de sigur că vor izbucni în cântece de laudă pentru Domnul. În capitolul acesta noi sperăm să putem dovedi faptul reîntoarcerii Domnului, cum se va întoarce, când și în ce scop, și că el s'a întors deja.

³⁵⁰Timp de veacuri au nădăjduit, au așteptat și s'au rugat jidovii pentru venirea lui Mesia. Timp de nouăspre-

zece sute de ani Creștinii au nădăjduit, au vegheat, s'au rugat și au așteptat venirea lui Christos Isus, Domnul nostru. Mesia și Christos înseamnă acelaș lucru. Cuvântul înseamnă Cel Uns. Intreaga omenire, bâjbănind în întunec, împovărată cu sarcini apăsătoare, a gemut și geme încă, în durere, așteptând o ușurare oareșcare, neștiind însă când și cum va veni aceasta. (Romani 8:19, 22) Lumea așteaptă pe Mesia, pe Christos, și împărăția sa, împărăția dreptății. Când lumea ajunge la cunoștința faptului că Domnul, marele liberator și binefăcător al omului, s'a întors, orice suflet sincer se va umplea de bucurie și orice inimă recunoscătoare va răspunde în cântări de veselie.

³⁵¹Întoarcerea Domnului este pentru creștini una din coardele cele mai minunate și prețioase de pe harfa lui Dumnezeu. Ea produce o muzică de o neîntrecută dulceață. Binecuvântați sunt ochii celor ce văd și urechile celor ce aud și învață că Domnul a venit și că este acuma de față.

³⁵²Suferința și gemătul întregii creațiuni crește din zi în zi, și faptul acesta pune pe oameni într'o stare de spirit să ia seamă de înțelesul acestor întâmplări din timpul de față. A sosit timpul ca toți să se deștepte și să se întrebe cu îngrijire cu privire la prezența Regelui regilor.

FAPTUL VENIRII SALE

³⁵³Pricinele pentru cari noi așteptăm venirea a doua a Domnului sunt numeroase, însă dacă nu le vom lua aminte, trecem cu vederea însemnătatea lor, chiar și dacă le-am cunoscut cândva. Dacă nu le-am cunoscut nici odată, atunci o cercetare a acestor pricini este îndestulătoare pentru a molcomi sufletul flămând. Rațiunea trebuie să fie întrebuințată în totdeauna când e vorba de a cerceta chestiuni scripturale. O minte sănătoasă și Scripturile sunt totdeauna de acord. „Veniți acuma, să ne judecăm, zice Domnul Dumnezeu.” (Isaia 1:18) Pe măsură ce se lărgește vederea noastră cu privire la planul dumnezeesc, vedem o cauză și o Scrip-

tură pentru fiecare pas și pentru fiecare dezvoltare din orânduirea dumnezească.

³⁵⁴Scripturile cercetate până aci dovedesc în mod hotărâtor că Isus Christos a murit și că s'a sculat din morți pentru ca să se facă răscumpărătorul omenirii; că el s'a înălțat la cer și că a prezentat valoarea sacrificiului său omenesc în folosul omului, și că la un timp oarecare toți oamenii vor trebui să aibă prilejul să poată primi binefacerea acestui mare sacrificiu. (1 Timotei 2:5, 6) Dacă omenirea în general e să beneficieze de sacrificiul Domnului după venirea la cunoștința acestui fapt, atunci urmează că între oameni și Domnul Isus trebuie să fie așezată o oarecare rudenie în scopul ca lumea să fie adusă la cunoștința așezământului lui Dumnezeu și să fie pusă iarăși în armonie cu Dumnezeu. Dacă, după cum spun Scripturile, Dumnezeu a făcut pământul pentru a fi locuit de oameni, și nu l'a făcut în zadar, ci l'a făcut ca să fie locuit pe vecie; și dacă, după cum a făgăduit lui Abraam, va hărăzi omenirii binecuvântarea prin seminția sa, prin Christos, atunci urmează că Domnul trebuie să așeze pe pământ o ordine de lucruri așa ca omul să se bucure de lucrurile pe cari Dumnezeu le-a prevăzut pentru el, și pentru ca el să fie de față la așezarea unei astfel de ordini drepte pe pământ.

³⁵⁵Însă studentul nu este lăsat pe mâna teoriei sau a ipotezei. Dovada Scripturii este dată cu atâta prisosință încât orice îndoială este înlăturată pentru totdeauna. Profetul lui Dumnezeu a prezis de multă vreme venirea unei ființi puternice, și a zis că acest Puternic va avea o stăpânire a dreptății; că se va chema numele lui: Minune, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părinte etern, Domn al păcii; creșterea domniei lui și a păcii sale nu va avea capăt." (Isaia 9:6, 7) Un Părinte etern dă înțelesul unor urmași, cari vor trăi în etern. De aceea făgăduința aceasta a arătat că se va așeza o stăpânire în care omului i se va da dreptul la viață de veci.

³⁵⁶După cum am văzut până acuma, Dumnezeu a făcut

un legământ cu neamul lui Israel, cu excluderea tuturor celorlalte neamuri. El le dădu o lege pentru ca să-i scu-tească de înrăuirile și uneltirile vrășmașului, și să-i ducă la Christos, marele lor Mesia. Jidovii, ca națiune, nu se ținură de această lege, deoarece ei fură nedesăvârșiți, însă unii din conducătorii lor fură afară din cale de nelegiuți. Sosi timpul când Dumnezeu zise cu privire la Zedekia, cel din urmă rege a lui Israel: „Și tu, Domn fără-delege, și nelegiuit a lui Israel, a cărui zi a sosit, fiindcă fără-delegea ta ajunsă la culmea ei, așa zice Domnul Dumnezeu; să i se scoată diadema, și să i se ia coroana! Aceasta nu va mai fi, cum a fost; înalță pre cel umilit, și umilește pre cel înălțat: o voiu răsturna, o voiu răsturna, o voiu răsturna, și nu va mai sta, până ce nu va veni acela a căruia este dreptul; și acestuia o voiu da.“ — Ezekiel 21:25-27.

³⁵⁷Urmează de aici că într'un timp oarecare viitor va avea să vie un puternic care va să așeze regatul dreptății, având deplina putere și dreptul ca să facă aceasta.

³⁵⁸La răsturnarea lui Zedekia Dumnezeu dădu voe păgânilor să fundeze o împărăție universală pe pământ. Domnul zugrăvi, prin profetul Daniel, desvoltarea a patru imperiuri, împărății sau regate universale, cari aveau să existe într'un anumit period de timp și care aveau să trăiască până când va sosi timpul să vie acela a cui era dreptul, și atunci el, Cel Drept, să ieie în stăpânire afacerile și domnia pământului. S'ar aștepta de sigur ca aceste stăpâniri nedrepte să persiste în puterea lor pe pământ cât se poate de mult, și ca ele să facă așa și la venirea marelui Rege, și ca el să scoată din stăpânire pe aceste regate ale nedreptății, așezând o stăpânire dreaptă. Astfel zice Domnul prin profetul său Daniel: „Și în zilele regilor acestora va ridica Dumnezeul cerului un regat, care în etern nu se va nimici; și domnia dela acesta nu va trece la un alt popor; el va sfărâma și va nimici toate acele regate, dară el va rămânea în etern.“ (Daniel 2:44) Urmează deci, că regele cel drept trebuie să fie de față înainte de ce celelalte regate se vor sfărâma în bucăți și se vor nimici.

Scripturile vorbesc de regatul cel drept ca de împărăția cerului, pentru că aceasta este de acord cu voința Tatălui ceresc, stăpânit fiind de puterea nevăzută a marelui Mesia.

³⁵⁹Termenul regat este întrebuițat în două feluri de înțelesuri: 1) Referindu-se la rege sau domnitor, adică la factorul ce domnește sau controlează; și 2) la ținuturile și la supușii acestui regat. Aproape toate parabolele lui Isus erau privitoare la împărăția lui Dumnezeu, sau la împărăția cerului. Așa de mare este însemnătatea acestei împărății în orânduirea Domnului, încât Isus îi învătă pe ucenici săi să se roage: „Vie împărăția ta; facă-se voia ta, precum în cer și pe pământ.” (Matei 6:10) Din vremea aceea și până astăzi creștinii au rostit rugăciunea aceasta, nădăjduind împlinirea ei. Scripturile premergătoare stabilesc în mod hotărât faptul că o astfel de împărăție a dreptății se va înfăptui. Cine va fi deci regele acestei mari și slăvite împărății? Scripturile răspund: Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu. — Luca 22:30; Coloseni 1:13; 2 Petru 1:11; Matei 28:18.

³⁶⁰Când Isus se afla înaintea lui Pilat acuzat fiind de răscoală pentru că învăța despre împărăția ce avea să vie, Pilat îl întrebă: „Tu ești împăratul Iudeilor?” și Isus răspunse: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta.” (Ioan 18:33, 36) Prin cuvântul lume este a se înțelege aici o ordine socială și politică. Scripturile arată că din vremea răsturnării lui Zedekia până când va veni cel a cui este dreptul să așeze împărăția sa, păgânii vor fi la putere și vor fi în mânjle celui nelegiuit, a lui Satan, care este dumnezeul sau domnitorul nevăzut al acestei lumi. (2 Corintieni 4:3, 4) Isus vorbește despre el ca despre stăpânitorul acestei lumi. (Ioan 12:31) Domnia lui Satan a fost nedreaptă, nelegiuită și diavolească; dar când va veni cel a cui este dreptul la domnie, atunci va așeza o împărăție dreaptă în locul ordinii nedrepte a lui Satan. Prin cuvintele aceste adresate lui Pilat trebuie să înțelegem prin urmare că învățătorul a zis că împărăția sa din timpul acela este

viitoare, arătând totuși în mod hotărât că el va avea o împărăție la un anumit timp viitor.

³⁶¹Isus dădu ucenicilor săi o parabolă numită parabola minelor, în care el se zugrăvește pe sine însuși ca fiind un oarecare om din neam mare care pleacă într'o țară îndepărtată pentru ca să primească o împărăție, și pentru ca să se reîntoarcă apoi; și el arată că acest nobil se reîntoarce. „Deci a zis: Un om din neam mare s'a dus într'o țară depărtată ca să fie îmbrăcat cu putere împărătească, și apoi să se întoarcă. A chemat zece din slugile sale, le-a dat zece mine, și le-a zis: puneți-le în negoț până mă voi întoarce... Când s'a întors înapoi, după ce fusese îmbrăcat cu puterea împărătească, a spus să cheme pe servii aceia, cărora le dăduse banii...“ (Luca 19:12-15) O icoană și o pildă asemănătoare se dă și prin parabola talanților. (Matei 25:14) Ca o altă dovadă a întoarcerii sale, Isus zise: „Iar când va veni Fiul omului îmbrăcat în mărirea sa, și toți sfinții îngeri cu dânsul, atunci va sta pe tronul mării sale, și vor fi adunate înaintea lui toate neamurile.“ — Matei 25:31, 32.

³⁶²Cu puțin timp înainte de răstignirea sa el îi învăță încă pe ucenicii săi. Ei luară seama că el avea să fie luat din mijlocul lor, cu toate că nu înțelegeau lucrul acesta bine. Ucenicii săi fură tulburați de știrea aceasta. Atunci Isus, vorbindu-le lămurit, zise: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în mine. In casa Tatălui meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi a-și fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc loc. Și după ce mă voi duce și vă voi pregăti loc, mă voi întoarce și vă voi lua la mine, ca acolo unde sunt eu, să fiți și voi.“ (Ioan 14:1-3) Aceasta este o dovadă hotărâtă a venirii lui din nou.

³⁶³După învierea sa el declara că se va înălța la Dumnezeu Tatăl din cer. (Ioan 20:17) Patruzeci de zile după învierea sa el se află cu ucenicii săi pe Muntele Maslinilor, învățându-i ca să meargă la Ierusalim și ca să aștepte acolo până când vor primi puterea spiritului sfânt pentru ca apoi să-i poată servi ca martori. „După ce a spus aceste

lucruri, pe când se uitau ei la el, s'a înălțat la cer, și un nor l-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți la cer, pe când se suia el, iată că li s'au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: Galileenilor, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care s'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaș fel cum l-ați văzut mergând la cer.“ (Faptele 1:9-11) Fără îndoială că oamenii ce s'au arătat îmbrăcați în alb ucenicilor erau îngeri sau vestitori trimiși de Domnul pentru ca să le dea mărturie, îngeri ce au luat chip omenesc desigur numai în scopul acesta, și care apoi lepăda chipul omenesc, dispărând. Mărturia aceasta nouă a fost dată însă pentru ca credința ucenicilor să fie desăvârșită că Domnul va veni iarăși.

³⁶⁴Faptul acesta s'a întipărit atât de bine în mințile apostolilor încât ei scriseră și vorbiră adeseori de venirea a doua a Domnului. De fapt acesta este marele eveniment pe care atât dânșii cât și ceilalți adevărați urmași ai Invățătorului îl așteptau ca să se întâmple în viitor. (1 Corințieni 1:7; 15-23; 1 Tesaloniceni 2:19; 2 Tesaloniceni 2:8; Iacob 5:7, 2 Petru 1:16; Faptele 3:19-21; Filipeni 3:20) Despre venirea sa din nou și despre binecuvântările ce vor fi aduse de prezența sa celor ce îl iubesc s'a dat o altă dovadă de către apostolul Pavel, când acesta scrisese către Timotei: „Pentru că acum am să-mi vărs sângele, și timpul despărțirii, mele este aproape. Luptă bună m'am luptat, drumul l-am făcut, credința am păzit; în sfârșit îmi este păstrată a îndreptăririi cunună, pe care mi o va da în ziua aceea Domnul, dreptul judecător, dar nu numai mie, ci și tuturor cari au iubit arătarea lui.“ — 2 Timotei 4:6-8.

³⁶⁵Cartea Apocalipsului din Bibliile noastre este descoperirea lui Isus Christos pe care-el o dădu după preamărirea sa. El conchide descoperirea aceasta declarând lui Sf. Ioan: „Zice cel care mărturisește acestea: da, viu curând;“ la care Sf. Ioan răspunde: „Amin, vino, Doamne Isuse!“ — Apocalipsul 22:20.

³⁶⁶Scripturile arată atât de lămurit că Domnul va avea o împărăție a dreptății, că Isus Christos va fi marele îm-

părat al acestei împărății, și că el va veni a doua oară pentru ca să domnească astfel, încât orice îndoială posibilă este înlăturată. O chestiune importantă pentru noi este deci de a afla —

CUM VINE EL ?

³⁶⁷Trebue să ne hotărîm îndată că mărturia Bibliei cu privire la felul venirii Domnului nostru trebue luată ca ceva hotărâtor. O cercetare cu luare aminte a acesteia va desvălui faptul că Biblia stabilește în mod lămurit și rațional chipul arătării Domnului. Mulți au presupus și mai presupun încă, că Domnul va veni iarăși în corpul său de umilire, chiar în corpul cu care a fost răstignit și care are semne pe el, și că astfel el va putea fi văzut de toți oamenii. Cuvintele lui Isus desaproabă părerea aceasta. Dându-le învățăături ucenicilor săi înaintea răstignirii sale, Isus zise: „Peste puțină vreme, lumea nu mă va mai vedea, dar voi mă veți vedea: fiindcă eu trăesc, și voi veți trăi.“ (Ioan 14:19) Astfel el stabilește faptul că ucenicii săi credincioși îl vor vedea așa cum este el, și că lumea nu-l va mai vedea. Și de ce este aceasta adevărat? Noi răspundem: Pentrucă Isus s'a sculat din morți nu ca ființă omenească ci ca ființă spirituală, cu fire sau organism dumnezeesc. Natura cuiva să hotărește prin organism sau corp. El are acuma un corp glorios, pe care nu l-a văzut nici un om și nici nu-l poate vedea și să rămână viu. (1 Timotei 6:15, 16) Noi am examinat până aici dovada scripturală, arătând că nici unul din diferitele organisme sau corpuri în cari se înfățișă Isus ucenicilor săi după învierea sa, n'a fost corpul său în mărire, ci că corpurile aceste au fost create de el anume pentru un scop și numai pentru clipele acelea, și după aceea s'a desbrăcat de ele.

³⁶⁸El a murit ca ființă omenească. El s'a sculat din morți ca spirit. (1 Petru 3:18; 1 Corintieni 15:45) Sf. Ioan arată lămurit, că corpul în care se va arăta Isus nu este corpul său omeneesc, deoarece el zice: „Și ce vom fi, nu s'a arătat încă. Dar când se va arăta, știm că vom fi asemenea lui.

(1 Ioan 3:2) Isus nu mai este om, ci ființă dumnezească; de aceea nu ne putem aștepta ca niște ochi omenești să-l poată vedea. El este acuma expresiunea chipului Tatălui. (Evrei 1:3) Deoarece el nu mai este o ființă omenească, neavând un corp de carne, ci un corp spiritual, apostolul Pavel scrise sub inspirațiune: „Și chiar dacă am cunoscut pe Christos după corp, acum nu-l mai cunoaștem [așa].“ — 2 Corintieni 5:16.

³⁶⁹După învierea sa Isus a fost înălțat și i s'a dat un nume mai pe sus de orice nume (Filipeni 2:9), și a fost pus de-a dreapta Tatălui în mărire și putere. (Apocalipsul 3:21) Despre el scrise apostolul Pavel: „Domnul însă este acum spiritual...“ (2 Corintieni 3:17) Isus îi dădu lui Nicodim deslușiri cu privire la spirit, zicând: „Dacă nu se naște cineva din apă și din spirit, nu poate să între în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din spirit, este spirit... Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuetul: dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din spirit.“ — Ioan 3:4-8.

³⁷⁰Văzând prin urmare, că Isus Christos este o ființă spirituală glorioasă și are un organism dumnezeesc, și care ca și vântul nu poate fi văzut, ca vântul ce vine și merge, după cum și un spirit poate să vie și să meargă fără ca să fie observat de ochii omenești, oare nu s'ar putea ca Domnul nostru să fie de față și ca totuși să nu poată fi văzut cu ochii naturali? Aceasta se potrivește întocmai cu faptele. Satan este o ființă spirituală. Timp de multe veacuri Satan a fost dumnezeul sau cârmuitorul nevăzut al acestei lumi rele (2 Corintieni 4:3-4); totuși nime nu l-a văzut cu ochii omenești cândva pe Satan, cu toate că oamenii l-au simțit și-i mai simt încă înrâurirea. Satan nu este numai zeul acestei lumi, ci el este și căpitanul cerului său nelegiuit și nevăzut; care va să zică: este ordinea nevăzută, o ocârmuire a lucrurilor, alcătuită de Satan și de ceilalți îngeri căzuți, ce exercită putere asupra ființelor omenești în scopul de ai înșela. Apostolul Pavel zise: „Dar noi, după

făgăduința lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea.“ (2 Petru 3:13; Apocalipsul 21:1-5) Împărăția viitoare este împărăția nouă a cerului. Această nouă putere domnitoare, adică Mesia, este nevăzută, și nu va putea fi văzută de ochii omenești, dar ea va așeza pe pământ mijlocitori și reprezentanți cari vor fi văzuți, adică o nouă ordine socială de lucruri. Să nu ne așteptăm deci ca venirea a doua a Domnului să se facă cu un corp care să-l poată vedea ochii omenești, ci să ne așteptăm ca el să fie de față și să-și arate putere pe calea sa măreață.

³⁷¹In multe locuri din Biblia noastră când e vorba, de venirea a doua a Domnului, cuvântul tradus în românește cu „venire“ ar trebui tradus cu „prezență.“ Adevăratul înțeles al cuvântului grecesc întrebuițat, se deosebește de cum este tradus în românește. Cuvântul grecesc *parousia* (citește parusia), înseamnă prezență, și se referă la prezența nevăzută a Domnului, fiind întrebuițată în textele următoare ale Scripturii. Noi cităm aici textele așa cum ne sunt redată în traducerele noastre, care sunt toate la fel, punând în paranteză traducerea adevărată a cuvântului „venire.“

³⁷²„Și care va fi semnul venirii (*prezenței*) tale?“ — Matei 24:3.

³⁷³„Și precum a fost în zilele lui Noe, așa va fi venirea [*prezența*] Fiului omului.“ — Matei 24:37, 39.

³⁷⁴„Apoi cei ai lui Christos la venirea [*prezența*] sa.“ — 1 Corintieni 15:23.

³⁷⁵„Căci, care este nădejdea noastră sau bucuria sau cununa laudei, sau nu sunteți și voi înaintea Domnului nostru Isus la venirea [*prezența*] lui?“ — Tesaloniceni 2:19.

³⁷⁶„Spre a întări inimile voastre, ca să fie desăvârșite în sfințenie înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea [*prezența*] Domnului nostru Isus Christos cu toți sfinții săi.“ — 1 Tesaloniceni 3:13.

³⁷⁷„Noi cei vii, cari rămânem până la venirea [*prezența*] Domnului, nu vom întrece nici decum pe cei adormiți.“ — 1 Tesaloniceni 4:15.

³⁷⁸„Iar însuși Dumnezeul păcii să vă sfințească desăvâr-

șit, și să fie păzit întreg spiritul vostru și sufletul și corpul să fie păzit fără prihană, până la venirea [prezența] Domnului nostru Isus Christos.” — 1 Tesaloniceni 5:23.

³⁷⁹„Vă rugăm dar fraților, în privința venirii [prezenței] Domnului Isus Christos...” — 2 Tesaloniceni 2:1.

³⁸⁰„Fiți dar îndelung-răbdători fraților, până la venirea [prezența] Domnului.” — Iacob 5:8.

³⁸¹„Căci venirea [prezența] Domnului este aproape.” — Iacob 5:8.

³⁸²„Unde este făgăduința venirii [prezenței] lui?” — 2 Petru 3:4.

³⁸³Când Isus să înălță la cer, îngerii cari se arătară apostolilor, ziseră către aceștia: „Tot astfel va veni el.” Felul venirii și plecării lui a fost pacinic, fără ca să fie văzut decât numai de puțini. Intr'un chip asemănător trebuie să ne așteptăm ca să fie și întoarcerea lui. Cei ce veghează pentru venirea lui de sigur că vor fi cei dintâi să observe prezența lui. Aceasta este întocmai în armonie cu gândul exprimat de apostolul Pavel, când el a scris: „Pentru că voi înșivă știți, foarte bine, că ziua Domnului va veni cum vine un fur noaptea.” (1 Tesaloniceni 5:2) Acelaș gând îl pronunță și apostolul Petru zicând: „Ziua Domnului însă va veni ca un fur.” (2 Petru 3:10) Iar despre venirea sa Isus zise: „Iată, viu ca un fur.” „Deci dacă nu vei fi vegheat, voi veni ca un fur, și nu vei cunoaște nici de cum în ce ceas voi veni.” (Apocalipsul 16:15: 3:3: Matei 24:43) Un fur vine de obicei noaptea, când toată lumea doarme, și nime nu-l poate vedea decât cei ce veghează sau cei ce se trezesc prin prezența sa. Tot așa și Domnul vine în vreme de noapte: pela sfârșitul veacului evangelic, înainte de răsăritul zilei nouă: și nime nu observă prezența sa, afară de cei ce veghează și cei ce au ochiul credinței.

³⁸⁴Domnul vorbi în fraze simbolice, și vorbind despre felul cum avea să se arate el zise: „Iată v'am spus dinainte. Deci dacă vă vor zice vouă: iată-l în pustie, să nu eșiți! Iată-l în odăi ascunse, să nu credeți.” (Matei 24:25, 26) El ne previne și ne apără prin cuvintele aceste de greșala

credinței că el se va arăta în pustie sau că se va arăta în odăi ascunse, așa cum pretind spiritiștii, zicând că ei vin în legătură cu el. Iarăși zice el: „Căci, cum iese fulgerul dela răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea (prezența) Fiului omului.” (Matei 24:27) Cuvântul fulger este tradus aici din cuvântul grecesc *astrapee*, și înseamnă o lumină strălucitoare sau o strălucire mare. Noi știm că fulgerul nu vine dela răsărit și nu strălucește spre sfîntit, ci vine chiar mai adeseori dela sfîntit decât dela răsărit. Lumina strălucitoare sau marea strălucire de aici înseamnă în adevăr soarele. Soarele începe să verse lumina dela răsărit înainte de ce răsare; și când se urcă pe orizontul dela răsărit, el strălucește pretutindeni dela răsărit spre apus. Tot așa e și cu prezența Domnului. El apare liniștit, și prezența sa începe să verse lumină asupra tuturor părților pămîntului.

³⁸⁵Profetul Domnului întrebuintează de asemenea soarele pentru ca să illustreze pe Domnul Isus Christos, zicând: „Va răsări soarele dreptății, și vindecarea va fi sub aripele sale.” (Malachi 4:2) Și iarăși Isus asemănă pe urmașii săi credincioși cu soarele când zise: „Atunci dreptii vor străluci ca *Soarele* în împărăția Tatălui lor.” — Matei 13:43.

³⁸⁶Cercetând deci dovada cu privire la arătarea a doua a Domnului, dacă vom avea în totdeauna aminte că arătarea lui nu este și nu va fi văzută ochilor omenești, ci că ea se va putea observa în mod treptat în faptele fizice ce se vor petrece întru îndeplinirea profeției, noi vom fi în stare a înțelege diferitele texte ale Scripturii ce privesc întoarcerea Domnului.

TIMPUL VENIRII SALE

³⁸⁷Timpu arătării a doua a Domnului este de mare importanță pentru toți: și creștinii. începând din zilele apostolilor, au vegheat pentru ca să vadă o dovadă oarecare a prezenței sale: Când se va arăta Domnul? Pe când cei cari iubesc pe Domnul discută asupra însemnătății chestiunii,

unii au răspuns zicând: „Domnul poate se să arate la oricare moment. El poate să vie chiar deseară.“ Aceștia așteaptă ca Domnul să vie într'un corp de carne, pe care să-l poată vedea cu ochii omenesți. Alții cari n'au de loc dorință pentru venirea sa, pentru că aceasta le-ar strica planurile lor egoistice, zic: „El nu va veni în timpul meu: el nu va veni nici în cincizeci de mii de ani, sau chiar mai mult; de aceea nu este nici o pricină ca să ne grijim de venirea sa.“ Iară alții cari se tem ca nu cumva să vie și cari nu doresc să-l vadă: zic: „Nime nu poate să știe timpul: Dece să pierdem deci vremea vorbind despre chestiunea aceasta?“

³⁸⁸Acești din urmă, pentru a sprijini părerea lor, citează cuvintele lui Isus, care a zis: „Iar despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.“ (Matei 24:36) Să presupune că din pricina că el a întrebuintat cuvintele acestea, că nu va ști nime niciodată de venirea lui decât Tatăl. Nu trebuie să pierdem însă din vedere, că Isus a spus cuvintele aceste pe când se afla ca om pe pământ. El nu era glorificat încă. El n'a spus că nimeni nu va ști despre ceasul sau ziua venirii sale. Dacă am vrea să conchidem din cuvintele aceste că nimeni nu va cunoaște cândva, noi putem conchide tot așa de bine că nici Isus însuși nu-și va cunoaște venirea sa, deoarece el a zis în timpul acela că *numai Tatăl* știa. Parafrazând cuvintele aceste noi băgăm de seamă că el a spus: Ziua venirii mele nu o cunoaște nimeni *acum* afară de Tatăl meu. Nici un om și nici îngerii nu știu ceva despre aceasta; și nici eu însumi nu știu *acuma*. În acelaș timp cuvintele sale lăsau să se înțeleagă că treburile au să se înșchimbe, așa ca și alții să-știe, fiindcă el a zis: „Vegheați dar, pentrucă nu știți în ce zi va veni Domnul vostru.“ (Matei 24:42) Dece să vegheze afară numai dacă vor ști de timpul sosirii lui? Când Isus se sculă din morți, atunci el a spus: „Datu-mi-s'a toată puterea în cer și pe pământ!“ (Matei 28:18). El știa deci de sigur de timpul venirii sale, pentrucă fiind *acuma* făptură dumne-

zeească orice lucru i s'a încredințat lui pentru îndeplinirea planului lui Dumnezeu. Iar la timpul arătării lui, de sigur că îngerii cerului trebuie să o știe aceasta; și trebuie de sigur să sosească ziua când cei ce veghează o vor ști de-așemenea.

³⁸⁰Solia sa cea din urmă către ucenicii săi, trimisă chiar înainte de înălțarea sa la cer, arată limpede un timp viitor când cei ce veghează vor ști. El le zise: „Nu este al vostru să știți timpurile sau vremurile potrivite, pe care le-a așezat Tatăl prin a sa putere. Dar veți lua putere când Spiritul sfânt va veni peste voi.” (Faptele 1:7, 8) Cei care sunt concepuți de spiritul sfânt au făgăduința că Domnul le va descoperi marile sale adevăruri când va veni timpul ca ele să fie înțelese. (1 Corintieni 2:9, 10) Aceștia sunt cei ce umblă în lumină, și pentru ei strălucește lumina cu o strălucire crescândă spre ziua desăvârșită. În armonie cu aceasta sfântul Pavel scrisese: „Iar despre ani și timpurile nimerite, fraților, n'aveți trebuință să vie se scrie; pentrucă voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni cum vine un fur noaptea. Când oamenii vor zice: Pace și liniște! atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei fără veste, cum vin durerile nașterii peste femeea însărcinată: și nu va fi chip de scăpare. Dară voi, fraților, nu sunteți în întunec pentru ca ziua aceea să vă apuce ca un fur.” (1 Tesaloniceni 5:1-4) Apostolul spune aici răsvădit urmașilor lui Isus, că dacă ei veghează asupra lucrurilor despre cari Domnul le-a spus să vegheze, ziua Domnului nu va veni asupra lor pe neașteptate, ci ei vor băga de seamă la îndeplinirea profeției, și în lumina îndeplinirii sale ei își vor de seama de timpul prezenței marelui Rege. Mai departe el le zice: „Voi toți sunteți fii ai luminei și fii ai zilei: nu suntem ai nopții, nici ai întunecului. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim trezi” — 1 Tesaloniceni 5:5, 6.

³⁹⁰Noi vom afla că Isus a lăsat multă mărturie și a dat dovezi cari îi pune pe cei ce veghează în starea de a putea determina prezența Domnului. Isus vorbi într-o limbă pro-

fetică. Profecție înseamnă prezicerea sau spunerea înainte a unor întâmplări viitoare înainte de ce se întâmplă: și dacă ele au loc, cel ce veghează se poate încredința că ele îndeplinesc astfel cuvintele profetice prezise de mai înainte.

³⁰¹Isus ne-a dat o mărturie pozitivă în ce privește timpul când să-l așteptăm. El ne-a dat parabola cu grâul și neghina zicând: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrășmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat. Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina. Servii stăpânului casei au venit, și i-au zis: Doamne, oare n'ai sămănat semânță bună în țarina ta? de unde este dar neghină? El le-a răspuns: Un vrășmaș a făcut lucrul acesta. Și servii i-au zis: Vrei dar să mergem s'o smulgem? Nu, le-a zis el, ca nu cumva, smulgând neghina să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș: și la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: smulgeți întâiu neghina, și legați-o în snopi, ca s'o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.“ — Matei 13:24-30.

³⁰²Interpretându-și singur parabola sa, Isus zise că el era omul care a semănat semânța cea bună: că țarina este lumea; că semânța cea bună sunt fii împărăției, și că neghina sunt fii celui rău: că vrășmașul care i-a semănat este diavolul; și că secerișul este sfârșitul lumii. — Matei 13:37-39.

³⁰³Prin cuvintele aceste ale învățătorului se arată răsvădit că la sfârșitul lumii sau vârstei va fi un seceriș: că Isus Christos va fi de față ca stăpân al acestui seceriș, și că secerișul va consta în adunarea urmașilor adevărați ai lui Christos într'un singur corp și în legarea la un loc a clasei înșelătorului sau a neghinei pentru a fi nimicită. Cu alte cuvinte, se va face o' adunare a clasei vitei adevărate, a creștinilor adevărați, și culegerea vitei pământului, adică a sistemelor numite babilonice lumești. Dat fiind că învățătorul însuși a declarat că el va veni în timpul acesta pentru ca să-și primească pe ai săi, pe adevărații

creștini consacrați, și că el ca stăpân al secerișului va orându-i ce trebuie să se facă, urmează că el trebuie să fie de față înainte de începerea secerișului și în cursul timpului secerișului. Ar mai urma de asemenea, că el va fi de față înainte de sfârșitul lumii sau al vârstei.

³⁹⁴Dumnezeu făcu pe profetul Daniel să scrie trăsăturile mai însemnate ale întâmplărilor ce aveau să se petreacă în cursul domniei puterilor lumii, ce aveau să dăinuiască din timpul împărăției Perșilor până la „timpul sfârșitului.” Ceeace scrise Daniel era profetie; adecă călăuzit de puterea dumnezească el raportă cu mult înainte întâmplări sigure din viitor, ceace arată dela sine că această profetie nu putea să fie înțeleasă până ce întâmplările nu se vor fi petrecut de fapt. Daniil scrise aceste întâmplări, însă el nu le înțelese. Ele sunt înșirate în cuvântările și vedeniile sale profetice din capitolul 7 până la 12. Daniil însuși zise: „Și eu am auzit, dar n'am înțeles; atuncia am zis: Domnul meu, care este sfârșitul acestora? Și zisu-mi-a: du-te, Daniele, căci cuvintele sunt ascunse și sigilate până la timpul sfârșitului. Mulți se vor curăți, se vor albi și se vor lămuri; dară nelegiuiții vor nelegiui, și nimenea din nelegiuiți nu va înțelege: ci înțelepții vor înțelege.” (Daniel 12:8-10) Dumnezeu făcu pe Daniil să vorbească mai ales despre ceace se va întâmpla când va ajunge timpul sfârșitului. „Timpul sfârșitului” înseamnă un period specific la sfârșitul stăpânirii păgâne. „Astfel în *timpul din urmă* regele dela miazăzi se va împunge cu dânsul; și regele dela miazănoapte va năvăli asupra-i ca un vârtej, cu care și cu călăreți, și cu corăbii multe; va năvăli și asupra altor țări, le va potopi, și se va revărsa: va năvăli și în pământul cel măret, și multe țări vor cădea.” -- Daniil 11:40, 41.

³⁹⁵Implinirea acestei profetii stabilește începutul „timpului sfârșitului”, pentru că profetia însăși spune aceasta în mod hotărât. Campania marelui războinic Napoleon Bonaparte este o îndeplinire vădită a acestei profetii, după cum ne arată în mod limpede faptele istorice privitoare la campania sa. „Regele dela miazăzi”, de care e vorba în

profetie, privește Egiptul: sub „regele dela miază-noapte“ este a se înțelege marea Britanie, care era pe atunci o parte integrală a imperiului roman. Napoleon s'a luptat în Egipt cu armatele egiptene conduse de Murat Bey, pe cari le învinse. Invingerea sa băgă groază nu numai printre Egipteni, ci și departe în Africa și Asia, și toate triburile împrejmuitoare se supuseră marelui învingător. Pe când el isprăvia acestea, Britanii dela miază-noapte, stând sub conducerea Lordului Nelson, făcură un atac izbutit asupra puterilor lui Napoleon pe mare. Napoleon începu campania aceasta din Egipt în anul 1798, o sfârși și se întoarse în Franța la 1 Octombrie 1799. Campania este scurtă, totuși este descrisă în mod pitoresc în profetie, în versurile 40-44; și fiind săvârșită în 1799, ea arată după însăși cuvintele profetului, începutul „timpului sfârșitului.“

³⁹⁶Din timpul răsturnării lui Zedekia (606 î. d. Ch.) și stabilirea imperiului universal păgănesc de sub Nebucodonor, organizațiunile puterilor sau guvernelor din lume au fost desemnate de către profetul lui Dumnezeu prin Scripturi ca „feare.“ Profetul Daniil (7:7, 8) descrie pe „a patra feară înspăimântătoare, groaznică și tare foarte.“ Această feară groaznică era o formă de guvernământ compusă din trei elemente sau părți alcătuitoare, și anume din conducători profesionali-politici, din mari financieri, și din eclesiastici. Organizațiunea satanică deveni înspăimântătoare și groaznică din timpul când cele trei puteri se uniră. Din această nesfântă treime noi vedem Papalitatea, adevăratul element eclesiastic, călărind pe șea și cârmuind toate. Data începutului ei fu la răsturnarea monarhiei ostrogotice, ceea ce se întâmplă în 539 d. Chr.

³⁹⁷Profetul Daniil avu o viziune a întâmplărilor următoare; totuși el nu le pricepu, zicând: „Și eu Daniil am privit, și iacă, sta doi alții, unul dincoace pe malul râului, și unul dincolo pe malul râului. Și a zis unul către bărbatul cel îmbrăcat cu veșmânt de in, care era de-asupra apelor râului: Când va fi acest sfârșit al minunilor acestora? Și am auzit pe bărbatul cel îmbrăcat în in, care era de-asupra

apelor râului, când și-a înălțat dreapta și stânga spre cer, și a jurat pe cel viu în etern, că aceasta va fi la un timp, în timpuri și jumătate de timp.“ (Daniil 12:5-7) În simbologia biblică un timp înseamnă un an sau douăsprezece luni de câte treizeci de zile fiecare, sau 360 de zile. Fiecare zi este considerată ca un an, cum zice profetul: „Eu pusu-ți-am pentru un an ziua.“ (Ezekiel 4:6) Aici e vorba deci de trei timpuri și jumătate, fiecare de câte 360 zile profetice, sau în total de 1260 zile profetice, ceea ce este egal cu 1260 ani. Profetului i s'a arătat deci că cei 1260 de ani vor însemna începutul timpului sfârșitului acestei ordine de feare. 1260 de ani dela 539 d. Chr. ne duce la anul 1799 — o altă dovadă că 1799 înseamnă în mod hotărât începutul „timpului sfârșitului.“ Și aceasta arată că și celelalte zile profetice ale lui Daniil trebuiesc socotite începând cu data 539 după Christos.

³⁹⁸Lucrul cel mai însemnat despre care vorbesc foarte profetiile și pe care îl așteptau apostolii era a doua venire a Domnului. Aceasta este descrisă de profet ca un timp de mari binecuyântări. Daniil zice apoi: „Fericit cel ce va aștepta și va ajunge la 1335 de zile.“ (Daniil 12:12) Fără îndoială că veghetorii sunt în cazul acesta cei ce au fost învățați de Domnul ca să vegheze întoarcerea sa. Prin urmare dacă înțelegem data aceasta atunci am putea fixa timpul pe când este a se aștepta arătarea a doua a Domnului. Aplicând aceeași regulă deci, luându-se adecă o zi pentru un an, cele 1335 de zile după 539 d. Chr. ne duce la 1874 d. Chr., în care timp este a se aștepta prezența a doua a Domnului, potrivit cronologiei biblice. Dacă calcularea aceasta este corectă, atunci începând cu timpul acela, noi am putea fi în stare să găsim unele dovezi ce indică prezența Domnului.

³⁹⁹Nu e scopul scrierii acesteia de a intra într'o expunere amănunțită a cronologiei biblice. Cercetătorul adevărului poate să afle aceste tratate pe larg în volumul 2 și 3 din *Studiile în Scripturi*. Scopul nostru este de a atrage atenția asupra unor date importante și de a vedea apoi

întrucât s'a îndeplinit profeția în cadrele acestor date. Cronologia depinde, cel puțin într'o măsură oareșcare, de socoteli exacte, și aici este dată totdeauna puțința de a greși. O profeție împlinită este scrierea faptelor fizice cari există în realitate și cari sunt stabilite în mod hotărât. Faptele fizice nu înșală. Ele stau ca niște martori tăcuți, a căror mărturie trebuie luată ca ceva de netăgăduit.

⁴⁰⁰Sunt două date însemnate pe cari n'avem voie să le confundăm, ci trebuie să le deosebim limpede, și anume începutul „timpului sfârșitului“ și „al prezenței Domnului.“ „Timpul sfârșitului“ cuprinde un period care începe dela an. 1799 d. Chr.“, după cum s'a arătat mai sus, până la timpul completei răsturnări a împărăției lui Satan și așezării regatului lui Mesia. Timpul prezenței a doua a Domnului datează dela anul 1874, după cum s'a stabilit mai sus. Periodul cel din urmă este numit de sigur înlăuntrul celui dintâi, și partea sa cea din urmă este cunoscută sub numirea de timpul sfârșitului

⁴⁰¹Cunoașterea profețiilor privitoare la „timpul sfârșitului“ și la prezența Domnului a fost ascunsă de Dumnezeu anume până la timpul convenit. Daniil voi să știe și să cunoască care va fi sfârșitul acestor lucruri, însă Dumnezeu îi zise: „Și tu, Daniile, tăinuște cuvintele, și sigilează cartea, până în timpul sfârșitului.“ (Daniil 12:4) Ar trebui să ne așteptăm ca Dumnezeu să indice ceva prin care am putea deosebi „timpul sfârșitului“ atunci când va veni. El nu-i spuse lui Daniil să aștepte ca pe cer să se arete niște cuvinte zugrăvite cari să zică că a sosit sfârșitul, ci îi spuse să aștepte niște dovezi așa cum ar putea fi văzute și înțelese de niște cunoscători ai profețiilor, și cari în lumina profețiilor vor fi să vegheze îndeplinirea lor. El nu voi ca Daniil să înțeleagă profeția în zilele sale, deoarece el îi zise: „Du-te, Daniile, căci cuvintele sunt ascunse și sigilate până la timpul sfârșitului.“ — Daniil 12:9.

⁴⁰²Când va sosi timpul acela, la ce trebuie să ne așteptăm? Dumnezeu răspunde: „Atuncia mulți vor cutreera, și cunoștința se va înmulți.“ (Daniil 12:4) Incepând cu anul

1799, și scurt timp după aceea, data începerii „timpului sfârșitului“, trebuie să ne așteptăm să găsim o mare răspândire a cunoștinței, și mai ales în ce privește Biblia. Mai înainte de timpul acesta poporul a fost ținut în neștiință în ce privește Biblia. Era obiceiul papilor de a opri tuturor afară de preoților, de a ajunge la Biblie; sub Regimul roman era de fapt o lege, care pedepsea cu pedepse grele pe cei ce avea în casa sa o copie după Biblie. Puterea bestială a Romei, predominantă de sistemul papal, primi în anul 1799 o rană de moarte. Poporul fu învățat să creadă în dreptul divin al regilor de a domni, și în dreptul divin al clerului, de a domina conștiința poporului. Când Napoleon făcu pe papa rob, ducându-l în Franța, și când mai târziu el nu-i mai dădu voe Papei să-l încoroneze ca împărat, ci își puse coroana el singur, tratând autoritatea pretinsă a Papei cu dispreț, acestea începură să deschidă ochii popoarelor de pe pământ, regilor și noroadelor, arătând că Papalitatea n'are dreptul pretins dela Dumnezeu.

⁴⁰³Scurt timp după aceea fură organizate cele dintâi societăți de Biblie ce existară cândva. Societatea de Biblie Britanică, și străină fu întemeiată în 1803; Societatea biblică din New-York în 1804; Societatea biblică din Berlin. (Prusia) în 1805; Societatea biblică din Philadelphia în 1808; și Societatea biblică americană în 1817. Biblia fu tradusă și publicată în multe și diferite limbi și vândută cu un preț atât de mic încât și cei săraci putură s'o cumpere; și milioane de biblie ajunseră în mâinile poporului într'un timp destul de scurt. Sistemul Papal denunță Societățile aceste de Biblie, ca fiind „Societăți de Vipere.“ În înțelesul papiștilor Biblia este viperă. Sosi însă timpul pentru înmulțirea cunoștinței și Domnul își îndeplini făgăduința, punându-o la îndămâna celor ce erau flămânzi după adevăr. Poporul începu să cunoască că Dumnezeu nu este respectător de persoane; că regii și papii, preoții și poporul de rând trebuie să-și dea socoteală la fel Domnului și nu omului.

⁴⁰⁴De atunci încoace a fost o înmulțire corespunzătoare a cunoștinței în toate ramurile științei; și de fapt

pe toate liniile de învățătură. Școlile comunale, cărora li se împotrivișe în totdeauna papalitatea, produsese mijloace de educație generală și o înmulțire de cunoștințe pentru popor pe toate căile vieții. Licee și universități răsăriră în toate părțile lumii. Deodată cu înmulțirea cunoștinței pe diferite tărâmurile se făcură și numeroasele invențiuni pe care le are astăzi omul, mașini cruțătoare de timp și de muncă, ș. a.

⁴⁰⁵Înainte de 1799 mijloacele de transport erau de așa fel încât omul nu putea călători decât numai o mică distanță pe zi. El trebuia să călătorească fie într'o căruță trasă de cai sau boi, sau pe jos; iar când călătoria pe mare el trebuia să meargă cu o corabie cu pânză ce înainta cu încetineală. În 1831 fu descoperită cea dintâi locomotivă cu vapor (abur). În privința această s'a făcut un progres atât de minunat încât astăzi omul poate să călătorească în orice parte a pământului cu o iuțeală nespusă cu trenul. Mai târziu se descoperiră mașinile electrice, tramvaiele și mașinile cu gaz (automobilul); și astăzi se călătorește la nebunie în toate părțile pământului. Nu e lucru neobișnuit ca cineva să călătorească cu o iuțeală de 75 sau 100 mile pe ceas; și mai ales când e vorba ca cineva să călătorească cu o mașină de zburat, care este o invențiune cu totul modernă.

⁴⁰⁶Profetul lui Dumnezeu numește timpul acesta „ziua pregătirii lui Dumnezeu.“ În Naum 2:1-6 profetul vorbește de viziunea sa, pomenind de un tren care pleacă cu o mare iuțeală, ceea ce este o altă dovadă despre ziua de pregătire pentru așezarea împărăției lui Christos.

⁴⁰⁷În 1844 se descoperi telegraful, și mai târziu telefonul. Instrumentele aceste se întrebuintară mai întâi cu sârmă, și cu ajutorul electricității se trimiteau știri în toate părțile lumii; însă mai târziu invențiunea se desbară de sârmă, și știrile scântează ca un fulger prin aer cu ajutorul instrumentelor așezate peste tot pământul.

⁴⁰⁸Această mare înmulțire a cunoștinței și alergare nebună în toate părțile a popoarelor din toate colțurile lumii

de sigur că este îndeplinirea profeției ce servește de mărturie pentru „timpul sfârșitului.“ Aceste fapte fizice nu pot fi tăgăduite și sunt îndeștălătoare pentru a convinge orice minte sănătoasă că noi ne aflăm în „timpul sfârșitului“ dela 1799.

⁴⁰⁹Isus numește partea cea din urmă a „timpului sfârșitului“ un timp de seceriș, deoarece el zice: „Secerișul este sfârșitul lumii (vârstei).“ El zise că va fi de față în timpul acesta. Dela 1874 încoace este partea cea din urmă a periodului „timpului sfârșitului“. Dela 1874 înainte este timpul prezenței a doua a Domnului, după cum s'a stabilit mai sus. Apostolul Pavel spune, enumerând multe lucruri făcute cu privire la Israel, că „ele au fost scrise pentru învățătura noastră, cari am ajuns până la sfârșitul veacurilor (vârstei).“ (1 Corintieni 10:11) Trebuie să presupunem deci că aceste lucruri vor fi înțelese la „timpul sfârșitului.“

⁴¹⁰Ilustrațiunea Domnului despre răsăritul soarelui la răsărit și strălucirea sa spre apus, care se va întâmpla în timpul prezenței sale, este o altă dovadă despre înmulțirea luminei în timpul prezenței sale; și, întocmai conform profeției, aceasta a avut loc. Clasele muncitoare au fost călcate în totdeauna în picioare, și au fost ținute în subjugare de către stăpânii financiari, eclesiastici, și politici. Cea dintâi organizațiune a muncii din lume s'a făcut în anul 1874, data prezenței a doua a Domnului. De atunci încoace s'a făcut o înmulțire minunată de lumină, și invențiunile și descoperirile au fost atât de numeroase încât nu le-am putea pomeni pe toate aicea, ci vom aminti numai câteva din cele ce au văzut lumina după 1874, ca o altă mărturie a prezenței Domnului cu începere dela data aceasta, după cum urmează: Mașini de adunat (calculat), aeroplane, aluminiu, chirurgie antiseptică, colorificări artificiale, împărechitori automate, automobile, sârmă ghimpată, biciclete, carborundum, registre de casă, celuloid, școli de corespondență, mașini pentru smântână, Africa centrală, plugul cu plăci, Planul divin al vârstelor, dinamita, trenuri electrice, topitorul electric, tramvae electrice,

mașini de încălzit fără foc, mașini de gaz, mașini de secerat, gaz de luminat, motoare de inducțiune, linotipuri, mașini de chibrituri, monotipuri, cinematografe, filmuri, po-lul Nordic, canalul Pannama mașini de cusut ghete, căi ferate, razele Roentgen (X), praf fără fum, polul sudic, submarine, radium, clădiri colosale către cer, galerii subterane, mașini vorbitoare, telefoane, mașini de scris, cură-țitoare în vid, și telegrafie fără fir.

SECKERIȘUL

⁴¹¹Scripturile descopăr o paralelă perfectă cu privire la vârsta jidovească și cea evangelică. Paralela există cu privire la timp și cu privire la întâmplări. Vârsta jidovească s'a sfârșit cu un seceriș care începu cu înălțarea Domnului nostru în anul 33 d. Chr. Prin „seceriș“, așa cum este întrebuințat aici, se înțelege adunarea rămășiței jidovilor la Christos. Expunerea lui Isus zice limpede că vârsta evangelică se va sfârși cu un seceriș, în cursul cărui timp el va fi de față și va conduce lucrarea acestui seceriș. Trei ani și jumătate dela timpul consacrării și botezului său pe pământ Isus a pregătit pe Jidovi pentru secerișul acestei vârste. Ne-am putea aștepta să găsim o paralelă a acesteia cu privire la secerișul vârstei evangelică, și o găsim de fapt. Socotind trei ani și jumătate dela 1874, timpul prezenței sale, ajungem la 1878. În cursul prezenței Domnului dela 1874 până la 1878 el a făcut pregătirea pentru secerișul vârstei evangelică. Secerișul jidovesc a cuprins un period de patruzeci de ani, sfârșindu-se în A. D. 73. Noi ar trebui să ne așteptăm deci ca secerișul general al vârstei evangelică să se sfârșească în 1918.

⁴¹²Secerișul natural a fost întrebuințat de Domnul pentru ca să illustreze secerișul Creștinilor. În secerișul natural al jidovilor se obicinuia să se culeagă spicele de pe câmp după terminarea secerișului regulat. Am trebui deci să ne așteptăm să găsim un period de seceriș dela 1878 până la 1918, și apoi să urmeze un timp de culegere de spice, în

care să mai fie culeși puțini creștini, precum și o altă parte din munca secerișului, pe care o vom arăta. Se naște acum întrebarea dacă găsim un period care să corespundă cu un seceriș al vârstei evanghelice după 1874, care servește ca o îndeplinire a profeției Domnului?

⁴¹³Ca adaos la cuvintele citate în Matei 13:24-30, și răspunzând la întrebările specifice cu privire la prezența sa, Isus zise: „El (Domnul) va trimite pe îngerii (vestitori) săi cu trâmbiță răsunătoare, și vor aduna pe aleșii lui din cele patru vânturi, dela o margine a cerurilor până la cealaltă margine a lor.” (Matei 24:31) Faptele ce urmează aduc mărturia vajnică a marelui period de seceriș din vârsta evanghelică drept îndeplinire a profețiilor făcute, care îndeplinire este una din cele mai puternice dovezi pentru prezența Domnului.

⁴¹⁴În textul acesta cuvântul „sunet de“ nu este cuprins în manuscrisurile cele mai vechi și ar putea fi omis. Textul este scris, după cum se poate vedea, într’o limbă simbolică.

⁴¹⁵Conform dispozițiilor legământului legii li se cerea jidovilor să ție la al cincizecilea an un jubileu, și anul de jubileu era vestit prin sunet de trâmbiță. În textul acesta trâmbiță simbolizează vestirea ce anunță prezența Domnului, vestind faptul că a sosit timpul secerișului, și că a sosit vremea când sfinții se vor aduna la un loc, pentrucă se apropie împărăția lui Mesia.

⁴¹⁶„Ingeri“ înseamnă în textul acesta vestitori sau servitori cari aduc vestea prezenței Domnului și a sosirii împărăției sale. Astfel de vestitori sunt creștinii consacrați în adevăr, cari vestesc acestea altor creștini și tuturor celor ce au o ureche de auzit. Se poate aștepta, cu drept cuvânt, ca Domnul să aibă un vestitor anume, deosebit de ceilalți vestitori, care să anunțe prezența sa în timpul secerișului. Și aceasta e întocmai așa. Isus zise că s’a prevăzut un serviciu pentru un astfel de vestitor anume și că la timpul arătării sale el va însărcina pe unul cu slujba aceasta, dându-i răspunderea de a împărți hrană la timp convenit casei credinței. Hrană la timp convenit pentru creștini este

o expunere adevărată a Scripturilor, așa ca să poată fi înțelese în ordinea cuvenită. Observăm o îndeplinire minunată a acestor cuvinte ale Domnului, care sunt o altă dovadă hotărâtoare despre prezența Domnului dela 1874 înainte. Răspunzând la întrebarea cu privire la prezența sa de a doua el zise: „Care este deci servul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrană la timp? Ferice de servul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând astfel! Adevăr zic vouă, că îl va pune peste toate averile sale.“ — Matei 24:45-47.

⁴¹⁷Pe la anul 1870, Russell, din Allegheny, pe atunci un creștin consacrat în adevăr și un student prevăzător al cuvântului lui Dumnezeu, cunoscând din Scripturi că Dumnezeu are un plan mare și plin de armonie pentru mântuirea și fericirea omenirii. Ca și alți paznici serioși el veghea să vadă dovezile venirii Domnului. Pela 1875, pe când studia cu îngrijire și plin de evlavie Scripturile, el fu convins de prezența a doua a Domnului, ceea ce avu drept urmare scrierea și publicarea broșurii sale intitulată: „Scopul și felul întoarcerii Domnului nostru“, care află o primire ne-mai pomenită printre popoarele din lume, iar în 1879 el începu să publice jurnalul: *The Watch Tower and Herald of Christ's Presence*, care apăru de atunci încoace regulat de două ori în fiecare lună. Aceasta este prima și unica publicațiune care timp de mai bine de patruzeci de ani a vestit prezența a doua a Domnului. Jurnalul acesta este menit în mod exclusiv discuțiunii chestiunilor scripturale, fiind mijlocul de a aduce hrană casei credinței la timpul cuvenit.

⁴¹⁸Apoi urmă marea lucrare a adunării urmașilor adevărați ai lui Christos Isus, fără privire la denumire, sectă, neam sau limbă. Russell, care mai târziu fu cunoscut mai bine sub numele de Pastorul Russell, a fost cel mai mare predicator al timpurilor moderne. El a fost păstorul ales a mai bine de 1200 de congregațiuni (biserici) deodată. El a călătorit peste tot pământul vestind vestea planului divin

al vârstelor, și atrăgând mai ales atențiunea creștinilor asupra prezenței Domnului. Intre anii 1881 și 1904 el scrisse și publică în șase volume **STUDII IN SCRIPTURI**, dând o explicare deplină și amănunțită a diferitelor trăsături din planul dumnezeesc. Cărțile aceste au fost traduse aproape în treizeci de limbi, și circulațiunea lor la un loc a întrecut 11,000.000 de exemplare. In 1917 fu publicat al șaptelea volum din seria **STUDIILOR IN SCRIPTURI**, cunoscut sub numele de „Taina împlinită“, care avu o circulațiune foarte mare. Cărțile aceste sunt cele dintâi cărți publicate cari dau o lămurire limpede a planului dumnezeesc. Ca adaos la cele de mai sus el a publicat și a răspândit pe larg diferite broșuri ca: „Ce zic Scripturile despre iad?“ „Spiritism“, „Biblia contra evoluțiunii“, „Umbrele tabernacolului“, și alte tractate, pamflete, etc. El fu autorul Photo-dramei creațiunii și al scenariului întrebuintat pentru drama aceasta, care fu văzut de peste 30 de milioane de oameni care dă o schiță a planului dumnezeesc începând dela creațiune și până la timpurile de așezare din nou. El organizează și conduse un birou de predicatori Biblici cari călătoriră și călătoresc încă, prin întreaga lume, ducând vestea despre planul dumnezeesc. La un timp scrierile sale au fost publicate săptămânal în mai bine de 2.000 de ziare cari la un loc ajungeau în mâna a mai bine de 15,000.000 de cititori; iară în total aproape de 4.000 de ziare diferite publicară vorbirile sale. O idee oareșcare despre scopul lucrării sale se poate vedea din cuvintele scrise în *The Continent*, o publicațiune care nu-i era prietenoasă:

⁴¹⁹„Se zice că scrierile sale au o mai mare răspândire gazetărească în fiecare săptămână decât scrierile oricărui alt om în viață; mai mare, fără îndoială, decât circulațiunea împreună a scrierilor tuturor preoților și predicatorilor din America de Nord; mai mare chiar decât operele autorilor; Arthur Brisbane, Norman Habgood, George Horace Lorimer, Dr. Frank Crane, Frederick Haskins, și a multor altor editori și scriitori dintre cei mai cunoscuți, luați la un loc.“

⁴²⁰De sigur că Pastorul Russell îndeplini serviciul pentru

care îl prevăzuse Domnul, și despre care vorbi el, și de aceea el fu servitorul înțelept și credincios, care aduse la timpul cuvenit hrană casei credinței. Pastorul Russell își sfârși cursul său pământesc în 1916.

⁴²¹În 1884 el făcu ca să se înfăptuiască societatea *Watch Tower Bible and Tract Society*, în scopul ca aceasta să continue lucrarea secerișului și după ce viața sa pământescă se va sfârși; pe care o și face.

⁴²²Această mare lucrare de strângere la un loc a Creștinilor adevărați nu poate fi desemnată altfel decât ca un seceriș, întrunind pe deplin ceea ce s'a prezis de Domnul Isus. Lucrarea aceasta care s'a dezvoltat într'un period de aproape patruzecișicinci de ani, n'a avut nici odată de scop de a pune la cale o înțelegere oarecare prin care creștinii să între în ceva organizațiune. Scopul și străduința sa a fost și este să lumineze pe oameni cu privire la marele plan dumnezeesc, și, vestind în chipul acesta vestea adevărului, el a întrunit pe Catolici și pe Protestanți, pe Creștini de tot felul, și din toate părțile pământului. Creștinii aceștia nu sunt urmașii Păstorului Russell, ci sunt urmașii Domnului și sunt bucuroși că se pot hrăni din hrană ce a prevăzut-o Domnul pentru dânșii prin mijlocirea înțeleptului și credinciosului său servitor.

⁴²³Isus zice mai departe cu privire la prezența sa cea de a doua: „Ori unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.“ (Matei 24:28) Și așa este chiar. Stârvul acesta se referă la hrană spirituală prevăzută pentru casa credinței. Vulturii sunt acei ce cu privire pătrunzătoare și cu poftă mare sunt dornici să cunoască cuvântul Domnului, și sunt dornici să se hrănească din el. Deaceia aflăm că mulți creștini serioși se adună în grupuri în diferite părți ale pământului, fără deosebire de naționalitate, limbă, neam, sectă și dominațiune, și având credință și devoțiune față de Domnul și de regatul său de dreptate.

⁴²⁴Isus definește clasa grâului ca fiind urmașii săi credincioși, fii împărăției, iar neghina ca fiind o imitațiune de creștini, cari sunt creștini numai după nume. El zise:

„Lăsați să crească amândouă împreună până la seceriș; și la vremea secerișului, voiți spune secerătorilor: smulgeți întâi neghina, și legați-o în suopi, ca s'o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.“ — Matei 13:30.

⁴²⁵Este un fapt bine cunoscut, că dela 1878 încoace a fost o năzuință din partea tuturor instituțiilor de orice numire de a se uni în lige și coalizări, în asociațiuni, într'o mișcare interbisericească din lume, ș. a., împlinind astfel profetia Domnului cu privire la adunarea la un loc a creștinilor ce sunt creștini numai după nume, în scopul de a-i pregăti pentru marele foc, marele timp de strâmțorare, care este acuma în lume. Iar cei în adevăr consacrați lui Dumnezeu, cari se aflau în aceste sisteme alor diferite secte sau denumiri, Domnul i-a chemat, zicându-le: „Ieșiți dinfrînșă poporul meu, ca să nu fiți părtași cu păcatele ei, și să nu luați din plăgile ei.“ (Apocalipsul 18:4) În ce privește lucrarea sa cu ceilalți, adecă cu clasa grâului, Dumnezeu zise prin profetul său: „Adunați pe cuvioșii mei; cei cari au încheiat legământ cu mine prin sacrificiu.“ (Psalm 50:5) Această mare lucrare a secerișului, adecă vestirea prezenței a doua a Domnului și acelora ce iubesc în adevăr arătarea sa, s'a îndeplinit în mod atât de remarcabil dela 1874 încoace, încât ea este una din dovezile cele mai izbitoare și hotărâtoare a prezenței Domnului nostru.

BATJOCURITORII

⁴²⁶Ne-am fi putut aștepta, cu drept cuvânt, ca clerul tuturor bisericelor să fie dornic a cunoaște și de a vesti poporului prezența Domnului, și să primească deci cu bucurie unele vești privitoare la prezența sa. Dar aflăm că faptele sunt tocmai contrare, și băgăm de seamă că lucrul acesta este iarăși una din dovezile date de însuși Isus arătând prezența sa cea de a doua. El zise: „Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, totașa se va întâmpla și la venirea (prezența) Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele înainte de potop, când oamenii mâncau și beau, făceau însurători și măritisuri, până în ziua când a intrat Noe în corabie,

și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea (prezența) Fiului omului. (Matei 24:37-39) În loc ca clericii aceștia să se bucure de vestea: „Iată mirele! Domnul s'a întors, împărăția este aproape“, ei rād și-și bat joc, și dacă spun câte ceva despre prezența a doua a Domnului, eu toate că își culeg toate informațiunile lor din cele ce a scris Pastorul Russell, ei îl defaimă, îl batjocuresc și își bat joc de vorbele și de cărțile lui: De sigur că Domnul a știut aceasta de mai înainte și de aceea el l'a făcut pe Apostol ca să scrie sub inspirațiune: „Să știți că în zilele din urmă vor veni batjocuritori plini de batjocuri, cari vor trăi după poftele lor și vor zice: Unde este făgăduința venirii (prezenței) lui? Căci de când au murit părinții noștri, toate rămân așa cum erau dela începutul lumii.“ — 2 Petru 3:3, 4.

SFÂRȘITUL LUMII

⁴²⁷Invățându-i Isus pe ucenicii săi asupra venirii sale de a doua, și spunându-le că lumea se va sfârși în timpul sau în cursul timpului aceluia, ei voră să știe cum vor fi în stare să-și poată da seama de faptul prezenței sale și care va fi indicațiunea sau dovada acesteia pentru ei, și pentru alții. El stătea pe o coastă a Muntelui Maslinilor, iar ucenicii săi veniră la el în taină și îi făcură întrebarea: „Spune-ne, *când* se vor întâmpla aceste lucruri? Și *care* va fi semnul (dovada sau indicațiunea) prezenței tale, și a sfârșitului lumii sau veacului?“ (Matei 24:3) Cuvântul lume, așa cum este întrebuintat aici, nu înseamnă pământ. Pământul nu se va sfârși nici odată, nu va trece nici odată, pentrucă „Dumnezeu care a format pământul, l'a făcut, și l'a întemeiat; nu în zădar el l'a creat, ci l'a format ca să se locuiască.“ (Isaia 45:18) „Pământul rămâne etern.“ — Eclesiastul 1:4.

⁴²⁸Cuvântul lume înseamnă ordinea socială și politică sau felul de a governa popoarele. Dela Adam și până la marele potop a fost cea dintâi ordine lumească sau socială de guvernământ, care se afla sub administrarea îngerilor (Evrei

2:5), și care dispăru în urma unui mare potop, în cursul căruia numai Noe cu familia sa, ce consta în total din opt persoane, fură trecuți din lumea veche în cea nouă, și fură mântuiți. (2 Petru 3:6; 1 Petru 3:20) Cu Noe și cu familia sa începu o nouă ordine în lume, care în timpul apostolilor și înainte de timpul acesta se făcu rea, și pe care Sf. Pavel o numește „lumea rea de astăzi.“ (Galateni 1:4) Apostolul arată limpede că lumea aceasta trebuie să treacă pentru ca să facă loc regatului nou și drept, care va domni, va guverna și va binecuvânta popoarele.

⁴²⁹Scurtă vreme după potop și în cursul părții celei dintâi a lumii aceștia, Dumnezeu făcu lui Abraam făgăduința că prin sămînția sa se vor binecuvânta toate neamurile pământului. Mai târziu, la moartea lui Iacob, Dumnezeu organizează neamul lui Israel sau neamul Jidovesc într'o națiune, făcând cu dânșii un legământ pe Muntele Sinai. Ei avură mulți regi, unii buni și alții răi. Zedekia fu cel din urmă rege al lor, și din pricina nelegiurii sale Dumnezeu zise cu privire la el: „De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: Pentrucă v'a amintit necredincioșia voastră, descoperind fărădelegile voastre, de s'au vădit păcatele voastre în toate faptele voastre; pentrucă v'a adus aminte, zic, fi-veți prinși cu mâna. Și tu, domn fărădelege și nelegiuit a lui Israel, a căruia zi a sosit, fiindcă fărădelegea ta ajuns-a la culmea ei, așa zice Domnul Dumnezeu: Să i se scoată diadema și să i se ia coroana! Aceasta nu va mai fi, cum a fost; înalță pre cel umilit, și umilește pre cel înălțat: O voiu răsturna, o voiu răsturna, o voiu răsturna, și nu va mai sta, până ce nu va veni acela a căruia este dreptul: și acestuia o voiu da.“ — Ezekiel 21:24-27.

⁴³⁰În anul 606 i. d. Ch. regele Zedekia fu răsturnat. El fu făcut prizonier, fu dus la Babilon, și Nebucodonozor întemeie pe pământ cea dintâi împărăție universală, și timpurile păgânești de atunci își au data. Lungimea timpurilor păgâne este arătată în mod hotărât de Scripturi ca un period de șapte timpuri simbolice de câte treisuteșasezeci de ani fiecare, sau în total de douămicesuteșasezeci de

ani. Periodul acesta începând cu anul 606 i. d. Ch. trebuia să se sfârșească numaidecât în anul 1914 d. Ch. Dumnezeu a spus că el va răsturna dreptul coborâtorilor lui Abraam dela stăpânire, permițând prin aceasta ca păgânii să aibă o putere neîntreruptă până când va veni acela ce este în drept. Cel a căruia este dreptul este Domnul Isus Christos. Ar fi numai la loc să ne așteptăm ca el să fie prezent oareșcare timp înainte de ce s'ar lua puterea sa cea mare și să-și înceapă domnia. Prezența sa să începe în 1874, iar din 1874 și înainte el conduce lucrul său de secerător însă nu întrerupe domnia păgânilor până ce nu se împlinește timpul ei.

⁴³¹Când domnia păgânilor să sfârșește în mod legal, și ordinea aceasta fiind o ordine stricată și păcătoasă sub ocârmuirea lui Satan, care e dumnezeul lumii rea de azi (2 Corintieni 4:4), iar națiunile sub influența lui (Ioan 5:19), se poate aștepta că aceste împărății păgâne vor căuta să se ție cu amândouă mânele de puterea lor. Dară când timpul potrivit va sosi, se poate aștepta și aceea, că Domnul, a cărui domnie este după drept, va prelua afacerile în mânele sale. Și așa ne spune el: „Mulțumim ție, Doamne Dumnezeule atot-țiitorule, care ești și care erai — și care vii — pentru că ai luat puterea ta cea mare și ai împărătit; și neamurile fură întăritate și veni mânia ta, și timpul celor morți să fie judecați și să dai plata ta slujitorilor tăi profeților și sfinților și celor ce se tem, de numele tău, celor mici și celor mari, și să prăpădești pe cei ce strică pământul.“ — Apocalipsul 11:17, 18.

⁴³²Se va băga de seamă că Domnul nu face toată această lucrare într'un timp de două-zeci-și-patru de ore, ci voia sau planul său el îl îndeplinește în mod treptat. Răspunzând de-adreptul la întrebarea cu privire la sfârșitul lumii în decursul prezenței sale, Isus a spus: „Se va ridica neam peste neam, și împărăție peste împărăție, și vor fi foamete și cutremure (sociale) pe alocurea. Dar toate acestea vor fi început de dureri.“ (Matei 24:7, 8) Tocmai la timpul potrivit, la sfârșitul stăpânirii păgâne, la începutul sfârși-

tului lumii vechi, națiune s'a ridicat contra națiune și împărăție contra împărăție într'un războiu distrugător cum lumea n'a mai văzut. Pe urma lui a urmat o mare ciumă, influența spaniolă, care a cuprins tot pământul; și foamea face încă ravagii printre multe popoare de pe pământ: și au fost revoluțiuni, și tot așa și cutremure de pământ adevărate în multe părți ale pământului. Și acestea arată după vorbele învățătorului începutul sfârșitului lumii, care are loc în cursul timpului prezenței sale. Dovada este conplăcutoare, vestind prezența sa și sfârșitul lumii.

⁴³³Faptele aceste înseamnă o întărire și o îndeplire limpede a cuvintelor profetului lui Dumnezeu vestite cu veacuri mai înainte, și anume: „Și în zilele regilor acestora va ridica Dumnezeu cerului un regat, care în etern nu se va nimici.“ (Daniil 2:44) În mod literal împărățiile de pe pământ au suferit o mare zdrobire, și cel ce ia o mapă a Europei de astăzi și se uită într'însa poate să vadă cât de desăvârșit se îndeplinește astăzi profecția aceasta. Aproape toți împărații pământului s'au dus și împărățiile lor au fost ruinate, fiind distruse. Aceasta se întâmplă pentru că Domnul este de față, și pentru că vechea lume s'a sfârșit, iar el curăță pe cele nedrepte pentru ca să facă cale pentru stăpânirea sa nouă și dreaptă.

⁴³⁴Isus zise mai departe cu privire la sfârșitul lumii în timpul prezenței sale a doua: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omori; și veți fi uriți de toate neamurile pentru numele meu.“ (Matei 24:9) „Luați seama la voi înșivă. Au să vă dea pe mâna soboarelor judecătorești (tribunelelor); și veți fi bătuiți cu vergi în sinagogi; din pricina mea veți fi aduși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, pentru ca să le sluiți de mărturie.“ (Marcu 13:9) „Dar înainte de toate acestea, vor pune mâinile pe voi, și vă vor prigoni; vă vor da pe mâna sinagogilor, vă vor arunca în temnițe, vă vor târi înaintea împăraților și înaintea dregătorilor, din pricina numelui meu. Aceste lucruri vi se vor întâmpla ca să sluiți de mărturie.“ (Luca 21:12, 13) Scripturile aceste au ajuns la îndeplinire în adevăr în anii 1917, 1918, și

1919 și continuă. Războiul mondial a servit drept scuză pentru prigonirea din lumea întreagă a creștinilor umiliți, cinstiți și credincioși. Cei ce au avut parte de ele, au primit multe dovezi despre binecuvântările D-lui, și se bucură, deoarece sunt socotiți de vrednici ca să sufere așa cum a suferit și Domnul reamintindu-și cuvintele sale: „Servul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă m’au prigonit pe mine și pe voi vă vor prigoni.“ — Ioan 15:20.

⁴³⁸Isus zise mai departe: „Evangelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.“ (Matei 24:14) În anul 1919 mulți studenți în Biblie din diferite părți ale pământului, scăpând din taberile armatelor și din închisori, și intrând iarăși în drepturile lor de mai înainte, se adunară din nou, și se puseră să vestească în unire vestea prezenței Domnului: și mai ales vestea că „lumea s’a sfârșit, și milioane ce trăesc acum nu vor muri niciodată“, care în mod vădit este îndeplinirea cuvintelor învățătorului din textul citat la urmă mai sus. Multe lecturi în public tratară subiectul acesta în creștinătate, umplând de bucurie inimile a sute și mii de oameni, și întărindu-i pe cei întristați. Vestea aceasta a fost tipărită în 1920 în broșura intitulată: „Milioane ce trăesc acum nu vor muri nici odată“ și în țările unde fură cele mai mari prigoniri împotriva poporului Domnului, și mărturia a fost cea mai mare. În timp de opt luni au fost puse în mâinile poporului 2,500.000 de broșuri de aceste; și vestea se răspândește din ce în ce mai mult, dând o mărturie din ce în ce mai mare, și privind înainte spre deplina obârșie a „timpului sfârșitului“, sfârșitul vechii ordine, și înfăptuirea împărăției lui Christos.

ADUNAREA LUI ISRAEL

⁴³⁹Isus zise mai departe, că adunarea lui Israel în Palestina (Luca 21:24) va fi una din dovezile cele mai hotărâtoare a prezenței sale și a sfârșitului veacului. O discuțiune amănunțită asupra acestei chestiuni, dimpreună cu altele

ce privesc sfârșitul lumii, sunt arătate pe larg în o altă broșură. În aceasta se arată în mod hotărât că profețiile s'au împlinit întocmai la timp; că Israelul a fost adunat acum și că e pe cale de a reconstrui Palestina întocmai după cum a prezis Domnul. Isus a zis: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus, și să vă ridicați capetele, pentru că mântuirea voastră se apropie.“ — Luca 21:28.

⁴⁰Isus, vorbind mai departe prin servul său ales, se referă la secerișul clasei neghinei, zicând: „S'a copt secerișul pământului. Și aruncă cel care sade pe nor secerea lui pe pământ, și secerat fu pământul.“ (Apocalipsul 14:15, 16) Această adunare a elementelor creștinătății, vița pământului, și culegerea ei pentru nimicire, este acum în propășire. Ea este o trăsătură a lucrării Domnului, care dovedește prezența sa în timpul acesta.

⁴¹Sunt multe alte dovezi ce întăresc prezența Domnului, însă cuprinsul acestei cărți nu ne dă voie ca să le cercetăm pe toate aici. Cetitorul poate să găsească o explicație mai amănunțită a acestor mari adevăruri de întărire expuse în volumele II. și III. din *Studiile în Scripturi*.

⁴²Dece să se înșele cineva pe sine însuși când e îndemnat ca să se lase de o cercetare referitoare la subiectul acesta din pricina că cineva îi va zice: „Nu, niciodată nu poți ști când va veni Domnul.“ Isus însuși spuse urmașilor săi credincioși: „Veghiați, dar, pentru că nu știu în ce zi va veni Domnul vostru.“ (Matei 24:42) „Eu vă zic vouă, tuturor: Veghiați.“ (Marcu 13:37) Concluziunea limpede ce urmează de aici e că veghetorii vor cunoaște la timpul cuvenit dovezile prezenței sale, și recunoscându-le, se vor bucura.

⁴³Să presupunem că de dragul argumentării am admite că nimeni nu cunoaște ziua sau ceasul sosirii Domnului. Ce deosebire face aceasta? Ceasul și ziua au trecut deja. El este aici! Toți creștinii adevărați pot să se bucure. „Cât despre vremi și clipe, n'aveți trebuință să vi se scrie, fraților“, zice Sf. Pavel. (1 Tesaloniceni 5;1) Vremile și clipele

sunt arătate limpede prin dovada covârșitoare că Domnul este acum, de față. De aceea „voi, fraților, nu sunteți în întunec . . . voi toți sunteți copii ai luminii, și copii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunecului.“ Dece să ne batem capul acum cu date, cu zile sau ceasuri? Faptele fizice, profeția împlinită și profeția care mai este încă în curs de îndeplinire, dovedesc în mod copleșitor, nelăsând nici o umbră de îndoială, că Domnul este prezent, că lumea s'a sfârșit, că împărăția cerului este aproape. Și veghetorii credincioși exclamă cu bucurie: „Iată Mirele!“ Ca membri credincioși ai corpului său, ca picioare ale sale, ei stau pe munți, adecă pe împărățiile sau deasupra împărățiilor pământului, cântând popoarelor: „Dumnezeul tău domnește! Împărăția cerului s'a apropiat!“ Profetul Domnului le descrie astfel: „Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celui ce dă în știre binele, celui ce face să se audă pacea, celui ce face să se audă mântuirea, celui ce zice către Sion: Dumnezeul tău domnește! Vocea păzitorilor tăi! Ei înalță vocea, ei cântă cu toții; căci văd, ochiu către ochiu, că Dumnezeu s'a întors.“ — Isaia 52:7, 8.

⁴⁴⁴Aceștia sunt cei ce având harfa lui Dumnezeu cântă cântecul servitorului lui Dumnezeu, și cântecul Mielului, armonizând marele adevăruri ale Vechiului și Noului Testament, legea și evangelia lui Christos Isus, și cântând: „Mari și minunate sunt lucrurile tale, Doamne Dumnezeule Atot-țitorule; drepte și adevărate sunt căile tale, împărate al neamurilor. Cine nu se va teme de tine, Doamne, și nu va mări numele tău? Că singur ești cuvios, că toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea ta, că hotărârile tale fură cunoscute.“ — Apocalipsul 15:2-4.

DECE VINE DOMNUL

⁴⁴⁵Trei sunt scopurile sau pricinile elementare pentru cari vine Domnul a doua oară. Aceste sunt: 1) Să-l lege pe Satan și să-i nimicească împărăția și toate sistemele amăgitoare inaugurate de uneltele sale; 2) să primească la sine pe mireasa sa, adecă biserica, care cuprinde lucrarea sece-

rișului și adunării lor la el; și 3) ca să-și așeze împărăția sa pentru care el îi învătă pe ucenicii săi ca să se roage.

⁴⁴⁶Scopul venirii de a doua a Domnului a fost înțeles foarte rău și a fost înfățișat în mod greșit. Unii au zis că el vine ca să ardă pământul. Scripturile răspund la aceasta: „Cerurile sunt a lui Dumnezeu, și pământul l'a dat fiilor oamenilor.” (Psalmul 115:16) Cum putem deci armoniza expunerea aceasta a Scripturilor cu cuvintele Sf. Petru?: „Ziua Domnului însă ca un fur noaptea așa va veni. În ziua aceea, cerurile vor trece cu zgomot, stichiile se vor topi de căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde . . . Cerurile aprinse vor peri, și stichiile se vor topi de căldura focului.” — 2 Petru 3:10, 12.

⁴⁴⁷Este lucru vădit că apostolul întrebuintează aici un limbaj simbolic. El arată că Domnul vine ca un fur, ilustrând prin aceasta cât de încet și pe neobservate va avea loc venirea sau arătarea sa de a doua, după cum am amintit deja. Prin urmare trebuie să conchidem că și celelalte părți amintite aici, sunt simbolice. Cerul înseamnă simboliceste puterea nevăzută de stăpânire, ce constă din Satan și din uneltele sale nevăzute, și tot așa și din mijloacele sale de amăgire pe pământ. Pământul reprezintă simboliceste societatea organizată de sub domnia lui Satan. Elementele amintite aici sunt diferitele elemente cu caracter egoistic de pe pământ, cari compun diferitele elemente ale societății omenești; și vedem că aceste nu se înțeleg între ele și se războiesc într'una. Toate se vor desființa și se vor topi de căldura focului; ceea ce va să zică: din pricina căldurii timpului de strâmtorare.

⁴⁴⁸Însă apostolul, în versul al treisprezecelea din capitoul acesta spune: „Dar noi, după făgăduința lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea.” Înțelegând prin aceasta că noi așteptăm o putere nevăzută de stăpânire, împărăția lui Christos, și o nouă societate pământeană, organizată pe baza unor noi temelii, cari să înlocuiască pe cea veche. Cuvintele de aici n'au nici o re-

ferire la globul lumesc sau la pământul care este locuit de neamul omenesc.

⁴⁴⁰Focul simbolic arde cu putere în timpul plin de strâmtorare pe care îl vedem acuma printre popoarele pământului; și el va arde neconținut până când toate sistemele amăgitoare ale lui Satan vor fi arse cu desăvârșire. Aceasta este o nouă dovadă despre prezența Domnului în timpul acesta, și tot așa unul din scopurile pentru care vine el.

⁴⁵⁰Vorbind despre dovada prezenței sale, Isus spuse mai departe că în timpul acela „pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, cari nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor (adecă la diferitele părți organizate ale omenirii neliniștite); oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și mărire mare“; adecă ei își vor da seama de prezența Domnului printre nouri, cari sunt un simbol de mare strâmtorare, și de mărirea și de arătarea dreptății și puterii sale. (Luca 21:25-27) Nimeni nu va încerca să contrazică faptul, că chiar acuma, toate națiunile se află în strâmtorare și că toate popoarele sunt zăpăcite, în toate branșele de afaceri, fie sociale, politice și altele, și nu știu ce să facă. Și că oamenii de pe pământ ce sunt angajați în afaceri se tem atât de mult încât inimile îi părăsesc, și ei nu știu nici pe care cale să apuce și nici ce să facă.

⁴⁵¹Pe de altă parte vedem cum patronii ce posed fabrici și cari întrebuințează pentru lucrările lor muncitori, străduindu-se să-și micșoreze cheltuelile, să reducă plățile, lăsând pe drumuri mulțimi de oameni, ceea ce are drept urmare că milioane rămân fără lucru, neavând nici un mijloc de câștig pentru pâinea de toate zilele, pentru ei și familiile lor. Pe de altă parte, vedem clasa muncitoare, care își are angajarea din mâna celor mai bogați, sunt strâmtorați și desnădăjduiți: Și din pricina nedreptăților ce li se impun, ei devin din zi în zi tot mai agitați, și amenință să ia în stăpânire și putere desăvârșită fabricile, mijloacele

de comunicație și minele, și să le conducă ei înșiși. Clasele politice străduindu-se în totdeauna să împlinească voința puterilor financiare, sunt zăpăcite, și să tem de ceea ce au să facă, cu toate că lucrează într'una la o încercare zădarnică ca să-și ajute pe aliații lor.

⁴⁵²Aceste elemente diferite, ce exercită puterea ce o au în mod egoist, merg dela rău la mai rău, și pășesc spre un mare dezastru dimpreună cu sistemele nedrepte ale pământului. Isus semnalează aceasta ca fiind o dovadă finală și hotărâtoare cu privire la prezența sa și cu privire la sfârșitul lumii, zicând: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare pe pământ, cum n'a fost nici odată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n'ar fi scurtate, nimeni n'ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.“ (Matei 24:21, 22) Profetul Daniil întărește cuvintele învățătorului, zicând că în timpul acesta de strâmtorare marele Mesia se va arăta însuși, și va înființa împărăția sa. El zice: „Căci în timpul acela se va scula Mihael (reprezentantul lui Dumnezeu, Mesia), patronul cel mare, care stă pentru fiii poporului său; și deși va fi timp de strâmtorare, cum nici odată n'a fost, de când a stat popor până în timpul acela, totuși în timpul acela va scăpa poporul tău, tot ce se va afla scris în carte.“ — Daniil 12:1.

⁴⁵³Lumea se grăbește acuma nebună spre timpul de strâmtorare și prăbușire. Despre timpul acesta vorbește profetul Haggai, care zice: „Și voiu clăti pe toate popoarele, și dorința tuturor popoarelor v'a veni; și voiu umplea casa aceasta cu mărire, zice Domnul Dumnezeuul oștirilor.“ (Haggai 2:7, trad. engl.) Și când zguduitura aceasta va trece atunci se va împlini dorința tuturor națiunilor și popoarelor, și va veni un guvernământ cinstit și drept, care va stăpâni în folosul omenirii, și sub supravegherea marelui Mesia. Apostolul Pavel se referă la timpul acesta ca la un timp de mare zguduire, căruia îi va urma imediat așezarea deplină a împărăției mesianice. (Evrei 12:18-28) Domnul va aduce prin prezența sa lumină asupra tuturor lucruri-

rilor ascunse. Apostolul a prezis aceasta, zicând: „De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse la întunec, și va descoperi gândurile inimilor.“ — 1 Corintieni 4:5.

⁴⁵⁴Domnul lasă astfel ca să strălucească lumina adevărului, și prin adevăr leagă pe Satan, carele este marele vrăjmaș, diavolul, și pe uneltele și înrâuririle sale diferite de pe pământ, și aceasta este iarăși o dovadă despre prezența Domnului. Casa lui Satan este în adevăr împărțită împotriva ei însăși, și nu poate să reziste. Ea se va sfărâma în bucăți. Isus, în descoperirea sa făcută Sf.-lui Ioan, îl făcu pe acesta să scrie următoarele cuvinte: „Și văzui înger pogorându-se din cer, având cheia abisului și lanț mare pe mâna lui. Și apucă pe balaur, șerpele cel din început, care este diavolul și Satana, și-l legă pe timp de o mie de ani, și-l aruncă în abis, și închise și pecetlui deasupra lui, ca să nu mai rățăcească neamurile, până vor fi sfârșiți cei o mie de ani; după aceștia trebuie ca el să fie deslegat puțin timp.“ (Apocalipsul 20:1-3) Acesta este timpul despre care Isus a zis că națiunile vor fi în mari frământări. (Apocalipsul 2:27) Satan va fi în scurt timp înfrânat și împărăția lui va fi nimicită desăvârșit și pentru totdeauna. (Isaia 34:1-4; 51:6) Astfel se va descoperi Domnul lumii și ei vor cunoaște prezența sa prin timpul greu de străntorare care se va răzbuna asupra sistemelor nedrepte și asupra lucrurilor rele de pe pământ. (2 Tesaloniceni 1:7, 8) Aceasta este ziua răzbunării lui Dumnezeu și focul său va arde într'una până când se vor nimici toate părțile ordinei stricate. Profetul scrise cu privire la prima lucrare a lui Mesia: „Tu cu sceptru de fier îi vei zdrobi, ca vasele olarului îi vei sfărâma.“ — Psalm 2:9.

PENTRU A-ȘI PRIMI MIREASA

⁴⁵⁵Isus este asemănat cu un mire, pe când biserica este asemănată cu o mireasă. (Ioan 3:29; Apocalipsul 21:9; 2 Corintieni 11:2) Multe icoane sau tipuri frumoase de cuvinte se văd în vechiul Testament, pe care li-a lăsat Dum-

nezeu ca să fie făcute în scopul de a învăța să cunoască marele plan pe acei ce vor umbla să găsească adevărul. Una din icoanele aceste este icoana cu Isaac și Rebeca. Abraam, tatăl lui Isaac, trimise pe servul său Eliazar într-o țară depărtată pentru ca să găsească o femeie pentru fiul său Isaac. Servitorul luă zece cămile și plecă în Mesopotania, în cetatea lui Nahor. Acolo află el pe Rebeca, fiica lui Betuel, o prea frumoasă fecioară. Eliazar luă „o verigă de naș de aur, grea de jumătate de siclu; și două brățări pentru mânilor ei, grele de zece siclii de aur.“ Rebeca se învoi să-l urmeze pe Eliazar și să se facă femeia lui Isaac. „Și sculându-se Rebeca și servele ei, se suiră pe cămile. și se duseră după omul acela (adecă după Eliazar)“, care o aduse lui Isaac. „Și Isaac duse pe Rebeca în cortul Sarei mamei sale, și el luă pe Rebeca de femeie“, după moartea mamei sale Sara. — Vezi Facerea 24.

⁴⁵⁶In icoana aceasta Abraam este un tip a lui Dumnezeu: femeia sa Sara este un tip al legământului lui Abraam, din care se trage Mesia; Isaac, fiul, este un tip a lui Isus Christos; pe când Rebeca este un tip al bisericii, mireasa lui Christos. Eliazar, servul lui Abraam este un tip al Spiritului sfânt, a cărui misiune este ca s'o invite pe mireasă, și ca să o asiste, și apoi ca s'o aducă pe dânsa și pe tovarășele ei la antitipicul Isaac, la Domnul Isus, Mirele. Inainte de plecarea sa de pe pământ Isus zise către ucenicii săi: „Și eu voi ruga pe Tatăl, și el vă v'a da un alt mângăitor... și anume spiritul adevărului... Nu vă voi lăsa orfani, mă voi întoarce la voi. Peste puțină vreme, lumea nu mă v'a mai vedea, dar voi mă veți vedea; întrucât trăesc eu, și voi veți trăi.“ (Ioan 14:15-19) Eliazar înfățișează aici pe mângăietorul, pe spiritul sfânt, care s'a dat la Rusalii, când s'a deschis calea și când s'a adus oamenilor invitarea, că cei ce iubesc pe Domnul pot să se facă urmași ai Domnului Isus, și la urmă să facă parte din clasa miresei. Cele zece cămile pe care le luă cu sine Eliazar, reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu, *cele zece coarde de pe harfă*. Veriga de aur adusă Rebeci reprezintă efectul bine-

cuvântat și plăcut de a auzi chemarea pentru a deveni mireasa lui Christos; pe când cele două brățare zugrăvesc efectul fericit de a răspunde la chemarea dumnezească și de a face cu puterea noastră ceea ce cade în sarcina noastră ca să facem.

⁴⁵⁷Chemarea de a deveni membrii ai acestei clase glorioase a miresei este zugrăvită frumos de către psalmist în cuvintele aceste: „Ascultă, fică și vezi, și pleacă urechea ta: Uită pre poporul tău și casa părintelui tău. Atuncia v'a pofti regele frumusețea ta; căci el este Domnul tău, și închină-te lui.“ (Psalmul 45:10, 11) Răspunzând chemării acesteia, unul consacră toate lucrurile sale Domnului, este conceput de spiritul sfânt, și fiind de acuma înainte purtat de spiritul Domnului prin cuvântul său el ajunge în asemănarea învățătorului său, și se pregătește pentru venirea iubitului mire. Moartea Sarei, femeia lui Abraam, zugrăvește sfârșitul legământului Sarei și a lui Abraam, din care se trage mireasa lui Christos; iar Isaac, primind pe Rebeca și luându-o de femeie după moartea mamei sale, preumbri uniunea desăvârșită făcută între Christos Isus mirele, și biserica, mireasa sa, care va avea loc la sfârșitul lumii.

⁴⁵⁸În cursul întregii vârste evangelice, dela Rusalii și până astăzi, Domnul și-a pregătit mireasa sa, biserica. Mulți au fost chemați, dar puțini aleși, și încă și mai puțini au rămas credincioși: însă el îi va primi numai pe cei credincioși. Puțin înainte de plecarea sa, în timpul primei sale veniri el zise: „În casa Tatălui meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'ași fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc loc. Și după ce mă voi duce și vă voi pregăti loc, mă voi întoarce, și vă voi lua cu mine, ca acolo unde sunt eu, să fiți și voi.“ — Ioan 14:2, 3.

⁴⁵⁹Aici avem deci una din declarațiunile pozitive că unul din scopurile principale ale întoarcerii Domnului este primirea miresei sale la sine. El a făcut prin urmare lucrarea secerișului începând cu arătarea sa, adunând adecă la sine pe toți cei ce alcătuiesc clasa miresei.

⁴⁶⁰Domnul dă o icoană asupra clasei împărăției sale în

capitolul douăzecișicinci din Matei. (Matei 25:1-13) Acolo vorbește el de douăsprezece fecioare care și-au luat candelile și au eșit întru întâmpinarea mirelui. *Fecioară* înseamnă o ființă *curată*, adică cei ce-l iubesc pe Domnul Isus, Mirele, dorindu-i întoarcerea. Ele luară candelile lor. Candelă înfățișează Cuvântul lui Dumnezeu; după cum zice psalmistul: „Candelă piciorului meu este cuvântul tău.” (Psalmul 119:105) O parte din aceste fecioare sunt înțelepte: de aceea ele iau ulei în candelile lor. Fecioarele înțelepte reprezintă clasa miresei, adică pe cei credincioși; fecioarele nebune zugrăvesc clasa numărului mai mare cari nu vor aparține clasei miresei, dar cari se vor naște pe treapta spirituală. Pe când aceste așteptau venirea Domnului, fecioarele nebune rămaseră nepăsătoare. Ele nu aveau ulei, nu aveau spiritul adevărului, zelul de iubire față de Domnul și față de cauza sa; de aceea ele au fost neglijente. Pe când fecioarele înțelepte au vegheat și au ținut candelile lor pregătite și aprinse, ceea ce înseamnă că ele au studiat cuvântul lui-Dumnezeu și au așteptat îndeplinirea profețiilor, străduindu-se ca să desvolte roadele și harurile spiritului, pentru ca să fie pregătite pentru venirea Mirelui. Ca și aceste, deci, clasa miresei ajunge la cunoștința faptului că mirele este prezent, unindu-se în strigătul: „Iată mirele.” Și ele se grăbesc să se pregătească spre întâmpinarea lui. În cursul timpului secerișului din vârsta evangelică, în cursul prezenței de a doua a Domnului, membrii acestei clase a fecioarelor înțelepte, ajungând la cunoștința faptului despre prezența sa, se bucură foarte din pricina întoarcerii Domnului; și bucuria clasei miresei crește pe măsură cum membrii ei își dau seama de dovada ce crește din ce în ce tot mai puternică și care arată prezența Domnului și pregătirea împărăției sale. Și strigând „Iată Mirele!”, ele sunt zeloase în aducerea vestei adevărului și altora, pentru ca și inima altor oameni să se înveselească. Domnul are o răsplată anumită pentru cei ce așteaptă cu iubire arătarea sa de a doua, după cum a spus răsvădit apostolul. (2 Timotei 4:8) Clasa aceasta a miresei nu v'a fi mare la număr. Din-

potrivă, membrii ei vor fi puțini. Isus zise că ea va fi o mică turmă. (Luca 12:32) În Apocalipsul lui Ioan numărul acestora este arătat ca 144.000. — Apocalipsul 14:1.

⁴⁶¹Unii din acești sfinți scumpi s'au dezvoltat însă din timp în timp în cursul vârstei evangelice, începând cu apostolii dela Rusalii. Ei au murit așteptând întoarcerea Domnului. Scripturile arătându-ne că cei morți nu vor ști nimic până la înviere, ne-am putea cu drept aștepta ca Domnul să facă ceva pentru acești cari au murit plini de credință în legământul lor, și să ne așteptăm ca el să facă ceva pentru ei în zorii timpului prezenței sale. Sf. Pavel zice: „Iată, în adevăr, ce vă spunem, după Cuvântul Domnului: Noi cei vii, care vom rămânea pe pământ până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor morți. Căci însuși Domnul, la un semn dat, la glasul unui arhanghel și la sunetul trâmbiței lui Dumnezeu, se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Christos. Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas pe pământ, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” — 1 Tesaloniceni 4:15-17.

⁴⁶²Unii au tălmăcit greșit Scriptura aceasta, dând a înțelege că Domnul se va arăta a doua oară și va da un strigăt mare și va scula pe toți cei morți. Cuvântul tradus aici cu „sunet mare” arată o veste de încurajare, și va să zică o veste publică menită pentru un mare număr de oameni, și nu pentru urechile celor puțini. „Glasul”, „glasul unui arhanghel” și „sunetul trâmbiței lui Dumnezeu” — toate sunt simboluri. În mod literal aceasta va să zică, că arătarea Domnului se va face în timpul sau în cursul strigătului de îmbărbătare: și aceasta stă în plină armonie cu dovezile cercetate până acuma că prezența Domnului a fost la un timp când popoarele au fost îmbărbătate în ce privește drepturile lor. Creștinii au fost îmbărbătați unii de către alții, comunicându-și între ei vestea prezenței Domnului. Popoarele au fost încurajate în mod reciproc cu privire la libertățile, la drepturile și la privilegiile lor. În „glas de arhanghel”, după cum este întrebuintat în textul de mai

sus, înseamnă o ființă cu autoritate, un vestitor de căpetenie, și este însuși Christos Isus. El vine cu lumină și adevăr, luminând mințile oamenilor, și ducându-i la o lumină mai mare care a venit pela sfârșitul vârstei asupra lor, când strigătul de îmbărbătare care privește drepturile și libertățile popoarelor și mântuirea creștinilor prin împărăția Domnului a început a fi auzit dela un capăt la celălalt al pământului.

⁴⁶³In cursul acestui timp trebuie deci să așteptăm învierea sfinților cari au murit înaintea venirii a doua a Domnului; și trebuie să așteptăm ca aceștia să fie sculați din moarte și strânși la Domnul, pentru ca să fie astfel în veci cu el. Și de aceea credincioșii, cei ce vor fi în viață la venirea sa, când va sosi timpul pentru moartea lor, vor trece prin o schimbare de o clipă dela starea lor de ființe omenești la ființe spirituale. Și în sfârșit, atunci când toți membrii clasei miresei își vor fi sfârșit cursul lor și vor fi trecut cu toții dela starea omenească în starea spirituală, ei se vor bucura de pace și de fericirea vecinică, în corpurile lor glorioase. Domnul își va lua la el pe clasa miresei, pentru că făgăduința zice că membrii acestei clase vor fi moștenitorii lui Dumnezeu și comoștenitori cu Christos Isus în împărăția sa, domnind dimpreună cu el. — Romani 8:16. 17: Apocalipsul 20:6.

INTEMEIEREA ÎMPĂRĂȚIEI SALE

⁴⁶⁴Inainte de facerea lumii Dumnezeu hotărî că el va avea o împărăție și o familie împărătească care va avea grijă de împărăția aceasta. Neapărat că împărăția cuprinde în sine o casă împărătească sau o familie împărătească, și bineînțeles și o împărăție. Cunoscând sfârșitul lucrurilor dela începutul lor, Dumnezeu se îngrijește în marele său plan nu numai de răscumpărarea neamului omenesc, ci și de alegerea unui anumit număr dintre oameni, pe care voia să-i transforme în chipul și asemănarea iubitului său Fiu. Dumnezeu mai prevăzu ca aceștia să alcătuiască și familia

impărătească a cerului. Apostolul Petru zice despre clasa aceasta: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat pentru el, ca să vestiți puterile minunate ale celui ce vă cheamă din întunerec la lumina sa, minunată; pe voi, cari odinioară nu erați un popor, dar care acum sunteți poporul lui Dumnezeu.” — 1 Petru 2:9, 10.

⁴⁶⁵Către ucenicii săi și către acei ce aveau să ajungă mai târziu ucenici, Isus zise: „De aceea, vă pregătesc împărăția, după cum Tatăl meu mi-a pregătit-o mie.” (Luca 22:29) Și iarăși: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu mine pe scaunul meu de domnie.” (Apocalipsul 3:21) Din aceste Scripturi se poate vedea că biserica constituie dimpreună cu Isus familia împărătească, clasa împărăției, numită astfel și seminția lui Abraam, prin care aveau să curgă binecuvântările asupra omenirii. Aceasta este împărăția pentru care el învătă pe apostoli ca să se roage. Aceasta este împărăția despre care profetul Daniil spune că ea se va așeza fără urmași, și care se va întemeia în cursul celor din urmă zile ale împărățiilor ordinei dela sfârșitul lumii. — Daniil 2:44; 7:14, 27.

⁴⁶⁶Urmașii consacrați în adevăr ai lui Isus, ascultându-i îndemnarea, au vegheat și au așteptat; iar acei ce au fost privilegiați să trăiască în timpul prezenței sale de a doua, au simțit de atunci încoace acea binecuvântare ce a fost vestită de profetul Daniil pentru sfârșitul celor 1335 de zile simbolice sau ani. Indată ce marele plan dumnezeesc li se descoperi ei au aflat că Domnul, s'a întors și că este de față, nevăzut ochilor omenesti, dar totuși exercitând marea sa putere pentru legarea lui Satan, și adunarea la sine a sfinților săi, și aducând în ordine treburile împărăției sale; ei știu că el a luat asupra sa marea putere de a domni, și că în scurtă vreme toți sfinții vor lua parte dimpreună cu Domnul în mărire la aducerea la îndeplinire mai departe a orânduiri dumnezeesti. Fiindu-le descoperită această coardă de pe harfa lui Dumnezeu, ei cântă cu bucurie mare:

„Candelele-s gata aprinse,
 Și haine-avem, albe, curate ...
 Pe Mirele nost așteptat-am;
 Să'ntrăm în a sale palate!
 Noi știm că nimica de seamă
 Avere de--a noastră nu-i doar
 Lumină, uleiuri, și haine
 El datu-ni-a singur în dar.
 Și iată, o iată-l pe Mire!
 Să'ntrăm în a sale palate,
 Toți cei ce-au candelile-aprinse
 Și hainele albe, curate ...“

⁴⁶⁷Și acești sfinți, în vreme ce să află pe pământ, și privind cu ochiul credinței la îndeplinirea minunată a profeției, așteaptă cu răbdare timpul măririi lor, când fiecare din ei va fi îmbrăcat cu un corp nou și glorios, asemenea corpului lui Christos, iubitul mire, și când fiecare din ei îl va vedea pe Domnul așa cum este.

Ce efect se produce asupra unui om când i se întoarce un prieten foarte bun care a fost mult timp absent? Prf. 347.

Definește termenul „prieten.” Prf. 348.

Cine este prietenul cel mai scump al omenirii, și de ce? Prf. 348.

Cât timp a trecut de când călători Isus într'o țară îndepărtată? Și ce a spus el despre întoarcerea sa? Prf. 349.

Dacă faptele arată că prietenul acesta scump s'a întors pentru binecuvântarea omenirii, ce efect ar trebui să aibă aceasta asupra acelor care au așteptat întoarcerea sa? Prf. 349.

Constitue oare întoarcerea sa una din coardele harfei lui Dumnezeu? Prf. 349.

Pentru ce au nădăjduit și s'au rugat jidovii atâta vreme? Prf. 350.

Ce au așteptat într'una creștinii în cele nouăsprezece veacuri trecute? Prf. 350.

Pentru ce geme și așteaptă omenirea din lume? Prf. 350.

Ce efect se va produce asupra omenirii când ea se va încredința că binefăcătorul ei este de față pentru a-i aduce binecuvântarea Prf. 350.

Este întoarcerea Domnului la creștini o coardă prețioasă de pe harfa lui Dumnezeu? Și dacă îi așa, de ce? Prf. 351.

Ce împrejurări de pe pământ pregătesc norodul pentru ca să cunoască întoarcerea Domnului nostru? Prf. 352.

Sunt multe sau puține pricini pentru întoarcerea Domnului nostru? Și ar trebui să se ție ele aminte? Prf. 353.

Am trebui să chibzuim asupra Scripturilor? Și dacă îi așa, de ce? Prf. 353.

Ca înaintare la planul dumnezeesc aflăm noi oare că rațiunea și Scripturile stau în armonie? Prf. 353.

Ce puncte sunt dovedite în mod hotărât de către Scripturile cercetate atât de departe? Prf. 354.

Ce este necesar pentru ca între lume și Domnul Isus să se stabilească o relațiune? Prf. 354.

Trebue el să fie de față ca să așeze ordinea aceasta? Prf. 354.

Găsim oare o dovadă scripturală pentru a susține aceste concluziuni logice? Prf. 355.

Ce a zis profetul Isaia despre venirea Celui Puternic? Prf. 355.

Ce presupunere urmează după termenul „tată vecinic“? Prf. 355.

Ce binecuvântare am trebui deci să așteptăm ca să primească omul din partea stăpânirii făgăduite? Prf. 355.

Ce presupunere trebue îngăduită cu privire la venirea Domnului, dacă avem în vedere vorbele lui Dumnezeu către regele Zedekia, spuse prin profetul Ezekiel, când Dumnezeu răsturnă stăpânirea lui Israel? Prf. 356.

Ce este a se aștepta ca să facă venirea acestui Puternic pe pământ? Prf. 357.

Ce făcură păgânii cu voia lui Dumnezeu după răsturnarea lui Zedekia? Prf. 358.

Ce împărății din lume au fost prezise de Domnul Dumnezeu prin gura profetului Daniil? Și cât timp vor dura ele? Dă dovida scripturală. Prf. 358.

Să ne așteptăm oare ca dreptul rege să fie de față atunci când se va întâmpla sfărâmarea în bucăți a vechilor împărății? Prf. 358.

De ce vorbesc Scripturile de împărăția cea dreaptă ca de o împărăție a cerului? Prf. 358.

În cari două înțelesuri este întrebnițat cuvântul „împărăție“? Prf. 359.

La ce se referă multe din parabolele lui Isus? Prf. 359.

Ce învață Isus pe ucenicii săi cu privire la indicarea însemnătății viitoarei împărății a Domnului? Prf. 359.

Pot să aștepte creștinii îndeplinirea rugilor lor? Prf. 359.

Odată ce viitorul rege trebuie să aibă o împărăție, ne arată oare Scripturile cine va fi rege al noii ordine? Citează Scriptura. Prf. 359.

Dece crimă fu învinuit Isus atunci când stătu înaintea lui Pilat? Prf. 360.

Ce întrebare îi făcu Pilat, și care fu răspunsul Domnului? Prf. 360.

Ce se înțelege prin termenul „lume“ așa cum este întrebuințat în Scripturile aceste și în altele? Prf. 360.

Ce noroade aveau să domnească pe pământ din timpul răsturnării lui Zedekia și până la venirea de a doua a Domnului? Prf. 360.

Cine este cârmuitorul nevăzut al ordinei sociale de lucruri de astăzi? Prf. 360.

Prin cari alte cuvinte este numit Satan? Prf. 360.

Care a fost natura domniei lui Satan prin mijlocirea reprezentanților săi pământești? Prf. 360.

Cum trebuie de luat deci înțelesul cuvintelor Invățătorului către Pilat? Prf. 360.

A arătat oare parabola olilor spusă de Domnul nostru ucenicilor săi întoarcerea sa? Prf. 361.

Ce s'a indicat de asemenea prin parabola talanților? Prf. 361.

Ce a zis Isus către ucenicii săi cu puțin înainte de răstignirea sa în ce privește venirea sa de a doua? Citează cuvintele sale. Prf. 362.

Unde era Isus și ucenicii săi la înălțarea lui Isus la cer? Prf. 363.

Redă istorisirea scripturală asupra celor ce s'au întâmplat la înălțarea sa. Prf. 363.

Cine erau bărbații ce stăteau alături, și vorbiră apostolilor în vremea aceea? Prf. 363.

Dece își luară ingerii aceștia corpuri omenești și vorbiră apostolilor? Prf. 363.

Fură oare ucenicii convinși pe deplin de venirea de a doua a Domnului? Și dacă îi așa, cum înrăuri aceasta asupra învățăturilor lor? Dovedește prin Scripturi. Prf. 364.

Ce zise Sf. Pavel către Timotei cu privire la timpul sfârșitului

vioții sale pământești referitor la venirea de a doua a Domnului? Prf. 364.

Ce făgăduință deosebită este indicată în folosul aceluia care vor aștepta cu dragoste arătarea sa? Prf. 364.

Ce este cartea apocalipsului? Prf. 365.

Ce este stabilit în partea din urmă a acestei cărți cu privire la întoarcerea Domnului? Prf. 365.

Poate oare să fie o îndoială cu privire la venirea de a doua a Domnului? Și dacă nu, de ce nu? Prf. 366.

Care este deci una din cele mai importante chestiuni care trebuie determinată mai întâi în ce privește venirea sa? Prf. 367.

Din ce am putea să ne așteptăm să avem dovada referitoare la chipul întoarcerii Domnului? Prf. 367.

Este cuminte a presupune că el se va întoarce în același corp cu care a fost dat morții? Și dacă nu, de ce nu? Dovedește prin Scriptură. Prf. 367.

În ce fel îl vor vedea urmașii credincioși ai lui Isus? Prf. 367.

A văzut oare vre-o ființă omenească corpul slăvit al Domnului? Arată dovada scripturală. Prf. 367.

De ce îl vor vedea ucenicii pe el așa cum este el? Prf. 368.

De ce nu-l pot vedea ochii omenești? Prf. 369.

Este el asemenea lui Dumnezeu? Dovedește prin Scriptură. Prf. 368.

În ce chip a zis Sf. Pavel că creștinii îl vor cunoaște de acum înainte pe Christos Isus? Prf. 368.

Care fu pozițiunea sa cu privire la Tatăl după înălțarea lui Isus la cer? Prf. 369.

Dovedește prin Scriptură că el este o făptură spirituală. Prf. 369.

Ce a zis Isus către Nicodim cu privire la o făptură spirituală? Și cum ilustrează aceasta că ochii omenești nu pot să-l vadă pe Domnul slăvit? Prf. 369.

Nu putem deci aștepta ca Domnul să fie prezent fără ca să fie văzut de ochii omenești, ci numai deosebit de cei care sunt urmași credincioși? Prf. 370.

Satan este zeul acestei lumi rele. L-a văzut oare cândva vre-un om? Prf. 370.

Din ce se va alcătui noul cer și noul pământ? Prf. 370.

Domnitorul acestor noi ceruri, Mesia, va fi el oare văzut sau nevăzut? Prf. 370.

Este oare vre-un motiv ca să așteptăm ca fapte omenești

să-l poată vedea pe Domnul? Prf. 370.

Este totdeauna bine de a întrebuița cuvântul „venire“ cu referire la arătarea de-a doua a Domnului nostru? Și dacă nu, care alt cuvânt se poate întrebuița mai potrivit? Prf. 371.

Citează un număr de Scripturi, în cari cuvântul „venire“ se poate traduce mai bine cu „prezență.“ Prf. 372-382.

Ce îi povățuiră îngerii, ce stăteau alături, pe ucenici la înălțarea Domnului la cer cu privire la felul întoarcerii sale? Dovește prin Scriptură. Prf. 383.

La ce ne face să gândim aceasta când e vorba de felul cum se va întoarce el? Prf. 383.

Ce este a se înțelege prin venirea ca un fur noaptea? Și cum ilustrează aceasta venirea de-a doua a Domnului? Dovește prin Scriptură. Prf. 383.

Ce înfățișează noaptea? Prf. 383.

Ce a zis Domnul despre cei ce vestesc întoarcerea sa în deșert sau în odăi ascunse? Prf. 384.

Explică ce va să zică următoarele cuvinte ale Domnului despre arătarea sa de a doua: „Căci, cum iese fulgerul dela răsărit și se vede până la apus, așa va fi și prezența Fiului omului.“ Prf. 384.

Care planet sau corp ceresc este întrebuițat pentru a zugrăvi arătarea de a doua a Domnului? Prf. 385.

Dece este un lucru însemnat ca să avem în vedere că arătarea de a doua a Domnului va fi nevăzută ochilor omenești? Prf. 386.

Este timpul venirii sale însemnat pentru creștini? Prf. 387.

Spune diferitele păreri exprimate de unii oameni cu privire la venirea de a doua a Domnului.

Dece nu doresc unii din aceștia ca el să vie? Prf. 387.

Suntem îndreptățiți a presupune că nimeni nu va ști timpul arătării sale de a doua? Și dacă nu, dece nu? Prf. 388.

Este lucru cuminte a presupune că însuși Isus ar fi știut aceasta cu un oarecare timp mai înainte? Prf. 388.

Dece le-ar fi spus el ucenicilor săi ca să vegheze dacă ei n'ar fi putut ști nici odată venirea sa? Prf. 388.

Ce a zis Isus la scularea sa din morți cu privire la puterea ce i s'a dat? Prf. 388.

Este lucru cuminte de a conchide că el știa atunci despre arătarea sa de a doua și despre timpul când aceasta va fi avut loc? Prf. 388.

Ne-am putea aștepta ca îngerii din cer să știe când aveau să aibă loc aceste mari întâmplări? Prf. 388.

A făgăduit oare Domnul ucenicilor săi că după primirea spiritului sfânt ei vor ști cele privitoare la venirea sa de a doua? Prf. 389.

Ce făgăduință scripturală s'a dat creștinului, că lui i se vor descoperi lucrurile aceste la timpul cuvenit? Prf. 389.

Ce a zis Sf. Pavel, după primirea spiritului sfânt, și scriind sub inspirațiune către Tesaloniceni, despre timpurile și clipele venirii a doua a Domnului? Prf. 389.

Am putea să ne așteptăm ca creștinii veghetori să stea în întunecime cu privire la timpul arătării Domnului? Prf. 389.

Cum vorbi Domnul referitor la venirea sa de a doua? Prf. 390.

Care este înțelesul profeției întrucât privește prezența Domnului? Prf. 390.

Îi poate oare pune împlinirea proorociei pe veghetori în stare de a hotărî ceva cu privire la prezența Domnului? Prf. 390.

În ce chip întrebuiță Isus secerișul natural pentru ca să ilustreze venirea sa de a doua? Prf. 391.

Repetă parabola despre grâu și neghină, și redă tălmăcirea ei după Scriptură. Prf. 391-392.

Ce concluziune hotărâtă trebuie trasă din declarațiunea aceasta a Domnului relativ la prezența sa de a doua? Prf. 393.

Este neapărat de lipsă ca Domnul să fie de față înainte de seceriș? Prf. 393.

Ar fi neapărat de lipsă ca el să fie de față cu un timp oarecare înainte de sfârșitul vârstei sau lumii? Prf. 393.

Ce fapte mari istorice au fost scrise în mod profetic de către proorocul Daniil? Prf. 394.

Puteau fi înțelese expunerile aceste ale profetului Daniil ce duceau la „timpul sfârșitului“ de către proorocul acesta? Prf. 394.

Ce zise Daniil însuși despre înțelegerea profeției sale? Prf. 394.

Despre cine a zis el că va pricepe la timpul cuvenit profeția? Prf. 394.

Ce este a se înțelege sub termenul „timpul sfârșitului“? Prf. 394.

Despre ce a spus profetul Daniil în mod hotărât că va avea loc în „timpul sfârșitului“? Citează Scriptura. Prf. 394.

Expune îndeplinirea profeției lui Daniil (11:40, 41). Prf. 395.

În legătură cu campania lui Napoleon cine a fost înțeles în

profeția aceasta prin „regele dela miază-zi“ și prin „regele dela miază-noapte“? Prf. 395.

Când sfârși campania lui Napoleon după cum este descrisă în profetația aceasta? Prf. 395.

Cum este fixat și expus în mod hotărât „timpul sfârșitului“? Prf. 395.

Din care timp din istoria lumii au fost zugrăvite stăpânirile de către fiare? Prf. 396.

Ce a zis profetul Daniil despre fiara a patra? Prf. 396.

Cine alcătuește părțile de căpetenie ce compun „fiara“? Prf. 396.

Spune data istorică a începutului acestei mari „fiare.“ Prf. 396.

Citează cuvintele lui Daniil din Daniil 12:5-7. Prf. 397.

Ce este a se înțelege în simbologia biblică prin un „timp“? Prf. 397.

Cât timp s'a arătat în profetația aceasta a profetului Daniil că ar fi curs dela începutul ordinei de fiară până la „timpul sfârșitului“? Prf. 397.

Cum se fixează în mod hotărât începutul „timpului sfârșitului“ la A. D. 1799? Prf. 397.

Cari alte perioade de timp sunt pomenite de profetul Daniil în capitolul al doisprezecelea? Prf. 398.

Dela care trebuesc socotite aceste zile profetice, după cum se arată prin faptele premergătoare? Prf. 398.

Care a fost lucrul cel mai însemnat pe care l-a semnalat profetul? Prf. 398.

Dacă aplicăm regula de mai sus, adecă o zi pentru un an, când se vor sfârși cele 1335 zile din profetația lui Daniil? Prf. 398.

Ce trebuie de așteptat la această dată? Prf. 398.

Dacă noi ajungem în mod corect la această dată a anului 1874 am putea oare să așteptăm o dovadă care să întărească prezența Domnului? Prf. 398.

Dece este o profetație împlinită o dovadă hotărâtoare cu privire la chestiunea contestată? Prf. 399.

Care este valoarea faptelor fizice când e vorba de cercetarea unei chestiuni? Prf. 399.

Este oare o deosebire între data începutului „timpului sfârșitului“ și între prezența Domnului? Prf. 400.

Care period de timp este acoperit prin „timpul sfârșitului“? Prf. 400.

Din care timp datează prezența de a doua a Domnului? Și în

cursul cărui period din „timpul sfârșitului“ se petrece prezența sa? Prf. 400.

A fost oare o pricină ca aceste date importante să fie ascunse pentru un timp oarecare? Arată motivul scriptural. 401.

Este oare rezonabil de a aștepta ca Dumnezeu să arate ceva prin care întâmplarea din vorbă ar putea să fie determinată în viitor? Prf. 401.

Ce îi zise el lui Daniil să privească ca dovadă a „timpului sfârșitului“? Prf. 402.

Dacă anul 1799 arată începutul „timpului sfârșitului“, am putea oare să ne așteptăm la o îndeplinire deosebită a acestei profeții a lui Daniil scurt timp după aceea? Prf. 402.

Cine putea să ajungă la Biblie înainte de 1799? Prf. 402.

Ce pedepse se dădeau poporului de rând pentru faptul că ajungea în stăpânirea unei Biblii? Prf. 402.

Ce întâmplare din 1799 produse schimbarea acestor împrejurări? Prf. 402.

Cine învățase doctrina despre dreptul dumnezeesc al regilor și despre dreptul dumnezeesc al clerului? Prf. 402.

Care întâmplare istorică a deschis mințile popoarelor pentru adevăr cu privire la învățăturile aceste? Prf. 402.

Cum de arată aceasta un început al împlinirii profeției lui Daniil? Prf. 402.

Expune când și cum de s'au organizat marele societăți de Biblii îndată după anul 1799, care este începutul „timpului sfârșitului.“ Prf. 403.

Arată numărul aproximativ al Bibliilor ce a fost împărțit după aceea printre popoare. Prf. 403.

A luat parte sistemul papal cu bucurie la împărțirea Biblii printre popoare? Prf. 403.

Când începură popoarele a cunoaște că Dumnezeu nu face nici o deosebire între persoane, și nici dacă ei sunt preoți sau oameni de rând? Prf. 403.

Raportează ceva cu privire la creșterea cunoștinței generale dela anul 1800 D. Ch. încoace. Prf. 404.

Cari erau mijloacele de călătorie din lume înainte de 1799? Prf. 405.

Fu oare o oarecare sporire de călătorie scurt timp după anul 1799 D. Ch.? Prf. 405.

Când s'a pus în aplicare locomotiva cu vapor? Și cum au

crescut mijloacele transportului repede din timpul acela încoace? Prf. 405.

Ce este a se înțelege prin ziua pregătirii lui Dumnezeu? Prf. 406.

Care profet descrie trenul de astăzi? Citează profetia. Prf. 406.

Când s'a descoperit telegraful? Și cari alte mijloace de comunicație au urmat de atunci încoace? Prf. 407.

Poate oare să fie o îndoială asupra acestor fapte fizice care arată o îndeplinire a profetiei lui Daniel cu privire la „timpul sfârșitului“? Prf. 408.

Ce a zis Isus cu privire la partea din urmă a „timpul sfârșitului“ și în ce chip se va indica acesta? Prf. 409.

A arătat oare apostolul Pavel că o mai mare lumină va veni asupra popoarelor la sfârșitul timpului? Prf. 409.

Ce dovadă mai avem despre sporirea luminii în timpul acela? Prf. 410.

Ce clasă de oameni au fost călcați în picioare timp de veacuri? Și când începură ei să-și deschidă ochii cu privire la drepturile lor? Prf. 410.

Când s'a făcut cea dintâi organizare a muncii din lume? Prf. 410.

Numără unele din marile invențiuni și descoperiri făcute dela 1874 încoace, cari arată împlinirea profetiei lui Daniil, prezența Domnului și „timpul sfârșitului.“ Prf. 410.

Ce descopăr Scripturile cu privire la o paralelă între vârsta evangelică și cea jidovească? Prf. 411.

Ce se înțelege prin termenul „seceriș“? Prf. 411.

A spus oare Isus că va fi un seceriș la sfârșitul lumii, în cursul prezenței sale? Prf. 411.

Trage o paralelă între secerișul vârstei jidovești și cel al vârstei evangelice. Prf. 411.

Pentru ilustrarea cărui fapt fu întrebuințat secerișul natural al jidovilor? Prf. 412.

Care era obiceiul care urma după recolta grâului la Jidovi? Prf. 412.

Conform indicațiunii acesteia ce ar trebui să așteptăm dela 1878 până la 1918, și pentru periodul următor? Prf. 412.

Ce a zis Isus cu privire la seceriș și la trimiterea de vestitori, atunci când a răspuns ucenicilor la întrebarea când va fi prezent? Dovedește prin Scriptură. Prf. 413.

Ce este a se înțelege prin cuvântul „trâmbiță“ din expunerea

lui Isus făcută în Matei 24:31? Prf. 415.

Explică termenul „înger“ așa cum este întrebuințat în textul acesta. Prf. 416.

Este rezonabil de a aștepta ca Domnul să se folosească de niște vestitori speciali în cursul timpului secerișului acestuia? Prf. 416.

Ce a făgăduit Isus cu privire la prevederea unui astfel de vestitor? Citează din Matei 24:45-47. Prf. 416.

Ce dovadă avem dela 1870 înainte în ce privește îndeplinirea acestei expunerii profetice a Domnului? Prf. 417.

Ce publicațiune a anunțat timp de patruzeci de ani în șir prezența a doua a Domnului? Prf. 417.

Ce dovadă a fost dela 1878 înainte despre o adunare a creștinilor, fără privire la denumirile lor? Prf. 418.

Describe ceva din lucrarea făcută de către vestitorul special ai Domnului. Prf. 418.

Citează cuvintele din publicațiunea *The Continent* privitoare la pastorul Russell. Prf. 419.

Ce societate s'a întemeiat în 1884? Și care a fost lucrarea ei în legătură cu secerișul acestei vârste? Prf. 421.

Care a fost și care este scopul acestei societăți? Prf. 421.

Sunt oare creștinii aceștia, astfel adunați, urmașii unui om oarecare? Prf. 422.

Citează din Matei 24:28, și redă înțelesul cuvintelor acestora. Prf. 423.

Isus îi asemănă pe copii adevărați ai lui Dumnezeu cu grâul. Ce întrebuință el pentru a-i ilustra pe creștinii prefăcuți? Citează din Matei 13:30. Prf. 424.

Care a fost tendința așa numitelor denumiri creștinești dela 1878 înainte? Prf. 425.

Cum s'a aplicat din timpul acela înainte vestea din Apocalipsul 18:4 față de creștini? Prf. 425.

Ce a zis Domnul prin profetul său cu privire la adunarea poporului său în timpul acesta? Citează Psalmul 50:5. Prf. 425.

Ce dovedește aceasta cu privire la prezența de a doua a Domnului? Prf. 425.

Il aflăm oare pe clerul diferitelor denumiri dornic de a vorbi despre prezența de a doua a Domnului? Și dacă nu, de ce nu? Prf. 426.

Dece își bat joc și dece râd acești bărbați aleși de cei ce învață că Domnul este acuma prezent? Prf. 426.

A prezis oare Domnul aceasta? Citează cuvintele apostolului cu referire la aceasta. Prf. 426.

Dece trebuiră apostolii să cunoască care avea să fie dovada prezenței Domnului și a sfârșitului lumii? Prf. 427.

Repetă întrebarea pe care ei o făcură lui Isus pe Muntele Maslinilor. Prf. 427.

Va fi oare distrus cândva pământul fizic? Drept răspuns redă dovada scripturală. Prf. 427.

Ce se înțelege deci prin sfârșitul lumii? Prf. 428.

Ce se întâmplă cu lumea cea dintâi? Prf. 428.

Câte persoane fură trecute din lumea cea dintâi la lumea care este arătată ca lumea rea de astăzi? Prf. 428.

Care period de timp este arătat de Scripturi ca fiind lumea rea de astăzi? Prf. 482.

Ce dovadă scripturală avem în ce privește felul cum va trece lumea rea de astăzi? Prf. 428.

În ce lume și în ce parte a acestei lumi făcu Dumnezeu lui Abraam făgăduința că întru seminția sa se vor binecuvânta toate neamurile pământului? Prf. 429.

Care fu declarațiunea lui Dumnezeu față de Zedekia, regele lui Israel? Repet-o. Prf. 429.

Când fu răsturnat Zedekia? Prf. 430.

Cine întemeie apoi împărăția păgânească universală? Prf. 430.

Când începură timpurile păgânești? Și cât timp trebuie să dureze periodul acesta? Prf. 430.

Cine este cel despre care profetul zice ca fiind „cel al cărui drept este”? Prf. 430.

Ar fi oare rezonabil să așteptăm prezența acestui Puternic înainte de răsturnarea vechii ordine sau a relei lumi de astăzi? Prf. 430.

Dece fu anul 1914 odată însemnat? Prf. 430.

Ce conducere am trebui să ne așteptăm cu drept cuvânt ca să aibă neamurile omenesti după 1914 cu referire la starea lor mai departe în putere? Ce zice scriitorul apocalipsului despre cum va fi starea neamurilor acestora în timpul acela? Citează Scriptura. Prf. 431.

Ce a zis Isus că va însemna începutul sfârșitului lumii? Citează răspunsul său la întrebare. Prf. 432.

Ce îndeplinire a profeției acesteia începu în 1914? Prf. 432.

Cum înseamnă îndeplinirea acestei profeții tot-deodată și îndeplinirea profeției lui Daniil (2:44)? Prf. 433.

Dece au fost sfărâmate în bucăți aceste împărății de pe pământ? Prf. 433.

Citează cuvintele lui Isus redade de diferiți evangeliști cu privire la prigonirea urmașilor săi la sfârșitul lumii. Prf. 434.

Ce îndeplinire a acestor vorbe profetice ale învățătorului avu loc în 1917, 1918, și 1919? Prf. 434.

Spune câteva pilde despre grija ocrotitoare ce o are Domnul pentru urmașii săi în cursul periodului de prigonire. Prf. 435-437.

Dece nu trebuie creștinii să se plângă ci să se bucure de aceste încercări? Prf. 437.

Citează cuvintele Învățătorului din Matei 24:14 drept răspuns la întrebarea ce i se făcuse. Prf. 438.

Ce dovadă ni se dă despre îndeplinirea acestor cuvinte profetice? Prf. 438.

Ce zise Isus cu privire la adunarea lui Israel în Palestina, care să fie o dovadă a prezenței sale de a doua? Prf. 439.

Ce zise Isus urmașilor săi să facă când vor vedea că se întâmplă lucrurile aceste, și dece? Prf. 439.

Cum este prezența Domnului și sfârșitul lumii care este arătată prin recolta „viței pământului”? Prf. 440.

Dece i-a îndemnat Isus pe urmașii săi ca să vegheze la venirea sa de a doua? Prf. 442.

Dacă presupunem că este adevărat că nimeni nu știe ziua sau ceasul arătării Domnului, ce deosebire ar face aceasta acuma? Prf. 443.

Este oare o pricină din care un creștin ar trebui să rămână în întunec cu privire la timpurile și ceasurile prezenței Domnului? Prf. 443.

Putem oare pierde timpul vorbind zădarnic despre date, zile sau ceasuri? Prf. 443.

Ce stabilesc faptele fizice și profetia împlinită relativ la chestiunea aceasta? Prf. 443.

Ce cuvinte sunt pe buzele adevăraților veghetori la vederea acestei dovezi covârșitoare? Prf. 443.

Cum o descrie profetul Isaia pe această clasă de veghetori credincioși? Citează cuvintele sale. Prf. 443.

Descrie pe cei ce au acuma harfa lui Dumnezeu; și ce cântă ei? Prf. 444.

Spune cele trei scopuri mai alese ale prezenței Domnului. Prf. 445.

Unii au crezut că prezența de a doua a Domnului va avea loc

în scopul distrugerii pământului. Ce dovadă avem noi care să arate că aceasta este greșit? Prf. 446.

Care este adevărata explicație a cuvintelor Sf. Petru din 2 Petru 3:10-12? Prf. 447.

Ce a înțeles Apostolul atunci când a zis că noi așteptăm ceruri noi și un pământ nou în care să locuiască dreptatea? Prf. 448.

Ce dovadă avem despre faptul că focul arde acum? Prf. 449.

Cât timp va ținea arderea lui? Prf. 449.

Intrucât privește aceasta prezența Domnului? Prf. 449.

Ce explicație scripturală se dă pentru nenorocirea popoarelor și pentru zăpăcirea oamenilor de afaceri de pe pământ în timpul acesta? Citează Scriptura și analizează-o. Prf. 450.

Descrie acțiunile clasei patronilor și muncitorilor. Prf. 451.

Cum sunt aceștia cu toți zăpăciți? Prf. 451.

La ce duce această stare de neliniște? Prf. 452.

Este oare o strămătorare și mai mare înaintea noastră? Și dacă îi așa, ce dovadă avem despre aceasta? Citează Scripturile.

Ce va urma după această zguduire generală a națiunilor? Prf. 453.

Cum descopere prezența Domnului cele ascunse? Citează autoritatea Scripturii drept răspuns al vostru. Prf. 453.

Ce efect are lumina aceasta asupra lui Satan și a împărăției sale? Prf. 454.

Citează profețiile lui Isaia 34:1-4 și 51:6, și explică-le. Prf. 454.

Cum va aduce strămătorarea aceasta pe popoare ca să vadă prezența Domnului? Prf. 454.

Ce se înțelege prin „ziua răzbunării Domnului“? Și ce a zis Domnul că va face cu popoarele în timpul acesta? Prf. 454.

Ce se înțelege prin Mire și Mireasă? Redă dovada scripturală. Prf. 455.

Redă icoana lui Abraam, Isaac și Rebeca, și spune ce tipică fiecare dintre ei și ce arată întreaga icoană. Prf. 455.

Ce reprezintă Eliazer în icoana aceasta? Prf. 456.

Citează cuvintele Invățătorului cu privire la trimiterea unui mângâietor urmașilor săi. Prf. 456.

Ce s'a zugrăvit prin cele zece cămile pe cari le luă Eliazer cu sine? Prf. 456.

Ce s'a înfățișat prin podoabele de aur prezentate Rebecii? Prf. 456.

Citează cuvintele psalmistului referitoare la invitarea bisericii de a deveni mireasa lui Christos. Prf. 457.

Ce fac cei chemați pentru a răspunde la chemare? Prf. 457.

Ce zugrăvește Sara referitor la legăminte? Și ce reprezintă moartea ei? Prf. 457.

Ce se zugrăvește prin primirea Rebecei de către Isaac și prin facerea ei de soție a sa după moartea mamei sale Sara? Prf. 457.

În cursul cărui period de timp a pregătit Domnul pe mireasa lui Christos? Prf. 458.

Ce a zis Isus despre pregătirea unui loc anume pentru aceștia și despre întoarcerea sa pentru primirea miresei sale? Citează cuvintele sale. Prf. 458.

Ce arată cuvintele sale cu privire la una din pricinile de căpetenie pentru venirea sa de a doua? Prf. 459.

Explică parabola fecioarelor? — Matei 25:1-13. Prf. 460.

Explică înțelesul candelelor și a uleiului din candelă. Prf. 460.

Definește ce va să zică o fecioară; și ce închipuiește o fecioară aici? Prf. 460.

Ce se înțelege prin ținerea candelelor gata și aprinse? Prf. 460.

Cum a mișcat cunoștința prezenței Domnului pe clasa fecioarelor înțelepte? Prf. 460.

Ce dovadă este aceasta pentru faptul că prezența sa este una din cele zece coarde de pe harfa lui Dumnezeu? Prf. 460.

Arată oare Scripturile cât de numeroasă va fi clasa miresei? Dacă îi așa, dovedește. Prf. 460.

Ce se va întâmpla, conform Scripturilor, cu sfinții cei credincioși, cari au murit de mult, îndată la întoarcerea Domnului? Adă dovada scripturală. Prf. 461.

Ce se înțelege în Scripturi prin un mare semn dat? Prf. 462.

Spune cum s'a împlinit aceasta? Prf. 462.

Ce se înțelege prin glasul arhanghelului? Prf. 462.

Am putea oare să așteptăm învierea sfinților în cursul acestui timp? Prf. 463.

Cum îi adună el la sine pe sfinții ce mai trăesc încă pe pământ în timpul prezenței sale? Prf. 463.

Redă unele făgăduințe scripturale cu privire la faptul că biserica este pe veci dimpreună cu Domnul. Prf. 463.

Ce se înțelege prin împărăția lui Dumnezeu? Prf. 464.

Din cine se alcătuește familia împărătească a cerului? Citează cuvintele apostolului Pavel referitoare la aceasta. Prf. 464.

Ce făgăduință făcu Isus acestei clase cu privire la împărăție? Prf. 465.

Unde se vor însoți aceștia dimpreună cu Domnul Isus în im-

părăția sa? Prf. 465.

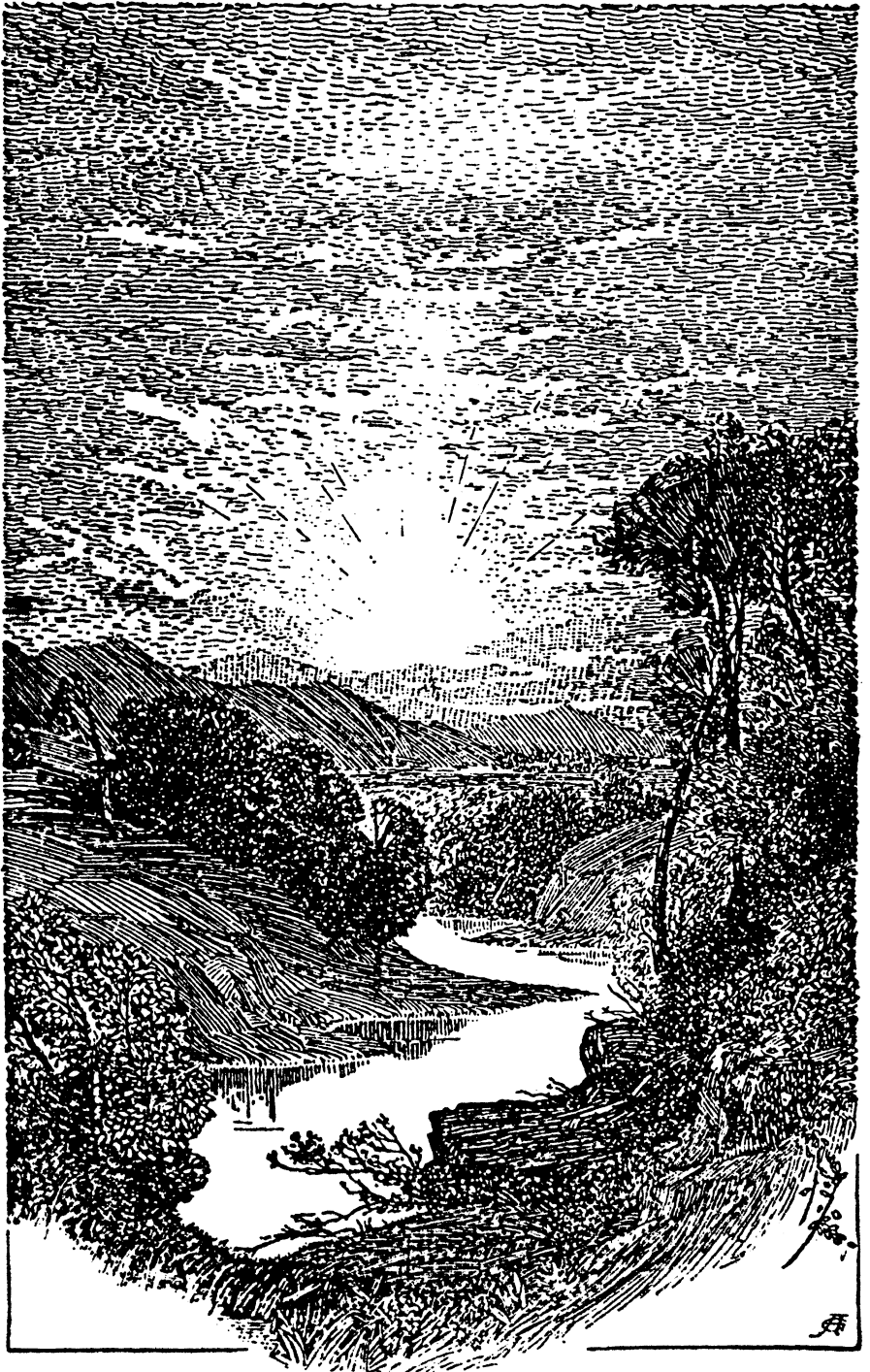
Pentru care împărăție îi învață Domnul pe ucenicii săi ca să se roage? Și spusu-s'a oare acelaș lucru și de către profetii din vechime? Prf. 465.

Cine s'a bucurat și cine se bucură de binecuvântarea despre care a vorbit profetul Daniil în cartea sa 12:12? Prf. 466.

Ce cântec cântă cei ce apreciază această coardă a harfei? Prf. 466.

Ce așteaptă sfinții cu răbdare pe când se bucură astfel? Și la ce privesc ei în viitor? Prf. 467.

Coarda 9: *Glorificarea bisericii*

BISERICĂ înseamnă o clasă aleasă, deosebită și distinctă de toate celelalte clase. Biserica lui Christos constă din Isus Christos ca cap, și din 144.000 membrii ai corpului său. (Coloseni 1:18; Apocalipsul 7:4) Cei ce alcătuiesc clasa aceasta specială se numesc cu alte cuvinte și sfinți. Sfântul este o ființă curată, sfântă și nepătată. Urmașii lui Christos nu sunt sfinți sau nepătați prin propria lor ființă, și sfințenia lor este în virtutea meritului lui Christos atribuit lor. Aceeaș clasă de creștini este numită în Biblie „o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat pentru el.“ (1 Petru 2:9) Ei mai sunt numiți și „făpturi noi“ (2 Corintieni 5:17); de aceea ei alcătuiesc clasa numită creațiunea nouă. Noua creațiune când va fi completă va face parte din natura dumnezească. (2 Petru 1:4) Natura este determinată prin organism. Natura bisericii va fi deci asemenea lui Dumnezeu. Dumnezeu a voit ca Isus Christos, iubitul său Fiu, să aibă întâietate în marele său plan; de aceea el l-a făcut cap al noii creațiuni. — Coloseni 1:18.

⁴⁶⁹Această nouă creațiune își are începutul ei cu Isus Christos, din timpul botezului său în Iordan, când el fu conceput pentru natura dumnezească, și când fu uns cu spiritul sfânt fără mărginire. Ca om el a fost curat, neprihănit și sfânt. La vârsta de treizeci de ani el a fost îndreptățit de lege să ajungă preot, și la timpul acesta el se consacră pe deplin pentru a face voia Tatălui său și în timpul acela el fu botezat și conceput de spirit pentru natura dumnezească; de aceea el deveni o nouă făptură din punct de vedere dumnezeesc. Ca nouă făptură el fu făcut desăvârșit prin suferințele sale. — Evrei 5:8.

⁴⁷⁰Din timpul botezului său el îl avu pe Satan de vrăjmaș al său, care căuta să-l nimicească. Pricina vrăjmașiei

acesteia zace în faptul, că Dumnezeu când îl osândi pe Adam la moarte el îi zise lui Satan: „Și dujmănie voiu pune între tine și între femei, și între seminția ta și între seminția ei; aceasta va zdrobi capul tău, și tu-i vei împunge călcăiul ei.“ (Facerea 3:15) Femeea simboliză sau tipifică aici legământul lui Abraam și al Sarei, din care izvorî seminția promisiunii. Precum Isaac fu fiul făgăduinței, așa și biserica fu tipificată prin Isaac. (Galateni 4:25-29) Seminția făgăduinței este prin urmare noua creațiune. Seminția șarpelui constă din acele unelte văzute și nevăzute cari sunt urmașii săi și cari sunt întrebuințați de el pentru lucrarea sa nelegiuită. În ziua lui Isus cărturarii, farizeii și învățații legii fură clasați de Isus ca urmași ai lui Satan, seminția sa (Ioan 8:44); și a fost în totdeauna adevărat că mulți din cei ce au pretins că sunt creștini sunt în adevăr seminție de a lui Satan, și se apucă să prigonească pe alții cari iubesc pe Domnul.

⁴⁷Indată după botezul său Isus plecă pe un munte în pustiu pentru ca să studieze planul lui Dumnezeu și să se gândească asupra lui, pentru ca să fie povățuit de Dumnezeu asupra căii ce trebuia să ia; și când se sfârși timpul acesta de patruzeci de zile, el fu supus la plecarea sa unei ispite grele din partea diavolului. Isus rezistă tuturor sfertărilor lui Satan. (Luca 4:1-13) Isus, capul seminției făgăduinței, fu ținta uneltirilor lui Satan. Timp de trei ani și jumătate el suferi zilnic din pricina lui Satan și a reprezentanților lui, adevărat din pricina acelor ființe omenesti cari aveau în ei spiritul diavolesc. În cursul acestui period de trei ani și jumătate el fu în adevăr un om al durerilor și cunoscut cu pășuri: însă toată suferința aceasta fu de neapărată lipsă pentru desăvârșirea sa ca făptură nouă. (Evrei 5:8, 9) Din pricina credinței sale, din pricina fidelității și lealității sale către Dumnezeu el muri chiar, câștigând biruința, și ajungând învingător. De aceea cetim: „De aceea și Dumnezeu l-a înălțat nespuse de mult, și i-a dat numele, care este mai presus de orice nume; pentruca, în numele lui Isus, să se plece orice genunchi, în ceruri, pe pământ

și subț pământ, și orice limbă să mărturisească, spre mărirea lui Dumnezeu, Tatăl, că Domn este Isus Christos.“ (Filipeni 2:9-11) Membrii corpului lui Christos, membrii bisericii, trebuie să calce în urmele lui. — 1 Petru 2:21.

PREDESTINATĂ

⁴⁷²Măcar că alegerea noiei creațiuni începu cu botezul Domnului, Dumnezeu hotărâse cu multă vreme mai înainte că va fi o biserică, a cărei cap va fi Isus Christos. Sf. Pavel scris: „In el Dumnezeu ne-a ales, înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea lui, după ce, în dragostea lui, ne-a rânduit mai dinainte ca să fim copii ai lui, înfiați prin Isus Christos, după hotărârea voiei sale. Și aceasta spre lauda arătării bogăției harului său, pe care ni l-a dat în prea-iubitul lui. In el avem răscumpărarea, prin sângele lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului său. Harul acesta, Dumnezeu l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voiei sale, după planul, pe care-l alcătuisse în sine însuși.“ — Efesieni 1:4-9.

⁴⁷³Lumea despre care e vorba aici înseamnă ordinea politică, și socială ce există din timpul potopului și până la venirea împărăției Domnului, și este arătată în Scripturi ca fiind lumea de astăzi. De aceea zice Sf. Pavel că Dumnezeu a avut grije înainte de întemeierea acestei lumi de alegerea membrilor bisericii. El nu i-a ales în mod individual, ci a predestinat sau a hotărât de mai înainte că va fi o astfel de biserică sau nouă creațiune, și că aceștia vor fi înfiați ca copii ai săi prin mijlocirea iubitului său Fiul Isus Christos, și că vor deveni membrii ai casei sale, fiind făcuți în chipul și asemănarea lui Christos Isus, capul. (Romani 8:29) După cum vedem, trebuie să ne așteptăm ca membrii corpului să treacă prin aceleaș suferinți ca și Isus; și aflăm că aceasta se întâmplă chiar.

⁴⁷⁴Cincizeci de zile după învierea lui Isus fu ziua Rusalilor. Chemare a fost trimisă în toate părțile să invite pe iidovi ca să primească pe Domnul, ca să-l primească de cap

al lor, și ca să fie schimbați de sub Moisi sub Christos, făcând parte din cei 144.000 de membrii ce alcătuiesc biserica. O chemare înseamnă o anunțare sau o invitare. Chemarea de aici înseamnă o anunțare a scopului lui Dumnezeu de a alege pe membrii bisericii și o invitare către acei ce se află în starea unei inimi drepte, pentru ca să primească această invitare. Mulți au fost chemați, însă numai puțini au răspuns la chemarea aceasta, și numai puțini au fost aleși. (Matei 22:14) Timp de trei ani și jumătate chemarea aceasta s'a mărginit la jidovi, și la sfârșitul acestui timp, Cornelius, cel dintâi păgân, primi evangelia. El ascultă, crezu în Domnul și se consacrează pe deplin ca să facă voia Domnului; și fu primit. (Faptele 10) Din timpul acela înainte chemarea fu generală către fiecare care avea dorința să răspundă la cuvintele de chemare și să urmeze pe urmele învățătorului.

⁴⁷⁵Evangelia a fost predicată în scopul ca omul să ajungă să cunoască planul lui Dumnezeu și să priceapă că el își alege biserica. Oamenii înțelepți din lume n'au băgat în seamă evangelia și nici invitațiunea ei. Lor aceasta li s'a părut ca o nebunie. Și astfel scrise Sf. Pavel: „Căci, lumea prin înțelepciunea ei, n'a cunoscut pe Dumnezeu. Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe cei ce cred prin nebunia propovăduirii crucii. Iudeii într adevăr cer semne, și Grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Christos cel răstignit, care pentru Iudeii este o pricină de poticnire, și pentru neamuri o nebunie: dar pentru cei chemați la mântuire, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Căci ceea ce pare o nebunie a lui Dumnezeu, este mai înțelept decât oamenii: ceea ce pare o slăbiciune din partea lui Dumnezeu, este mai tare decât oamenii.“ — 1 Corintieni 1:21-25.

⁴⁷⁶Aceasta vestire a lui Christos Isus cel răstignit, alegerea bisericii și așezarea împărăției sale, fu o pricină de poticnire pentru Jidovi: ei nu putură înțelege; ei nu voriră să creadă. Și multor din celelalte neamuri li se păru aceasta o nebunie. Inșă de fapt lucrul n'a fost nebunie. A fost cea

mai mare înțelepciune — o înțelepciune dumnezească. Puțini au răspuns la această înțelepciune dumnezească. Omul însă care s'a crezut pe sine de înțelept n'a putut să ajungă urmașul lui Christos. Urmaș lui Christos nu era un lucru popular. Și așa a fost în totdeauna în cursul întregului veac evanghelic, că cei ce au venit într'adevăr la Domnul, făcură o consacrare și urmară pe urmele pașilor săi. au fost blânzi și umili la inimă, fiind dornici de a-l cunoaște pe Domnul și marele său plan. De aceea scrie Sf. Pavel: „De pildă, fraților, uitați-vă la voi, cari ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți din neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile, pe cari lumea le socotește nebune, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile pe cari lumea le socotește slabe, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile, pe cari lumea le socotește de neam prost, și pe cari ea nu le bagă în seamă, lucruri cari, toate, nu sunt însemnate, ca să nimicească pe cele ce sunt însemnate; pentru ca astfel nimeni să nu vină să se laude înaintea lui Dumnezeu.“ — 1 Corintieni 1:26-29.

⁴⁷⁷Aceasta va să zică că la urma urmei nici o făptură nu va mai sta să se laude de cece a făcut în prezența lui Dumnezeu. Ci toți cei ce alcătuiesc biserica își vor da seama că totul la ce au ajuns ei nu e decât un dar fără seamăn din partea lui Dumnezeu. Chemarea a fost în adevăr frumoasă pentru cei ce doresc să-l cunoască și să-l servească în adevăr pe Domnul. Aceștia au fost pătrunși de cuvintele plăcute ale lui Dumnezeu, spuse prin profetul său, și invitându-i ca să se facă membrii ai familiei împărătești din cer. Psalmistul scrie: „Ascultă fică, și vezi, și pleacă urechea ta: Uită pe poporul tău și casa părintelui tău. Atuncia va pofți regele frumusețea ta; căci el este domnul tău, și închină-te lui.“ — Psalmul 45:10, 11.

⁴⁷⁸Precum Isus este fiul lui Dumnezeu, așa este biserica, mireasa lui Christos, fiica lui Dumnezeu. De aceea vorbește aici psalmistul către dânsa, invitând pe cei ce voesc să facă parte din fică să-și uite poporul lor propriu și casa

tatălui lor pământesc, și să urmeze cu dinadins și de bună voe urmele Învățătorului. Aceștia sunt înviați să se închine Domnului și să crească în asemănarea lui și să devie prin aceasta plăcuți; și aceasta e frumusețea, adecă asemănarea cu caracterul Domnului, pe care o dorește el.

DESVOLTAREA

⁴⁷⁹Desvoltarea bisericii nu este o chestiune de câteva clipe. Ea este un proces treptat. Unii au învățat și s'au gândit în mod greșit că un om poate să fie nelegiuit o viață întreagă și apoi, mărturisindu-și pe patul de moarte păcatele sale, și primindu-l pe Christos, să devie creștin, și îndată ce închide ochii întră în cer. Nici o Scriptură nu garantează o astfel de concluziune. Pentru desvoltarea creștinului se cere timp. El trebuie mai întâi să se căiască, adecă lui să-i pară rău de alergarea sa nelegiuită din lume, și schimbându-și calea, să caute pe Domnul. El trebuie convertit, și trebuie să se întoarcă dela calea nelegiuită spre Domnul. El trebuie să fie atras spre Domnul Isus, trebuie să facă o deplină consacrare, trebuie să fie primit de Domnul și prezentat Tatălui, trebuie să fie îndreptat și conceput de spiritul sfânt înainte de a putea ajunge o făptură nouă; și din timpul acela înainte el trebuie să se desvolte. El trebuie să aibă prilejul să treacă prin multe încercări, și trebuie să treacă prin ele, și trebuie ca prin încercările aceste să cunoască învățăturile pe cari vrea Dumnezeu ca să le cunoască membrii noiei creațiuni.

⁴⁸⁰Un copil sau copilă care este instruat în școală pentru un anumit scop trebuie să fie supus unui greu exercițiu mintal în scopul de a-și exercita mințea. Din pricina aceasta i se cer școlarului multe probleme matematice; și multe alte lecțiuni i se pun în vedere pentru desvoltarea însușirilor mintale. Cel ce se pregătește pentru o alergare sau pentru o altă luptă fizică trebuie să aibă unele exerciții dramatice. Cu mai multă dreptate se potriveșc principiile aceste la membrii noiei creațiuni. Aceștia sunt pregătiți pentru înalta și ridicata stare a părtașiei lor în familia îm-

părătească din cer. De aceea să nu ne surprindă dacă vedem că încercarea lor este de tot aspră. Priceperea acestor cerințe îl pune pe om în stare să aprecieze de ce creștinii n'au fost nici odată populari și de ce au suferit ei atât de mult în cursul celor nouăsprezece veacuri trecute.

⁴⁸¹Psalmistul scris cu privire la noua creațiune: „Ajuns-am străin fraților mei, da, străin fiilor numei mele; căci răvna pentru casa ta m'a pierdut; și defaima celor ce te defaimă, căzut-au preste mine.” (Psalmul 39:8, 9) Isus deveni străin pentru jidovi prin faptul că ei îl disprețuiră și își bătură joc de el. Din pricina zelului său pentru marele plan al Tatălui ceresc i se luă viața sa pământescă. Satan îl defaimă pe Dumnezeu din timpul de când îl condamnă în Eden; și acuma defaima aceste cădeau asupra lui Isus. Trebuie să ne așteptăm ca membrii corpului să treacă prin aceleaș încercări. Și astfel apostolul citează textul acesta și-l aplică la cei ce sunt urmașii lui Isus, zicând: „Căci și Christos n'a căutat să-și placă lui însuși; ci după cum este scris: Ocările celor ce te ocărăsc pe tine, au căzut asupra mea.” — Romani 15:3.

⁴⁸²Dumnezeu este un mare economist. El face ca mânia oamenilor și a altor făpturi să se prefacă într'o laudă pentru el. Satan și seminția sa i-au prigonit și i-au lovit în totdeauna pe Creștini și Dumnezeu a făcut ca prigonirea aceasta să aibă drept urmare o desvoltare a membrilor corpului lui Christos. Dacă ar fi vrut el ar fi putut să o fească pe biserică de a suferi din partea lui Satan; însă având voe să lovească în creștini cu încercări grele, Satan își arată caracterul său corupt, și rezistența bisericii a arătat iubirea și devotamentul Creștinilor față de Domnul, și desvoltă astfel caracterele care sunt plăcute lui.

⁴⁸³Când cineva prima dată devine creștin, de obicei nu suferă atâta cât suferă mai târziu, când este mai desvoltat. Incepătorul este arătat de Scripturi ca un „copil în Christos.” Așa cum ne purtăm noi cu copiii, așa se poartă și Tatăl nostru ceresc cu copiii săi. Ca copiii pământeni noi ne hrănim cu lapte și cu alte mâncări ușoare; tot așa e și cu

cel ce începe a deveni creștin; și încercările sale sunt în armonie cu aceasta, după cum zice apostolul Petru: „Ca niște copii născuți de curând, să doriți laptele cuvântător și curat, pentru ca prin el să puteți crește.“ — 1 Petru 2:2.

⁴⁸⁴Apostolul ilustrează apoi creșterea creștinului, asemănând întreaga creațiune nouă cu o clădire, care îl are pe Isus ca pe o piatră de temelie, iar ceilalți membrii ai corpului sunt clădiți în armonie cu el. El zice: „Dacă ați gustat în adevăr și ați văzut că Domnul este bun. [Cei ce au fost concepuți de spiritul sfânt au gustat că Domnul este bun]. Apropiati-vă de el, piatra vie, lepădată de oameni, dară aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, zidiți-vă sufletește, ca să fiți o casă spirituală o preoție sfântă, și să aduceți jertfe plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Christos. Căci este scris în Scriptură: Iată că pun în Sion o piatră unghiulară, aleasă, scumpă; și cine se încrede în ea, nu va fi dat de rușine. Cinstea aceasta este dar pentru voi cari ați crezut. Dar pentru cei necredincioși, piatra pe care au lepădat-o zidarii, au ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii; a ajuns o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere. Ei se lovesc de ea, pentrucă n'au crezut cuvântul, și la aceasta sunt rânduiți.“ — 1 Petru 2:3-8.

⁴⁸⁵Parafrazând cuvintele aceste, apostolul declară că Isus este piatra din capul unghiului. El este capul celor aleși; el este cel prețuit. Cei ce cred în el îl știu prețui; și cei ce țin tare la credința aceasta nu vor fi rușinați la urmă. A crede înseamnă a se consacra pe deplin pe sine pentru a face voia Domnului. Domnul Isus, a fost și este o piatră de poticnire și o stâncă de cădere pentru cei ce n'au crezut. Cei ce n'au apreciat faptul că el este Regele regilor și Domnul domnilor, și că este un privilegiu de a suferi dimpreună cu el, s'au simțit jigniți, și s'au întors dela el. Este un mare privilegiu de a suferi dimpreună cu Christos: „Căci cu privire la Christos, vouă vi s'a dat harul nu numai să credeți în el, ci să și pătimiți pentru el.“ — Filipeni 1:29.

⁴⁸³Viața lumii este direct opusă vieții creștinului; de aceea creștinul știe că el trebuie să se străduiască neîncetat pentru ca să se desvolte. Din pricina aceasta scrisese apostolul Petru: „Și chiar pentru aceasta punând voi ori-ce sîrguință, mai adăogați la credința voastră virtutea (adecă tăria, stătornicia, hotărâți fiind a se lupta pentru adevăr și a sta pe partea cea dreaptă); iar la virtute (în scopul acesta omul trebuie să studieze cuvântul lui Dumnezeu, nu numai în mod întâmplător, ci regulat și sistematic); iar la cunoștință, înfrânarea (ceea ce înseamnă stăpânire de sine, învățând a se stăpâni pe sine când este provocat, fiind calm, gentil, cu sânge rece, și cu încredere în Domnul); iar la înfrânare răbdarea stăruitoare (ceea ce înseamnă a răbda cu plăcere, și să nu murmure ori de câte ori încercările ar fi prea grele; să rabde cu plăcere din pricina că aceasta îi place Domnului și pentru că aceasta face un caracter tare); iar la răbdarea stăruitoare, evlavia (ceea ce înseamnă a crește în asemănarea Domnului, cu cucernicie, și curățenie); iar la evlavie, dragostea frățească (ceea ce înseamnă dispozițiunea amabilă și iubitoare ce există și trebuie să existe între cei ce sunt în adevăr frați); iar la dragostea frățească, iubirea de oameni“, sau dragoste care înseamnă dorința neegoistă de a face bine, făcând bine altora chiar sacrificându-ne pe noi înșine. — 2 Petru 1:5-7.

⁴⁸⁷Când recunoaștem că viața lumii este întocmai opusă vieții acesteia, noi știm că aceasta recere o războire, o veghere necurmată, și supunere prigonirii, și aceasta pentru că lumea nu ne înțelege. Inșă dacă facem aceste atunci ne facem chemarea și alegerea noastră sigură. Apostolul arată aceasta în felul următor: „De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca nici odată. In adevăr, în chipul acesta vi se va da o deplină intrare în împărăția vecinică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos.“ — 2 Petru 1:10, 11.

⁴⁸⁸Supunându-se acestei schimbări, noua făptură vede că ea trebuie să se războiască în contra năzuințelor josnice

ale firei sale trupești, în contra spiritului lumii, și în contra unelțirilor lui Satan prin diferitele sale unelte. Inșă tocmăi războiul acesta îl întărește pe creștin. Acesta nu este un război cu arme trupești. In el lucrează puterea lui Dumnezeu, făcându-l să se poată război cu vrăjmașii săi, și el este destul de puternic ca să poată birui întăritura sau asupra răului. (2 Corintieni 10:4) Ceeace îl face ca să se poată bate prin îndurarea Domnului cu statornicie pentru dreptate este marea nădejde de a intra în fine în împărăția lui Dumnezeu. Sf. Ioan declară: „Oricine are nădejdea aceasta în el, se curățește, după cum și acela curat este.“ (1 Ioan 3:3) Aceste încercări grele prin cari trece creștinul au asupra sa acelaș efect ca și focul asupra metalului. El arde necurățenia și curățește aurul. El are un efect curățitor; și tocmăi pentru aceasta îl îngăduie și Domnul.

⁴⁸⁹Dumnezeu a hotărât de mai înainte ca toți membrii noiei creațiuni să fie făcuți în asemănarea iubitelui său Fiu. (Romani 8:29) Aceasta nu se întâmplă prin gândirea asupra lucrurilor rele, ci prin rezistența ce se fac acestor lucruri rele; și prin îndreptarea sufletului către cele cerești. Creștinul își are acum fața descoperită; aceasta va să zică că el este în stare să priceapă cu mintea sa lucrurile Cuvântului lui Dumnezeu, și privind în Cuvânt, în Biblie, el vede oglindu-se din Cuvânt asemănarea de caracter cu Domnul; și având în el spiritul Domnului el se transformă din o treaptă de mărire în alta. Apostolul Pavel arată aceasta astfel: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într'o oglindă, mărirea Domnului, și suntem schimbați în acelaș chip al lui, din mărire în mărire, prin spiritul Domnului.“ (2 Corintieni 3:18) Calea creștinului nu este presărată cu flori, cu tihnă sau cu plăcere, ci, precum zise Isus, ea este o cale îngustă umblată numai de puțini. — Matei 7:14.

⁴⁹⁰Sf. Iacob zice: „Frații mei, luați ca pildă de suferință și de răbdare pe profeți, cari au vorbit în numele Domnului.“ (Iacob 5:10) Profeții din vechime au suferit mult dar ei nu vor avea parte în această clasă a împărăției cerești;

însă suferința lor s'a făcut pentru două scopuri: 1) pentru desvoltarea lor, ceeace se va sfârși în folosul lor când ei vor învia ca oameni desăvârșiți; și 2) pentru ca să slujească de pildă pentru biserică, pentru urmașii lui Isus.

⁴⁹¹Isus zise: „Din zilele lui Ioan Botezătorul, până acum, împărăția cerurilor se ia prin stăruință, și cei ce pun stăruință, pun mâna pe ea.“ (Matei 11:12) Aici se arată că clasa împărăției cerești, sub care este a se înțelege familia împărătească, suferă violență și prigoniri din partea uneltelor vrăjmașului, și cei ce întrebuintează stăruința, pun mâna pe ea. Așa s'a întâmplat cu el; și tot așa s'a întâmplat și cu urmașii săi, după cum scrie Sf. Pavel: „Fie dar că suntem strâmtorați, pentru mângăerea voastră și pentru mântuire suntem strâmtorați; fie că suntem mângăiați, pentru mângăerea voastră care este lucrătoare în suferirea cu răbdare a aceloraș patimi pe cari și noi le pătimim. Și nădejdea noastră este tare pentru voi, știind că după cum sunteți părtași ai patimilor, astfel sunteți și ai mângăerei.“ — 2 Corintieni 1:6, 7.

⁴⁹²Te vei întreba: de ce trebuie însă creștinul să sufere? Și apostolul răspunde: „Iubiților, nu vă mirați de focul aprins între voi, făcut vouă spre încercare, ca și cum vi s'ar întâmpla ceva străin. Ci întru cât sunteți părtași la suferințele lui Christos, bucurați-vă, ca și la descoperirea măririi lui să vă bucurați veselindu-vă. Dacă sunteți batjocuriți pentru numele lui Christos, fericite de voi! Fiindcă spiritul măririi, spiritul lui Dumnezeu stă asupra voastră. Iar dacă suferă cineva ca creștin, să nu se rușineze, ci să mărească pe Dumnezeu.“ (1 Petru 4:12-14, 16) „Se cuvenia, în adevăr, ca aeela pentru care și prin care sunt toate lucrurile, și care voia să ducă pe mulți fii la mărire, să ducă la desăvârșire, prin suferințe, pe Domnul mântuirii lor. Căci cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, se coboară toți dintr'un singur tată. De aceea lui Isus nu-i este rușine să-i numească frați.“ — Evrei 2:10, 11.

⁴⁹³Și iarăși apostolul Pavel arată că creștinul n'are voie să se plângă de prigonire și de suferință; și nici să mur-

mure împotriva lui Dumnezeu. Ci adevăratul simțământ al inimii lui este exprimat prin cuvintele apostolului: „Ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Iar nădejdea aceasta nu înșală, pentrucă dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin spiritul sfânt, care ne-a fost dat.“ (Romani 5:3-5) Iarăși zice apostolul: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu se pot pune de loc alături de mărirea viitoare, care are să fie descoperită în noi și pentru noi.“ — Romani 8:18.

⁴⁹⁴Nici un creștin adevărat nu va aștepta ca să fie fără suferință și fără mustrări dela Domnul, pentrucă aceste sunt dovezile că el este un urmaș a lui Isus și Fiu a lui Dumnezeu. Aceasta este una din căile pe cari spiritul Domnului adevărește că noi suntem ai săi. (Evrei 12:2-11; Romani 8:16, 17) Suferințele aceste ale creștinului vin din partea diferitelor unelte. Creștinul suferă din pricina că nu este înțeles. Gândurile lui sunt presupuse că ar fi gânduri rele. Adeseori se pune în sarcina sa răzvrătirea, din pricina că el nu dorește să mcargă alături de oamenii lumii; el este adeseori prigonit de frați prefăcuți, și adeseori de către oameni ignoranți. Inșă el suferă cu răbdare toate aceste dureri, și suferă cu bucurie.

⁴⁹⁵Sf. Pavel a suferit probabil tot atât de mult sau chiar și mai mult ca oricare alt urmaș a lui Christos. El suferi naufragiu, fu băgat în temniți de mai multe ori, spinarea lui fu biciuită cel puțin de trei ori, el fu bătut cu pietre, târât la o parte de drum și lăsat ca să moară; și cu toate aceste dureri el scrise: „Căci întristările de acum, cari sunt ușoare și de o clipă, ne-aduc o mărire vecinică nespūs de mare, mai pre sus de orice lucru. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile cari se văd, ci la cele ce nu se văd.“ (2 Corintieni 4:17, 18) El se uită înainte la mărirea ce va urma, așa cum ar trebui să facă toți creștinii — nu numai la o mărire *oarecare*, ci la o mărire vecinică și nespūs de mare. Creștinul iubește să se gândească cu plăcere la promisiu-

nile date prin Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la mărirea aceasta.

PROMISIUNILE

⁴⁰⁶Marea făgăduință, care este pusă în vedere bisericii, este făgăduința vieții vecinice — făgăduința de a fi în totdeauna cu Domnul. Vorbind despre aceste, Sf. Pavel scrisse: „Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume va da viață vecinică celor ce, prin stăruința în bine, caută mărire cinste și nemurire.” (Romani 2:6, 7) Trebuie notat că cei ce se gândesc la răsplata aceasta mare urmează cu răbdare de a face bine: aceasta va să zică, că ei îndură cu plăcere orice fel de necazuri ar veni asupra lor, continuând să calce în urmele Invățătorului. Să cercetăm deci unele din aceste texte cari desfășură făgăduințele prețioase cu privire la mărirea și la cinstea de care va avea parte biserica în marea orânduire a lui Dumnezeu.

⁴⁰⁷*Glorie* este termenul întrebuintat pentru a descrie prezența lui Dumnezeu. Ea ne face să ne gândim la strălucirea persoanei și caracterului dumnezeesc. Gloria este îmbinată cu sfințenia lui Dumnezeu. (Isaia 6:1-4) De Domnul nostru se spune că este strălucirea măririi Tatălui. Despre el se mai zice că este „expresiunea chipului Tatălui”, și ni se spune că el stă de-a dreapta Tatălui. (Evrei 1:3) Cei 144.000 de membrii ai corpului său vor fi dimpreună cu el pe tronul său, și vor sta în prezența Tatălui, deci în glorie. (Apocalipsul 3:21) Gloria aceasta de care se vor bucura ei va fi atât de covârșitoare și atât mai presus de toate celelalte lucruri din lume ce ar putea să fie mărite, încât Sf. Pavel o descrie ca pe o „mărire vecinică nespus de mare, mai pesus de orice.” Membrii bisericii, în timp ce trec prin dezvoltare sunt ființe omenești nedesăvârșite, cu corpuri și minți nedesăvârșite. Inșă promisiunea ce s'a făcut acestora zice: „Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul celui ceresc.” — 1 Corintieni 15:49.

⁴⁰⁸Dela Rusalii și până la venirea Domnului, acei scumpi

și credincioși sfinți cari au murit în Christos, dorm și așteaptă venirea sa: însă, după cum zice apostolul, aceștia vor fi cei dintâi cari vor fi cinstiți cu învierea din morți. De aceea credem că scurt timp după arătarea a doua a Domnului Isus, în cursul timpului strigătului dat de întărire, care a pătruns printre popoarele pământului, acești morți, sfinți în Christos, fură deșteptați și au întâmpinat pe Domnul Isus în aer, pentru ca să fie vecinic dimpreună cu el, după cum spune Apostolul. — 1 Tesaloniceni 4:16, 17.

⁴⁹⁹Iar cei rămași, cari nu vor fi murit până în timpul arătării Domnului, ei mor de atunci înainte așa cum fac alți oameni, se vor schimba în câteva clipe. Invierea lor se va face imediat, după cum zice răsădit Sf. Pavel: „Iată, vă descoper o taină: Nu vom muri toți, dar toți vom fi schimbați, într'o clipă, într'o clipeală din ochii, la sunetul celei din urmă trâmbițe. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.“ (1 Corintieni 15:52) Aceștia sunt cei binecuvântați ai Domnului pentru că ei vor lua parte la învierea cea dintâi care e învierea de căpetenie, și vor domni apoi dimpreună cu Christos. (Apocalipsul 20:6) Făgăduințele aceste spun hotărât că ei vor fi pentru totdeauna cu Domnul Isus în prezența lui Dumnezeu: și de aceea în mărire. Dumnezeu a pregătit de veacuri clasa aceasta, adică noua creațiune, „ca să facă cunoscut bogăția măreției lui peste vase de milă pe cari mai dinainte le-a gătit spre mărire. Astfel fiind noi, ne și chemă.“ — Romani 9:23, 24.

⁵⁰⁰De obicei familia împărătească a unei națiuni are în stăpânirea ei cele mai scumpe pietre alese pe cari le are o națiune. Juvaerele aceste sunt ținute în prezența Regelui, pentru ca el să se poată desfăta cu ele. Cu privire la cei ce vor alcătui noua creațiune, biserica, profetul lui Dumnezeu scris: „Și vor fi aceștia, zice Domnul Dumnezeul oștirilor, tezaurul meu în ziua, pe care o pregătesc; și-i voi cruța, precum cruță bărbatul pe fiul său, care-i servește.“ (Malachi 3:17) Că aceștia vor fi admirați de Dumnezeu ca căpo-d'opera creațiunii sale glorioase, după cum se

arată de profetul care scrie: „Și vei fi cunună măreată în mâna lui Dumnezeu, și diademă regească în palma Dumnezeului tău.“ — Isaia 62:3.

⁵⁰¹Cei ce vor stărui cu răbdare să ducă la sfârșit bun și cu credință lupta, au făgăduința prețioasă de a fi făcuți părtași la templul lui Dumnezeu: de aceea ei vor fi în prezența sa. „Biruatorul îl voi face stâlp în templul meu, și nici-decum nu va mai ieși afară, și voi scrie pe el numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, noul Ierusalim, care se pogoară din cer de la Dumnezeu, și numele meu cel nou.“ — Apocalipsul 3:12.

⁵⁰²Strălucirea și mărirea pământului este soarele, care luminează și dă viață lucrurilor de pe pământ. Învățații spun că lumina aceasta este produsă de gaze explozive, care se ridică din soare până la o înălțime de 50.000 până la 300.000 de mile. Soarele luminează firmamentul: și mărirea prezenței lui Dumnezeu se ilustrează prin strălucirea aceasta, după cum se arată de către profet: „Și înțelepții vor străluci ca strălucirea boltei cerești.“ (Daniil 12:3) Înțelepți sunt aceia ce se devotează să înțeleagă și să facă voia lui Dumnezeu. Ei sunt dreptii, cari au fost făcuți drepti prin meritul lui Christos Isus, care îi va aduna la sine în cursul prezenței sale. Când vor intra în glorioasa prezență a lui Dumnezeu, „ei vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor.“ — Matei 13:43.

⁵⁰³Isus zise către ucenicii săi: „În casa Tatălui meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa v'aș fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc loc... ca acolo unde sunt eu, să fiți și voi.“ (Ioan 14:2, 3) Făgăduința aceasta zice că pentru biserică se va pregăti o locuință specială, care va fi în prezența glorioasă a Domnului Dumnezeu. Această sfântă sau cerească clasă a împărăției, această familie împărătească, este numită Sion, și despre dânsa scrise Profetul lui Dumnezeu: „Căci Domnul Dumnezeu a ales Sionul, poftitu-l'a de locaș al său.“ (Psalmul 132:13) În ce privește frumusețea și mărirea sa Psalmistul scrise: „Din Sion, desăvârșirea frumuseții, Dumnezeu strălucește.“ (Psalmul 50:2) Dum-

nezeu va străluci prin noua creațiune înspre binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ. Mărirea ce o v'a experiența biserica în prezența lui Dumnezeu va aduce nespusă bucurie: căci „plinitatea bucuriilor se află înaintea feții tale: căci la dreapta ta sunt desfătări fără de capăt.“ — Psalmul 16:11.

⁵⁰⁴In prezența glorioasă a lui Dumnezeu de sigur că toți vor fi prieteni între ei: și drept motiv pentru a se lupta pentru locul acesta profetul său scris: „Cel ce iubește curățenia inimii și buze plăcute, amic al celuiia rege va fi.“ (Proverbe 22:11) Și o iubire vecinică va domni printre ei. — Proverbe 17:17.

⁵⁰⁵*Cinstea* privește mai mult un loc sau o pozițiune recunoscută în orânduirea lui Dumnezeu. Glorios întotdeauna, Dumnezeu este cinstit de cúgetele făpturilor sale, cari i se închină. Pozițiunea bisericii gloriificate va fi pozițiunea miresei lui Christos, pe veci împreună cu el: și aflându-se el de-a dreapta Tatălui, pozițiunea lor va fi una dintre cele mai de cinste. Cinstea deosebită a bisericii este deci faptul de a fi mireasa glorioasă a Domnului Isus, regele mării. Recunoașterea locului ei ca pe cel al femeii sale proprii, zugrăvește starea cea mai înaltă de cinste și glorie. Isus zise: „Tată, vreau ca acolo unde sunt eu, să fie împreună cu mine și aceia, pe cari mi i-ai dat tu.“ — Ioan 17:24.

⁵⁰⁶Despre Isus este scris că el este „expresiunea chipului Tatălui“ (Evrei 1:3); și că el este mirele și prietenul membrilor corpului bisericii. (Cânt. Cântărilor 5:16) Acuma încă nu se știe ce va fi biserica, dară Sf. Ioan zice că „atunci când se va arăta el, noi vom fi asemenea lui, fiindcă îl vom vedea așa după cum este.“ (1 Ioan 3:2) Dumnezeu „l-a pus moștenitor (pe Isus) al tuturor lucrurilor.“ (Evrei 1:2) Acești copii ai lui Dumnezeu, membrii ai corpului lui Christos, sunt „moștenitori ai lui Dumnezeu, și moștenitori împreună cu Christos“ la toată mărirea și cinstea stării sale.

Romani 8:17.

⁵⁰⁷Când Dumnezeu luă dela Israel dreptul de domnie, el

făgădui că-l va da aceuia a cărui este după drept, adevăratul Mesia, când el va veni. (Ezekiel 21:27) Despre dănușul scrisese profetul lui Dumnezeu: „Și i s'a dat domnia, mărirea și regatul, ca să-l servească toate popoarele, națiunile și limbile: domnia lui va fi domnie eternă, care nu va trece, și regatul lui nu se va sfărâma. Și domnia, și puterea, și măreția regatelor de sub tot cerul, se vor da poporului sfinților celui Preainalt, a cărui domnie va fi domnie eternă, și toate puterile îl vor servi, și-l vor asculta.“ (Daniil 7:14, 27) Ucenicilor săi le făgădui Isus, că ei vor avea parte de împărăția sa, zicând: „De aceea vă pregătesc împărăție, după cum Tatăl meu mi-a pregătit-o mie, ca să mâncați și să beți la masa mea în împărăția mea. — Luca 22:29, 30.

⁵⁰⁸Precum Isus, mirele, va fi marele împărat al mării rare va domni asupra neamurilor, astfel li s'a făgăduit membrilor corpului său, miresei, biruitorilor că ei vor avea dimpreună cu el „putere asupra națiunilor.“ — Apocalipsul 2:26.

⁵⁰⁹În cursul vârstei mileniale nu numai că pozițiunea miresei va fi pozițiunea unei tovarășe a lui Christos Isus în împărăție, ci pozițiunea ei va fi în vecii vecilor aceeași și în ce privește cinstea. Sf. Pavel scrie că Dumnezeu „ne-a înviat împreună cu Christos Isus, și ne-a pus să ședem împreună în locuri cerești, în Christos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului său, datorită bunătății, pe care a avut-o față de noi în Christos Isus.“ — Efeseni 2:6, 7.

⁵¹⁰Isus fu disprețuit și batjocurit de oameni când fu pe pământ. El fu necinstit de oameni, și fu necinstit de atunci încoace de toți afară de cei ce au ajuns la cunoștința adevărului. Va veni însă timpul, când, după cum zice Apostolul: „se va pleca orice genunchi, și orice limbă va mărturiși că Isus Christos este Domnul, spre mărirea lui Dumnezeu Tatăl.“ (Filipeni 2:7-11) Membrii corpului său, copiii în adevăr consacrați ai lui Dumnezeu, cari au călcat pe urmele Invățătorului lor, au fost disprețuiți de oameni de-a lungul veacului evangelic și socotiți de lepădături ale pă-

mântului, au fost prigonîți și închiși și mulți dintre ei au fost uciși; și lumea nu i-a cunoscut, după cum nu l-a cunoscut nici pe el. Însă la timpul convenit toți cei născuți în împărăția de mărire a Domnului nostru vor fi cinstiți de oameni, pentrucă omenirea va cunoaște pozițiunea lor, după cum scris este: „Iar despre tot insul din Sion zice-se-va: el s'a născut într'insul. Căci însuși cel prea-înalt l-a întărit. Domnul Dumnezeu înscriind popoarele, va număra: acesta acolo s'a născut.“ (Psalmul 87:5, 6) Atunci poporul se va bucura că Tatăl ceresc a ales dintre cei săraci, dintre oameni nedesăvârșiți, pe cei 144.000, făcându-i desăvârșiți prin Christos Isus. El va face ca oamenii de pe pământ să-i cinstească, după cum a făgăduit: „Voiu face să se amintească numele tău din generațiune în generațiune, și popoarele te vor lăuda în etern și perpetuu.“ — Psalmul 45:17.

⁵¹¹Apóstolul mai zice încă că aceștia aleargă după *nemurire*. Cuvântul acesta înseamnă în cazul nostru starea de a nu se putea strica; o stare de a nu fi supus morții. Clasa mesianică, cap și corp, nu va fi supusă stricăciunii, bolii sau morții. Chiar și un om desăvârșit are nevoie de hrană pentru a-și susține organismul; însă biserica ridicată, Mesia, Christos nu va avea nevoie nici de un fel de hrană pentru a recâștiga noi puteri, pentrucă puterile lor nu se vor slei nici-odată. Ei vor avea viață în ei înșiși într'o măsură atât de mare, încât vor putea da dela ei, și o vor da dela ei, și totuși nu vor avea nevoie de recâștigare dela altcineva. Isus a spus despre sine: „Căci după cum Tatăl are viața în sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viață în sine.“ — Ioan 5:26; 4:14.

⁵¹²Aceeaș făgăduință s'a făcut și celor ce împărtășesc cu el moartea sa de jertfă. (Ioan 6:53, 54) Aceștia au promisiunea că ei se vor face părtași naturei dumnezeiești (2 Petru 1:4), și astfel vor avea puterea să dea viață altora. Marele premiu, care va fi să se dea va fi viața de veci; și nemurirea este această calitate de viață vecinică, care nu se poate nimici, care nu se gată nici odată. Către cei ce au intrat în legături de rudenie cu Domnul, prin Christos,

el zice: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.“ (Apocalipsul 2:10) Și iarăși zice Sf. Iacob: „Fericit bărbatul care suferă cu răbdare ispita (încercarea). Căci după ce a fost ispitit, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-l iubesc.“ — Iacob 1:12.

⁵¹³Când cineva este conceput de spirit pentru a deveni membru în corpul lui Christos, el are nădejdi noi, ambițiuni și aspirațiuni noi! El privește înainte, nu spre cele glorioase ale pământului, ci spre mărirea și cinstea de a fi împreună cu Domnul și de a servi în calitatea în care îl așează Domnul. El are aminte cuvintele Sf. Pavel: „Viața voastră este ascunsă cu Christos în Dumnezeu. Când se va arăta Christos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu el în mărire.“ — Coloseni 3:3, 4.

⁵¹⁴David, fiind un tip al bisericii, scrise în mod profetic cu privire la biserică, și cuvintele lui privesc biserica, într'un sens mai larg. El exprimă în chipul acesta dorința din inimă a membrilor corpului lui Christos: „Una cer Domnului Dumnezeului, aceasta o caut, să locuiesc în casa lui Dumnezeu toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea lui Dumnezeu, și să cercetez templul său.“ (Psalmul 27:4) Aici el are nădejdea în mărirea de a locui în casa Domnului, în fața sa, privind la frumusețea sa și cunoscând marele său plan.

⁵¹⁵David iarăși reprezintă biserica ca în fața lui Dumnezeu, bucurându-se de mărirea și de cinstea ce se va da celor ce vor lua parte la prima înviere. Despre aceasta el scrie cu cuvinte frumoase și poetice: „Doamne Dumnezeule, bucură-te regele de puterea sa, și mult veselească-se de ajutorul tău: Tu dorința inimii sale ai făcut-o, și cererea buzelor lui nu ai respins-o. Sela, căci întâmpinatu-l-ai cu binecuvântarea fericirii, pus-ai pe capul lui cunună de aur. Viață a cerut de la tine, și i-ai dat lungime de zile în etern și perpetuu. Mare este mărirea lui prin ajutorul tău, strălucire și măreție pus-ai preste dânsul. Căci tu pusu-l-ai

drept binecuvântare în etern, veselitu-l-ai cu bucurie înaintea ta." — Psalmul 21:1-6.

⁵¹⁶Ce deosebire în ochii oamenilor între omul Christos Isus care a suferit rușinea din partea Jidovilor și între Isus Christosul cel glorios, a cărui glorie strălucește deasupra strălucirii dela amiază a soarelui. Mare va fi cinstea și mărirea în mințile oamenilor despre starea lui Isus Christos, când toți vor ajunge să cunoască pe Domnul. Ce mare deosebire între corpul de umilire și între corpul în glorie! Acești membrii ai corpului, după cum se exprimă așa de frumos profetul, au fost trași din groapă și ciopliți din stâncă. (Isaia 51:1) Ei s'au târât de-alungul „căii strâmte“, suferind din partea lui Satan și a seminției sale tot felul de batjocuri. Însă în tot cursul drumului acesta, ei au avut ca a lor aceste promisiuni prețioase despre ce va fi rezultatul și printre cari se află și următoarea promisiune: „Iată servul meu, pe care-l sprijin: alesul meu, întru care binevoește sufletul meu: pus-am spiritul meu peste dânsul; va răspândi dreptul între națiuni.“ — Isaia 42:1.

⁵¹⁷În ochii lumii, aceștia mor ca și oamenii de rând; dar în ochii lui Dumnezeu ei să sting cum s'a stins și Domnul Isus. (Psalmul 82:7) Sf. Pavel, vorbind despre umilinta bisericii în vreme ce este pe pământ, și asemănând aceasta cu gloria ce va urma dincolo de câmpul de luptă zise: „Alta este strălucirea soarelui, alta este strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor: chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea. Așa este și învierea morților. Trupul este semănat într'o stare supusă putrezirii, și înviază într'o stare nesupusă putrezirii; este semănat într'o stare de ocară, și înviază într'o stare de slavă; este semănat într'o stare de neputință și înviază într'o stare plină de putere. Este semănat trup firesc, și înviază trup spiritual.“
1 Corintieni 15:41-44.

⁵¹⁸Am ajuns acuma la timpul în care acești membrii ai corpului trec printr'o schimbare de câteva clipe. Ei seamănă pe un moment cu o stare supusă putrezirii; starea cealaltă înviază în neputrezire. O clipă în ocară; apoi în slavă. O

clipă în neputință, cealaltă în putere. Când biserica se va sfârși și toți cei 144.000 de membrii vor fi cu Domnul, „atunci se va împlini cuvântul care este scris: moartea a fost înghițită de biruință. Moarte, unde îți este biruința? Moarte, unde îți este boldul?“ (1 Corintieni 15:54, 55) Atunci se va întâmpla că toți cei ce alcătuesc clasa aceasta se vor bucura de mărire, de cinste, de nemurire și de viața vecinică.

APROPIEREA ÎMPĂRĂȚIEI

⁵¹⁹Este lucru hotărât că trebuie să vie timpul când toți cei ce alcătuesc corpul lui Christos își vor sfârși cursul de partea aceasta a vălului, și vor trece în mărirea cerească; și fiindcă Domnul a făgăduit că prezența sa de a doua va fi în scopul de ai strânge la el pe cei ce alcătuesc mireasa sa, noi ne-am aștepta ca mărirea bisericii să aibă loc într'un timp destul de scurt după prezența de a doua a Domnului. Minte apostolului Pavel fu luminată de puterea lui Dumnezeu, adecă de spiritul sfânt; și el scrisese cu privire la viitoarea împărăție a lui Mesia, descriind împrejurările ce vor preceda înainte de așezarea ei.

⁵²⁰Dumnezeu făcu pe Muntele Sinai un legământ cu poporul lui Israel, și în timpul facerii acestui legământ Dumnezeu îndrumă pe Moisi ca să învețe poporul și să-i pregătească pentru ceea ce avea să aibă loc. Când Moisi se coborî de pe munte pentru ca să-i dea lui Israel vestea lui Dumnezeu, aceasta se întâmplă în mijlocul unor mari tulburări ale naturei. Tunete și fulgere, și un nour mare de fum învăli muntele, și un glas puternic dintr'o trâmbiță răsună, așa încât poporul din tabere tremură de frică, și întreg pământul se cutremură foarte. Aceasta fu o icoană ce preumbria timpul de strămtorare de pe pământ, marea zguduire dintre popoare care va avea loc scurt timp înainte de așezarea împărăției lui Mesia și înainte de luarea la sine a miresei sale pentru ca s'o asocieze cu sine în împărăția sa. Sf. Pavel, referindu-se la timpul acela, zise făcând o asemănare: „Căci nu v'ați apropiat de un munte ce să pipăe

și aprins de foc și de nor întunecos și de întunecime și de furtună, și de sunet de trâmbiță și de al cuvintelor glas, pe care auzindu-l ei să rugară ca să nu li se mai vorbească; căci nu suferiau porunca: chiar dobitoc dacă va fi atins muntele, va fi omorât cu pietre, sau cu săgeată străpuns. Și astfel de înfricoșătoare era arătarea încât chiar Moisi a zis: înspăimântat sunt și tremur!“ — Evrei 12:18-21.

⁵²¹Prin urmare, trebuie să așteptăm, ca să vedem o împlinire antitipică a acestor împrejurări. Și o vedem în adevăr. Munții (sub care în mod simbolic sunt a se înțelege împărățiile lumii) sunt cuprinși de foc, și vedem o mare furtună, o strâmtorare, și o tulburare pe pământ; și așa de înfricoșător este timpul încât inimile oamenilor tremură de teama celor ce văd că se vor întâmpla pe pământ. Vorbind despre timpul acela, și îndreptându-și cuvintele sale către biserică, Sf. Pavel scrise: „Ci v'ați apropiat de muntele Sion și de cetatea viului Dumnezeu, care este Ierusalimul cel ceresc, și de zecimi de mii de îngeri, de adunarea spre serbare, a bisericii celor întâi născuți, cari sunt scriși în ceruri; de Dumnezeu, care este judecătorul tuturor; de spiritele celor neprihăniți; ajunși la desăvârșire; de Isus, care este mijlocitorul legământului celui nou; și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.“ — Evrei 12:22-24.

⁵²²Astfel zugrăvește Sf. Pavel adunarea la olaltă a celor ce vor alcătui faza spirituală a împărăției lui Mesia, și anume biserica, capul și corpul. El o numește Ierusalimul ceresc.

⁵²³Pentru ca popoarele pământului și făpturile cerului să aibă totdeauna în vedere însemnătatea acestei zile mari în care trăim noi acuma, Dumnezeu își arată puterea și dreptatea sa prin purtările sale pământului, cu popoarele. și la timpul convenit oamenii vor ști să aprecieze iubirea lui Dumnezeu.

⁵²⁴Ce lucru minunat și fără asemănare este a fi acuma pe pământ! Acum patrumii de ani oamenii sfinți au prevăzut timpul venirii împărăției lui Dumnezeu, fără ca să-l

poată pricepe. Nici îngerii cerului n'au fost în stare ca să-l cunoască. Mulți din acești oameni credincioși au suferit martirajul pentru cauza dreptății. Indemnați de spiritul lui Dumnezeu ei au scris cu privire la împărăție. Psalmistul compuse cântări, și cântă venirea zilei minunate. Timp de nouăsprezece sute de ani creștinii s'au străduit pe calea îngustă. Și acum se poate zice în adevăr: Domnul este de față; Domnul domnește! Impărăția cerului este aproape!

⁵²⁵Ne-apărat că membrii corpului aflători în partea aceasta a vălului privesc înainte cu anticipațiune la schimbarea lor, când vor depune corpul lor muritor și se vor îmbrăca cu nemurire, și vor fi luați sus de Domnul, pentru a fi prezentați de el marelui Dumnezeu. Când toți membrii corpului vor fi trecuți dincolo de vâl, atunci, la timpul cvenit a lui Dumnezeu, ei vor fi înfățișați de către Domnul Isus înaintea feții lui Dumnezeu. Deoarece ne aflăm atât de aproape de timpul acela, să presupunem în mintea noastră că noi ne aflăm aproape dincolo de vâl, și că noi zărim deja cele dintâi licăriri ale măririi împărăției sale.

⁵²⁶Pe cine ar aștepta creștinul să întâlnească mai întâi în împărăție? De sigur că el va căuta să dea mai întâi de un prieten cunoscut al său din timpul umilinței sale. Dacă o persoană, care așteaptă să fie prezentată unui rege sau unui demnitar pământesc, are o cunoștință sau un prieten la curte, mai întâi el va căuta de sigur pe prietenul său, și va primi sfatul și îndemnul lui înainte de a intra în fața puternicului. Intrând în cer, Creștinul așteaptă să-l vadă pe Domnul Isus, și apoi pe Tatăl ceresc, conform făgăduinței. Creștinul care are în vedere făgăduințele prețioase ce s'au făcut bisericii, se vede de multe ori asigurat că el are un prieten nevăzut în cursul călătoriei sale de pe pământ, și anume un înger păzitor. Despre acesta scrise psalmistul: „Ingerul lui Dumnezeu tabără în jurul celor ce se tem de dânsul, și-i mântue.“ (Psalmul 34:7; Evrei 1:14) Ingerii aceștia sunt fără îndoială trimeși ai lui Dumnezeu, pentru că despre dânsii zise Isus: „Că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui meu.“ — Matei 18:10.

⁵²⁷Descriind împrejurările și întâmplările ce stau în legătură cu adunarea obștească a besiricii întâi-născuților, Sf. Pavel scrie: „Ci v'ați apropiat... de zecile de mii cari alcătuesc adunarea în sărbătoare a îngerilor.“ Aceștia trebuie să aibă un chip și o fire curată, iubitoare și frumoasă. Aceștia sunt ființele cari au ținut seamă de fiecare membru al corpului lui Christos. (Malachi 3:16) Va fi o bucurie nespusă de a cunoaște pe aceste făpturi scumpe și frumoase care au fost ajutoarele Creștinilor în cursul vieții lor.

⁵²⁸Atunci Apostolul vorbește de „biserica celor întâi născuți.“ Isus Christos este capul acestei biserici, marele rege al mării. De sigur că toți membrii corpului vor avea o mare nerăbdare de a vedea pe Domnul nostru minunat, care ne-a răscumpărat lui Dumnezeu cu sângele său prețios. El nu e numai răscumpărătorul, avocatul și mântuitorul nostru, ci e și Prietenul nostru cel mai scump; și legătura de rudenie de acum dintre mire și mireasă este pe cale de a fi desăvârșită. Ce cutremurător va fi timpul acela! Prin o lungă și răbdătoare continuare în facere de bine, prin suferințele lor, prin mila Domnului și prin serviciul său, fiecare membru al corpului său a fost făcut desăvârșit pentru timpul acesta fericit, făcând pe fiecare frumos. „Atuncia va pofti regele frumusețea ta; căci el este domnul tău, și închină-te lui.“ Atunci fiecare membru al miresei va putea vedea pe Isus așa cum este el în mărirea sa și va fi asemenea lui. Ferice va fi timpul acela. — 1 Ioan 3:2.

⁵²⁹Putem fi siguri că toți cei ce se vor afla acolo vor fi desăvârșiți în iubire, pentru că apostolul zice-că ei trebuie să fie. (Efesieni 4:16; Coloseni 3:14) Ne putem aștepta ca să vedem acolo pe anumiții creștini pe cari i-am iubit, și putem fi desamăgiți în caz că nu i-am vedea; însă nici un creștin nu va vedea pe vre-unul din tovarășii săi creștini în cer afară de aceia cari și-au iubit frații lor din toată inima și din o inimă curată, pe toți cei ce au trecut prin încercări grele și au gustat necazurile pe cari Domnul le-a permis lor. Fiecare dintre membrii familiei dumnezeesti va fi frumos, pentrucă fiecare va fi asemenea Domnului. Pre-

cum o stea se deosebește de alta în strălucire, tot așa se vor deosebi și membrii bisericii în acea împărăție slăvită. Ce adunare minunată va mai fi acolo când 144.000 de ființe glorioase vor sta în jurul gloriosului lor cap, Christos Isus!

⁵³⁰Fiind toți uniți în jurul Domnului Isus, Sf. Pavel, spune că după aceea va urma încredințarea măririi care i s'a făgăduit bisericii, prezentând clasa miresei înaintea marelui tron dumnezeesc a lui Dumnezeu. Sf. Iuda ne informează că Domnul nostru nu numai are sub paza sa pe membrii corpului său, pentru ai feri de cădere, ci că tot el va fi care îi va prezenta fără prihană înaintea prezenței măririi Tatălui cu nespusă bucurie. — Iuda 24.

⁵³¹Se apropie ziua pentru prezentarea miresei. În viziune noi vedem o ceată nenumărată de îngeri adunați înaintea tronului lui Dumnezeu, și formând o gardă de onoare. Apar vestitorii cerului cu trâmbițe de aur, anunțând apropierea Mirelui cu mireasa sa. O muzică de o nespusă dulceață umplu curțile cerești. Toți ochii sunt îndreptați către eroul învingător, împăratul împăraților și Domnul domnilor, care se apropie cu mireasa sa de cei 144.000 de membri. Oștirile cerului cântă: „Aleluia, pentrucă Domnul Dumnezeuul nostru Atotțitorul își ia împărăția. Să ne bucurăm și să ne veselim, și să-i dăm mărire, fiindcă veni nunta Mielușelului și femeea lui se găti.“ — Apocalipsul 19:6, 7.

⁵³²E bine ca să ne dăm seama aici despre arătarea miresei lui Christos ce intră acum în glorie. „Și i se dete să se îmbrace în vestmânt de bis strălucit, curat.“ (Apocalipsul 19:8) „Insăși măreție este fata regelui în camera sa, țesătură de aur este vestmântul ei. În vestminte peștrițe ea se aduce la rege.“ (Psalmul 45:14, 15) Astfel profetul descrie în fraze simbolice adevărata ei frumusețe atunci când ea va fi adusă fără prihană înaintea prezenței slăvite a lui Dumnezeu. Nu e cu putință ca în cuvinte omenesti să se poată reda măreția și mărirea acestei scene. Înaintea marelui și strălucitului tron al Tatălui ceresc, mireasa și Mi-rele vor fi uniți, și mărirea bisericii va fi desăvârșită. Acolo,

în prezența lui Dumnezeu, ea va avea plinătate bucuriei și de plăceri fără de capăt.

„O, ce unire atunci va fi
 Cum n'a mai fost nicicând,
 Când Mirele și Mireasa se vor uni
 La tronul mare, sfânt.“

⁵³³Membrii corpului lui Christos în mărire vor fi un monument de milă dumnezească, pentru că printr'înșa se va arăta puterea și iubirea lui Dumnezeu, prin faptul că făpturi neînsemnate au fost luate din mijlocul oamenilor și ridicate până la locul cel mai înalt din univers, aproape de Domnul Isus. Ea va fi ținută apoi mai departe în puterea lui Dumnezeu, păstrată în mâna sa ca o coroană de mărire, și va fi întrebuințată de el pentru a îndeplini aceea ce el și-a pus de scop dela întemeierea lumii. Ca mireasă mărită a Mirelui nostru ceresc, îmbrăcată cu cinste și nemurire, ea va avea viață vecinică, viață în sine și prin sine; și împreună cu mirele ei ea va da viață și binecuvântare altora.

⁵³⁴Sf. Ioan văzu o viziune a acestei minunate familii împărătești din cer, și în cuvinte simbolice el o descrie ca fiind „cetatea sfântă, noul Ierusalim, progorându-se din cer dela Dumnezeu.“ (Apocalipsul 21:1, 5) Astfel zugrăvește el împărăția lui Mesia. El văzu în viziunea sa pe urmașii credincioși ai lui Isus cari se mai află încă în partea aceasta de văl, privind prin credință la apropierea acestui timp fericit; și el îi descrie ca pe niște luptători voinici cari au fost „biruitori asupra fiarei [organizațiunea pământească a diavolului], și a chipului și a semnelui ei și a numărului numelui ei [a cărui supunere față de Domnul este deplină, și care] stând pe marea cea sticloasă, având chitara [harfa] lui Dumnezeu. Și cântă cântarea lui Moisi slujitorul lui Dumnezeu [cântarea învățată de lege, care preumbri lucrurile mai bune din viitor] și cântarea Mielușelului [cântarea îndeplinirii vădite a profeției și desfășurarea planului lui Dumnezeu, după cum este expus în Noul Testament; ei cântă pe harfele lor și îl premăresc pe Dumnezeu] zi-

când: Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule Atot-țiitorule; drepte și adevărate sunt căile tale, împărate al neamurilor.“ — Apocalipsul 15:2, 3.

Definește cuvântul „biserica.“ Prf. 468.

Din ce constă biserica lui Christos? Prf. 468.

Ce nume se mai dă celor ce alcătuiesc biserica? Prf. 468.

Ce este un sfânt? Prf. 468.

Cum se curățesc cei ce alcătuiesc corpul lui Christos? Prf. 468.

Ce este a se înțelege prin termenul „noua făptură” și „noua creațiune”? Prf. 468.

Cum este determinată natura? Prf. 468.

Cine are întâietate în planul dumnezeesc? Dovedește prin Scriptura. Prf. 468.

Când își avu noua creațiune începutul? Prf. 469.

Ce se petrecu cu Isus atunci când împlini vârsta de 30 de ani? Prf. 469.

Cum se desăvârși el ca făptură nouă? Prf. 469.

Cine se împotrivi lui Isus din timpul botezului său înainte? Prf. 470.

Dece i se făcu această împotrivire? Prf. 470.

Ce se simbolizează prin femea în judecata lui Dumnezeu, după cum se arată în Facerea 3:15? Prf. 470.

Pe cine îl tipifică Isaac? Prf. 470.

Din cine se alcătuește seminția șarpelui? Redă oarecari dovezi scripturale. Prf. 470.

Care este dispozițiunea seminției șarpelui? Prf. 470.

Unde plecă Isus îndată după botezul său, și în ce scop? Prf. 471.

La ce ispită fu el supus îndată după aceea? Spune povestirea scripturală. Prf. 471.

Cât timp suferi el din partea lui Satan și a reprezentanților săi? Prf. 471.

Cum eși el învingător? Prf. 471.

Cum răsplăti Dumnezeu pe Isus pentru devotamentul său credincios față de orânduirea dumnezească chiar până la moarte? Prf. 471.

Cum arată Scripturile că membrii corpului trebuie să calce în urmele sale? Prf. 471.

Predestină sau hotări de mai înainte Dumnezeu o nouă creațiune? Dovedește prin Scriptură. Prf. 472.

Ce este a se înțelege prin cuvântul „lume“ așa după cum se întrebuițează în Efesieni 1:4-9? Prf. 473.

Ii hotări sau îi alese Dumnezeu de mai înainte pe oamenii ce aveau să alcătuiască biserica? Sau ce se înțelege prin cunoașterea sa de mai înainte? Prf. 473.

Ne putem oare aștepta ca membrii corpului să treacă prin încercări asemănătoare cu cele ale lui Isus? Prf. 473.

Când fu ziua Rusaliilor? Prf. 474.

Ce chemare li se făcu Jidovilor din timpul acela? Prf. 474.

Ce este a se înțelege prin chemare? Prf. 474.

Ce a spus despre numărul celor chemați și aleși? Arată dovada scripturală. Prf. 474.

Cât timp s'a mărginit această chemare la Jidovi? Prf. 474.

Care fu cel dintâi păgân care primi evangelia? Redă povestirea scripturală. Prf. 474.

Asupra cui se întinse apoi chemarea? Prf. 474.

Dece fu propovăduită evangelia? Prf. 475.

Cum se arată evangelia înțelepților lumii? Prf. 475.

Ce spuse Sf. Pavel despre înțelepciunea lumii acesteia și despre înțelepciunea lui Dumnezeu? Prf. 475.

Cum primiră Jidovii ca popor vestea lui Christos și cum de-l răstigniră? Prf. 476.

Cum primi majoritatea păgânilor evangelia? Prf. 476.

Ce număr de oameni înțelepți, puternici și nobili sunt chemați, și câți dintr'aceștia răspund la evangolie? Prf. 476.

Dece n'au primit mulți înțelepți și oameni de neam mare ade-vărul? Prf. 476.

Cum i-a impresionat chemarea pe cei umiliți la suflet? Prf. 476.

Arată dovada scripturală despre invitarea lui Dumnezeu pentru ajungerea de membrii în clasa miresei. Prf. 477.

Dece poate fi numită biserica fiica lui Dumnezeu? Prf. 478.

Ce frumusețe dorește Domnul ca s'o aibă membrii corpului? Prf. 478.

Se cere oare timp pentru dezvoltarea bisericii? Prf. 479.

Ce se poate zice despre mărturisirile făcute pe patul de moarte? Prf. 479.

Care este lucrul cel dintâi pe care trebuie să-l faci pentru a ajunge Creștin? Prf. 479.

Ce se înțelege prin căință? Prf. 479.

Ce se înțelege prin convertire? Prf. 479.

Ce pași trebuie făcuți după convertire înainte de a ajunge o nouă făptură? Prf. 479.

Dece trebuie să treacă Creștinul după aceea prin multe și diferite încercări? Prf. 479.

Dece se cere dela copii de școală să facă exerciții grele mintale? Prf. 480.

Este de trebuință ca omul să se treneze când e vorba de o luptă fizică? Prf. 480.

Dece e de lipsă ca o nouă făptură să fie trenată și să treacă prin încercări? Prf. 480.

Ce a zis psalmistul cu privire la starea noii făpturi împreună cu frații săi și cu alții? Prf. 480.

Pentru cine deveni Isus un străin? Și ce defaimări căzură asupra lui? Prf. 481.

Dovedește prin Scriptură că membrii corpului trebuie să aibă aceleași defăimări. Prf. 481.

Cum de a admis Dumnezeu prigonirea lui Satan față de biserică? Prf. 482.

Este suferința Creștinului mai mare atunci când îl cunoaște mai întâi pe Domnul sau mai târziu? Prf. 483.

Cum este arătat Creștinul de Scripturi atunci când se naște? Prf. 483.

Ce fel de hrană spirituală îi trebuie lui? Prf. 483.

Spune o figură oratorică care să illustreze desvoltarea bisericii, dovedind-o prin Scriptură. Prf. 484.

Spune o parafrază a cuvintelor Apostolului din 1 Petru 2:3-8. Prf. 485.

Dovedește prin Scriptură că a suferi împreună cu Christos este un privilegiu. Prf. 485.

Ce alergare trebuie să ia creștinul dacă îl asemănăm cu lumea? Prf. 486.

Expune desvoltarea creștinului așa cum este învățată de Sf. Petru în 2 Petru 1:5-7. Prf. 486.

Ce ar trebui să facă un Creștin pentru ca să-și asigure chemarea și alegerea sa? Dovedește prin Scriptură. Prf. 487.

Impotriva căror vrăjmași trebuie să se războiască noua făptură? Prf. 488.

Cu ce arme se luptă dânsa? Dovedește prin Scriptură. Prf. 488.

Ce nădejde o întărește pe ea în luptă? Prf. 488.

Ce efect are nădejdea aceasta asupra curățirii ei însăși? Prf. 488.

În asemănarea cui fură hotărâți de mai înainte membrii bisericii? Prf. 489.

Dece poate să înțeleagă creștinul lucruri pe cari lumea nu le poate înțelege? Dovedește prin Scriptură. Prf. 489.

Cum este desemnată cărarea creștinului? Este ea o cale ușoară? Prf. 489.

Ce a spus Sf. Iacob creștinului cu privire la considerarea suferinței profeților? Prf. 490.

Care fu scopul suferinței profeților? Prf. 490.

Ce spuse Isus cu privire la luarea cu atac a împărăției? Explică aceasta. Prf. 491.

Dece trebuie să sufere creștinul? Dovedește prin Scriptură. Prf. 492.

Dece nu se rușinează Isus ca să-i numească frați pe membrii bisericii? Prf. 492.

Se plâng sau murmură oare adevărații sfinți ai lui Dumnezeu din pricina prigonirii? Arată motivul scriptural. Prf. 493.

Așteaptă oare adevăratul creștin ca să fie scutit de suferință? Prf. 494.

Ce-i dovedește oare suferința? Prf. 494.

Din ce izvor răsar suferințele aceste? Prf. 494.

Care fu unul din urmașii lui Christos care a suferit cel mai mult? Prf. 495.

Enumeră unele din încercările prin care a trecut el. Prf. 495.

Ce spuse el despre necazurile aceste? Prf. 495.

Spre cine privea Sf. Pavel ca spre marea sa nădejde? Prf. 495.

La ce se gândește Creștinul cu plăcere? Prf. 495.

Care este marea făgăduință ce i s'a pus în vedere bisericii? Adă dovada scripturală. Prf. 496.

Ce înseamnă cuvântul „slavă“, așa cum se întrebuintează în Scripturi? Dă dovada scripturală. Prf. 497.

Cum este arătat Isus cu privire la slava lui Dumnezeu? Prf. 497.

Cum vor fi membrii corpului cu el în slavă? Prf. 497.

Cum va fi slava aceasta în raport cu lucrurile de pe pământ? Prf. 497.

Ce a zis Sf. Pavel despre slava aceasta? Prf. 497.

Ce chip va purta biserica în slavă? Prf. 497.

Care fu starea sfinților credincioși care au murit între Ru-

salii și venirea de a doua a lui Christos? Prf. 498.

Ce zic Scripturile despre scularea lor la venirea a doua a lui Christos? Prf. 498.

Ce zic Scripturile cu privire la schimbarea prin înviere a acelor sfinți ce trăesc pe pământ după arătarea de a doua a lui Christos? Prf. 499.

Dece fură ei numiți cei binecuvântați ai Domnului? Prf. 499.

Dece a pregătit Dumnezeu din veacuri noua creațiune? Prf. 499.

Care este obiceiul regalității cu privire la juvaere? Prf. 500.

In ce fel seamănă Scripturile pe sfinți cu niște juvaere? Dovedește. Prf. 500.

Cum vor fi ei răsplătiți de Dumnezeu? Și cum sunt ei înfățișați prin juvaere? Adă dovada scripturală. Prf. 500.

Spune o făgăduință de slavă din Scriptură pentru biruitori. Prf. 501.

Cum se întrebuintează soarele pentru ilustrarea slavei? Adă dovada scripturală. Prf. 502.

Ce făgăduință scripturală dădu Domnul bisericii sale cu privire la o locuință cerească? Prf. 503.

Ce zise psalmistul despre locuința Domnului? Prf. 503.

Ce scrise profetul cu privire la frumusețea Sionului? Prf. 503.

In ce scop va străluci Dumnezeu prin noua creațiune? Prf. 503.

Ce bucurie va aduce aceasta noiei creațiuni? Arată dovada scripturală. Prf. 503.

Care este făgăduința scripturală cu privire la faptul de a-avea pe marele împărat de prieten? Prf. 504.

Cum va iubi acest mare prieten pe membrii bisericii? Prf. 504.

Ce este a se înțelege prin termenul scriptural „cinste“? Prf. 505.

Cum se cinstește Dumnezeu prin făpturile sale? Prf. 505.

Cum va ocupa biserica un loc de cinste? Prf. 505.

Ce legătură de rudenie deosebită cu Isus zugrăvește marea cinste pe care o vor avea-o membrii corpului? Prf. 505.

Ce zic Scripturile cu privire la asemănarea lui Isus și a rudeniei sale cu membrii corpului? Prf. 506.

Ce zice Apostolul cu privire la arătarea și asemănarea bisericii? Prf. 506.

Cine a fost arătat ca moștenitor al tuturor lucrurilor? Prf. 506.

Cine împărtășește cu el această cinste? Arată dovada scripturală. Prf. 506.

Cui îi făgădui Dumnezeu domnia și stăpânirea pământului pe timpul răsturnării lui Zedekia? Prf. 507.

Ce zise profetul Daniil cu privire la darea acestei stăpâniri lui Isus? Prf. 507.

Care va fi întinderea stăpânirii și împărăției sale? Prf. 507.

Cum vor privi națiunile aceasta? Prf. 507.

Ce făgăduință de cinste se dă bisericii în legătură cu aceasta? Dă dovada scripturală. Prf. 507.

Care va fi marele împărat în slavă care va domni asupra națiunilor? Prf. 508.

S'a dat oare o făgăduință de cinste bisericii în privința aceasta? Prf. 509.

Ce făgăduință scripturală se află cu privire la faptul că biserica se va bucura de o pozițiune de cinste în veacurile viitoare? Prf. 509.

În ce măsură a fost cinstit Isus de lume? Prf. 510.

Ce dovadă scripturală se mai aduce că lumea îl va mai cinsti încă? Prf. 510.

Cum au fost priviți membrii corpului din biserică de către lume? Prf. 510.

Vor fi ei oare cinstiți în viitor? Prf. 510.

Va ști lumea cine este născut ca membru al bisericii proslăvite? Dă dovada scripturală. Prf. 510.

Ce efect va avea cunoștința aceasta asupra lumii? Prf. 510.

Cum va privi poporul biserica în veacurile viitoare? Dă dovada scripturală. Prf. 510.

Afară de slavă și cinste ce mai caută biserica? Prf. 511.

Definește nemurirea. Prf. 511.

Care va fi diferența între o ființă omenească desăvârșită și un membru al noii creațiuni cu privire la hrana cerută pentru susținerea vieții? Prf. 511.

Ce dovadă scripturală se dă cu privire la faptul că Isus are viață inerentă (nedespărțită de sine)? Prf. 512.

Cu ce putere vor fi îmbrăcați ei în ce privește darea de viață altora? Prf. 512.

Dă oarecare dovadă scripturală despre treapta de viață ce va avea biserica. Prf. 512.

Ce se înțelege prin „coroana vieții”? Prf. 512.

Când cineva devine o nouă făptură în Christos, cum atinge faptul acesta nădejtile, ambițiunile și aspirațiunile ei? Prf. 513.

Ce zise Sf. Pavel cu privire la viața astorfel de făpturi? Prf. 513.

Pe cine îl tipifică David? Și cum se potrivesc vorbele sale cu biserica? Prf. 514.

Cum este dorința bisericii exprimată de psalmist? Citează Scriptura. Prf. 514.

Ce zise psalmistul David despre împărat și despre noua creațiune din prezența lui Dumnezeu? Citează Psalmul. Prf. 515.

Arată contrastul în gândirea oamenilor între pozițiunea lui Christos în cursul periodului de umilință și periodului de slavă. Dă dovada scripturală. Prf. 516.

Cum mor membrii bisericii în ochii lumii? Prf. 517.

Cum mor ei în ochii lui Dumnezeu? Dă dovada scripturală. Prf. 517.

Cum contrastează Sf. Pavel umilința cu slava bisericii? Citează Scriptura. Prf. 517.

Când se vor bucura toți membrii bisericii de slavă, de cinste, de nemurire și viață vecinică? Prf. 518.

Când putem aștepta cu drept cuvânt ca biserica să se proslăvească? Prf. 519.

Sub ce înfrăuire scrise Sf. Pavel cu privire la apropierea împărăției? Prf. 519.

Describe ce se petrecu în timpul facerii legământului legii de către Dumnezeu cu Israel pe Muntele Sinai. Prf. 520.

Redă expunerea scripturală făcută de Sf. Pavel cu privire la timpul acela. Prf. 520.

Ce preumbriră aceste spasaturi (frământare involuntară) din natură cu privire la timpul de față? Prf. 520.

Ce simbolizează un munte? Și în ce sens putem spune că stările de față au fost preumbrite de turburările de pe Muntele Sinai? Prf. 521.

Întrebuințând aceasta pentru ilustrarea împărăției ce se apropie citează cuvintele apostolului Pavel din Evrei 12:22-24. Prf. 521.

Ce zugrăvesc cuvintele aceste ale Sf. Pavel cu privire la împărăție? Prf. 522.

Cum își arată Dumnezeu acuma puterea și dreptatea sa în legătura sa cu națiunile pământului? Prf. 523.

Cum se aseamănă privilegiul de a trăi acuma pe pământ cu cel din veacurile trecute? Prf. 524.

Pricepură oare profetii ce avea să se întâmple în timpul acesta? Prf. 524.

Pricepură oare îngerii? Prf. 224.

Căutară aceștia să afle? Prf: 524.

Care este privilegiul Creștinului asemănat acuma cu cel al Creștinului ce a trăit în partea cea dintâi a vârstei evanghelice? Prf. 525.

La ce se așteaptă sfinții din partea aceasta de vâl? Prf. 525.

Pe cine trebuie să-l aștepte Creștinul ca să-l întâlnească în împărăția cerească? Prf. 526.

Citează Scripturile cu privire la îngerul păzitor al Creștinului. Prf. 526.

Ce registre au ținut îngerii aceștia? Dă dovada scripturală. Prf. 527.

Cine va fi următorul pe care Creștinul trebuie să se aștepte a-l întâlni în slavă? Prf. 528.

Dece va dori împăratul slavei să salute pe membrii corpului în împărăție? Prf. 528.

Describe pe alții din biserică pentru cari Creștinul va fi privit în împărăție. Prf. 528.

Ce îndurare a spiritului sfânt va avea fiecare care va fi în împărăție? Prf. 529.

Care va fi arătarea fiecărui membru din corpul lui Christos? Prf. 529.

După ce clasa miresei va fi unită cu mirele, cine va fi acela ce va urma să fie așteptat? Prf. 530.

Cine va avea cinstea să prezinte mireasa înaintea lui Dumnezeu? Prf. 530.

Dă o icoană întemeiată de Scripturi despre arătarea miresei dimpreună cu mirele înaintea tronului lui Dumnezeu. Prf. 531.

Describe arătarea clasei miresei. Prf. 532.

Cum se va asemăna căsătoria aceasta cu căsătoriile sau uniunile pământești? Prf. 532.

Dece vor fi membrii corpului lui Christos un monument pentru îndurarea lui Dumnezeu? Prf. 533.

Cum descrie Sf. Ioan în viziune clasa bisericii ce se află de partea aceasta a vâlului, întrebuintând harfa lui Dumnezeu? Prf. 534.

Coarda 10: *Restaurațiunea*

COARDA restaurațiunii (întocmirea unui lucru din nou) de pe harfa lui Dumnezeu este o coardă care va umplea pământul cu cântece de bucurie. Cu toate că toți profeții începând dela Samuel și până la Ioan Botezătorul vorbiră despre viitoarea zi a restaurării, această învățătură minunată reprezentată prin coarda a zecea de pe harfă, fu multă vreme pierdută din vederea multor oameni ce pretind a fi Creștini, așa cum s'a întâmplat și cu învățătura făgăduinței abraamice. De aici vedem că harfa cu opt coarde, întrebuițată uneori de jidovi, înfățișează harfa lui Dumnezeu afară de cele două coarde ce arată făgăduința lui Abraam acum descoperite și apreciate de poporul lui Dumnezeu; și harfa încordată pe deplin produce o muzică de o nespūsă dulceață.

⁵³⁰Restaurațiune înseamnă a așeza iarăși ceea ce fu pierdut. Omul dintâiu fu făcut desăvârșit, în chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și înzestrat cu puterea și binecuvântarea de a umplea pământul cu o rasă de oameni și de a stăpâni asupra pământului ca asupra averii sale. Din cauză păcatului el atrase însă asupra sa arătarea dreptății dumnezeesti; și fiind osândit la moarte el pierdu dreptul la viață, și dreptul său fu pierdut și pentru urmașii săi. Omul dintâiu, Adam, fu creat ca ființă omenească, și nu ca ființă spirituală. „Intâiul om este din pământ, de lut. (1 Corintieni 15:47) Dumnezeu făcu pământul pentru om. „Dumnezeu... a format pământul, l-a făcut, și l-a întemeiat; nu în zădar el l-a creat, ci l-a format ca să se locuiască.“ (Isaia 45:12, 18) Scripturile arată în mod hotărît că scopul dela început al lui Dumnezeu a fost ca omul, atât timp cât va asculta de legea dumnezească, să locuiască în veci pe pământ. Dar omul neascultând de porunca lui Dumnezeu își pierdu dreptul la viață pe pământ, și Isus, omul desă-

vârșit, răscumpără, prin marele său sacrificiu, acest drept pentru om: deaceea trebuie să vie timpul când omul să dobândiască din nou ceea ce pierduse.

⁵³⁷Unii însemnați învățători biblici neagă învățătura restaurațiunii. Să vedem deci ce ar mai trebui să cadă deodată cu căderea sau negarea aceștei doctrine. Dacă n'ar fi o restaurațiune sau așezare din nou a omului în starea sa de mai înainte, atunci trebuie să se admită că creațiunea omului a fost și este o nereușită. Și ar urma mai departe că nu numai creațiunea omului este o nereușită, ci că trebuie să cadă chiar scopul pentru care Dumnezeu a creat pământul. Aceasta ar însemna iarăși că cuvântul său n'a împlinit și nu va îndeplini spusele sale. Inșă Dumnezeu fiind atotîntept, și având putere neamărginită, scopurile sale nu pot să dea greș. Dacă credem Bibliei, atunci trebuie să credem și învățătura restaurațiunii. Dumnezeu a zis: „Așa va fi cuvântul meu, care iese din gura mea: nu se va întoarce la mine deșert, ci va împlini toate câte am voit, și va prospera în toate câte l-am trimes.” — Isaia 55:11.

⁵³⁸Dacă n'ar fi să fie o restaurațiune a omului la starea sa de mai înainte, și dacă n'ar fi pentru el nici un prilej ca să fie restatornicit, atunci arătarea (manifestarea) dreptății dumnezeiești față de Adam se reduce nici la mai mult nici la mai puțin decât nimicirea de către însuși Dumnezeu al propriului său lucru, și la recunoașterea că el a fost și este lipsit de putința de a popula pământul cu o rasă desăvârșită de oameni. Dacă credem în atotputernicia lui atunci trebuie să credem și aceea că el își va aduce la îndeplinire planul său. Odată ce a făcut omului făgăduința că marele vrăjmaș va fi nimicit, trebuie să reținem aceasta ca fiind un adevăr de care ne putem lega nădejdea că în viitor trebuie să vie ceva mai bun.

⁵³⁹Dacă n'ar fi o readucere a omului la desăvârșirea dela început, atunci făgăduința făcută de Dumnezeu lui Abraam este fără înțeles, și trebuie să cadă, pentru că scopul vădit al acestei promisiuni este binecuvântarea tuturor neamuri-

lor de pe pământ; și binecuvântarea aceasta este viața. (Facerea 12:3; 22:18; 28:14; Romani 6:23) Dumnezeu nu numai făcu lui Abraam făgăduința aceasta, ci el își întări promisiunea sa cu jurământ; și prin aceste două lucruri (cuvântul și jurământul său; amândouă neschimbătoare) nu este cu putință ca făgăduința să cadă: ci la timpul cuvenit ea va fi adusă de sigur la îndeplinire. — Evrei 6:17, 18.

⁵⁴⁰Scripturile arată în mod hotărât că Isus, care în existența sa preomenească fu Logos, părăsi curțile cerești. viața sa fu transpusă de pe treapta spirituală pe cea omenească, și el luă asupra sa natura și chipul omului, și deveni Omul Isus pentru scopul ca să mântue pe oameni de păcatele lor. (Matei 1:21) El veni ca omul să aibă viață. (Ioan 10:10) El veni și-și dădu viața sa drept răscumpărare, așa ca alții să poată trăi. (Matei 20:28) El fu bogat dară pentru noi deveni sărac, pentru că noi să ajungem bogați prin sărăcia lui. (2 Corintieni 8:9) Când s'a născut ca om, îngerii din cer au anunțat vești de mare bucurie pentru tot poporul, pentrucă scopul nașterii sale fu mântuirea omenirii și reșezarea ei în drepturile pierdute. (Luca 2:9-11) Dacă n'ar fi o restaurare a omului în starea lui dela început, atunci ar trebui să cadă toate planurile lui Dumnezeu făcute prin trimiterea pe pământ a iubitului său fiu. Dar noi știm că cuvântul lui Dumnezeu nu poate să cadă.

⁵⁴¹Omul ce păcătui fu omul desăvârșit Adam, și prin păcatul său el pierdu dreptul la viață și la binecuvântările ce se țin de o viață omenească desăvârșită. Singurul mijloc prevăzut pentru satisfacerea acestei judecăți și pentru liberarea omenirii se putea face prin înlocuirea cu o altă viață omenească desăvârșită. Înlocuirea acestei vieți omenești desăvârșite pentru o altă viață desăvârșită pierdută se numește în Scripturi sacrificiul de răscumpărare. Dumnezeu a făcut făgăduința hotărâtă că el va răscumpăra pe om din puterea mormântului, și că-l va mântui de moarte. (Osea 13:14) Potrivit acestei făgăduințe, cuvintele sale zic că Isus, prin harul lui Dumnezeu, a „gustat moarte pentru fiecare om.“ (Evrei 2:9) „Căci este un singur Dumnezeu,

și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos, care s'a dat pe sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuie să fie mărturisit la timpul cuvenit." — 1 Timotei 2:5, 6.

⁵⁴²Deaceea, afară numai dacă neamul omenesc arc deplină și cuvenită ocaziune să fie restaurat la starea desăvârșirii îmbucurată de tatăl Adam în Eden, altfel toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt fără rost. Iar dacă aceste sunt fără rost ar fi o dovadă că Dumnezeu nu este atotputernic. Aceasta ar mai fi o dovadă că făgăduințele sale nu sunt sigure; pe când Scripturile spun: „În adevăr, în ce privește făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în el sunt „da“ și „Amin“, pe care-l spunem noi, recunoscând adevărul și îndeplinirea lor înspre mărirea lui Dumnezeu. Și cel ce ne întărește împreună cu voi, în Christos, și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a și însemnat cu pecetea lui, și ne-a pus în inimă spiritul său ca arvonă și pregustare a binecuvântărilor viitoare.“ — 2 Corintieni 1:20-22.

⁵⁴³Isus s'a sculat din morți și s'a înălțat la cer. Faptul învierii sale este o garanție că toți oamenii vor avea un prilej pentru viață. Dacă n'ar fi în vedere o restaurare a neamului omenesc, atunci învierea lui Isus și scularea altora din morți ar fi fără înțeles și fără scop. Dacă credem în Scripturi, atunci trebuie să credem și în restaurarea omului, pentru că Dumnezeu „a rânduit o zi, în care va judeca lumea după *dreptate*, prin Omul, pe care l-a rânduit și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că l-a înviat din morți.“ (Faptele 17:31) Dacă nu primim învățătura restaurării neamului omenesc, atunci trebuie să negăm și cuvintele Apostolului, care a scris: „Acum însă Christos a fost înviat dintre morți, pârga celor adormiți: Căci moartea a venit printr'un om, tot printr'un om este și învierea morților. Pentru că după cum în Adam toți mor, astfel și în Christos toți vii vor fi făcuți; dar fiecare în a sa ceată; pârgă este Christos; apoi cei ai lui Christos la venirea sa. În urmă, va veni sfârșitul, când el

va da Impărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi desființat orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca el să împărățească, până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moarte.“ — 1 Corintieni 15:20-26.

⁵⁴⁴„Misterul“ ascuns este Christos, clasa cea unsă — Isus capul și membrii corpului său — numită în Scripturi seminția lui Abraam, potrivit făgăduinței: (Coloseni 1:26, 27) Scopul anunțat în mai multe rânduri al lui Dumnezeu era ca prin semința sa să se binecuvânte toate neamurile pământului. (Galateni 3:8, 16, 27, 29) Dumnezeu a devotat multă vreme și a pus multă efortare pentru dezvoltarea seminției promisiunii. Iar dacă după toate acestea, n'ar fi să fie un prilej pentru restaurațiunea omenirii, atunci timpul și puterea pusă în dezvoltarea seminției promisiunii a fost ceva zădarnic, iar făgăduința de binecuvântare prin seminția aceasta e un lucru fără înțeles și deșert. Dacă credem în Scripturile suscitade, că cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi o vorbă goală, atunci putem fi încredințați că scopurile sale se vor îndeplini cu siguranță.

⁵⁴⁵Domnul Isus plecă să pregătească un loc pentru mireasa sa, biserica, care este seminția promisiunii prin care trebuie să vie binecuvântarea făgăduită omenirii. El a făgăduit că se va întoarce pentru ca să-și primească mireasa. El s'a întors iarăși. Dacă n'ar fi un prilej pentru restaurațiunea omului la starea de care se bucura Adam înainte de a cădea în păcat, atunci venirea a doua a Domnului trebuie să dea greș într'unul din scopurile sale dintâi. Că unul din scopurile sale dintâi a venirii sale a doua este restaurațiunea neamului omenesc, se vede în mod hotărît din mărturia inspirată: „... și să trimeată (Dumnezeu) pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi; adică, pe Isus Christos, pe care cerul trebuie să-l primească, până la vremile de *asezare din nou* (restaurațiune) a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților săi profeți din vechime. În adevăr, Moise a zis părinților noștri: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica vouă

profet dintre frații voștri; pe el să-l ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de profetul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul poporului. Deasemenea, toți profetii, dela Samuel și ceilalți, cari au urmat pe rând, și au vorbit, au vestit zilele acestea.“ — Faptele 3:20-24.

⁵⁴⁶La această declarațiune pozitivă a Apostolului inspi-
rat este a se adăoga mărturia tuturor profetilor cari au
prezis timpul viitor pentru așezarea din nou a celor ce au
fost pierdute prin neascultarea lui Adam.

⁵⁴⁷Enoch fu cel dintâiu dintre profetii sfinți. (Iuda 14,15)
Apoi urmă Iacob (Facerea 49, 10). Moise (Facerea 3, 15.
12, 3. 13, 15. 18, 18. 22, 18. Deuteronomul 18, 15.
19. 30, 15). Samuel (1 Samuel 2, 6). Iov (14, 13-15. 33,
19-30). David (Psalmul 22, 27. 30, 5. 37, 11. 46, 10. 67,1-7.
72, 3, 4, 6, 10. 86, 9. 93, 2. 96, 11-13. 98, 4-9. 104, 5). Solo-
mon (Proverbele 2, 21. 11, 31. Eclesiastul 1,4). Isaia (2, 2-4.
9, 7. 11, 4-9. 14, 7. 19, 22. 25, 6-12. 28, 17, 18. 29, 17,
18. 33, 24). Ieremia (3, 17. 24, 7. 31, 16, 29, 34. 32, 39, 40.
33, 8. 9. 46, 27. 50, 4, 5), Ezekiel (11, 19. 16, 55, 61-63. 18.
2, 31, 32. 28, 26. 34, 25-28. 36, 26, 27, 29, 30, 35. 37.
24. 39, 29). Daniil (2, 44. 7, 27). Osea (2, 18, 21. 3-5. 13, 14).
Ioel (2, 22, 32). Amos 9, 11, 12. Faptele (15, 14-18). Oba-
dia (vers 21). Iona (capitolul 4). Mica (4, 1-5, 8). Naum
(1, 15. 2, 3-6). Habakuk (2, 14). Zefania 2, 11. 3, 9, 13).
Haggai (2, 7). Zecharia (2, 11. 3, 10. 8, 3, 8, 12, 15. 21, 22.
9, 10, 17. 14. 9, 11, 20). Malachi (1, 11. 3, 11. 4, 2), și Ioan
Botezătorul (Ioan 1, 29. Matei 11, 9, 11). Acest întreg șir
de mărturii sfinte fără nici o singură excepție, conglăsuiesc
în mărturia lor despre viitoarea zi a restaurării-omului.

⁵⁴⁸O minte sănătoasă nu-și poate închipui că Dumnezeu
să desvolte creațiune nouă pe care el să o înalțe atât de sus
în rang și putere și dând capului ei toată puterea în cer
și pe pământ fără ca să nu-i atribue și noiei creațiuni ca
să facă ceva cu privire la om. Adevăratul scop a acestei
preamăriri a noiei creațiuni, a bisericeii, este ca membrii ei,
conduși de capul care e Domnul Isus, să poată judeca, bi-
necuvânta și restaura toate neamurile pământului. O jude-

cătă fără probare n'ar putea să fie, iar o probare înseamnă un prilej. Isus zise răsvădit: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al mării sale, la nașterea din nou, voi, cari m'ați urmat, veți șede și voi pe douăsprezece scaune de domnie, și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.“ (Matei 19:28) Aici avem o declarație pozitivă asupra nașterii din nou. Renaștere înseamnă actul de a reproduce sau de a da viață din nou unei făpturi.

⁵⁴⁰Iarăși se scrie despre cei ce iau parte la prima înviere și cari prin aceasta ajung membrii ai familiei împărătești din cer: „Fericit și sfânt cine are parte în întâia înviere; asupra acestora a doua moarte nu are stăpânire, ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos și vor împărăți cu dânsul o mie de ani“, cari o mie de ani au drept scop așezarea din nou [restaurarea] a omenirii. — Apocalipsul 20:6; Faptele 17:31.

⁵⁵⁰Iarăși zice Apostolul: „Nu știți că sfinții vor judeca lumea?“ (1 Corintieni 6:2) Iarăși Isus spuse răsvădit că la venirea a doua a sa, va șede pe tronul mării sale, și că înaintea sa se vor aduna toate neamurile, iar el le va despărți și le va răsplăti după ascultarea ce au arătat față de legile sale. (Matei 25:31-46) Dacă biserică, Isus capul și membrii în mărire ai corpului său, înzestrați cu putere și autoritate, nu se va arăta cu fapte ca marele mântuitor și ridicător al neamului omenesc, atunci de ce să fie ei îmbrăcați cu o astfel de putere și autoritate? Dacă n'ar fi un prilej pentru reasturarea omenirii, atunci planul lui Dumnezeu cu privire la noua creațiune și la opera ei trebuie să dea greș. El a prevestit în mod hotărît că unul din scopurile principale pentru chemarea și dezvoltarea noui creațiuni este binecuvântarea omenirii. — Facerea 12:3; Galateni 3:16, 27, 29.

⁵⁵¹„Eu Domnul chematu-te-am spre mântuire, și voiu sprijini mâna ta; te voiu păstra, și te voiu face legământ poporului, lumina națiunilor; ca să deschizi ochii celor orbi, ca să scoți din închisoare [mormântul, starea morții] pe

cei legați, pre cei ce șed în întunerecul din prinsoare.“ (Isaia 42:6, 7) „Așa zice Domnul: În timpul îndurării te-am ascultat, și în ziua mântuirii te-am ajutat, și te voiu păzi, și te voiu da de legământ poporului: ca să *reîntocmești țara*, și să faci să moștenească moștinirile pustiite.“ — Isaia 49:8.

⁵⁵²Astfel vedem că orice scop al planului dumnezeesc țintește la așezarea din nou a omenirii. Orice învățătură de căpetenie vorbește despre timpul viitor al binecuvântării omenirii. Fiecare coardă a harfei lui Dumnezeu se amestecă armonios cu muzica coardei a zecea, restaurațiunea omului. Oricare student cinstit al Bibliei trebuie să recunoască că toate învățăturile fundamentale privesc scopul lui Dumnezeu referitor la aducerea binecuvântării restatornicirii (așezării din nou) pentru tot neamul omenesc, și că cei ascultători se vor bucura de binecuvântările de pe pământ. Și acum să mai examinăm încă unele texte cari vorbesc deadreptul și întăresc mai mult dovada deja puternică că restituțiunea este ținta aleasă a planului dumnezeesc cu privire la omenire.

⁵⁵³Dumnezeu făcu un legământ cu neamul lui Israil, și prin acest legământ el a făgăduit că va da viață tuturor celor ce se vor ținea de legământul acesta. (Leviticul 18:5) Israiliții, ca și ceilalți urmași ai lui Adam, fiind născuți în păcate și nedesăvârșiți, nu se putură ținea de acest legământ; deaceia ei nu putură dobândi viață prin el. Cauzele adevărate sunt: 1) Sacrificiul de răscumpărare nu se făcuse încă; 2) pentru că din pricina nedesăvârșirilor neamului omenesc și a nedesăvârșirilor lui Moise, mijlocitorul legământului, el n'a dat viață la nimeni din poporul lui Israel. (Romani 8:3) Dumnezeu avea un scop îndoit pentru care Legământul Legii să fie făcut. Un scop era ca el să servească drept învățător, care să-l conducă pe Israel la Christos (Galateni 3:24); și celalalt, ca să preumbrească orânduiriile unui legământ al unei legi mai bune sau noi, pe care avea să o facă Dumnezeu prin iubitul său Fiu Isus Christos. (Evrei 10:1; 8:5) Christos este marele arhireu; și

prin aducerea la îndeplinire a scopurilor dumnezeiești el este acum mijlocitorul unui legământ mai bun, pe care Dumnezeu plănuște să-l facă în folosul omului. (Evrei 8:6: 9:15) Când biserica va fi mărită și împărăția așezată, atunci sângele (meritul) lui Christos va fi întrebuințat pentru petluirea noului legământ, prin care legământ binecuvântările făgăduite se vor revărsa asupra omenirii.

⁵⁵⁴Iar după zilele aceste --- după scoaterea clasei lui Christos sau a noiei creațiuni — legământul acesta trebuie să se facă, după cum spune Sf. Pavel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul, pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentrucă n'au rămas în legământul meu, și nici mie nu mi-a păsat de ei, zice Domnul. Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul meu. Nici unul din ei nu va mai învăța pe vecinul sau pe fratele său zicând: Cunoaște pe Domnul! Căci toți mă vor cunoaște, dela cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. Pentrucă le voi ierta nelegiuirile, și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor.” --- Evrei 8:8-12.

⁵⁵⁵Sub acest nou legământ tot neamul omenesc va avea prilejul să se întoarcă la Dumnezeu prin Christos, mijlocitorul. Să băgăm de seamă că se spune răsvădit, că în cursul timpului de restatornicire „Dumnezeu va pune legile sale în mintea lor, și le va scrie în inimile lor, și el le va fi Dumnezeu, iar ei vor fi poporul său: pentrucă el le va ierta lor, și nu-și va mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor.“ Aceasta nu poate să însemne ceva mai puțin decât ridicarea celor ascultători din nedesăvârșire, și așezarea lor din nou într-o stare dreaptă.

⁵⁵⁶După preamărirea bisericii și facerea noului legământ, Dumnezeu a făgăduit că profeții, cari sunt vrednicii din vechime vor fi sculați din groapă și vor fi părtași ai unei

învieri mai bune. (Evrei 11) Aceștia vor fi domnii, stăpânitorii, sau reprezentanții legali ai lui Christos, pe pământ; și prin ei Domnul va așeza pe pământ o Domnie dreaptă. (Psalmul 45:16; Isaia 31:1) Și apoi „din Sion [Christos, nevăzut de oameni] va ieși legea, și cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim” — cartierul general al reprezentanților văzuți ai lui Christos.

⁵⁵⁷În zilele de pe urmă, muntele casei lui Dumnezeu se va întemeia pe vârful munților [împărăției], și se va înălța preste colini; și vor curge la dânsul toate națiunile. Multe popoare se vor duce, și vor zice: veniți să ne suim pe muntele lui Dumnezeu, la casa Dumnezeului lui Iacob; și ne va învăța căile lui, și vom umbla în cărările lui. Căci din Sion va ieși legea, și cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim. Și el va judeca între națiuni, și va hotărî între popoare multe: și-si vor făuri săbiile lor în fiare de plug, și lăncile lor în cosoare: popor asupra altui popor nu-si va mai ridica sabia sa, nici se vor mai deda rebelului.” — Isaia 2:2-4; Mica 4:1-4.

MAI ÎNTÂIU CEI VII

⁵⁵⁸Sf. Pavel spune cu tărie că Domnul Isus va judeca pe cei vii și pe cei morți la arătarea și împărăția sa. (2 Timotei 4:1) În aceasta el este întărit de Sf. Petru. (1 Petru 4:5) Sub *vii* este a se înțelege pe ceice au o măsură oarecare de viață. Când noul legământ va fi făcut și Domnul va începe să trateze pe oameni, el va începe mai întâiu cu cei vii. N-ar fi logic să presupunem că el va scula mai întâiu pe cei morți, pentru ca să-i binecuvinteze pe aceștia, și apoi, mai târziu, pe cei vii. Isus, vorbind despre groaznicul timp de strâmtorare cu care lumea de astăzi va ajunge la un sfârșit, arată că mulți oameni vor trece prin strâmtorare și vor rămănea vii. (Matei 24:21, 22) Profetul Zecharia ne încumostiintează că o parte de oameni vor fi duși prin cumplita strâmtorare, vor fi curățiți, și apoi vor chema numele Domnului, și el îi asculta. (Zecharia 13:8, 9) Cei ce vor recunoaște împărăția Domnului, și se vor supune cu plăcere

sub îndrumarea lui, și vor asculta de legile și normele din noua sa împărăție, vor fi binecuvântați de Domnul, și restaurați repede.

⁵⁵⁰O altă dovadă puternică se dă de profetul Isaia care zice că restaurarea se va începe cu cei ce vor trăi atunci pe pământ, la începutul domniei mesianice. Sunt milioane de oameni în viață astăzi, cari au o dorință sinceră și cinstită pentru dreptate. Mulți din aceștia iubesc pe Domnul în măsura cunoștinței lor despre el; însă cunoștința lor este slabă și mărginită, pentrucă ei au fost învățați așa de greșit încât sunt plini de teamă și de frică. Ei n'au în deajuns cunoștință pentru ca să aibă o credință adevărată. Ei n'au ajuns până la punctul de consacrare. Ei au auzit ceva despre venirea a doua a Domnului și trag nădejde pentru ceva mai bun. Ei își dau seama că există o mare strâmtorare în lume, și nu văd nici un remediu omenesc pentru aceasta. Ei doresc mult o aliniare desăvârșită și potrivită.

⁵⁶⁰Către aceștia zice Dumnezeu prin Profetul său: „Fiți tari, nu vă temeți; iată, Dumnezeul vostru vine cu răzbunare, Dumnezeu vine cu răsplătire, el vine și vă mântue. Atunci ochii orbilor se vor deschide, și urechile surzilor se vor destupa. Atunci ologul va sări ca cerbul, și limba mutului va cânta.“ (Isaia 35:4-6) Cuvintele aceste nu se pot potrivi la persoane cari se află în mormintele lor, și se pot potrivi numai celor ce sunt în viață la începutul domniei mesianice. Ba ceva mai mult, când cei morți se vor scula, nu vor ieși din morminte fără mâni, fără picioare, sau fără alte părți de corp; fiindcă „Dumnezeu va da fiecăruia un trup după cum voește“ (1 Corintieni 15:38) — firește un corp întreg. Și precum un om se supune în ascultarea dreptății, corpul său se va desvolta către desăvârșire. Pe pământ sunt astăzi milioane de oameni cari sunt orbi, surzi, ologi, muți, sau schilozi într'un chip sau altul oarecare; și despre aceștia vorbește Profetul. Fiind împărăția pe cale de a se înfăptui, oamenii aceștia, ajungând la cunoștința marilor orândueli ale lui Dumnezeu și ascultând de legile drepte ale noului legământ, își vor însuși brațe noi, pi-

cioare, ochii: li se va da darul vorbirii, și în mod treptat ei vor desvolta un corp sănătos.

⁵⁶¹Când aceste mari minuni vor începe a se îndeplini pe pământ, atunci cei mai sceptici, trebuie să nădăjduim, vor crede că acum Domnul Isus domnește. Minunile pe cari el le făcu pe pământ, deschizând ochii orbilor și însănătoșind pe cei bolnavi sunt numai niște pilde de ceea ce va face el în starea și mărirea puterii sale. Pentrucă nu e cuminte și nici potrivit Scripturilor a se aștepta ca ei să iasă din morminte într'o stare schilodită, surdă sau mută, ci ei vor ieși afară cu corpuri de sigur sănătoase, dat fiind că cuvintele aceste ale Profetului dovedesc în mod hotărâtor că restaurarea va începe cu cei în viață pe pământ la începutul domniei mesianice.

⁵⁶²Cu privire la lucrarea lui Christos de restaurațiune a popoarelor pe pământ, și privind înainte spre timpul acela Sf. Pavel scrie: „Toată făptura suspină și este în dureri până acum, așteptând descoperirea fiilor lui Dumnezeu“ — clasa împărăției. (Romani 8:19, 22) Cei ce se chinue astfel, ce gem, așteaptă și trag nădejde la ceva mai bun, nu pot să fie cei morți, ci cei ce sunt vii la așezarea noiei ordini. Pe pământ trăesc astăzi milioane de oameni cari așteaptă și nădăjduesc vremuri mai bune, și doresc foarte mult ușurarea aceea. Ei nu înțeleg misterul lui Dumnezeu. Ei nu înțeleg cum de fiii săi alcătuesc sămânța lui Abraam pentru binecuvântarea lor; totuși ei nădăjduesc ceva.

⁵⁶³În cursul războiului mondial milioane de oameni au fost mutilați și deformați în felurite chipuri. Deoarece Domnul este acum de față, punându-și împărăția la cale, trebuie să ne așteptăm ca mulți din acești schilosiți și mutilați vor fi printre cei dintâi cari vor primi binecuvântările restaurațiunii. Când vor ajunge ei la cunoștința faptului că Domnul împarte aceste binecuvântări, și când se vor supune în ascultare față de cârmuirea lui dreaptă, ei vor fi astfel binecuvântați. Fericită va fi partea lor când ei vor începe să fie restaurați. Plini de bucurie vor fi prietenii și

iubiții lor când vor vedea că aceste binecuvântări li se împărtășesc.

⁵⁶⁴In vreme ce strâmtorarea crește pe pământ din ce în ce tot mai mult, și tot așa și suferința celor săraci, unii oameni arată o mai mare simpatie și considerațiune; pe-când alții se fac tot mai neînțelegători și tot mai nemiloși față de cei săraci. Domnul spune care clasă se va bucura de favorul lui în acest timp de strâmtorare de pe pământ, zicând: „Fericit cel ce ia aminte celui sărac! În ziua nefe-ricirii îl va scăpa Dumnezeu. Dumnezeu îl va păzi, și-l va ținea în viață; și va fi binecuvântat pe pământ.“ (Psalmul 41:1, 2) De sigur că aceasta nu se potrivește la nimeni altul decât la cei ce trăesc acuma în timpul de strâmtorare, pentru că atunci când binecuvântările restaurațiunii vor începe, timpul de strâmtorare va fi trecut.

⁵⁶⁵Pe pământ trăesc astăzi, după statisticele cele mai bune, aproape 1.700.000.000 de oameni, cari au o măsură oarecare de viață. Dovada scripturală zice mai departe că mulți dintre ei vor trece prin acest timp de strâmtorare, și aceștia vor fi cei cu cari Domnul va începe mai întâiu opera sa de restaurațiune.

⁵⁶⁶Lumea veche dintâiu (înainte de potop) se sfârși cu un potop mare, în care numai puțini oameni, și anume nu-mai opt persoane, fură scăpați, trecând cu barca (corabia) din vechea la noua ordine de lucruri, pe care o așeza Dum-nezeu îndată după potop sub Noe. Aceasta este o pildă sau o icoană care arată trecerea lumii rele de astăzi și trecerea multora din lumea veche la cea nouă. După ce Dumnezeu mântui pe Noe și pe familia sa de primejdiile potopului, și Noe clădi un altar în semn de recunoștință și aduse jertfă, Dumnezeu făcu lui Noe o făgăduință, zicând: „Nu voi mai blestema altădată pământul din cauza omului:... nici nu voi mai omori tot ce este viu, cum am făcut. Câte zile va sta pământul, nu va înceta semănătura ș. secerișul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea.“ (Facerea 8:21, 22) Scripturile arată că „pământul rămâne în etern.“ (Ecle-siastul) deaceea declarația aceasta către Noe este o făgă-

duință pozitivă că pământul nu va mai suferi de nimicirea tuturor viețuitorilor. Văzând deci că noi suntem la sfârșitul vechii ordini și la deschiderea celei noi, și că conform Scripturilor mulți vor trece la cea nouă, se poate spune cu încredere că *milioane de oameni ce trăesc acum nu vor muri niciodată*, și pentru că lor se vor aduce binecuvântările restituțiunii, trele de să se îngăduie presupunerea că mulți din ei vor primi noua ordine de lucruri, și vor asculta de ea.

⁵⁷Isus a fost care zise: „Oricine trăește și crede în mine, nu va muri niciodată.” (Ioan 11:26) Popoarele pământului nu trăesc încă, și nici n'au avut ele un prilej de viață; și prilejul acesta nu poate să vină omenirei în general până când nu vor începe timpurile de restaurațiune. Atunci cei ce vor trăi și vor crede în Domnul, nu vor muri. Trebuie să ținem însă seamă, că a crede înseamnă a lucra după credința aceea, în conformitate cu ea, și a fi ascultător de noua ordine pe care o va așeza Dumnezeu pe pământ. Isus mai departe zise: „Dacă păzește cineva cuvântul meu, în veac nu va vedea moartea.” (Ioan 8:51) Oamenii nu pot să păzească cuvântul lui Isus până ce nu-l aud; iar lumea nu poate să-l audă până la timpul convenit al Domnului. (1 Timotei 2:5, 6) Noi intrăm acum în acel timp convenit și vestea despre împărăție s'a făcut cunoscut din mila Domnului, pentruca oamenii să o poată auzi, și auzind-o să se poată folosi de ea și să trăiască.

⁵⁸Cea mai mare parte din omenire trăește în nedreptate. Aceasta se datorește în mare parte faptului că ei sunt nedeșăvârșiți. După cum zice Profetul, fiecare om a fost născut și conceput în fărâdelege și în păcat. (Psalmul 51:5) Ei au fost înconjurați de împrejurări și de înrâuriri cari i-au îndemnat să facă fapte rele. Foarte la mulți dintre ei le lipsește puterea de a se împotrivi răului; însă în cursul domniei lui Mesia răul se va pedepsi și dreptatea se va răsplăti, și înrâuririle rele se vor înfrâna. Atunci chiar și cei ce sunt nelegiuți și se vor întoarce dela nedreptate la

dreptate vor trăi și nu vor muri. De aceasta ne asigură Dumnezeu prin Profetul său. — Ezekiel 18:27, 28.

⁵⁶⁹Ca o altă dovadă despre faptul că binecuvântările restaurării vor începe cu cei ce trăiesc pe pământ, la începutul domniei mesianice, noi cităm cuvintele profetului Iov. În cuvinte profetice el ne dă o icoană a omenirii care se află într-o stare de suferință și necaz, ba chiar la marginea groapei. Icoana aceasta descrie în mod puternic stările de față de pe pământ. Ea îi înfățișează pe cei ce au o măsură de viață, și cari cu toții trebuie aduși la o cunoștință a adevărului. Christos este solul noului legământ; prin care omenirea trebuie să-și primească binecuvântarea. Iov zugrăvește apoi arătarea acestui sol al legământului și arată că solia făcută îi aduce pe mulți pe calea dreptății. Și despre cei ce aud, apreciază și ascultă solia, se zice că zic: „Eu am găsit pe mântuitorul meu”; și apoi vor urma binecuvântările restaurării, și oamenii bătrâni vor fi aduși iarăși la tinerețea și puterea unui tânăr. Omul este azi plin de mândrie și-și urmărește scopurile sale egoistice. Marele timp de străntorare va înfrânge mândria sa și-i va umili pe cei trufași. Bagă de seamă la descrierea lui Iov:

⁵⁷⁰„Atuncia el deschide urechea oamenilor, și le întipărește învățătura: ca să întoarcă pre om dela făptuirea sa, ca să scape pe om de trufie: ca (el, Domnul) să oprească sufletul său (omului) dela pierdere, și ca viața lui să nu piară de sabie. El se chinuște cu durere pe patul său, și toate oasele lui cu suferinți mari; sufletul său urăște pâinea, și pofta lui mâncarea cea mai aleasă. Carnea lui piere, văzând cu ochii, și oasele lui, care abia se zăriau, se arată: sufletul său se apropie de mormânt, și viața lui de ingerul pierzător. [Astfel descrie el starea păcătoasă a omenirii] Dar de se află la dânsul un trimis, [Christos, trimisul noului legământ], un tâlcuitor, unul din miile oastei cerești, care să spună omului datoria sa, și el [Domnul] se îndură de dânsul [de om], și zice: Apără-l să nu se pogoare în mormânt, [arătând astfel că nu cu toții vor fi trimiși la moarte. Omul se înfățișează zicând: Am găsit cu cale a-l

ierta (în textul engl.: am găsit o răscumpărare). [Rezultatul se zugrăvește apoi în fraza următoare când Profetul zice despre om]: „Atuncia carnea lui reînflorește mai mult decât în copilărie, și el se reîntoarce la zilele tinereții sale.“
— Iov 33:16-25.

PEDEPSIREA CELOR NELEGIUIȚI

⁵⁷¹Scripturile arată limpede că unii încăpăținați, mândrii și neascultători, vor refuza să asculte de cuvântul Domnului și să se supună legilor sale drepte. Marea iubire a Domnului se arată prin faptul că el în îndelungata sa suferință nu-i nimicește îndată pe toți cei fărădelege, ci dă fiecăruia dintre ei prilejul deplin și convenit, iar profetul grată că fiecare va fi supus unei încercări de cel puțin unasută de ani; și dacă la sfârșitul aceluia timp el va stărui în neascultarea sa față de Domnul, atunci el va fi socotit de blestămat și va fi nimic pe veci. (Isaia 65:20) Sf. Petru întărește aceasta în expunerea sa privitoare la timpul de restaurațiune, zicând: „Și oricine nu va asculta de profetul acela va fi nimic cu desăvârșire din mijlocul poporului.“
— Faptele 3:23.

⁵⁷²Mărturia lui Isus zice iarăși că la începutul domniei sale se vor aduna noroadele și națiunile înaintea sa în scopul ca ele să fie învățate despre domnia sa. Într'o frază parabolică el îi înfățișează ca fiind despărțiți așa cum sunt despărțite oile de capre. Capra este un animal neastâmpărat și neascultător. Ea nu vrea să stea la pășunat acolo unde este pusă, ci vrea numaidecât să sară înlături și să nimicească iucruri acolo unde n'ar avea ce căuta. Capra deci reprezintă o clasă neastâmpărată și neascultătoare. Oile sunt blânde și supuse, și în țările din răsărit ele sunt conduse de păstori. Ele cunosc glasul său și-l urmează. Domnul întrebuițează aceasta pentru a-i ilustra pe cei cari il vor asculta. Caprele înfrățiază deci clasa nelegiuitorilor. Și privitor la ei Domnul zice: „Și aceștia vor merge în nimicire vecinică“; pe când clasa ascultătoare zugrăvită

prin oi, după cum zice el, va merge la viața de veci. — Matei 25:41, 46.

⁵⁷³Pedeapsă nu înseamnă numai decât chin. Legile țării îngrijesc de pedepsirea răufăcătorilor, și durata pedepsei aceleia este conformă cu mărimea crimei. Dacă un om fură un pui de găină dela vecinul său, durata pedepsei de sigur că va fi câteva zile închisoare. Dacă el aprinde casa vecinului, atunci durata pedepsei probabil că va fi câțiva ani de închisoare. Iar dacă el va ucide pe vecinul său, atunci pedeapsa sa va fi moartea. Nu există nici o margine la această pedepsire. Ea este vecinică — ea n'are sfârșit. Astfel cei ce vor trece în nimicire vor suferi o pedeapsă vecinică; o osândă vecinică.

⁵⁷⁴Apostolul descrie pedepsirea aceasta răsvădit ca o *nimicire*. (2 Tesaloniceni 1:9) De sigur că ei nu vor dobândi viață, pentru că Domnul arată limpede în expunerea sa că cei dreپți și cei ascultători vor trece la viața vecinică. Soartea finală a celor nelegiuți este deci o nimicire vecinică; soartea finală a celor ascultători și dreپți este viața vecinică în pace și bucurie.

TOȚI TREBUE SĂ AIBĂ UN „PRILEJ“

⁵⁷⁵Marele sacrificiu de răscumpărare adus în cer de Domnul Isus este o garanță că fiecare om trebuie să aibă cuvenitul prilej pentru viață. Viața este zugrăvită ca un dar. În scopul ca darul să fie efectiv e nevoie ca să fie un dăruitor, și unul care primește darul. Dăruitorul sau donatorul trebuie să aibă voința ca să facă darul; primitorul trebuie să aibă cunoștință despre lucrul care i se oferă și trebuie să aibă voința de a-l primi. Trebuie să fie deci două părți, un dătător, și un primitor; și amândouă părțile trebuie să aibă cunoștință. Din pricina aceasta citim: „Lucrul acesta este frumos și bine primit înaintea lui Dumnezeu, mântuitorul nostru, care voește ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoștința adevărului.“ (1 Timotei 2:3, 4) Mântuirea de care e vorba aici este o urmare a înarelui preț de răscumpărare care alcătuește prețul de libe-

rare. Toți deci trebuie să ajungă la cunoștința acestui fapt, și trebuie sau să-l primească sau să-l respingă, întocmai cum cineva, cărui i se oferă un dar trebuie să aibă prilejul sau să-l primească sau să-l respingă. De aceea scrie apostolul: „Așa dar, după cum în urma unei singure greșeli, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, în urma unei singure fapte după voia lui Dumnezeu, a venit pentru toți oamenii o iertare care dă viața.“ (Romani 5:18) „Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Christos, Domnul nostru.“ — Romani 6:3.

⁵⁷⁶Ca altă dovadă că toți trebuie să aibă un prilej cuvenit, Sf. Ioan scrie: „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.“ (1 Ioan 2:2) Cuvântul „noastre“ așa cum se întrebuințează în textul acesta înseamnă clasa la care aparține Sf. Ioan, și anume biserica lui Christos; pe când *lumea* cuprinde pe întreg neamul omenesc. Mai departe, atunci când fu născut Isus, îngerul din cer a vestit: „Nu vă temeți; căci vă aduc o veste bună, care va fi o pricină de mare bucurie pentru *tot* poporul.“ (Luca 2:10) Făgăduința lui Dumnezeu către Abraam a mai fost că întru el și întru seminția sa se vor binecuvânta *toate* neamurile și națiunile pământului. (Facerea 12:3; Galateni 3:8) De aceea *toți* oamenii trebuie să aibă un prilej potrivit pentru binecuvântarea aceasta.

⁵⁷⁷Că cei cari vor fi mântuiți nu sunt cuprinși între cei cari vor merge în cer, se dovedește prin cuvintele lui Isus: „Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le adun. Ele vor asculta de glasul meu.“ (Ioan 10:16) „Staulul acesta“ înseamnă biserica; și după alegerea acestei clase toți vor trebui deci să aibă prilejul ca să poată veni în staulul lui Christos. Și aceasta este adevărat pentru că el i-a cumpărat pe toți cu sângele său cel prețios.

⁵⁷⁸Dumnezeu, prin profetul său David, scrie: „Toate popoarele, pe cari le-ai făcut, vor veni și se vor închina

înaintea Ta, Doamne! Și vor mări numele Tău.“ (Psalmul 86:9) Aceasta este o altă dovadă vajnică că toți trebuie să se bucure de prilejul acesta.

⁵⁷⁹Calea este un mijloc de călătorie. În Statele Unite s'a făcut de pildă o cale de-alungul țării, care se cheamă Calea Lincoln (engl. Lincoln Highway). Calea este întrebuințată pentru a ilustra drumul pe care l-a prevăzut Domnul pentru întoarcerea poporului la el prin condițiunile noului legământ. Profetul Isaia scrisese astfel: „Și fi-va acolo o cale și un drum, ce se va numi: Drumul Sfânt; cel necurat printr'însul nu va trece, ci fi-va el numai pentru cei mântuiți; călătorii, chiar și cei ce nu cunosc calea, nu se vor rătăci.“ (Isaia 35:8) Trebuie să ne însemnăm că va fi un drum care va duce peste calea aceasta, și care se va numi „Calea Sfântă.“ Cu alte cuvinte, cei ce vor trece pe el vor fi făcuți sfinți. Calea zugrăvește întreaga călătorie dela începutul și până la sfârșitul domniei mileniale a lui Christos. Cei necurați nu vor putea trece pe el, pentru că numai cel ce se va curăți pe sine va putea pași pe marele drum, numai el va fi lăsat să înainteze mai departe. Însă în străduința sa de a se curăți și de a fi ascultător Domnului, el va fi ajutat. Nimic nu-l va mai împiedeca, deoarece înrâurirea lui Satan va fi înfrânată. (Apocalipsul 20:1, 4) Drumul va fi atât de drept și de curat încât oricine îl va putea cunoaște. Domnul a prevăzut prin urmare în îndurarea sa o cale pentru cei apăsăți și pentru cei bolnavi de păcat, pentru ca să fie readuși la calea cea sfântă, și deci la o stare de desăvârșire și fericire.

⁵⁸⁰Dat fiind că lui Abraam, Isaac și Iacob, și altor profeți credincioși descriși de apostolul Pavel în Evrei 11 li s'a făgăduit o înviere mai bună (Psalmul 45:17), trebuie să ne așteptăm ca ei să fie cei dintâi cari vor învia în condițiunile noului legământ. De aceea ne putem aștepta în adevar ca ei să se întoarcă pe pământ la începutul binecuvântărilor de restaurare. De aceea acești oameni credincioși pot fi așteptați pe pământ în câțiva ani. Ei vor fi repre-

zentanții legali ai lui Christos pe pământ. Ei vor fi reprezentanții văzuți ai împărăției cerului.

⁵⁸¹Noi vedem deci că sunt două faze ale împărăției lui Dumnezeu: Faza cerească care este nevăzută; și faza pământescă care va fi văzută de oameni adevărați profesori credincioși din vechime, bărbații vrednici din vechime, cari vor reprezenta pe Domnul în privința aceasta.

⁵⁸²Domnul, prin gura profetului său Zecharia, ne dă o icoană minunată despre așezarea împărăției sale și despre binecuvântările ce vor să vie. Profetia este scrisă în cuvinte adânci și simbolice. El zice: „Și vor sta picioarele sale în ziua aceea pe Muntele Olivilor, ce este înaintea Ierusalimului spre răsărit; și Muntele Olivilor se va despica dela jumătatea sa, spre răsărit și spre apus, și se va face miază-noapte, și cealaltă jumătate a sa spre miază-zi; și o vale mare foarte; o parte a muntelui se va strămuta spre voi veți fugi prin vale dintre munții mei; căci valea dintre acești munți se va întinde până la Azal; da, veți fugi, cum ați fugit de cutremur în zilele lui Uzia, regele lui Iuda; și vei veni tu, Doamne, Dumnezeul meu, și toți sfinții cu tine.“ (Zecharia 14:4, 5) „Picioarele sale“ din profetie reprezintă aici picioarele lui Dumnezeu; pe când muntele simbolizează împărăția. Olivul este un simbol de lumină, de pace, și de binecuvântare dumnezească; de aceea icoana va să zică că puterea lui Dumnezeu, înfățișată prin picioarele sale, se va așeza pe pământ, prin o împărăție de lumină, de pace și de binecuvântare. Despicarea muntelui dela jumătatea sa, prin strămutarea unei părți la miază-zi și a altei părți spre miază-noapte, zugrăvește două faze, faza cerească și cea pământescă, a împărăției mesianice; iar valea dintre amândouă părțile muntelui înfățișază valea binecuvântărilor. În această vale se vor refugia cu toții, cei bolnavi de păcat, cei mâhniți, cei slabi, cei apăsați, și acolo vor primi binecuvântările Domnului, care îi va face bogați în sănătate și pace, și în fericire vecinică.

⁵⁸³Ori cine deci crede în cuvântul lui Dumnezeu și cine așteaptă cu încredere ca împărăția să aducă binecuvântări

omenirii, și cine vede că ea este așezată acuma, va veghea la întoarcerea ei, și mai mult ca până acuma, va dori și se v'a ruga: „Vie împărăția Ta.“ Și trăind după sfatul lui Christos toți aceștia vor găsi fără îndoială de cu bună vreme multe prilejuri de ai servi, ceea ce le va aduce binecuvântări și fericiri.

⁵⁸⁴Psalmistul ne dă o altă icodană despre această împărăție de binecuvântare, zicând: „Atotputernicul Dumnezeu, Dumnezeu, vorbește și cheamă pământul dela răsăritul soarelui până la apusul lui.“ (Psalmul 50:1) Pământul reprezintă aici organizata stăpânire nouă. Răsăritul soarelui înseamnă începutul domniei mesianice; pe când asfințitul său zugrăvește împlinirea acestei domnii. De aceea Domnul va chema popoarele pământului în cursul întregii domnii mileniale ca să vie în această vale binecuvântată, pentru ca să primească viață, pace și fericire. „El cheamă cerul (partea spirituală și nevăzută a împărăției) de sus și pământul (organizata stăpânire nouă), ca să judece pe poporul său.“ (Psalmul 50:4) A judeca înseamnă a da un prilej bun pentru binecuvântări cu ajutorul unei încercări; și aceasta stă în armonie cu celelalte expuneri ale Scripturilor, că fiecare om trebuie să aibă o convenită încercare pentru viață.

MORȚII SE VOR SCULA

⁵⁸⁵Cei dintâi câțiva ani de binecuvântări ai restaurării vor găsi mulțimi mari de oameni cari vor căuta cu silință ca să fie aduși din nou la sănătate și putere; întărindu-se și pregătindu-și case pentru ei și pentru familiile lor, ei desigur se vor gândi și la iubiții lor morți. Firește că ei vor dori ca să-i revadă și ei se vor ruga la Domnul ca să-i aducă iarăși pe pământ. Și Domnul va asculta rugămintele lor, și le va răspunde: „Și până a nu mă chema ei, eu voi răspunde, și încă ei vorbind îi voi auzi.“ (Isaia 65:24) Isus zise: „Că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia

pentru judecată.“ (Ioan 5:28, 29) „Cei ce au făcut răul“ înseamnă aici întreg neamul omenesc în afară de biserică. Ei au fost născuți răi, păcătoși, din naștere (Romani 5:12) Ei vor ieși la judecată, la încercare; și acesta este marele timp de încercare, despre care a vorbit apostolul, și în care toți oamenii vor avea un prilej. (Faptele 17:31) „Că va fi o înviere a celor ce duc o viață sfântă și a celor ce nu duc.“ — Faptele 24:15.

⁵⁸⁶Sf. Pavel arată apoi această dovadă minunată și frumoasă asupra învierii zicând: „Căci, dacă nu înviază morții, nici Christos n'a înviat. Și dacă n'a înviat Christos, credința voastră este zădarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au murit în Christos, sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Christos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dar acum, Christos a înviat din morți. El este cel dintâi rod dintre cei morți. Căci dacă moartea a venit printr'un om, tot printr'un om a venit și învierea morților. Și cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Christos.“ (1 Corintieni 15:16-22) Apostolul arată apoi că după învierea bisericii la începutul împărăției fiecare va ieși la rândul său. Isus zice: „Dar mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă, și mulți din cei din urmă vor fi cei dintâi.“ (Matei 19:30) Principiul acesta se va aplica în adevăr la învierea din morți. Cei ce au murit la urmă se vor scula mai întâi; pe când cei ce au murit înainte de veacuri vor fi printre cei ce se vor scula în urmă.

⁵⁸⁷În războiul mondial au murit milioane de oameni pe câmpurile de luptă. Aceasta fu într'adevăr țara vrăjmașului, țara morții. Domnul ne dă o icoană prin profetul său în ce privește viitoarele zile de binecuvântare, zicând către femeile ce-și plâng copiii, înfățișând astfel pe toți cei ce-și plâng morții lor: „Oprește-ți vocea dela plâns, și ochii tăi dela lacrimi; căci fapta ta va fi răsplătită, zice Domnul Dumnezeu; se vor reîntoarce din pământul dușmanului. Și este speranță pentru viitorul tău, zice Domnul Dumnezeu;

și fiii tăi se vor re'ntoarce în cuprinsul lor.“ — Ieremia 31:16, 17.

⁵⁸⁸Când morții se vor scula din mormintele lor, atunci prietenii lor de pe pământ se vor îngriji de ei. Familiile desfăcute de multă vreme se vor împreuna iarăși; iară mâhnirea va fi înlocuită cu bucurie. Intregul neam omenesc, răscumpărat de Domnul, va avea prilejul acesta; și profetul descrie aceasta astfel: „Și cei mântuiți ai lui Dumnezeu se vor înturna; vor veni cu cântare de bucurie în Sion, cu bucurie eternă pe capul lor; veselie și bucurie vor dobândi, iar păsul și suspinul vor fugi.“ (Isaia 35:10) Neamul omenesc va păși în cursul celor o mie de ani de domnie mesianică pe calea sfântă, până când vor ajunge cu toții la un prilej de viață și fericire, până când cei nelegiuiți cu voia lor vor fi nimiciți, iar cei ascultători vor fi aduși iarăși la desăvârșirea trupului, a minții și a inimii.

⁵⁸⁹Poporul din Sodoma și Gomora a fost nimicit prin foc. Aceasta nu înseamnă însă că ei au intrat într'un chin fără capăt, după cum am fost învățați să credem până acuma. Ci dimpotrivă, Domnul spune răsvădit că ei vor fi aduși la starea lor de mai înainte; aceasta va să zică că ei vor fi prefăcuți iarăși în ființe omenesti pe pământ, în scopul de a fi supuși unei încercări. „Când soră-ta Sodoma și fetele ei se vor întoarce în starea lor de mai înainte, și Samaria și fetele ei se vor întoarce în starea lor de mai înainte; atuncia tu și fetele tale vă veți întoarce în starea voastră de mai înainte.“ (Ezekiel 16:55) Când Domnul va domni cu o mână de fier, poruncind ascultare, domnia sa va fi totuși o domnie dreaptă, și el va certa aspru, însă cu dreptate. El este zugrăvit de profet ca un domnitor cu credință și cu dreptate, în următoarele cuvinte: „Ci va judeca pe cei săraci cu dreptate, și va hotărî drept pentru cei sărmani ai țării; va lovi pământul cu varga gurii sale, și cu suflarea buzelor sale va ucide pe cei nelegiuiți. Dreptatea va fi cingătoarea coapselor sale, și, credincioșia cingătoarea șelilor sale.“ — Isaia 11:4, 5.

⁵⁹⁰Efectul binefăcător al domniei sale drepte se zugră-

vește și de profet, în pasajul care arată cum fiarele de pe pământ se vor supune omului, și cum și pruncul le va putea ținea în frâu. „Atuncia va locui lupul la un loc cu mielul, și leopardul se va odihni împreună cu iedul; vitelul și puiul leului și vitele îngrășate vor fi la un loc, și un copil mic le va mâna. Vaca și ursoaica vor paște, împreună se vor odihni puiii lor; leul va mânca paiu, ca și boul; și pruncul sugător se va juca la gura bortei viperei, și în vizuina basiliscului va băga mâna sa copilul de-abia înțăr-cat.“ — Isaia 11:6-8.

⁵⁹¹Toți trebuie să ajungă la cunoștința adevărului; și toți cei ce vor asculta de el, vor fi curățiți de păcatele și nelegiuirile lor pe veci. Astfel zice profetul: „Și nu vor mai învăța fiecare pe aproapele său, și fiecare pe fratele său, zicând: cunoașteți pe Domnul Dumnezeu: căci toți mă vor cunoaște, dela cel mai mic al lor, până la cel mai mare al lor, zice Domnul Dumnezeu; căci voi ierta fărădelegile lor, și nu-mi voi mai aminti de păcatul lor.“ (Ieremia 31:35) Când Domnul nu-și va mai aminti de fărădelegile și de păcatele lor, atunci de sigur că toți trebuie să fie așezați din nou, restaurați la desăvârșire și viață. Ioan Botezătorul, vestind apropierea lui Isus, exclamă: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.“ Când va fi trecut păcatul lumii, când vom avea o lume fără păcat, atunci va trebui să fie și o lume cu oameni desăvârșiți.

⁵⁹²De faptul că oamenii vor fi aduși la o stare de sănătate și că vor fi vindecați de toate boalele lor, Domnul ne încredințează prin profetul său: „Iată, îi voi da sănătate și însănătoșare, și-i voi vindeca. Și-i voi face să vadă îndestulare de pace și de adevăr.“ (Ieremia 33:6) „Și nici unul din locuitorii Sionului nu va mai zice: Sunt bolnav; poporului ce locuște într'însul, i se iartă păcatul său.“ — Isaia 33:24.

RAIUL RESTAURAT

⁵⁹³Restaurare înseamnă aducere din nou a pământului în starea sa edenică spre folosul omului. Unii vor crede

că pe pământ n'ar fi destul loc dacă cei ce au trăit și au murit ar fi aduși iarăși și restaurați. Conform părerii celei mai autorizate, pe pământ au trăit și au murit până aproape 20,000,000.000 de oameni. Astăzi trăesc pe pământ aproape 1,700,000.000 de oameni. Aceasta dă o sumă totală de 21,700,000.000. Pentru a fi generoși și liberi, să zicem că întreg neamul omenesc va ajunge la un număr total de 50,000,000.000. Ca o mică dovadă că pe pământ va fi loc destul pentru toți, să luăm creionul și să împărțim teritoriul Statului Texas ¹⁾ prin 50,000,000.000 și vom afla că numărul acesta de oameni ar putea fi așezat numai în Statul Texas, dând pentru fiecare aproape un pătrat de șapte picioare de pământ, pentru ca să stea pe el. De sigur că nu ne putem aștepta ca pe pământ să fie o astfel de îngheșuală. Inșă când ne gândim că numai o mică parte din suprafața pământului este locuită astăzi, că o mare parte din ea este pustie, și că dacă pustiul acesta s'ar face productiv și dacă toate părțile pământului ar fi locuibile, atunci ajungem la rezultatul că cele 50,000,000.000, de oameni ar putea să aibă loc destul pe pământ.

⁵⁹⁴Inșă va produce oare pământul destulă hrană pentru mulțimea aceasta? Scripturile răspund: „Pustiul și uscatul se vor bucura, deșertul se va veseli, și va înflori ca roza; va înflori, și se va veseli; da, se va veseli, și va cânta de bucurie; da-se-va la mărirea Libanului, măreția Carmelului și a Șaronului; aceste vedea-vor mărirea lui Dumnezeu, mărirea Dumnezeului nostru... Marea de nisip în lac se va preface, și pământul însetat în fântâni de apă.“ (Isaia 35:1, 2, 7) „Și pământul cel deșert se va lucra, de unde era pustiu în ochii a tot trecătorul. Și vor zice: Pământul acesta, care a fost pustiu, ajuns-a ca grădina Edenului, și cetățile cele ruinate, pustiite și surpate, s'au întărit, și s'au locuit.“ (Ezekiel 36:34, 35) Când întreaga suprafață a pământului va fi adusă la o stare de înaltă cultivare, așa cum era grădina Edenului, atunci pământul va fi în adevăr

1) Statul cel mai mare din Statele Unite din America de Nord. Are 688,940 km. quadrati.

potrivit pentru a fi locuit de om. Reformarea pământurilor pustii, așa cum e de pildă Valea Imperială din California, a început acum. Acum câțiva ani valea aceea nu era decât o pustietate mare, în care nu putea trăi nici animal și nici om; și astăzi ea produce o recoltă bogată pentrucă este udată cu apă. Când toate pustiurile întinse ale Saharei, Arabiei, și Americii vor fi udate deplin, și vor înflori ca trandafirii, atunci ele vor produce hrană îmbelșugată pentru trebuințele omului.

⁵⁹⁵Domnia lui Christos va avea ca urmare nimicirea tuturor vrăjmașilor omului. Buruienile, scaetii, spinii, și toate plăgile ce păgubesc recolta, se vor nimici. Totul ce produce boală se va nimici. Apostolul zice răsvădit: „Căci trebuie ca el (Christos) să împărătească, până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea.“ — 1 Corintieni 15:25, 26.

⁵⁹⁶Ne putem închipui prea bine o mulțime mare de oameni, adunându-se în diferite părți pe pământ, pentru a sărbători liberarea lor din ghiarele lui Satan și a nelegiuirilor sale organizațiuni; și cum norodul mărturisește de trecerea neștiinței, a crimei și superstițiunei: și privesc cum cunoștința, iubirea, și dragostea iubitoare le ia locul, și cum ei umplu pământul cu cântări de bucurie. Profetul descrie unele din urmările acestor binecuvântări ale restituțiunii astfel: „Și Dumnezeu, Dumnezeul oștirilor, va face pe acest munte (împărăție) tuturor popoarelor ospete de vite grase, ospete de vinuri pe drojdiile lor, de vite grase, pline de măduvă, de vinuri bine limpezite pe drojdiile lor. Și în muntele acesta el va depărta acoperemântul, ce acopere toate popoarele, și vălul ce învălește toate națiunile (ridicând neștiința etc.) Va înghiți moartea pentru etern: și Dumnezeu, Domnul, va șterge lacrimile de pe toate fețele, și va depărta ocara poporului său de pe tot pământul; căci Dumnezeu a vorbit.“ — Isaia 25:6-8.

⁵⁹⁷Sf. Ioan a avut pe insula Patmos o viziune despre marea împărăție mesianică, și a descrise-o într'o frază simbolică. Cuvântul „cer“ înseamnă simboliceste nevăzuta putere

stăpânitoare; pe când cuvântul „pământ“ înseamnă o societate organizată. Cerul vechiu a fost pângărit, pentru că Satan cel nelegiuit a domnit. Pământul vechiu a fost nelegiuit, pentru că organizațiunile oamenilor au fost mai mult sau mai puțin sub înrăurirea lui Satan. Sf. Ioan observând împărăția mesianică și binecuvântările ce aveau să-i urmeze, scrise: „Și văzui cer nou și pământ nou; căci întâiul cer și întâiul pământ se duseră, și marea nu mai este.“ El arată astfel că noul cer (împărăția mesianică) și noul pământ (societatea organizată pe o bază dreaptă pe pământ). *Marea* este simbolul omenimei neastâmpărate, zugrăvind astfel faptul că nu vor mai fi greve, lockout-uri, revoluțiuni sau anarhie. În continuare, el descrie împărăția ca o sfântă cetate, noul Ierusalim, în următoarea descriere frumoasă: „Și văzui cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer dela Dumnezeu, gătită ca o mireasă pentru bărbatul ei. Și am auzit glas mare din tron zicând: Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii, și va locui cu dânșii, și ei vor fi poporul lui, și el va fi Dumnezeu cu dânșii“ — zugrăvind aici locuința în locașul Domnului. Locul de întâlnire dintre Dumnezeu și omenire se face prin Christos. Rezultatele vor fi stărpirea dușmanului, moartea, și restaurarea deplină a celor ascultători: și astfel descrie el aceasta: „Și va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici durere nu va mai fi, fiindcă se duseră cele dintâi. Și zise cel care șade pe tron: Iată voi face toate noi. Și zice: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt credincioase și adevărate.“ — Apocalipsul 21:1-5.

⁵⁹⁸Fiecare om cuminte să-și facă următoarele întrebări:

⁵⁹⁹Dece a schițat oare Dumnezeu un plan atât de minunat cum este acesta?

⁶⁰⁰Dece va așeza el iarăși un cer nou și un pământ nou?

⁶⁰¹Dece va scula el pe cei morți din mormintele lor, dacă n'ar fi avut de gând să le dea un prilej pentru ca să fie aduși din nou la desăvârșirea de care s'a bucurat Adam înainte de păcat?

⁶⁰²Dumnezeu ne-a invitat ca să întrebuițăm mintea noastră (Isaia 1:18); și dacă credem în aceste mari adevăruri învățate de Biblie, atunci nu putem ajunge la o altă concluziune logică decât că restaurarea este marea țintă a planului dumnezeesc cu privire la neamul omenesc, și că binecuvântările restituțiunii sunt aproape, pentru că se apropie împărăția cerului, și este la poartă. Cei abătuți să privească acum în sus: cei năcăjiți să fie veseli; cei cu inima mâhnită să fie mângăiați, și cei cu inima înfrântă să salte de bucurie. Ridicați capetele voastre și bucurați-vă căci ziua eliberării bate la poartă!

⁶⁰³Gândiți-vă pentru o clipă la sumedenia de suferințe în orașele depopulate. Oameni bătrâni, feciori și fete, tineri și copii în brațe, toți trăesc înghesuiți în locuințe murdare, cu hrană neîndestulătoare, cu aer stricat, și rău îmbrăcați; și orice lucru tinde ca să-i doboare moralicește. Gândiți-vă la țările pustiite de război, la locuințele distruse, la familii desființate, la schilozi, la orbi, surzi, la muți și nebuni. Inchipuiți-vă pentru un moment suferința nespusă a milioaneilor de oameni de pe întreg pământul; și atunci gândiți-vă că acest vâl de întunecime, de suferințe și de moarte se va ridica în scurtă vreme și razele iubirii lui Dumnezeu vor străluci asupra tuturor. Marea împărăție mesianică, strălucind ca soarele cu razele ei vindecătoare, va risipi întunecimea, va alunga boala, va curăți corpurile, mințile și cugetele, va îndruma poporul la hrană adevărată, — învățându-l ce să mănânce și cum să mănânce, ce să gândească și cum să se poarte: și mai întâiu de toate, să le aducă o deplină cunoștință despre iubirea fără margini a marelui nostru Dumnezeu și a Domnului Isus Christos, cel mai scump prieten al tuturor. Și trebuie să știți că aceste binecuvântări vor aduce o vecinică fericire pe pământ. Oamenii nu se vor întări numai, ci ei vor ajunge într'o stare în care nici nu vor avea a se teme, nici nu se vor gândi și nici nu vor aștepta ca să se îmbolnăvească cândva.

⁶⁰⁴Deodată cu așezarea noii ordine sub stăpânirea lui

Mesia, vor înceta războaiele și revoluțiunile, pentru că el le-a făgăduit că ei atunci își „vor făuri săbiile lor în fiare de plug, și lăncile lor în cosoare; popor asupra altui popor nu-și va mai ridica sabia sa, nici se vor mai deda resbelului“; și astfel nu va mai fi o omenirea fără odihnă, nunită simboliceste *mare*. — Isaia 2:4; Mica 4:3; Apocalipsul 21:1.

⁶⁰⁵Imbogățiților nu le va mai fi dat să jefuiască poporul, pentru că făgăduința lui Dumnezeu zice că sub stăpânirea sa dreaptă nimeni nu va avea voe să nedreptățească pe altul, sau să-și înșele vecinul. — Isaia 11:9; 65:25.

⁶⁰⁶Foametele vor dispărea, și nimeni nu va mai muri de foame și nu se va lupta zădarnic pentru pâinea de toate zilele, pentru că pământul își va da rodul, și va fi belșug de toate. — Psalmul 61:6.

⁶⁰⁷Bolile și ciumile vor fi nimicite, pentru că Dumnezeu a făgăduit că deodată cu noua sa ordine va aduce sănătate și putere, și va binecuvânta pe popor cu toate favorurile îmbinate cu aceasta.“ — Isaia 33:24; Apocalipsul 21:4.

⁶⁰⁸Înmormântările sunt astăzi la ordinea zilei, și familia și cei iubiți rămași pe urma celui mort se strâng în durere ca să plătească cel din urmă tribut iubitului decedat. Însă sub noua ordine vor înceta pompele funerale, antreprenorii acestor pompe își vor căuta o altă ocupație mai plăcută, iar carele funebre se vor schimba din care de durere în echipaje de plăcere. „Nu va mai fi moarte.“ — Apocalipsul 21:4.

⁶⁰⁹Familii întregi au fost sfâșiate și despărțite și fiecare membru din familie și-a purtat necazul său până când l-a înghițit și pe el mormântul: însă sub noua ordine familiile vor fi reunite, părinții vor fi aduși iarăși la copiii lor, și copiii la părinți, și ei vor locui împreună în fericire vecinică. — 1 Corintieni 15:22, 23.

⁶¹⁰Nici săracul nu va mai căuta în zădar o locuință, și nici nu va fugi dela stăpânul său lacom, pentru că atunci, după cum a făgăduit Dumnezeu, norodul își va clădi case și va locui în ele; ei nu vor face case și alți să locuiască

în ele, ci fiecare om va avea atunci locuința sa proprie, și fiecare om va sta sub via sa proprie și sub smochinul său, și nimic nu-i va face să se teamă. — Isaia 65:21, 23; Mica 4:4.

⁶¹¹În timpul acela va fi deplină libertate de a face dreptate, pentru că dreptatea va fi întotdeauna încurajată. Fiecare va avea libertatea să facă atât bine tuturoră cât poate. Nu va mai fi nici un serviciu secret [siguranță] și nici legi de spionaj sub domnia lui Mesia. Aceasta va avea drept urmare dezvoltarea și arătarea frumuseții de caracter. Dreptatea va predomina pe oameni; ei se vor face înțelepți cu privire la lucrurile ce țin de binele și fericirea lor. Iubirea va fi motivul care va cârmui faptele lor, și toată puterea lor se va îndrepta spre bine. — Apocalipsul 21:24-27.

⁶¹²Viața, adevărată ceeace a fost dorința oamenilor din toate veacurile, va fi partea lor fericită — viață în desăvârșire, când bărbații și femeele vor fi tari și vâjnoși, și când nu va mai fi chin, nici suferințe, nici mâhnire și nici moarte; când toți cei ascultători se vor întoarce la zilele tinereții lor și se vor bucura ca ființe omenesci desăvârșite de o viață fără sfârșit. — Iov 33:25; Romani 6:23; Apocalipsul 21:4.

⁶¹³Lauda va lua atunci locul năcazului. Norodul nu se va mai aduna în cimitire în Ziua Decorării, ca să-și dea tributul lor eroilor morți, pentru că cei morți vor fi iarăși aduși la ei; iar cel care va fi cel mai mare erou în cugețele și inimele lor va fi marele Mesia, care a adus popoarelor nespuse binecuvântări. Poporul se va aduna atunci nu ca să facă politică, și nici ca să se certe asupra oficiilor și slujbelor ce ar voi să le aibă, ci ca să-și întărească mințile și să studieze frumusețile și minunile creațiunii lui Dumnezeu și să cânte cântări de bucurie pentru lauda sa. — Isaia 35:10; 51:11; Filipieni 2:10, 11.

MÂNGĂIERE PENTRU CREȘTINI

⁶¹⁴Moartea este un vrăjmaș crud al neamului omenesc. Ghimpele ei a fost simțit de veacuri. Ea ne răpește pe cei

iubiți și lasă în inimă prietenului supraviețuitor un pumnal aprins. Ea a umplut pământul de supărare, și norodul cu mâhnire. Însă muzica dulce de pe harfa lui Dumnezeu a încurajat unele inimi mâhnite care au cunoscut orânduirea dumnezească, că cei scumpi ai lor pe cari i-au iubit și i-au pierdut pentru o clipă se vor întoarce iarăși. Creștinul vede prin credință că Dumnezeu va aduce la timpul și în felul său potrivit pe morții lor iubiți iarăși înapoi și le va da un prilej pentru viață nesfârșită și pentru fericire, pentrucă el a promis că va face aceasta. Creștinul știe că făgăduințele lui Dumnezeu sunt sigure și se vor îndeplini și că puterea sa de a le îndeplini, este nemărginită. O astfel de credință bazată pe făgăduințe prețioase ne ajută într'o măsură oarecare să îndulcim amarul morții.

⁶¹⁵Plimbându-se pe malul valurilor furioase ale puternicului ocean gândindu-se în tăcere: Gândul ei se îndreaptă către cel iubit care în timpul războiului mondial a fost luat ca să slujească la marină. Un timp oarecare el a vâslit pe mări și s'a întors, numai ca să se îmbolnăvească și să moară și să lase pe urma sa o inimă însângerată, pe care numai timpul și Domnul o pot vindeca. Și cum picioarele ei calcă în tăcere pe nisipul moale mângâiat nu de mult de valuri, mintea ei se gândește neîncetat la zilele de fericire petrecute cu iubitul ei frate, a cărui răs l-a închis acum moartea, și care doarme acum în Isus, așteptând timpul de înviere. Zilele vesele de mai înainte s'au prefăcut în zile de mâhnire din pricina mânei nelegiuite a morții. Însă marele purtător de sarcini ușurează sarcina ei, și o ajută să rabde supărarea, când în mintea ei ajung cuvintele spuse prin vestitorul său: „Nu vă întristați ca ceilalți, cari n'au nădejde; căci dacă credem că Isus a murit și-a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au murit în el... Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.“ — 1 Tesaloniceni 4:13, 14, 17.

⁶¹⁶Privind departe pe mare, ea vede o corabie puternică aruncată de puterea valurilor, așa par'că ar fi o găoace goală. Ce putere minunată este puterea desfășurată astfel

de valurile acele! Și totuși ele nu sunt decât o asemănare a puterii lui Dumnezeu. El care a făcut marele ocean și care a făcut ca luna să-i sărute sinul la căderea nopții; el care a creat stelele de pe cer, ca să servească de călăuză obositului marinar aruncat de valuri în calea sa furtunoasă, și care reține vânturile până când el nu-și ajunge limanul dorit — el este cel care are toată puterea în cer și pe pământ, el a făgăduit că-l va aduce înapoi pe mortul iubit din mormânt. Și el se va ținea cu credință de făgăduința sa.

⁶¹⁷Gândurile ei îndurerate de mai înainte se prefac acum într-o bucurie plăcută din pricina nădejdei sădite în pieptul ei tulburat odinioară, bucurie pricinuită de făgăduințele prețioase ale lui Dumnezeu. În credința ei ea vede ziua fericită și apropiată când fratele ei prea iubit se va întoarce iarăși la viață. În credința ei ea îl vede venind cu grăbire pe calea înaltă a sfințeniei, până când ajunge tare și voinic, întorcându-se iarăși la zilele sale de tinerețe, pentru ca să trăiască în pace și fericire în totdeauna.

⁶¹⁸O, ce dulce și mângâitoare muzică aduce coarda restaurării de pe harfa lui Dumnezeu inimei Creștinului acum! Ce bucurie nespusă va umplea inima aceasta atunci, când ca membru al preamăritului corp a lui Christos va avea privilegiul de a scula din morți pe cel iubit, observând restaurarea sa treptată la bărbăție desăvârșită! Atunci atât fericitorul cât și cel fericit vor lăuda pe Dumnezeu pentru iubirea sa nemărginită. Până în ziua cea fericită, fericit este cel ce are parte de făgăduința: „Il vei păzi în pace desăvârșită pre cel cu cugetare (gândire) statornică: căci în tine se încrede.“ — Isaia 26:3.

⁶¹⁹Timp de veacuri Creștinii au pierdut frumusețea învățaturii restaurării sau restatornicirii zugrăvită prin coarda a zecea a harfei lui Dumnezeu. Aceasta s'a datorit faptului că cei consacrați se aflară în prinsoarea sistemelor formate de om, în care Satan băgă învățături amăgitoare, orbind prin aceasta priceperea chiar și a celor cinstiți și sinceri. Inșă deodată cu prezența a doua a Domnului, poporul său a fost izbăvit de această prinsoare babilonică. Deschizân-

du-li-se ochii priceperii din pricina strălucirii prezenței sale, ei au cunoscut coarda aceasta de pe harfa lui Dumnezeu; și dulcea ei melodie le-a incurajat inimile atât de mult încât ei nu se pot stăpâni ca să nu cânte. Dumnezeu a știut aceasta de sigur de mai înainte; și pentru încurajarea și mai mult a acestora el făcu pe profetul său să scrie aceste cuvinte potrivite cu privire la binecuvântările restaurării ce aveau sa vie asupra națiunilor popoarelor și familiilor de pe pământ: „Când a întors Dumnezeu captivitatea Sionului, ca cei în visuri eram. Atuncia gura noastră de răs era plină, și limba noastră de cântare; atunci se zicea între popoare: Lucruri mari făcut-a Dumnezeu cu aceștia.“ — Psalmul 126:1, 2.

⁶²⁰Intocmai cum zise profetul lui Dumnezeu: „Pleca-voiu urechea mea în parabolă, cu gitară (harfă) descoperi-voiu adâncă mea știință.“ (Psalmul 49:4) Toate din planul lui Dumnezeu s’au așezat într’o limbă parabolică, care este prețuită numai de urmașii consacrați ai lui Isus; însă când pricepem, atunci vedem că e vorba în adevăr de o harfă din care iese muzica cea mai fermecătoare ce a ajuns cândva la urechile omului. Atinge acuma coarda restituțiunii și ascultă ce frumos sună și cum armonizează cu celelalte coarde de pe harfa dumnezească! Află deci că îndată ce popoarele vor cunoaște minunata orânduire a lui Dumnezeu, inimile dreptilor îl vor lăuda. Psalmistul zice cu multă potrivire următoarele:

„Inchinați-vă lui Dumnezeu din podoabă sfântă;
Tremure înaintea lui tot pământul!
Cuvântați între popoare: Dumnezeu domnește!
Intemeiatu-s’a lumea, și nu se va clăti.
El popoarele cu dreptate le judecă.
Bucure-se cerul, și veselească-se pământul,
Mugească marea și toate ce o umplu!
Tresalte câmpia și tot ce este pe ea.
Veselească-se toți arborii pădurii
Înaintea lui Dumnezeu; căci vine

Vine să judece pământul;
 Va judeca lumea cu dreptate,
 Și popoarele cu adevărul său." -- Psalmul 96:9-13.

⁶²¹In sfârșit, la finea domniei de o mie de ani a împărăției mesianice, toți cei ascultători din neamul omenesc vor fi ridicați iarăși la starea desăvârșită. Harfa lui Dumnezeu, marile învățături de adevăruri, se vor premări în inimile tuturor popoarelor. Însă Creștinul consacrat pe deplin este înfățișat acuma stând de-asupra împărățiilor lumii, și, cu harfa lui Dumnezeu în mâna sa, cântând cântecul lui Moisi și al Mielului, zicând: „Mari și minunate sunt lucrurile tale, Doamne Dumnezeule Atotțiitorule; drepte și adevărate sunt căile tale, împărate al neamurilor. Cine nu se va teme de tine, Doamne, și nu va mări numele tău?” Și la sfârșitul celor unamie de ani „toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea ta; că hotărârile tale fură cunoscute.” (Apocalipsul 15:3, 4) Aceștia privesc spre lucrarea sfârșită a lui Christos.

CORUL ALELUIA

⁶²²Privind cu credință prin coridorul vârstei mileniale ce se deschide acuma, noi zărim la sfârșitul ei stând o rasă desăvârșită de oameni. Orice urmă de nelegiuire, de egoism și de răutate a fost înlăturată. În cursul domniei de unamie de ani a lui Christos, acel șerpe vechiu, diavolul sau Satan, a fost înfrânat, pentru ca să nu mai poată amăgi națiunile și popoarele în cursul domniei mesianice. (Apocalipsul 20:1-3) Fiind slobozit pe o scurtă vreme la sfârșitul acelei perioade, el s'a opintit din nou ca să amăgească; însă puterile-i sunt sleite și Satan este nimicit, pentru că Dumnezeu a hotărât astfel. (Apocalipsul 20:7-10.; Evrei 2:14) Abraam, tatăl celor credincioși, și tovarășii săi cu aceeaș credincioșie, cari, sub supravegherea lui Christos, au condus poporul în cursul încercărilor mileniale și-au sfârșit calea lor pământească, și au fost ridicați pe o treaptă mai înaltă, pe treapta ființelor spirituale. Ei strălucesc ca

soarele din veac în veac, pentrucă în cursul domniei acesteia ei au adus pe mulți la calea dreptății. (Daniil 12:3) Pământul a fost prefăcut într'o stare de paradis Edenic. În el nu mai sunt buruene, nu mai sunt scaeți, nici spini răi, ci el este o locuință potrivită pentru omul desăvârșit, o locuință plăcută la vedere. Toți oamenii au fost făcuți desăvârșiți în organismele, în mințile și caracterul lor; și numai cuvinte plăcute sunt pe buzele lor. Fiecare are putința să cânte desăvârșit, pentrucă fiecare are o voce desăvârșită; și o cântare de bucurie este pe buzele tuturor. Toată creațiunea pământului este acum supusă omului; și bucuria de căpetenie a fiecăruia este și va fi ca să contribuie la fericirea semenilor lui, și să-l premărească pe Dumnezeu și pe Christos.

⁶²³Privește cu credință la această icoană fericită pe o clipă, și apoi întoarceți gândul la cele cerești. Ingeri cari din veacuri au făcut serviciul de vestitori ai Domnului, sunt adunați acolo, în rânduri dese de ființe slăvite. La locurile lor de cinste stau cheruvimii și serafimii; iar în mijlocul tuturor stă Christos. Isus Christos cel binecuvântat și credincios, ca un mare biruitor privește acuma la lucrarea sa și vede opera sufletului său și este mulțumit de rezultatele fericite. Alături de el stă slăvita lui mireasă, care timp de o mie de ani a fost primitoarea nespusei bogății ale harului lui Dumnezeu prin iubitul său Cap, și care se va bucura acuma de aceste haruri, în vecii vecilor. Soațele ei de nuntă, fecioarele ce au întovărășit-o, ce au servit-o, sunt aici, și-și îndeplinesc funcțiunile date lor. De-asupra tuturor stă Dumnezeu, a cărui înțelepciune a făurit toate aceste, și a cărui iubire neîntrecută s'a revărsat pentru mulțimea făpturilor sale. Bucurie îi umple inima binecuvântată. Planul său, pe care îl știa de mai înainte, este o mare izbândă.

⁶²⁴O scenă fermecătoare! Este timpul cuvenit pentru Corul Aleluia. Locul este gata. Trâmbițașii cu trâmbițele lor își ocupă locurile, și psaltirea și harfa sunt scoase la iveală. Timpana, instrumentele cu coarde, organul, țimbalul și tot

instrumentul de laudă se află în mâinile cereștei oștiri. Este o tăcere fără respirație. Trâmbițașii fac ca să răsună cântecele lor de laudă, și ceilalți cântăreți și muzicanți ai oștilor cerești se'mbină cu ei. Muzica fermecătoare este prinsă de mulțimile de pe pământ și este adusă înapoi la cer (pentru că între omul desăvârșit și între desăvârșitele făpturi cerești s'a făcut iarăși legătură), până când fiecare făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ, și cele ce sunt pe mare, și toate dintr'însele premăresc pe Dumnezeu, zicând: „Cel care șade pe tron și Mielușelul are lauda și cinstea și mărirea și stăpânirea în vecii vecilor.“ (Apocalipsul 5:13) Orice genunchiu se încovoiește, și orice limbă mărturisește că Isus este Christosul, spre mărirea lui Dumnezeu Tatăl. Toată făptura care respiră cântă acumă dimpreună cu ceilalți. Acesta e corul aleluia, și aceasta e cântarea ce o cântă el:

„Lăudați pe Dumnezeu!
 Lăudați pe Dumnezeu în sanctuarul său,
 Lăudați-l în tăria puterii lui!
 Lăudați-l pentru faptele sale cele mari!
 Lăudați-l după mărirea mării sale!
 Lăudați-l în sunet de trâmbiță;
 Lăudați-l în harfe și citare;
 Lăudați-l timpane și în cor!
 Lăudați-l în strune și în flaute!
 Lăudați-l în cimbale bine-răsunătoare,
 Lăudați-l în cimbale de alarmă!
 Toată suflarea laude pe Dumnezeu!
 Lăudați pe Dumnezeu!“ — Psalmul 150.

Cum va atinge lumea coarda de restabilire de pe harfă? Prf. 535.

Ce reprezintă coarda a zecea de pe harfă? Prf. 535.

Cari două mari învățături fură pierdute din vedere de creștini pentru un lung timp? Prf. 535.

Ce reprezenta harfa cu opt coarde, întrebuițată uneori de Jidovi? Prf. 535.

Definește restabilirea. Prf. 536.

Ce a pierdut Adam pentru sine și pentru urmașii săi? Prf. 536.

Arată dovada scripturală cu privire la natura celui dintâi om. Prf. 536.

Care a fost scopul lui Dumnezeu la crearea pământului și la așezarea omului pe el? Prf. 536.

Este cineva îndreptățit să denege învățătura despre restabilirea omului? Prf. 537.

Dacă n'ar fi să fie nici o restabilire pentru om, ce efect ar avea aceasta cu privire la scopul pentru care Dumnezeu a creat omul și pământul? Prf. 537.

Pot să cadă scopurile lui Dumnezeu? Drept răspuns adă dovada scripturală. Prf. 537.

Dacă n'ar fi să fie o restabilire pentru om, atunci ce a însemnat arătarea dreptății dumnezeiești? Prf. 538.

Care este înțelesul făgăduinței lui Dumnezeu făcute lui Abraam pentru binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ, în caz că n'ar fi nici o restabilire? Prf. 539.

Cum și-a legat Dumnezeu făgăduința aceasta? Și ce asigurare a dat el cu privire la îndeplinirea ei? Prf. 539.

Dece a venit Isus pe pământ? Prf. 540.

Ar fi împlinit venirea, moartea și învierea sa ceva dacă n'ar fi să fie așa un lucru cum e restabilirea omenirii? Drept răspuns adă dovada scripturală. Prf. 541, 542.

Garantează oare sacrificiul de răscumpărare un prilej pentru așezarea din nou a tuturor? Drept răspuns arată dovezile scripturale. Prf. 543.

Ce garanță s'a dat omului prin învierea lui Isus? Dovedeste prin Scriptură. Prf. 543.

Dacă învățătura despre restabilire nu este adevărată, atunci ce trebuie să zicem asupra cuvintelor apostolului așa cum sunt expuse în 1 Corintieni 15:20-26? Prf. 543.

Dat fiind că misterul este semanța făgăduinței, care este deci lucrarea clasei misterului atunci când va fi proslăvită? Prf. 544.

Dacă n'ar fi să fie o restabilire a neamului omenesc, atunci dece ar întrebuița Dumnezeu atâta vreme pentru dezvoltarea clasei misterului? Prf. 544.

Ce legătură de rudenie este între venirea de a doua a lui Christos și între restabilire? Adă expunerea scripturală cu pri-

vire la chestiunea aceasta. Prf. 545.

Au prezis oare apostolii zilele de restabilire? Dovedește prin Scriptură. Prf. 546, 547.

Ar fi cuminte să presupunem că Dumnezeu ar prevedea o nouă creațiune și nu i-ar încredința o oarecare lucrare specifică referitoare la om? Prf. 548.

Ce zice Scripturile asupra judecării și binecuvântării neamurilor pământului? Prf. 548.

Ar putea să fie o judecată fără încercare? Prf. 548.

Ce a zis Isus cu privire la regenerarea neamului omenesc, și cu privire la cei ce vor lua parte la lucrarea aceasta. Dă dovida scripturală. Prf. 548.

Definește regenerațiunea. Prf. 548.

Ce făgăduință s'a făcut bisericii cu privire la domnia dimpreună cu Christos? Prf. 549.

Care este scopul domniei de unamie de ani dimpreună cu Christos Isus? Prf. 549.

Ce a zis Sf. Pavel despre sfinții cari vor judeca lumea? Prf. 550.

Ce a zis Isus despre adunarea neamurilor înaintea lui la arătarea sa de a doua? Prf. 550.

N'ar cădea oare planul lui Dumnezeu privitor la noua creațiune dacă n'ar fi o restabilire pentru omenire? Prf. 550.

Ce a zis profetul lui Dumnezeu cu privire la scoaterea morților din temnița morții? Prf. 551.

Ce a spus profetul Isaia cu privire la așezarea bisericii pe pământ și la facerea poporului ca să o moștenească? Prf. 551.

La ce țintește orice învățătură vitală : planului dumnezeesc? Prf. 552.

Cu ce armonizează toate coardele celelalte ale harfei? Prf. 552.

Dece n'au putut dobândi Jidovii viața prin legământul legii? Prf. 553.

În ce scop s'a făcut legământul legii? Prf. 553.

Trebuia să se facă un nou legământ al legii pentru folosul omului? Adă dovida scripturală. Prf. 553.

Când se va pecetlui noul legământ? Prf. 553.

Arată termenii noului legământ după cum au fost expuși de Sf. Pavel. Prf. 554.

Ce prilej se va oferi neamului omenesc în virtutea noului legământ? Prf. 555.

Ce zice Scripturile că va pune Dumnezeu în mințile și ini-

nile lor sub puterea acestui legământ? Prf. 555.

Ce fel de oameni aleși vor fi înviați îndată după facerea noului legământ? Prf. 556.

Ce pozițiuni oficiale vor ocupa acești oameni aleși în împărăția mesianică? Prf. 556.

Ce va face Dumnezeu pentru popor în scopul de a-l învăța și a-l duce pe el sub ocrotirea noului legământ, așa cum se arată de către profeti? Adă dovada scripturală. Prf. 557.

Ce zic apostolii despre cei pe cari îi va judeca Domnul la venirea sa? Prf. 558.

Ce este a se înțelege prin cuvântul „vii“ așa cum este întrebuințat în Scripturile referitoare? Prf. 558.

Cu cine va sta Domnul de vorbă mai întâi după facerea noului legământ? Prf. 558.

Ne putem aștepta ca el să scoale mai întâi pe cei morți înainte de a intra în legături cu cei vii? Prf. 558.

Va trece oare vre-unul din neamurile pământului prin marea strămtorare ce bântue acum lumea, pentru a avea un prilej pentru binecuvântările restabilirii? Drept răspuns adă dovada scripturală. Prf. 558.

Dorese într-adevăr numeroasele popoare cari trăesc acuma pe pământ o cârmuire dreaptă? Prf. 559.

Care este gradul lor de cunoștință a Domnului și a orânduirii sale? Și ce efect are această lipsă de cunoștință asupra lor? Prf. 559.

Ce veste le-a adus lor Domnul prin profetul său? Arată dovada scripturală. Prf. 560.

Dece se referă cuvintele lui Isaia 35:4-6 la cei ce trăesc și nu la cei din morminte? Prf. 560.

Vor învia cei morți fără mâni sau fără picioare? Prf. 560.

Ce zic Scripturile despre corpurile ce vor avea ei după ce se vor scula din morți? Prf. 560.

Având în vedere marele număr de schilozi, de surzi, muți și șchiopi de pe pământ, cari vor oare binecuvântările restabilirii pentru ei? Prf. 560.

Ce efect trebuie să se aștepte ca să aibă începutul restabilirii asupra aceloră cari își dau seama de el? Prf. 561.

Dece așteaptă întreaga creațiune în dureri grele de facere? Arată pricina scripturală. Prf. 562.

La ce nădăjduesc și la ce se gândesc aceștia cu dor? Prf. 562.

Ce efect vor avea binecuvântările restabilirii asupra celor

schiloziti în cursul războiului? Prf. 563.

Arată oare Domnul felul oamenilor cari vor trece prin timpul de străntorare? Arată dovada scripturală. Prf. 564.

Câți oameni traese aproximativ astăzi pe pământ? Prf. 565.

Cât de graba poate oare să treacă actuala ordine rea de pe pământ? Prf. 565.

Ce catastrofă a făcut ca să se sfârșească lumea cea dintâi? Prf. 566.

Câte persoane au fost mântuite și au trecut dela lumea cea dintâi la noua ordine? Prf. 566.

Ce reprezentau oare Noe și familia sa? Prf. 566.

Ce făgăduință făcu Dumnezeu lui Noe îndată după potop? Citează făgăduința. Prf. 566.

Ce asigurare putem culege din făgăduința aceasta dumnezească cu privire la cei ce trăesc acum pe pământ? Prf. 566.

Dece se poate zice acum că milioanele ce trăesc astăzi nu vor muri niciodată? Prf. 566.

Citează cuvintele lui Isus din Ioan 11:26. Prf. 567.

Când va veni acest prilej de viață pentru omenire? Prf. 567.

Care vor fi urmările pentru cei ce vor trăi atunci, și cari vor crede și vor asculta de Domnul? Prf. 567.

Ce s'a înțeles prin credință? Prf. 567.

Citează cuvintele lui Isus din Ioan 8:51. Prf. 567.

Arată oare Scripturile că toți oamenii trebuie să audă și să câștige o cunoștință a adevărului? Prf. 567.

Estă cu putință ca cineva să se ție de cuvintele lui Isus înainte de a le cunoaște? Prf. 567.

Care este starea majorității omenirii? Prf. 568.

Ce făgăduință a făcut Dumnezeu, care va fi o binefacere pentru cei cari acum sunt nedrepti? Prf. 568.

Vor avea oare cei nedrepti pe pământ un prilej pentru viață? Dovedește prin Scriptură. Prf. 568.

Ce icoana aduce Iov cu privire la restabilire în profetia sa și anume în capitolul 33, versurile 16-25? Prf. 569.

Citează aceste versuri din Scriptură și explică-le. Prf. 570.

Arată oare Scripturile că unii vor refuza să asculte de orânduirea dreaptă a Domnului? Prf. 571.

Care va fi pedeapsa celor ce nu ascultă? Prf. 571.

Cât timp le va da Domnul pentru încercare? Prf. 571.

Când Domnul vorbește despre împărțirea poporului, așa cum un păstor își împarte caprele de oi, ce este a se înțelege prin

aceasta? Prf. 572.

Ce clasă reprezintă caprele? Prf. 572.

Ce clasă este zugrăvită prin oi? 572.

Ce se înțelege prin osândă vecinică? Prf. 573.

Ce se înțelege prin viață vecinică? Prf. 573.

Definește oare apostolul osânda de veci? Și, în caz afirmativ, cum? Prf. 574.

Cui i se garantează un deplin prilej pentru viață? Prf. 575.

Ce se înțelege prin dar? Prf. 575.

Ce lucruri sunt neapărat de lipsă pentru a face un dar efectiv? Prf. 575.

Citează cuvintele apostolului din 1 Timotei 2:3, 4. Prf. 575.

Ce se înțelege în pasajul acesta prin a fi mântuit? Și ce se înțelege prin a fi adus la cunoștința adevărului? Prf. 575.

Citează două Scripturi care arată că viața este un dar. Prf. 575.

Cui i se dă acest dar generos? Prf. 576.

Citează 1 Ioan 2:2. Prf. 576.

Ce se înțelege prin cuvântul „noastre”, și de asemenea prin cuvântul „lume”? Prf. 576.

Ce dovedește Scriptura aceasta cu privire la sacrificiul pentru răscumpărare și la foloasele lui pentru omenire? Prf. 576.

Ce veste a fost adusă de ingeri păstorilor la nașterea lui Isus? Prf. 576.

Garantează oare aceasta că se va da ceva tuturor popoarelor? Și dacă fi așa, ce? Prf. 576.

Ce dovedește făgăduința făcută lui Abraam în ce privește prilejul pentru viața vecinică? Și cui i se va da prilejul acesta? Prf. 576.

Ce a zis Isus despre celelalte oi, arătând că nu toate vor fi mântuite în cer. Prf. 577.

Ce a înțeles el prin „staulul acesta”? Prf. 577.

Dece va avea el un alt staul? Prf. 577.

Citează psalmul 86:9, și arată ce dovadă este aceasta relativ a binecuvântările restabilirii. Prf. 578.

Ce se înțelege prin cuvântul „cale”? Descrie o cale (drum nare). Prf. 579.

Pentru ilustrarea cărui lucru se întrebuințează în Scripturi oale? Prf. 579.

Citează Isaia 35:8. Prf. 579.

Cum este numit drumul deasupra acestei cai? Prf. 579.

Ce zugrăvește întreaga cale? Prf. 579.

Vor merge cei necurați pe această cale? Și vor trece ei deasupra ei? Prf. 579.

Dacă cineva refuză să fie drept pe această cale, care este urmarea? Prf. 579.

Ce favoare se va da acelor care se străduiesc să fie ascultători pe calea sfințeniei? Prf. 579.

Va fi adusă oare vre-o înrăurire nelegiuită asupra celui care se va afla pe calea sfințeniei? Drept răspuns adă dovada scripturală. Prf. 579.

Cum se va asemăna acest drum cu drumul îngust care este bătut de biserică? Prf. 579.

Dece trebuie să ne așteptăm ca Abraam, Isaac și Iacob să fie printre cei dintâi care vor învia în virtutea noului legământ? Prf. 580.

Când va trebui să-i așteptăm iarăși pe pământ? Prf. 580.

Cari vor fi stările lor de cinste și răspundere pe pământ? Prf. 580.

Cari vor fi datoriile lor administrative pe pământ? Prf. 580.

Câte faze sunt în împărăția lui Dumnezeu? Prf. 581.

Describe icoana împărăției mesianice așa cum este dată de Zakaria 14:4, 5. Citează Scriptura. Prf. 582.

Ce se înțelege în profetia aceasta prin cuvintele „picioarele sale“? Prf. 582.

Ce se simbolizează prin munte și prin maslin? Prf. 582.

Ce se înfățișează prin desplicarea sau împărățirea muntelui în două părți? Prf. 582.

Ce se zugrăvește prin văile dintre ei? Prf. 582.

Ce va face poporul cu privire la această vale simbolică? Prf. 582.

Dece vor intra în legătură cei de pe pământ cu Abraam și cu ceilalți credincioși cât se poate de iute după înviețea lor? Prf. 583.

Citează psalmul 50:1. Prf. 584.

Ce se reprezintă în textul acesta prin pământ? Prf. 584.

Ce s'a zugrăvit prin soare? Prf. 584.

Ce s'a zugrăvit prin răsăritul soarelui și prin apusul lui? Prf. 584.

Citează psalmul 50:4. Prf. 584.

Ce se înțelege prin judecarea poporului? Prf. 584.

Când popoarele ce trăiesc pe pământ vor începe să fie ase-

zate din nou în sănătate și putere, la cine se vor gândi ele?

Ce vor face ele pentru a-i avea pe iubiții lor așezați pe lângă ei? Prf. 585.

Ce dovadă scripturală avem noi că Domnul va auzi rugerile lor? Prf. 585.

Ce dovadă scripturală se aduce pentru faptul că cei morți atunci? Prf. 585.

se vor scula din mormintele lor? Prf. 585.

Citează și analizează argumentul Sf. Pavel cu privire la învierea din 1 Corintieni 15:16-22. Prf. 586.

În ce ordine vor fi înviați cei morți? Adecă cari vor învia mai întâi, cei ce au murit la urmă sau cei ce au murit înainte de veacuri? Prf. 586.

Citează pe Ieremia 31:16, 17. Prf. 587.

Ce se înțelege în textul acesta prin „țara vrăjmașului“? Prf. 587.

Când morții se vor scula din mormintele lor, ce vor face cei vii pentru ei? Prf. 588.

Ce efect va avea învierea relativ la unirea familiilor? Prf. 588.

Citează din Isaia 35:10. Prf. 588.

Cine este înțeles acolo prin „cel răscumpărat de Domnul“? Prf. 588.

Cum a fost nimicit poporul din Sodoma și Gomora? Prf. 589.

Care va fi sfârșitul lor cel din urmă? Prf. 589.

Citează o Scriptură care să arate că ei se vor întoarce la stările lor de mai înainte ca ființe omenești pe pământ. Prf. 589.

În ce chip va domni Mesia? Adă dovada scripturală. Prf. 589.

Care vor fi urmările binefăcătoare ale acestei domnii drepte atât asupra oamenilor cât și asupra animalelor? Dovedește prin Scriptură. Prf. 590.

Citează din Ieremia 31:34. Prf. 591.

Dacă Domnul nu-și va mai aduce aminte de nelegiuirile și păcatele lor, care va fi atunci starea poporului? Prf. 591.

Citează din Ioan 1:29. Prf. 591.

Când va ieși păcatul din lume, ce efect va avea faptul acesta asupra omenirii? Prf. 591.

Ce dovadă scripturală avem despre faptul că poporul va fi adus la o stare de sănătate și că va fi vindecat de boală? Prf. 592.

Vor mai avea oare popoarele pământului atunci suferințe și plângeri așa ca în ziua de astăzi? Prf. 592.

Ce efect vor avea timpurile de aşezare din nou asupra pământului însuşi? Prf. 593.

Va fi oare loc destul pentru toate popoarele ce vor fi aduse iarăşi la viaţă? Prf. 593.

Câţi oameni au trăit pe pământ, au murit şi au intrat în mormintele lor? Prf. 593.

Câţi oameni trăesc acum pe pământ? Prf. 593.

Dă o ilustraţiune care să arate că suprafaţa pământului va fi destul de mare pentru ca să-i cuprindă pe toţi aceştia pe pământ. Prf. 593.

Ce dovadă scripturală avem noi despre faptul că pământul va produce destulă hrană pentru susţinerea celor restabiliţi? Prf. 594.

Ce dovadă scripturală avem despre faptul că pustietăţile pământului se vor face ca grădina Edenului? Prf. 594.

Când va fi pământul potrivit pentru a fi locuit de om? Prf. 594.

S'a cultivat oare astăzi o parte din suprafaţa pământului care ar putea să illustreze refacerea pământului? Şi dacă îi aşa, dă o pildă. Prf. 594.

Care va fi urmarea atunci când toate pustietăţile vor fi făcute locuibile? Prf. 594.

Ce se va întâmpla oare în timpurile de refacere cu buruienile, cu scaietii, cu spinii, şi cu ciumele cari nimicesc recoltele? Prf. 595.

Ce se va întâmpla cu veninurile ce produc boli? Prf. 595.

Ce putere va avea domnia lui Christos asupra duşmanilor omului? Prf. 595.

Când poporul va mărturisi dispariţia neştiinţei, a crimei, a superstiţiei, şi aşezarea bunătăţii, a dragostei etc, ce efect vor avea acestea asupra lor? Prf. 596.

Ce scripturi arată că poporul va avea o vreme de bucurie în zilele de refacere? Prf. 596.

Ce efect va avea restabilirea cu privire la lacrimi şi la năcazuri? Prf. 596.

Descrie viziunea Sf. Ioan de pe insula Patmos cu privire la un cer nou şi la un pământ nou. Prf. 597.

Ce se simbolizează în icoana aceasta, prin cer, pământ şi mare? Prf. 597.

Ce efect va avea aşezarea din nou asupra grevelor, revoluţiunilor, şi anarhiei? Prf. 597.

Cum se descrie locul de întâlnire dintre Dumnezeu și om în aceste cuvinte profetice ale Sf. Ioan? Prf. 597.

Ce zice Sf. Ioan despre urmarea binecuvântărilor împărăției asupra omenirii? Prf. 597.

Dacă Dumnezeu nu vrea să dea un prilej omului pentru ca să fie așezat din nou, de ce se îngrijește el atunci de un plan atât de complicat și minunat, de ce face el un nou cer și un nou pământ, și de ce îi scoate pe morți din mormintele lor? Prf. 598-601.

Ne-a invitat oare Dumnezeu ca să ne folosim de facultățile noastre chibzuitoare? Prf. 602.

Dacă ne încredem în mărturia Bibliei, atunci ce concluziune inevitabilă trebuie să facem cu privire la restabilire? Prf. 602.

Care va fi ținuta minții acelor care cred acum în Biblie? Prf. 602.

Aseamănă stările de astăzi de suferință cu cele ce ni le va aduce împărăția mesianică. Prf. 603.

Va ajunge oare omul în starea ca să nu mai aibă teamă de boală? Prf. 603.

Cari vor fi urmările domniei mesianice întrucât privește războaiele? Dă dovada scripturală. Prf. 604.

Ce înrăurire va avea domnia mesianică asupra îmbogățitorilor? Prf. 605.

Va putea oare fi vorba de foamete în cursul domniei mesianice? Prf. 606.

Care va fi urmarea domniei mesianice asupra bolilor și slăbiciunilor? Prf. 607.

Vor fi oare și atunci antreprenori de pompe funebre și de care funebre când omul va fi restabilit? Și dacă nu, de ce nu? Prf. 608.

Care va fi urmarea domniei mesianice cu privire la legătura de familie? Arată dovada scripturală. Prf. 609.

Vor avea oare oamenii de furcă cu boierii, și vor avea oare greutate când va fi vorba ca să găsească un locușor de trai sub domnia mesianică? Și dacă nu, de ce nu? Arată dovada scripturală. Prf. 610.

Ce urmare va avea împărăția mesianică asupra libertății? Prf. 611.

Va fi oare sub împărăția mesianică o lege asupra spionării? Prf. 611.

Va fi oare un serviciu de siguranță sub domnia mesianică?
Prf. 611.

Care va fi motivul care va călăuzi faptele oamenilor? Prf. 611.

Va avea oare poporul serviciu de zile de decorare în cursul domniei mileniale a lui Christos? Prf. 613.

Se vor aduna ei oare ca să discute chestiuni politice și ca să se lupte pentru ajungerea la măriri? Sau care va fi starea lor? Arată pricinile scripturale. Prf. 613.

Care este marele vrăjmaș al omenirii? Și cât timp a dat greș acul său? Prf. 614.

Describe efectul său asupra acelor oameni cari vor supravețui.
Prf. 614.

Care a fost singurul lucru care a înveselit inima unora?
Prf. 614.

Ce nădejdi are creștinul cu privire la iubitul său mort?
Prf. 614.

Spune o pildă care să arate că creștinul nu se năcăjește așa ca cei ce n'au nici o nădejde. Prf. 615.

Ce ilustrează puterea oceanului creștinului? Prf. 616.

Cum se aseamănă acesta cu cel ce a creat luna și stelele și soarele? Prf. 616.

Cum se va întrebuița puterea aceasta în folosul celor morți?
Prf. 616.

Ce văd creștinii prin credință în viitorul apropiat pentru iubiții lor morți și ce efect are aceasta asupra minții unui astfel de om? Prf. 617.

Este oare coarda restabilirii de pe harfa lui Dumnezeu o mângâiere pentru creștin? Și dacă îi așa, dece? Prf. 618.

Dece îi ține Domnul, pe acești oameni într'o pace desăvârșită, cu toată zarva ce domnește pe pământ? Prf. 618.

Cari două mari învățături ale planului dumnezeesc au fost întunecate timp de mai mulți ani? Și prin cari coarde ale harfei au fost ele reprezentate? Prf. 619. (Vezi referirea din fund).

Dece au fost întunecate aceste învățături? Prf. 619.

Care a fost cauza că ele au fost reînviolate și descoperite în anii din urmă? Prf. 619.

Ce efect are asupra creștinilor cunoștința restabilirii? Prf. 619.

Care psalm zugrăvește efectul de bucurie? Prf. 619.

În ce fel de frază s'a expus planul lui Dumnezeu? Prf. 620.

Cine a fost în stare să priceapă planul lui Dumnezeu?
Prf. 620.

Ce a înțeles psalmistul atunci când a zis: „Pleca-voiu urechea mea în parabolă, cu citară descoperi-voiu adâncă mea știință”? Prf. 620.

Ce fel de muzică dă harfa atunci când este înțeleasă? Prf. 620.

Cum răspunde coarda restituțiunii celorlalte coarde de pe harfă? Prf. 620.

Cum a zugrăvit psalmistul efectul domniei lui Mesia asupra poporului? Citează psalmul. 620.

Care va fi starea celor ascultători la sfârșitul domniei mileniale? Prf. 621.

Cum le va apărea lor harfa lui Dumnezeu? Prf. 621.

Cum este zugrăvit creștinul consacrat în timpul acesta cu privire la împărății și la harfa lui Dumnezeu? Drept răspuns adă dovada scripturală. Prf. 621.

La ce privesc acești creștini? Prf. 621.

Ce se înțelege prin Corul Aleluia? Prf. 622.

Privind cu credință la sfârșitul domniei mileniale descrie stările ce vor birui atunci. Prf. 622.

Care va fi starea lui Satan în timpul acela? Prf. 622.

Care va fi starea lui Abraam și a celorlalți profeți credincioși? Prf. 622.

Descrie starea pământului din perioada aceea. Prf. 622.

Care va fi plăcerea deosebită printre oameni și femei în vremea aceea? Prf. 622.

Care va fi destoinicia lor în a cânta? Prf. 622.

Care va fi bucuria de căpetenie a fiecărei făpturi din vremea aceea? Prf. 622.

Ce viziune mintală dau Scripturile despre împărăția cerească din vremea aceea? Prf. 623.

Descrie îngeri, cheruvimi și serafimi, și stările lor. Prf. 623.

Care va fi pozițiunea lui Christos? Prf. 623.

Cine vor fi acolo ca servitori ai lui Christos? Prf. 623.

Cine va sta deasupra lor, deasupra tuturor? Prf. 623.

Când va vedea Isus munca grea a sufletului său și va fi mulțumit? Și de ce? Prf. 623.

Ce cântare anume se va potrivi cu vremea aceea anumită? Prf. 623.

Numeste instrumentele muzicale reprezentate în icoana profetică. Prf. 624.

Descrie începutul Corului Aleluia. Prf. 624.

Ce vor face atunci făpturile cerului și ale pământului cu privire la Christos-Isus? Prf. 624.

Repetă cântul Corului Aleluia. Prf. 624.

„BINECUVÂNTAT EȘTI DOAMNE 'N VECI“

Lucrările tale te laudă, te laudă îngerii,
 Sfinții ți se 'nchină și jertfă 'ți aduc pe altare
 Tămăe plăcută, și dragoste 'ntruna.
 Ei laude-ți aduc în inimi, cu glasuri,
 Și 'n extaz îi transpune slăvita cântare.
 Harfă, ridică-ți glasul, îngeri, chiuiți, chiuiți!
 Și voi cei răscumpărați, de-asemena cu toată tăria!
 Slăviți pe Tatăl, pe Miel a cărui sânge
 Ne-a cumpărat dintre popoarele lumii;
 Curăți fiind, sfințiți, cu suflete salvate,
 El datu-ne-a haină de in, și coroana
 Vieții, regatul, și cinstea de preot.
 Chiuiți spre timpul străvechiu! Cântați din inimi,
 Și bateți din palme 'n triumf! Unde ți e casa
 O moarte? Unde-ai lăsat biruința-ți morminte?
 Har Domnului, har vecinic, că datu-ne-a
 Biruință prin Domnul Isus Christos.
 Harfă, ridică-ți glasul, îngeri, chiuiți! chiuiți!
 Și voi cei răscumpărați, de-asemeni cu toată tăria!
 Măriți pe Tatăl, pe Miel -- cu orice slavă,
 Cu orice slavă și laudă, din zori până'n noapte,
 Ce vine și trece'n vecie; aflând că noi fericite
 Suntem, iar Tu pe veci ești binecuvântat.
 Slavă Tatălui și Mielului. Amin.
 Acum și pururea si 'n vecii vecilor. Amin.

AL PAMÂNTULUI ZIMBET FERICIT

Creațiunea ce gemut-a 'n dureri grele
Pân' azi cu-ai ei copii într'una,
Acum nu mai geme. Și zâmbetu-i de mult uitat,
Al neprihanei zâmbet dulce de copil
Se furișează iar pe față-i. Deșerturi mari
Se 'nveselesc ca trandafirii 'n floare. Blăstămul care
Șasemii de ani împovărat-a firii suflet
Desființatu-s'a. Și-acolo unde spinul prin vâlcele
Crește, și-unde mărăcini ghimpoși s'acață de coline,
Acum făcutu-s'a după Cuvântul Lui:
Că bradul își înalță obeliscu-i mândru,
Iar cedrul brațele-și agită pașni
Și via 'mbrățișază ulmul, iar mirtul înflorit
Stă'n crâng de portocali mirositori. Furtunile
Nu mai jignesc seninul cer: ci-o ceată lină
Ca cea din raiu pe vremuri adapă vesel glia,
Și-i dă o rouă scumpă ca balsamul.
Pământul harul își arată. Și-apa vieții neașteptată
Din mii de izvoare năvălește
Tâșnind prin cataracte, ca izvorul
Scos din Horeb de toiagul lui Moisi,
Saltând cu veselie în jos pe povârniș,
Prin defilee adânci, pân' ce cristalul în belșug.
S'adună'n ceea ce-odată a fost o vale seacă.
Și un lac azur străluce ca argintul.
Oglindă pentru soare, lună, stele...

Bickersteth.

45:17	556, 580	CANT. CANTARILOR	62:2, 3	344
45:18	516	5:16	62:3	506
46:10	547	ISAIA	65:29	371
49:4	620	1:18	65:21-23	610
49:8	206	2:2, 3	65:24	585
49:13	66	2:2-4	65:25	605
50:1	584	2:4	IEREMIA	
50:2	503	6:1-4	3:17	547
50:4	584	9:6, 7	19:5	91
50:5	335, 425	9:7	23:5, 6	129
51:7	183, 568	11:4, 5	24:7	547
67:1-7	547	11:4-9	31:16, 17	587
67:7	606	11:6-8	31:16, 29, 34	547
68:19	248	11:9	31:34	591
69:8, 9	481	14:7	32:35	89
72:3, 4, 6, 10	547	14:12-15	32:39, 40	547
82:7	517	19:19	33:6	592
83:18	9	19:22	33:8, 9	547
86:9	547, 578	25:6-8	46:27	547
87:5, 6	510	25:6-12	50:4, 5	547
89:15	39	26:3	EZEKIEL	
89:49	59	26:4	1:5, 6	10
90:2	10, 164	28:17, 18	4:6	397
93:2	547	29:17, 18	11:19	547
96:9-13	620	32:1	16:55	589
96:11-13	547	33:24	16:55, 61-63	547
98:4-9	547	34:1-4	18:2, 31, 32	547
104:5	547	35:1, 2, 7	18:4	59
104:29	64	35:4-6	18:27, 28	568
111:10	325	35:8	21:24-27	429
115:17	446	35:10	21:25-27	127, 356
115:16	63	40:28	21:27	507
119:105	460	42:1	28:13	36
126:1, 2	619	42:6, 7	28:14, 15	36
132:11, 12	123	42:7	28:14-18	43
133:2	339	42:8	28:26	547
132:13	503	45:12, 18	34:25-28	547
145:20	82	45:18	36:26, 27, 29, 30, 35	547
146:4	64	49:8	36:34, 35	594
148:1, 2	256	49:9	37:24	547
150	624	51:1	39:29	547
PROVERBELE		51:6	DANIEL	
2:21	547	51:11	2:11, 358, 433, 465	547
11:34	547	52:7, 8	7:7, 8	396
17:17	504	53	7:14, 27	465, 597
22:11	504	53:1-3	7:27	547
ECCLESIASTUL		53:3	9:26	19
1:4	427, 547, 566	53:6-11	11:40, 41	594
3:19, 20	58	53:8, 9, 11	12:1	452
9:5, 6	65	53:12	12:2	69, 76
9:10	65	55:11		
		60:8		
		61:2		

12:3	502, 622	14:9, 11, 20	547	24:42	388, 442
12:4	18, 401, 402	14:16, 17	133	24:43	383
12:5-7	397			24:45-47	416
12:8-10	394	MALACHI		25:1-13	460
12:12	398	1:11	547	25:14	361
OSEA		3:6	100, 197	25:31, 32	361
2:18, 21	547	3:11	547	25:31-46	550
3:5	547	3:16	527	25:41-46	572
13:14, 197, 220, 541	547	3:17	500	26:57	222
		4:2	385, 547	26:59, 60	223
IOEL		MATEI		26:62, 63	223
2:22, 32	547	1:18	161	27:51-61	261
2:28, 29	320	1:18-24	149	27:62-64	262
AMOS		1:20, 23	161	27:65, 66	262
3:2	2	1:21	540	28:1-10	265
9:11, 12	547	2:1, 2	152	28:5-8	254
OBADIA		2:4-6	145	28:9, 10	280
Verse 21	547	2:5, 6	137	28:11-15	266
IONA		2:13	156	28:16-28	286
4	547	2:16	156	28:18	359, 368
MICA		3:16, 17	339	MARCU	
4:1-4	557	5:21	435	10:43, 44	216
4:1-5, 8	547	6:10	359	13:9	434
4:3	604	7:14	489	13:37	442
4:4	616	11:9, 11	547	16:1-7	268
5:2	19, 137, 145	11:12	491	LUCA	
NAUM		11:28	327	1:30, 31	145
1:15	547	13:10, 11	299	1:30, 35	130
2:1-6	466	13:24-30	391, 413	1:31	256
2:3-6	18, 547	13:30	424	1:35	161
HABAKUK		13:37-39	392	1:46-52	131
2:14	547	13:43, 344, 385, 502	329	1:70	13
ZEFANIA		17:22, 23	251	2:8-11	142
2:11	547	18:10	256, 526	2:8-18	157
3:9, 13	547	19:28	548	2:9-11	173, 256, 540
HAGGAI		19:30	586	2:10	576
2:7	453, 547	20:28	216, 546	2:40, 52	173
ZACHARIA		21:1-11	251	3:21-23	173
2:11	547	22:14	474	3:31-34	122
3:1-7	256	23:2	219	4:1-13	171
3:10	547	23:13-33	219	4:1-14	173
8:3, 8, 12, 21, 22	547	24:3	372, 427	12:32	469
9:9	19	24:7, 8	432	14:28	328
9:10, 17	547	24:9	434	19:12-15	361
11:12	19	24:14	438	20:50, 51	289
13:8, 9	558	24:21, 22	452, 558	21:12, 13	434
14:4, 5	582	24:25, 26	384	21:24	281, 439
		24:27	384	21:25-27	450
		24:28	423	21:28	439
		24:31	413	22:29	465
		24:36	388	22:29, 30	507
		24:37-39	373, 426		

22:30 359
 22:66-71 223
 23:1, 2 224
 23:4, 5 225
 23:22-24 225
 24:1-10 269
 24:6, 7 251
 24:13-21 282
 24:21 . . . . . 345, 309
 24:34 281
 24:39 291
 24:50, 51 591

IOAN

1:1 28
 1:1-3 163
 1:14 . . . . . 213, 214
 1:29 . . . . . 189, 226, 547
 3:4-8 369
 3:16 67
 3:16, 17 217
 3:29 455
 3:35 166
 4:14 511
 5:22, 23, 26 166
 5:26 . . . . . 275, 511
 5:28, 29 69, 297, ... 585
 6:35 165
 6:37 . . . . . 330, 332
 6:44 326
 6:48, 50, 55, 57 230
 6:53, 54 512
 8:17, 18 166
 8:42 160
 8:43, 44 219
 8:44, 44, 60, 153, 218 479
 8:51 567
 8:58 165
 10:10 . . . . . 229, 540
 10:16 577
 10:29, 30 167
 11:26 567
 11:47-51, 53 221
 12:27, 28 163
 12:31 360
 14:1-3 362
 14:2, 3 . . . . . 458, 503
 14:6 328
 14:15-19 456
 14:19 367
 14:28 169
 15:13 348

15:20 437
 16:13 299
 16:28 165
 17:5 . . . . . 163, 165
 17:17 342
 17:20-22 167
 17:24 505
 18:33, 36 360
 19:12 225
 20:1-8 270
 20:9 245
 20:11-18 279
 20:17 363
 20:19-25 283
 20:19-26 290
 20:26-29 284
 20:27-29 290
 21:1-13 285

FAPTELE APOST.

1:6-9 . . . . . 289, 309
 1:7, 8 389
 1:9-11 363
 2:1-4 500
 2:27-31 . . . . . 247, 292
 2:36 . . . . . 274, 275
 3:19 326
 3:19-21 364
 3:20-24 545
 3:22 . . . . . 132, 304
 3:23 571
 4:12 176
 7:1-9 274
 9:1-19 292
 10 471
 13:35-37 247
 15:14-18 547
 15:18 11
 17:27 326
 17:31 . . . . . 297, 513
 24:15 . . . . . 549, 585

ROMANI

2:6, 7 496
 2:7 61
 3:10 325
 5:1 332
 5:3-5 493
 5:9 332
 5:12, 82, 160, 183, ... 325, 585
 5:18 575
 6:3, 4 338

6:23, 81, 231, 539, ... 575, 612
 8:3 . . . . . 236, 553
 8:16, 17 349
 463, ... 494
 8:17 506
 8:18 193
 8:19-22 . . . . . 346, 356
 8:29 . . . . . 341, 473, 489
 8:83 . . . . . 331, 332
 9:23, 24 499
 12:2 337
 15:3 481

I CORINTENI

1:7 364
 1:21-25 475
 1:26-29 476
 2:9, 10 389
 2:14 . . . . . 251, 320
 4:5 453
 6:2 550
 10:1-13 2
 10:11 409
 10:20 . . . . . 89, 151
 12:12, 27 314
 15:3 235
 15:3-8 271
 15:6 . . . . . 68, 287
 15:7 288
 15:8 292
 15:12-26 296
 15:16-22 586
 15:20-26 543
 15:21, 47 174
 15:22, 23 609
 15:23 . . . . . 361, 374
 15:25, 26 595
 15:38 560
 15:41-44 517
 15:45 368
 15:47 . . . . . 162, 536
 15:49 497
 15:50, 51 291
 15:51, 52 499
 15:53 61
 15:54, 55 518

2 CORINTENI

1:7 490
 1:20-22 Weymouth 542
 3:17 369

3:18	489	3:3	337	2:14, 15	213
4:3, 4	360, 370, 431	3:3, 4	513	3:1	333
4:4	60	3:4	344	3:13	332
4:17, 18	495	3:14	529	4:14-16	293
5:16	368	1 TESALONICENI		5:8	469
5:17	336, 468	2:19	364, 375	5:8, 9	471
5:21	235	3:13	376	6:17, 18	539
8:9, 165, 174, 213	540	4:13, 14	68	6:18	46, 100
GALATENI		4:13, 14, 17	615	7:26	175, 213
10:3, 4	435	4:15	377	8:5	553
10:4	458	4:15-17	461	8:6	553
11:2	455	4:16, 17	498	8:8-12	554
1:4	235, 428	5:1	443	9:14	175
3:8	576	5:1-4	389	9:15	553
3:8, 16	164	5:2	383	9:22, 23	237
3:8, 16, 27, 29	544	5:5, 6	389	9:24	234, 237, 293
3:16	315	5:23	378	10:1	2, 195, 553
3:16, 27, 29	550	2 TESALONICENI		10:7-10	229
3:19, 24	195	1:7, 8	454	11	556
3:22	197	1:9	82, 574	11:1-6	326
3:24	533	2:1	379	11:6	6
3:26, 27, 29	315	2:8	364	11:9, 39	86
4:3, 4	211	2:8	364	12:2	311
4:22-28	103	3:7	323	12:2-11	494
4:25-29	470	1 TIMOTEI		12:9, 10	76
EFESENI		2:3, 4 Diaglott	229, 575	12:18-21	520
1:4-9	472	. . . . .	575	12:18-28	453
2:6, 7	509	2:3-6	243	12:22-24	521
3:7-11	345	2:5, 6	174, 230	IACOB	
4:8	248	. . . . .	354, 541, 567	1:12	512
4:12	341	2:14	41, 45	1:17	197
4:16	529	6:15, 16	367	1:18	335
FILIPENI		6:16	61	5:7	380
1:29	52, 485	2 TIMOTEI		5:7, 8	364
2:6, 7	165	2:13	82	5:8	381
2:7	213	3:16	14	5:10	490
2:7-11	510	4:1	558	1 PETRU	
2:8-11	276	4:6-8	364	1:2	316
2:10, 11	613	4:8	460	1:3, 4	61
3:14	333	EVREI		1:3-5	335
3:20	364	1:1, 2	165	1:10, 12	21
COLOSENI		1:2	248, 506	1:11	308
1:9	337	1:3	368, 497, 506	1:19	175
1:12	341	1:3, 4	275	2:2	493
1:13	359	1:14	526	2:3-8	484
1:15-17	164	2:5	428	2:5-7	317
1:17-19	313	2:9	174, 230, 541	2:9	468
1:18	52, 295, 468	2:9, 11	492	2:9, 10	52, 318,
1:24-27	312	2:10, 11	492	. . . . .	Diaglott 464
1:26, 27	544	2:11 Wey	342	2:21	319, 471
		2:14	43, 149, 174	3:18	275, 368
		. . . . .	258, 622	3:20	93, 428

4:5	558	3:4	231	13:8	189
4:12-14, 16	492	3:5	175	14:1	460
2 PETRU		4:16	78	14:2, 3	5
1:4 61, 319, 334,		5:19	337, 431	14:15, 16	440
. . . . .	468, 512			15:2-4	444
1:5-7	486	IUDA		15:2, 3	5, 534
1:10, 11	487	9	292	15:3, 4	621
1:11	359	14, 15	547	15:3	52
1:16	364	24	530	16:15	383
1:21	13	APOCALIPSUL		17:5	323
3:4	68, 382	1:18	294	18:4	425
3:3, 4	426	2:10 61, 319,		19:6, 7	531
3:6	428	335	512	19:8	532
3:10	383	2:26	508	20:1-3	454, 622
3:10, 12	446	2:27	454	20:1-4	579
3:13	370	3:3	333	20:6	463, 499, 549
1 IOAN		3:12	501	20:7-10	622
1:1-4	272	3:14	165	21:1	604
1:5	38, 78	3:21	369, 465, 497	21:1-5	370, 534, 597
2:2	576	5:11, 12	258	21:4	607, 608, 612
3:2 291, 368,		5:13	624	21:9	455
506	528	7:4	313, 468	21:24-27	611
3:3	488	11:17, 18	431	22:16	35
		12:9	43	22:20	365

Epoca de Aur

Revistă de fapt, speranță și convingere.

Apare tot a doua Duminică în 16 pagini

UN NUMĂR 2 LEI.

Abonamente: pe un an 50 lei, pe jum. 25 lei

Numeri de probă, la cerere, se trimit gratis

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

C L U J

STR. NICOLAE FILIPESCU NO. 10

TELEFON:

4-46

IAD ?

VREI SĂ ȘTI CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE IAD ?

Atunci citește broșura de 120 pagini, care lămurește tot cuvântul ce se află în scripturi privitor la locul acela unde se pârjolese cei nelegiuți. — De buna seamă ai prieteni, părinți, frați, surori și neamuri pe lumea cealaltă — cari, poate, nu s'au purtat toamă cum se cuvine pe lumea aceasta și desigur nu poți fi nepăsător a nu ști de soarta lor. — Răspunde, deci, la următoarele întrebări:

Dacă în Iad este **FOC**, de ce spun Scripturile că este un loc al „**INTUNERECULUI**”? — Dacă în Iad sunt chinuri trupesti sau sufletești, de ce spun Scripturile, că este un loc de **REPAOS** și **ODIHNA** pentru cei oboșiți? Dacă în Iad cum se zice — sunt strigăte și vaiete, de ce spun Scripturile că este un loc al **TĂCERII**? Toate aceste și o mulțime altele, sunt lămurite în această broșură,

CE SPUN
SCRIPTURILE

DESPRE IAD ?

O EXAMINARE A TOATE TEXTELE
SCRIPTURI IN CARE SE AFLĂ CUVANTUL IAD ?

care se vinde cu

7 lei,

cu ramburs costă

10 lei.

Comandele sunt
a se trimite la
adresa următoare

„VIATA”

Societate de Edi-
tură și Publicitate

CLUJ.

Strada N. Fili-
pescu Nr. 10.

PLANUL DIVIN AL VÂRSTELOR

Primul volum tradus în românește din seria celor 7 volume „*Studii în Scripturi*” de Pastor C. T. Russell. Primul volum are 16 capitole sub următoarele titluri: 1. Noaptea de păcat a pământului a se termina cu o dimineață de bucurie; 2. Existența unui suprem inteligent Creator stabilită; 3. Biblia ca o descoperire dumnezească privită în lumina rațiunii; 4. Epocile și dispenzațiile notate în dezvoltarea planului dumnezeesc; 5. Taina ascunsă de vremuri și generațiuni, dar acum descoperită sfinților săi; 6. Reîntoarcerea Domnului nostru, obiectul ei, restituirea tuturor lucrurilor; 7. Permisivitatea răului și relația ei cu planul lui Dumnezeu; 8. Ziua de judecată; 9. Rescumpărare și restituire; 10. Natura spirituală și cea omenească separate și deosebite; 11. Cele trei căi: calea cea largă, calea cea îngustă, calea cea înaltă; 12. Explicarea hărții ce reprezintă planul vârstelor; 13. Regatele lumii acesteia; 14. Regatul lui Dumnezeu; 15. Ziua lui Iehova; 16. Cugetări conclusive.

Legat în pânză roșie stam-pilat cu li-tere de aur

Cartea are 356 pagini. Se vinde cu prețul de 45 Lei.

COMANDE: „VIATA” CLUJ.

TIPOGRAFIA „VIATA“ CLUJ
1923.

